

Ο ΗΣΑΥΡΟΣ

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΩΝ ΚΟΣΜΗΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΣΤΕΜΜΑΤΟΣ

Πώς τα κατέστρεψε ο Κρόμβελ

«Όσοι θα παρακολουθήσουν, το επόμενο έτος, τις τελετές της στεφάνης της βασιλίσσης Έλισάβετ, θα έχουν την ευκαιρία να αποθαυμάσουν τα κοσμήματα του Αγγλικού Στέμματος.

Η σημερινή άξια τους υπολογίζεται γύρω από τα 10.000.000 λίρες, είναι δε καλά φυλαγμένα, με απόλυτη ασφάλεια, στον Πύργο του Λονδίνου.

Η ιστορία τους είναι από τις πιο περιπετειώδεις, γεμάτη από δραματικά επεισόδια. Όταν, το 1303, τα φύλαγαν οι μοναχοί του Άββαείου του Ουέστμινστερ, άρχισαν να εξαφανίζονται ένα-ένα. Ο τότε βασιλιάς διάταξε να γίνουν μία επίσημη έρευνα. Έτσι, συνελήφθη ένας κάποιος Ρότζερ Πόντλικοτ και ωμολόγησε ότι εισχωρούσε κάθε νύχτα από ένα παραθυράκι, έπαιρνε ένα κόσμημα και το πουλούσε. Οί δικαστές όμως απόρριψαν πώς κατώφλι να ανοίγει δυο χοντρές πόρτες, έφωδισμένες με έξι κλειδαριές. Συνέχισαν λοιπόν τις έρευνες κι' εξακρίβωσαν ότι ήταν συνένοχοι του και οι μοναχοί.

Συνελήφθησαν τότε 40 απ' αυτούς, ρίχθηκαν στις φυλακές και τιμωρήθηκαν με μία ποιή αληθινή ανατριχιαστική: Τους έδωσαν ζωντανούς, και το δέρμα τους χρησιμοποιήθηκε για «ταπεταρία» μιας πόρτας!

Διάφοροι κοσμηματοπώλες του Λονδίνου υποχρεώθηκαν να επιστρέψουν τα κλεμμένα δαχτυλίδια, αλυσίδες κι' άλλα κοσμήματα που είχαν αγοράσει απ' τον Πόντλικοτ — μεταξύ των άλλων δε και το βαρύτιμο στέμμα του Μεγάλου Άλφρεδού. Από τότε, μετεφέρθησαν τα κοσμήματα στο Στέμμα στον Πύργο του Λονδίνου.

Εκεί, βρίσκονταν πια σε ασφάλεια από τους κλέφτες. Όχι όμως κι' από την καταστρεπτική μανία του Κρόμβελ, ο οποίος, 3½ αιώνες αργότερα, διάταξε τη διάλυσή τους!

Ένας άνθρωπος του τάσπασε τότε μ' ένα σφυρί. Το χρυσάφι και τα πετράδια τους πουλήθηκαν εδώ κι' εκεί κι' απέδωσαν μόλις 2.647 λίρες!

Το μόνο που διασώθηκε απ' τον άνηκουστο αυτό βαρβαρισμό, ήταν ένα χρυσό κουτάλι, που είχε χρησιμοποιηθεί προ 800 ετών κατά τη στέψη του θρυλικού Ριχάρδου του Λεοντόκαρδου.

Μετά την παλινόρθωση του 1660, ο βασιλεύς Κάρολος Β' διάταξε να κατασκευασθούν καινούργια κοσμήματα του Στέμματος. Χρειάστηκε δε ν' αναβληθεί η στέψη του, ως ότου κατορθώθη να συγκεντρωθούν αρκετά πετράδια για ένα νέο στέμμα. Το στέμμα αυτό έμοιαζε πολύ με το παλιό, του Έδουάρδου του Έξομολογητού. Το στόλιζαν 2.785 διαμάντια και 277 μαργαριτάρια. Είχε ακόμη πάνω του δυο θαυμάσια μαργαριτάρια της βασιλίσσης Έλισάβετ κι' ένα ζαφείρι της θανάσιμης εχθράς της Μαρίας Στούαρτ.

Αυτό το στέμμα χρησιμοποιείται από τότε για κάθε στέψη. Ο Γεώργιος Δ', το βρήκε κακοφτιαγμένο και ζήτησε να γίνουν ώριμες τροποποιήσεις του. Όταν τελείωσε η δουλειά αυτή, που είχε κοστίσει 70.000 λίρες, δεν υπήρχαν χρήματα στο θησαυροφυλάκιο για την πληρωμή του κοσμηματοποιού. Κι' εκείνος πάλι δεν ένοιαζε να παραδώσει το στέμμα χωρίς να πληρωθεί. Στο τέλος, δέχθηκε... να το δώσει με νοίκι, αντί 7.000 λιρών την ημέρα! Έτσι, μπόρεσε επιτέλους να γίνη η στέψη.

Το στέμμα αυτό είχε τόσο βαρύ, ώστε το άφινουν για λίγα λεπτά μόνο πάνω στο κεφάλι του κάθε νέου βασιλέως, κι' έπειτα το αντικαθίστανται μ' ένα άλλο, εξ ίσου ωραίο, αλλά ελαφρότερο. Το δεύτερο κατασκευάστηκε επί βασιλείας Βικτωρίας. Είναι στολισμένο με ιστορικά πετράδια, όπως π.χ. το περίφημο ρομπίντι του Μαύρου Πρίγκηπος, ένα ζαφείρι του Έδουάρδου του Έξομολογητού, ένα κομμάτι του πελώριου διαμαντιού Κούλλιναν, κ.λ.π.

Μια ακόμη περιπέτεια των κοσμημάτων του Στέμματος συνέβη το 1671. Ένας κάποιος Τζιμ Μπλούντ, τυχοδιώκτης σπαθφόρος και αλκοολάσκακος, κατέστρεψε τότε ένα σατανικό σχέδιο για να τα κλέψει. Μεταμφιεσμένος σε κληρικό, φρόντισε να γνωριστεί με το Φύλακα των Κοσμημάτων, κέρδισε τη φιλία του και κατάφερε να του δείξει τα πολύτιμα κοσμήματα. Καθώς λοιπόν είχαν μείνει μόνοι, τη στιγμή εκείνη, τον χτύπησε ξαφνικά στο κεφάλι, τον ξάπλωσε ανάστροφο και μάζεψε τα κοσμήματα μέσα σ' ένα σακί. Η καλή του τύχη όμως τον εγκατέλειψε, την τελευταία στιγμή! Τον συνέλαβαν δηλαδή, όταν έβγαINE από τον πύργο με τη λεία του.

ΜΟΝΤΕ ΚΑΡΛΟ

Πρωτότυπο διήγημα

Όρθος, πίσω απ' την κοπέλλα, την παρακολουθούσα να παίζει. Γύρω μας ήταν ένα σωρό άλλοι, όπως συμβαίνει πάντα στο Μόντε Κάρλο, όταν κάποιος κερδίσει. Η κοπέλλα δεν ήταν καμιά παίκτρια με πείρα, γιατί μιζαρίζε πωιν ακόμα ο κρουπιέ καθαρίση το τσάπξι απ' το προηγούμενο παιχνίδι.

Ήταν ένας τύπος γυναίκας που διέφερε απ' τις συνηθισμένες. Δεν θα ήταν πάνω από δέκα εννιά χρόνων. Είχε μαλλιά καστανά, «όντυλε». Το πρόσωπό της ήταν σοβαρό, τα χείλη της γεμάτα και κόκκινα, τα χαρακτηριστικά κανονικά. Το μάτι της ήταν γκριζό, δίγως έκφραση.

Πλάι της καθόταν ένας άντρας ηλικιωμένος που δεν έπαιζε. Δίγως άλλο, ο πατέρας της. Η άγνωστή μου όλο κερδίσε και υποστήριξε ο σωρός απ' τις φίστες μεγάλωνε όλο-ένα.

Φτάνει, Λεονώρα, της είπε ο ηλικιωμένος άντρας. Φτάνει. Κερδίσουμε άκοκτά.

Η κοπέλλα φάνηκε σαν να ξυπνούσε από κάποιο όνειρο. — Τελειώσαμε, δεσποινίς: ρώτησε ο κρουπιέ.

— Ναι, ναι. ευχαριστώ.

— Παίξατε σπουδαία. Συνχαρη- τήρια!

Κάπως στενοχωρημένη, η κοπέλλα σπρώχθηκε κι' ο γέρος την ακολουθούσε. Σε λίγο οι φίστες θα γίνονταν χαρτονομίσματα. Όταν έφυγαν αυτοί οι δυο, το παιχνίδι της ρουλέ- τας έχασε κάθε ενδιαφέρον...

«Ήθελα να δω την κοπέλλα, να της μιλήσω. Περίμενα απ' έξω απ' το γραφείο του διευθυντού όπου είχαν υπή οι δυο τους. Μάταια όμως, γιατί σε λίγο πληροφορήθηκα απ' το διευθυντή πως είχαν φύγει από άλλη ξεδω.

Η σκέψη της κοπέλλας, της Λεονώρας, με βασάνισε όλη τη νύχτα. Το πρωί της άλλης μέρας έκανα τον περίπατό μου στον παραλιακό δρόμο. Δεν την συνάντησα. Μα το βράδυ, την ξαναείδα στους κήπους του «Καφέ ντε Παρί». Την πλησίασα μ' αναίδηση και της είπα να της προσφέρει μια υπύρη. Δέχτηκε. Μα μόλις της έκανα υπαινιγμό για τα μεγάλα της κέρδη στη ρουλέτα, ταράχτηκε και του είπε:

— Όχι, για το Θεό. μη μου λένε τίποτε γι' αυτό...

Μου μίλησε η ίδια για τον εαυτό της. Ο πατέρας της ήταν γέρος, άλλοτε διοικητής στις Ίνδies. Τώρα ήταν από γρόνια συνταξιούχος και έγκραστημένος στην ήσυχη αγγλική πόλη του Τσέλτενχαμ.

Μερικές συναντήσεις είχε αποφασιστικές στη ζωή των ανθρώπων. Έκείνο το βράδυ κατάλαβα πως δεν θα υποδούσα να γλώσω πια απ' τη Λεονώρα.

Ο πατέρας της έφυγε αεροπορικάς την άλλη μέρα. Τον συνοδεύαμε με τ' αυτοκίνητό μου ως τον αερολιμένα. Ήταν διαφορετικός απέναντί μου: ευγενικός, μα συγκρατημένος λίγο.

Έπειτα οι μέρες και οι ώρες ήταν για μένα μία περίοδος άνελης ευτυχίας. Μα σ' αυτόν τον κόσμο τα όνειρα είναι σύντομα. Έγώ έρωαζόμουν στα αμερικανικά προεβεία στο Παρίσι και η άδεια μου τελείωσε.

Την τελευταία μέρα πήγαμε με τ' αυτοκίνητο στη «Γκραντ Κορνίς». Καθίσαμε κάπου. Ο ήλιος έλαμπε στα μαλλιά της Λεονώρας.

— Θα περιμένω, της είπα, τις συνηθισμένες φράσεις: «σ' αγαπώ», «θα παντρευτούμε, αν θέλεις και

«πώς δεν έχω να σου προσφέρω σπουδαία πράγματα». Σά να μην το ήξερες...

Η Λεονώρα δεν απάντησε. — Πρέπει όμως να πάω να παί- λης. άγάπη μου, συνέχισε. Το ξέρω πως είσαι πλούσια, μα είναι εύκολο να καταστραφείς.

— Δεν έχω χρήματα, μου απάν- τησε απότομα. ούτε πεντάρα!...

— Και τί με νοιάζει; της είπα. Δεν σ' έφερα εδώ για να σου μιλήσω για την ποίκα σου. Έλπίζω να μη σε πρόσβαλα.

— Άκουσε, θα σου πω όλη την αλήθεια, είπε η Λεονώρα. Ο πατέρας μου κι' εγώ δεν είχαμε πατή- σει ποτέ σε Καζίνο. Μα ο Ριχάρδος, ο αδελφός μου, που δούλευε σε μία μεγάλη εταιρεία στο Παρίσι, που τον λατρεύαμε, ήθελε και μας είχε δυο μέρες πωιν να γνωριστούμε, πως είχα κάνει μία κατάνοση στην εται- ρεία από τριάντα χιλιάδες στεδολί- νες.

«Ο πατέρας μου κατάφερε, που- λώντας τα γρανάζια μου, να συ- λείψει δέκα χιλιάδες στεδολίνες. Μα δεν έφταναν. Τότε μου ήρθε η ιδέα να δοκιμάσω την τύχη μου στη ρου- λέτα για να σώσω τον αδελφό μου. Ή θα τάνανα όλα ή θα κερδίζα, Κι' όπως είδες κέρδισα είκοσι χιλιάδες λίρες.

— Τί τρελλος αυτός ο αδελφός σου! Έλπίζω πως αυτό θα τούγινε μάθημα.

Η Λεονώρα με κτύπησε μ' απελ- τισία. — Ο πατέρας πλήρωσε τα χρέη του αδελφού μου. Μα είναι άνθρωπος άλλου καιρού, με άλλες αντιλήψεις περί ήθικης. Ήταν δίκαιο, σύμφω- να με την ιδέα του, ο Ριχάρδος να υποφέρει για λίγους καιρού από τύψεις. Δεν του είπα πως πλήρωσε τα χρέη του...

Σταμάτησε για λίγο και ύστερα πρόσθεσε: — Χθες... γδές ο αδελφός μου αυ- τοκτόνησε. Θα πίστεψε πως τον εί- ναμε εγκαταλείψει.

Δεν είπα τίποτα. Τα λόγια θα ή- ταν περιττά σ' ένα τέτοιο πόνο. Έσ- σφιξα τη Λεονώρα σιωπηλά πάνω στο στήθος μου. Είχε ανάγκη από μιά θερμή αγκαλιά, από προστασία. Και θα την εύρισκε σε μένα, γιατί την αγαπούσα.

ΜΑΕ ΜΟΥΡΑΙΗ

Με αίμα νέγρου

Ένα μέλος της παρισινής Έται- ρείας Ανθρωπολογίας και της Α- μερικανικής Ακαδημίας Πολιτικών Έπιστημών, ο δόκτωρ Ρότζερς, έ- γραψε ένα τρίτομο έργο περί των διαφόρων ανθρωπίνων φυλών. Τα συμπεράσματά του βασίζονται σε 30 ετών έρευνες. Αποκαλύπτουν δε ότι 1.000.000 περίπου λευκοί Α- μερικανοί είχαν κάποιο νέγρο πρό- νομο. Άλλα και εκατομμύρια Εύρω- παίοι έχουν λίγο αίμα νέγρου στις φλέβες τους — ίδιος δε αυτόι που ζούν στις ακτές της Μεσογείου, στη νότιο Ιρλανδία και στην Κορσική.

Ο Ρότζερς, ο Δουάς, ο Μπρά- ουνγκ, ο Ντισσέλι, ο Χάινε, ο Τό- μας Μάιν και πολλοί άλλοι μεγάλοι άνδρες είχαν κάποιο νέγρο στο νενε- αλογικό τους δένδρο. Άλλωστε, ο δόκτωρ Ρότζερς υποστηρίζει ότι η ανάμειξη λίγου αίματος νέγρου είχε τονωτική για κάθε φυλή. Το έργο του θεωρήθηκε αξιο για το Τμήμα Σπανίων Βιβλίων της μεγάλης Βι- βλιοθήκης του Αμερικανικού Κοι- νόσου.

ΕΤΟΣ ΙΕ' ΑΘΗΝΑΙ 24 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1952 ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 717

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ίδιοκτησία — Γ. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ΤΗΛ: 27-135-29-967 ΙΙΜΗ ΔΡΧ. 4000

Κοζερ, της εβδομάδος

ΔΙΑΚΡΙΤΙΚΑ ΚΑΙ ΜΕ ΚΑΤΑΝΟΗΣΙ

Με την υπογραφή «Περίεργος σύ- ζυγος», ένας κύριος αυτή τη φορά, διατυπώνει τις εντυπώσεις του από την παρακολούθησι της συζυγικής ζωής των άλλων.

Οι κοινωνικές του σχέσεις του επι- τρέπουν να γνωρίζεται με πολλές οι- κογένειες. Δεν είναι ο παράδεισος, κά- τω από κάθε στέγη. Κάποτε — τόσο σπάνια! — συναντά κανείς και ειδυλ- λιακές καταστάσεις ανάμεσα στ' αν- τρώγυνα.

Συντότερα, θα συναντήσετε μία κατάστασι άδρανης. Άνεχον πολύ από τον παραδεισο, χωρίς όμως να βρίσκονται και στην κόλασι. Μία ζωή που δεν τη θεωρείται η άγάπη, αλλά και δεν την κάνει αφορητή το μίσος, η κακία.

Καθεστώς ουδετερότητας. Δυο άν- θρωποι, που είτε γιατί κάποτε αγαπή- θηκαν, είτε γιατί έτσι τόφεραν οι πε- ριστάσεις, βρέθηκαν ενωμένοι και πε- ριουν τις ημέρες τους κάτω από την ίδια στέγη. Αν λέγαμε ότι αισθάνον- ται αφορητά δυστυχείς, θα πηγαίνε πολύ. Άλλα πολύ θα πήγαίνε και αν μιλούσαμε για ευτυχία.

Η συζυγική ρουτίνα. Δυο σύνιοκοι που δεν έχουν μεταξύ τους, μεγάλες διαφορές και κατά ένα τρόπο συνε- νοούνται. Η ψυχρή και άψυχη ομα- λότητα με τις κάποιες προστριβές. Τόσες, ώστε να μη κάνουν το βίο ά- βιωτο. Άλλα ούτε και να τον ζεσταί- ρουν, για ν' αποκτά κάποιο ενδιαφέ- ρον.

Για έρωτα, αν κάποτε έρωτας ή- πηρε, ούτε κουδέντα. Πολλές φορές, ούτε η φιλία έχει αναπτυχθεί στα έ- ρειπια του έρωτα. Μία απλή ανοχή, μία εξοικείωση, και, φυσικά, τα παι- δια που είναι ο μεγάλος συνεκτικός κρίκος, κρατούν την οικογένεια.

Είτε η συνθησμένη ατμόσφαιρα του σπιτιού. Ίσως να μη μπορεί να γίνη και διαφορετικά. Αν θέατε ως όρο της συμβίωσης τον έρωτα, η την πληρη κατανοήσι των ανδρώγων, δεν είναι πολλά τα στίγματα που βάμεναν α- διάλυτα.

Άλλα γιατί να ζητάμε το απόλυ- το; Άς είμαστε ικανοποιημένοι, όταν κάτω από μία στέγη επικρατεί μία άπλος άνεκτη κατάσταση. Να μη γω- ρίζη μίσος τον άντρα από τη γυναί- κα και να υπάρχει ένας στοιχειώδης σεβασμός του ενός προς τον άλλον, μια ανακωχή σιωπής.

Κάποτε όμως λείπει κι' αυτός. Και τότε η συζυγική κόλασι παρουσιάζε- ται με διάφορες μορφές. Κόλασι ά- νοιχτή, που δεν κρύβεται από τους άλλους. Κόλασι πίσω από κλειστές κουρτίνες. Μειδιάματα και άμοιβαίς φιλοφρονήσεις έμπρός στον κόσμο. Ή εμπόθεια, η βασιανότητα, η προστυ- γία, το ξεπασμά του μίσους, όταν βρίσκονται μόνοι.

Κόλασι που οδηγεί στο διαζύγιο. Κόλασι που παραιτείται. Ίσως α- δεσμά από τα οποία δεν λυτρώνει παρά μόνο ο θάνατος. Κόλασι καθα- ρή και κόλασι ακαθάρη.

Εννοώ με τον όρο κόλασι καθαρή, τη συζυγική έστία, όπου ο άντρας και η γυναίκα αντιπαθούν ο ένας τον άλλον, ανταλλάσσουν κακιές και δη- λητήρια, δεν έχουν όμως να ντραπούν και για πράξεις ακάθαρτες, απ' αυτές που διασπούν τις υπολήψεις την αξιοπρέπεια.

Δεν άνηκει στην τάξι αυτή η κό- λασι που μας παρουσιάζει ο «Περίε- ρος σύζυγος». Στην εικόνα του επι- κορατεί ο βούρκος. Ένας σύζυγος με-

σης ηλικίας. Έρωτευμένος με τη γυ- ναίκα του. Σε ανταπόδοσι της αγά- πης αυτής, η γυναίκα του τον άπατά «κατά τρόπον αναίσχυντον, με άτομον προχωρημένης ηλικίας, δια μόνον τον λόγον, ότι ο τελευταίος αυτός διαθε- τει ισχυρόν βαλάντιον».

Το έμπόριο των θελητήρων. Το κο- ρύφωμα της διαφθοράς. Διαφθορά και για τις άγαμες. Άκόμα χειρότερο για τις έγγαμες, που, λασπωμένες αυτές, λασπώνουν και τους άντρες τους και τους κάνουν γελοίους στον κόσμο.

Το πράγμα ως εδώ, δεν παρουσιάζ- ει τίποτα το έξαιρετικό. Από τον καιρό του Ήφαιστου και του Μενε- λάου, αναρίθμητοι είναι οι σύζυγοι που δέχονται το πικρό ποτήρι της προδο- σίας. Οι περισσότεροι, χωρίς να το καταλαβαίνουν.

Είνε γνωστό, ότι οι σύζυγοι τε- λευταίοι απ' όλους, πληροφορούνται τα διατρέχοντα. Και όχι πάντα. Ο- ταν όμως συμβή να το πληροφορη- θούν, τότε δίνουν διέδοδο στην όργη τους, η προτιμούν το δρόμο του δια- ζυγίου, που είναι ο δρόμος των πο- λιτισμένων ανθρώπων.

Είνε όμως και οι σύζυγοι που ά- νέχονται. Λέω ανέχονται. Δεν λέω συγχωρούν. Υπάρχει διαφορά. Άλλο είναι να διαπιστώσης ένα άμάρτημα στο όποιο παρυσυρήθηκε η γυναίκα σου σε μία στιγμή αδυναμίας και να τη συγχωρήσης, και άλλο η άπιστία της ν' αποτελή μόνιμη κατάσταση, κι' έσυ να την ανέχεσαι, να εκδηλώνης την άγάπη σου στην άπιστη, να τρέμης μπρος τη χάσπη.

Το πρώτο αποτελεί έκδηλος άν- θρωπιάς και ανωτερότητας. Πως να χαρακτηρίσουμε όμως το δεύτερο; Κά- ποτε είναι βίσιον. Άνθρωποι που νοι- ώθουν να τονώνονται τα έρωτικά τους ενδιαφέροντα, όταν έξουν, ότι η γυ- ναίκα τους τους άπατά. Διαστροφή της πιο έλκεινής μορφής.

Όχι βέβαια χειρότερη από την άλ- λη έκείνη μορφή, του κρητισμού. Ο σύζυγος που συμμετέχει στα κέρδη από την άεισποήσι της γυναικείας της συντροφίας του. Σωστή σωματευ- ρία. Ο πυκνός βούρκος. Η δυσσομία. Η άσβια.

Είνε όμως και η άλλη περίπτωση. Μία περιπτώσι συμπαθής, θάλεγα. Η αδυναμία του χαρακτήρα. Ο έρωτας που γίνεται πιο δυνατό από την αξιοπρέπεια και κάνει τον άντρα να μείνη κοντά στη γυναίκα που του κη- λιδώνει την υπόληψη.

Δέχεται τα πάντα, έκτος από το χωρισμό. Αισθάνεται άνηκανος να ζή- ση μακριά της κι' αφίεται να κλη- στη στη λάσπη. Δεν υπάρχει έδω ήθικη άδράνεια, δεν υπάρχει συμφύρον. Υ- πάρχει η νοσηρή άγάπη, ο έρωτας που κάνει τον άνδρα να γάνη τον εαυτό του και να δέχεται τη μόνιμη ακαθαρσία μέσα στην έστία του.

Στην κατηγορία των άπατημένων που είνε εν γνώσει της άπάτης και δεν άπομακρύνονται από τη γυναίκα τους, άνηκει ο σύζυγος που μας πα- ρουσιάζει ο έπιστολογράφος.

Και ρωτά: «...Είνε δυνατόν άν- θρωπος μορφωμένος, άσίστης εμφάνι- σσης, οικονομικός άνεξάρτητος, ν' ά- νευεται την άπάτη; Μπορεί να φτάση η άγάπη ως αυτό το σημειον της ά- νοχής;».

Η πείρα άπαντά ότι μπορεί. Για όλα είνε ικανός ο έρωτας, και για το καλό και για το κακό. Θεατές των έργων του όφελουμε να καμάρωνουμε τα πρώτα και νάγουμε την ανδραπία που νυαίζεται για να περνώμε δια- κριτικά και με κατανόησι έμπρός από τ' άλλα.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

— Διέδωσα με τρόπο πως ειμαι πρώτος εξάδελ- φος του Άλη Χάν!...

(Του Β. Χριστοδούλου)

ΛΥΡΙΚΑ ΓΡΑΦΟΝΤΑ

Το λαχείο

«Άλλοι κερδίζουν λαχείο...

Έγώ δεν θέλω να κερδίσω, ζητώ μιά μόνη έπιτυχία, ένα λαχείο ζωντανό...

Με δυο μου λόγια μετρομένα ξέρω πως ήσυχος θα ζήσω, αν ίσως και κερδίσω έσένα, λαχείο μου παντοτεινό...

«Άλλοι κερδίζουν λαχείο, μ' αυτούς έγώ δεν τους ζηλεύω, εκατομμύρια δεν γυρεύω, ούτε με νοιάζουνε πολύ, γιατί έγώ την ευτυχία την θέλω και την περιμένω από ένα τόσο αγαπημένο και προσχαμύριστο φίλι!...

Και περιμένο μ' άγωνία, πότε θα βγί να μου μιλήση, πότε στ' αλήθεια θα θελήση μιά λέξι άγάπης να μου πη. Κι' εκεί στου δρόμου τη γωνία προσμένο μήπως θα περάση, μιά της ματιά να με κεράση, να ιδώ της μοίρας μου τροπή...

«Άλλοι κερδίζουν λαχείο, έγώ δεν θέλω να κερδίσω, αφού μπορεί να θησαυρίσω μ' ένα λαχείο ζωντανό. Να φύγη αυτή μου η δυστυχία να γάσω πια την κάθε μου έννοια με δυο γελάκια κορallένια με θησαυρο αληθινό...

Λαχείο έγώ δεν αγοράζω και όσο τώρα άν υποφέρω έγώ το νοιάζω και το ξέρω πως θάρρη μιά στιγμή καλή, — όσο το σκέπτομαι τρούαζω — πως θάρρη κάποιον έρωτα, να με δώ με γελάκια κορallένια με θησαυρο αληθινό...

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΜΕΤΡΩΝ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ

ΗΜΕΡΟΜ.

ΑΡΙΘ.

Τα δράματα της καρδιάς

Η ΜΕΓΑΛΗ ΘΥΣΙΑ

Κυριακή, 'Απρίλης. 'Η σημερινή μέρα για μένα είναι σημαντική, γιατί σήμερα, για πρώτη φορά, ο Ζώρς, θα μου παρουσιάσει το γυίο του, που έχει διακοπές απ' το κολέγιο. Σκεφτόμην αυτό το παιδί που θα είναι ο γυίος μου και νοιώθω γι' αυτό άπειρη τρυφερότητα. Είναι μόλις οχτώ χρόνων και είμαι σίγουρη πως θα μ' αγαπήσει.

Κοντεύει μεσημέρι κι' ο Ζώρς με περιμένει στο σπίτι του, με το γυίο του, στ' τέσσερες. Κάθομαι στην πολυθρόνα, κοντά στο παράθυρο. Μου φαίνεται πως δεν είμαι πια τριάντα χρόνων γυναίκα, αλλά κοριτσάκι εννιά-δέκα χρόνων, μια και βρίσκομαι από τότε στο ίδιο σπίτι, στην ίδια κάμαρα.

Θυμάμαι τα περασμένα. 'Ο πατέρας μου, εκείνη την εποχή, είχε κρησέψει, πριν πέντε χρόνια, και ήμουν ένα κοριτσάκι άνοστο, κακομαθημένο. Ζούσαμε πάντα οι δυο μας, ο πατέρας μου κι' εγώ, σ' αυτό το μεγάλο σπίτι, που το διήθυσαν, όπως και τώρα, η γοιάντα μου, ύστερ' απ' το θάνατο της μητέρας μου. Μέσα σ' αυτή τη μοναξιά, γεμάτη από αναμνήσεις, μου φαίνεται πως δεν υπήρχε θεσί για κανέναν άλλο, εκτός από μάς τους τρεις.

'Ενα βράδυ, ο πατέρας μου μου μίλησε για κάποια δεσποινίδα Γκρέυ. Θάταν για μένα μια νεαρή φίλη που θα φρόντιζε για την ανατροφή μου.

Το άλλο βράδυ, η δεσποινίς Γκρέυ, με πρόσωπο χαμό, γελώντας, μπήκε στο σπίτι μας. 'Υστερ' απ' το δείπνο, ο πατέρας μου της είπε να παίξει στο πιάνο της μαμάς. 'Ετσι, η δεσποινίς Γκρέυ μπήκε στη ζωή

μας. Συχνά, ωστόσο, όσο οι μέρες περνούσαν, με ρωτούσε:

— Γιατί, μικρούλα μου, δεν θέλεις να μ' αγαπήσεις; Δεν μπορούσα να της το πω. Με την παιδική διαίσθησή, είχα καταλάβει πως αυτή η γυναίκα θάπαιρνε τη θέση που είχε αφήσει η μαμά.

'Όταν πήγαινα να πλυνθώ, άκουγα τις φωνές τους στο σαλόνι. Κάποτε γελούσαν. Άλλα, ένα βράδυ, μου έκαναν εντύπωση η σιωπή τους. Σηκώθηκα σιγά απ' το κρεβάτι μου και πήγα κοντά στη μισοκλειστή πόρτα. Είδα τη δεσποινίδα Γκρέυ να κλαίει και τον πατέρα μου γι' αυτή τη χαϊδεύει τα μαλλιά.

'Όταν αυτή συνήλθε και σηκώθηκε, τον είδα να την παίρνει στην αγκαλιά του και να τη φιλάει πολλές φορές στα μάτια και στο στομάχι.

'Εφυγα γρήγορα, γι' αυτήν κάμαρά μου κι' από κείνο το βράδυ, ένιωθα μίσος και γι' αυτούς δυο. Το πρωί, βρήκα κοντά στο κρεβάτι μου, μια μικρή βελούδινη άρκουδα, που έλεγες πως μου χαμογελούσε. Πήρα το άρκουδάκι και το πέταξα χαμους. Με δύναμη, κλαίοντας. 'Επειτα έτρεξα στη νταντά μου.

Από τότε δεν ξαναγίνα πια λόγος για τη δεσποινίδα Γκρέυ ως το θάνατο του πατέρα μου. 'Εκείνη την εποχή, άπομεινα ολομόναχη, με τη νταντά μου, που είχε γεράσει πιο πολύ. Μά με τα χρόνια, είχα αλλάξει: καταλάβαινα και συχωρούσα.

'Όταν τον γνώρισα το Ζώρς, η γυναίκα του τον είχε εγκαταλείψει από οχτώ μήνες, αφήνοντάς τον με το παιδί του. 'Αγαπηθήκαμε σαν τρελλοί. 'Επειτα από

περίεκες έβδομάδες, ο Ζώρς μίλησε κιόλας για διαζύγιο κι' εγώ ονειρευόμουν μια νέα ζωή κοντά του, δίχως να λογαριάζω τί θα σκεφτόταν το παιδί του για μας...

'Ενα βράδυ, που είχαμε συναντηθώ στο συνηθισμένο μας μπαρ, ο Ζώρς μου φάνηκε άφορημένος και μελαγχολικός.

— Ξέρεις, Άννα, μου είπε, πρέπει να μιλήσω στο γυίο μου για μας. Είν' αρκετά μεγάλος για να καταλάβει τώρα πια.

— Αντιλήφθηκε τίποτα; — Όχι. Μά φαίνεται πως δεν θέλει να γυρίσει στο σπίτι για τις διακοπές, αν δεν είναι εκεί η μητέρα του, γιατί το σπίτι του φαίνεται άδειο και μελαγχολικό, δίχως εκείνη...

Τώρα είχαμε φτάσει στην κρίσιμη μέρα, στη μέρα εκείνη όπου ο γυίος του θα με κυττάζε, όπως εγώ, άλλοτε, είχα κυττάξει τη δεσποινίδα Γκρέυ: θα ήμουν γι' αυτόν η ένθρα, η παρειακή. Θα με μισούσε γιατί θάπαιρνα τη θέση της μητέρας του και θα μισούσε και τον πατέρα του.

Κυττάζω το ρολόι. 'Η ώρα είναι τρείς. Παίρνω από τηλέφωνο το Ζώρς.

— Εσύ 'σαι, αγάπη μου; — Ναι, Ζώρς, εγώ. 'Ηθελα να σου πω πως σήμερα δεν θάρθω σπίτι σας. Δεν μπορώ...

— Είσαι άρρωστη; — Όχι, δεν είμαι άρρωστη. Σκέφτηκα τους εαυτούς μας: τον εαυτό μου, έσένα, το γυίο σου. Αυτό που κάνουμε, Ζώρς, δεν είναι σωστό για το παιδί, που δεν μπορεί να καταλάβει. Το παιδί σου γυρνεί τη μητέρα του, όχι μια ξένη. Κι' έχει δική...

— Μετάνιωσα, Άννα, έτσι γρήγορα. — Όχι, δε μετάνιωσα! Σκεφτόμαι το γυίο σου, όχι τον εαυτό μου. Σ' αγαπώ, Ζώρς, είμαι δική σου! Μά το παιδί σου δεν πρέπει να υποφέρει εξ' αιτίας μας...

— Καλά, αγάπη μου, Κατάλαβα. Ευχαριστώ για το γυίο μου, αν και δεν θα το μάθω αυτό ποτέ, ευχαριστώ και για μένα. Τι θ' απογίνουμε, εμείς οι δυο, δεν το ξέρω... 'Θ' αποφασίσεις εσύ. 'Εγώ θα σ' αγαπώ πάντα, διειδίχτες κι' αν συμβή!...

— 'Αγάπη μου, αγάπη μου! του φωνάζω και η κραυγή μου χάνεται στο ακουστικό και η ήχώ της είναι σαν αποκαρτερισμός.

Τώρα πια είμαι πραγματικά μοναχή. 'Ο πατέρας μου, απ' τη φωτογραφία του, με κυττάζει χαμογελώντας... Κλαίω με ζεστά δάκρυα. Το κλάμμα αυτό μ' ανακουφίζει, μου κάνει καλό.

«Πατέρα, ψιθυρίζω, ξέρω πως με συχωρέσεις από καιρό. Τώρα, αν με βλέπεις από εκεί απάνω, υποφέρεis για μένα. Μην κλαίς, αν κλαίω. Κι' εσύ κάποτε έκλαψες εξ' αιτίας μου, θυμάσαι; Τότε, με τη δεσποινίδα Γκρέυ...»

Θυσιάστηκες για μένα. Τώρα, ήρθε η σειρά μου να θυσιάσω... να υποφέρω, όπως υπέφερες τότε εσύ.

Χτυπάει το τηλέφωνο, μιά, δυο, τρεις... δέκα φορές. — 'Απάντησε εσύ, λέω στη νταντά μου. Πές πως έφυγα. Σε λίγο, κλείνει το τηλέφωνο και μου λέει:

— 'Ηταν ο Ζώρς. Μου είπε να σου πω πως κατάλαβε...

Ναι, κατάλαβε. Κυττάζω ξανά τη φωτογραφία του πατέρα μου. Κάποια στιγμή, μου φάνηκε πως κι' 'είνος έκλαιγε μαζί μου για το χαμένο έρωτά μου...

ΦΙΛΙΠ ΚΩΜΠΕ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο οεποστάζ

Μεγάλη συγκίνηση στους καλλιτεχνικούς κύκλους και ιδιαίτερα στον όπερκο.

'Ο 'Ελληνόγαλλος γόνος του κινηματογράφου και του τραγουδιού Ζωρς Γκεταρ, που γύρισε τελευταία στην 'Ισπανία ένα καινούριο φιλμ με τον τίτλο «Φτερό στον άνεμο» θα έρθει οριστικά τον Νοέμβριο στην 'Αθήνα. 'Ο Γκεταρ θα κάνει μερικές εμφανίσεις επ' ευκαιρία της εδώ προβολής της τελευταίας του αυτής ταινίας που, καθώς προβλέπεται, θα σημειώσει μεγάλη επιτυχία.

Με την νέα του επιθεώρηση «Νά τί θα πη 'Αθήνα», που είναι γεμάτη εξυπνάτες σκηνές, το «Άκροπλ» σημειώνει εξαιρετικές εισπράξεις.

Το καινούριο θέατρο της Φωφώς Χασομή, στη συνοικία Πυριτιδοποιείου, που άνοιξε να λειτουργήσει πριν λίγες μέρες, έχει μια ενδιαφέρουσα ιστορία: 'Ο πατέρας της καλλιτεχνίδος που έχει ενοχαστεί με τον πατέρα της, ο οποίος παρονομαζόταν Χασομή, ο οποίος παρονομαζόταν Χασομή, ο οποίος παρονομαζόταν Χασομή...

'Ο 'Ορέστης Λάσκος λίγο έλειψε να πλοηγήσει ακριβώς την τελευταία του περιπέδεια στην Πελοπόννησο από την οποία απέκομισε αξιόλογα κέρδη, αφού κατόρθωσε να παρουσιάσει παντού έντελως μόνος του, πρόγραμμα διασκέδας δύο ωρών: Κατά την επίσκεψή του στο αθλητικό θέατρο της 'Επιδαύρου, γλίστρησε από τις σκαλίδες, γύρισε σθεναρά στο πόδι και παρέστη ανάγκη να μείνει επί ένα δεκαήμερο στο νοσοκομείο.

Στην Θεσσαλονίκη, η 'Ηρώ Χαντά, που συνοδεύεται με τον θίασο Μαυρέα—Βερώνη, εμφανίζεται προ του θανάτου της πρώτης παράστασης και ως ορμωτική, τραγουδάει δε εκτός από τις ρομάντσες, σάμπες και ορμωτικές!

'Ο ίδιος θίασος ετοιμάζει τώρα μία επιθεώρηση του θιασάρχου Κυριάκου Μαυρέα, που θα κάνει για πρώτη φορά την εμφάνισή του και ως συγγραφέας θεατικού έργου.

'Ο θίασος Παρ. Οικονόμου, με ποιμαντόνα την Σκουροδύλη και τονόρον Κάσση φεύγει την εγγόμενη εβδομάδα για την Αίγυπτο, όπου θα εγκαταστήσει το καινούριο θέατρο «Ραουί».

Στην Αίγυπτο επίσης θα μεταβή αργότερα και δεύτερος μουσικός θίασος με επί κεφαλής την Καλή Καλό που επανέρχεται στη σκηνή, τον Στολίνκα και τον Κώστα Μανιατάκη.

Διευκρινίζεται ότι το έργο «Το παλιό ορούριο» που πρόκειται να γυρίσει η «Φίνος Φιλμ», γράφτηκε από κοινού από τους κ.κ. Σκουροδύλη και Κανελλόπουλου.

Δύο καινούριοι θίασοι πρόλαξε, των Καρούσου—Δάφνη Σκούρα και Φωτοπούλου—Βίλλας Κύρου θα περιοδεύσουν τον χειμώνα στις επαρχίες.

Για την πρώτη ελληνοτουρκική ταινία «'Η ώραία του Πέαν», από το ομίονο υμνηστικό του Τυμπακού, που θα γυριστή στην Κωνσταντινούπολη, φέρεται ως πρωταγωνίστρια η Κάτια Λίντα, αδελφή της Ροζαλίντας.

'Η Νινή Ζανά σημειώνει τώρα νέους θριάμβους στην Στουτγάρδη. Τα γνωστά της τραγούδια «'Απόψε σαν και ποί», «Κοντά στο τζάκι» και «'Ο Ταχυδότης» μεταφράστηκαν στη Γερμανική και τραγουδιούνται στους δρόμους.

Πολύ ενδιαφέρον παρουσίασαν οι χορευτικές παραστάσεις της σχολής Μοριάνωφ, στις επαρχίες και σημείωσαν μεγάλη επιτυχία με την προσέλευση πλήθους θεατών. 'Ιδιαίτερα, στο 'Ανόριο και τα 'Ιωάννινα, έδωσαν με πρωτοφανή κοσμοσυροχή.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Νέα μαζική

Απάνω που νομίσανε πως τέλειωσαν τα βάσανα και είπε μ' ανακούφισι καθέννας μας «άνασσενα!», γιατί τελείωσε ο μπλελός, γιατί τελείωσε ο «σάο» 'Ελλάς, της εκλογής της «σάο» 'Ελλάς, ντε Βαλέφ ενέσκησαν δοιμείς και βγάσουν στους συνοικισμούς, μά και στους δρόμους («Μις...»!)

Της «'Ομορφιάς οι κυνηγοί» παντού γυρίζουν, ήτοι της συνοικίας για να βρουν τ'ν σύγγρονη 'Αφροδίτη και τρέχουν ματαιωμένες κοπέλλες και παιδούλες κυρίες και μαθήτριες, μαγειρίσες και δούλες κι' επιδεικνύονται μπροστά στα «μύλη» και στο πλήθος και γίνονται... θεάματα δημόσια συνήθως!

Ε' νναγερός πραγματικός στις γειτονιές σημαίνει κι' εκτός του «συναγωνισμού» καμιά, σχεδόν, δεν μένει.

Σ' όλα τα κέντρα, στις σκηνές, και στις ταβέρνες τις κοινές, ποζάρει κάθε... καρδιάς καρδί, όπως λέγε κι' όλες γελάνε στην άρχη κι' όλες στο τέλος... κλαίνει!

Μ' αυτό, λοιπόν, το σύστημα, πολλές μέχρι στιγμής, ανέτως ονομάστηκαν της γειτονιάς τους «μίσ» κι' έβγινε η «μίσ Νίκαια» ή Κοκκινιά κοινώς, Κυνέλη, 'Αμπελόκηποι, Χαλάνδρι, Κολωνός και όπως πάει θα φτάσουμε μία μέρα στο σημείο, να δούμε, οποσδήποτε και «Μις... Γηροκομείον».

Αλλά κι' εκεί δεν πρόκειται οι ντε Βαλέφ να μείνουν, κι' όσο υπάρχουν φυσικά ξεμυαλισμένα θηλυκά, θα παίρνουν και θα δίνουν. 'Από τις ίδιες γειτονιές και πάλι θα περάσουν, ταινίες και μετάλλια και... σ' άλλες θα μοιράσουν και με των καλλιστείων τους τη... βιομηχανία δεν θ' απομεινεί τελικώς καμιά χωρίς ταινία!

Τι' αυτό το λόγο, νεαρές της κάθε συνοικίας, ανήλικες, εγγήλικες και πάσης ηλικίας και η παρούσα στήλη, που φίλες της σας θεωρεί κι' είναι πιστή σας φίλη, σας συνιστά, ειλικρινώς ν' αφήσετε τ' άστυα ήτοι, τα καλλιστεία!

Μην πέφτετε, μ' αφέλεια, καλές μου δεσποινίδες, σαν σύμφεφο ακοίδες στους «τίτλους» που υπόσχονται και «μέλλον» και παρόμοια στους «τίτλους» που υπόσχονται και «μέλλον» και παρόμοια (μια...)

Κι' ενώ εσείς ποζάρετε στο πάλλο «νεγκλιζέ» απ' την πλατεία το κοινό σας παίρνει στο... μεξέ.

Τι' να τελειώνουμε, λοιπόν, φράιες μου κοπέλλες, αφήστε αυτές τις άσκοπες τις λόξες και τις τρέλλες (λες...)

Σ' επιτροπές... καλλιτεχνών τα μέλη σας μη δείχνετε, γιατί, χωρίς αντίορη το γότθο σας οίγνετε κι' εκθέτοντας τα καλλή σας για μια παληοταινία,ε κι' ε σ ε σ ε αφάνταστα στην παληοκοινωνία!

Επιστολή φιλίας... Σ. Γ. Γ.

Μπ. Ταλάντα

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

'Ηχηρόν σκαμβίλιον

'Εκ γάρ του θέρους του θερμοῦ κι' εξ' άλλων γεγονότων έχων γενή εξ' έρωτος —ω παίδες!— έμβουρλότον, μετέβην εις τας έξοχας λαυρώδεις τας προάλλας προς δράσιν ακατάσχετον και συναφείς κραιπάλας. 'Ηγουν σφοδρως επιθυμωών ανηλεήτους τρέλλας αφιχθην επιγοχόμενος εις τας γνωστας Πεντέλας κι' ανίχνενον μετά σπουδής και μάλλον ευθαρως προς άμεσον άνεύρεσιν περιπαθούς Μουσός.

Κι' ω Μοίρα ευπροσήγορος! 'Ω! τύχη σκανδαλώδης, καθ' ην στιγμην ημεβάνισον τα μάλα μερακλώδης, ειδον μακράν το όραμα νεάνιδος λαμβράς έφ' ω τας χειράς ετρίβον σφοδρως εκ της χαράς. 'Εσπευσον όθεν προς αυτήν αύτίκα και γοργως κι' επιθυμωών την δράσιν μου ν' άρχισω ενεργως —Ω! δεσποινίς! άνέκραξον άνευ λοιπων σχολίων, έλθε ν' αλλάξωμεν όμοῦ πυριφλεγές φίλιον!...

Κι' έν όψει εύρισκόμενος περιφανώ- (δους νίκης, ηνοιξον τας άγκάλας μου ό γέρον ό (μείσθικης και κλείσας το ματάκιον διά το πο- (νηρόν. —Θέλω φίλιον, έκραξον, ω Μούσα, η- (χηρόν!... Κι' ύπηρξεν ηχηρότατον ευδεις κι' (επαρκώς και μ' έκαμε τον δύστυχον άπαντα- (γοῦ ρεζίλιον καθ' όσον φεῦ! ηχηήματο ε'θως τρομα- (κτικώς άντι φλογόδους άσπαρμού, πολυκρο- (τον... σκαμβίλιον!...

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Ι. ΑΘΗΝΑΙΟΥ

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΤΗΣ ΑΜΑΡΤΙΑΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Η Φανούλα Ραμπή αγαπάει το νεαρό ύψιπνι Στάυρο Δελέβα, που φιλοδοξεί να πολιτευθεί στην Αθήνα. Στην πρότασή του, λοιπόν, να παντρευτούν, η Φανούλα δέχεται, αλλά θέλει να ζητήσει την άδεια από τους γονείς της. Εκείνοι δίνουν την συγκατάθεσή τους, και η Φανούλα κλείνεται στο δωμάτιό της και συλλογίζεται πόσο παράξενο είναι ο αγαπημένος της, που δεν ήθελε να άκουση κατ'ίκανο επίθυμηση να του το εξομολογηθεί. Γνωρίζονταν ένα βράδυ από κοινού στο κοσμικό κέντρο του πατέρα της. Ο Στάυρος συνόδευε τότε τη Ρωζάνη Πατέρη, την κόρη του καθηγητού του. Η Φανούλα του έριξε μια σερπαντίνα για να τον περάσει και από εκείνη τη στιγμή, ο Στάυρος δεν ξεκολλούσε τα μάτια του από πάνω της...

—Αυτή... Μήπως πίστευε πως την αγαπάς;... τον ρωτούσε και τον ξαναρωτούσε.
Κι' ο Στάυρος την καθησυχάζει.

—Δεν είναι τόσο άνοητη, Νομίζεις, έπειδή μάς είδες μαζί στο κέντρο, ότι δεν είναι άλλη συντροφιά από τη δική μου ή Ρωζάνης... Είπε κοπέλλα κοσμική, και γνωρίζει πολλούς νέους.

Τα πράγματα φαίνονταν απλά. Εκείνο που στενοχωρούσε τη Φανούλα ήταν τα λόγια του κόσμου. Όπου ανέφερε τυχαία τ' όνομά του, της έλεγαν πως είναι άραβωνισσμένος με την κόρη του καθηγητού Πράτερη.

Ο Στάυρος γελοώσε.
—Ε'δεν καταλαβαίνεις;... Μας είδαν πέντε-έξη φορές μαζί, κι' έβγαλαν την απόφαση ότι είμαστε άραβωνισμένοι...

Ένα χαστούκι

Έτσι άρνιασε η αγάπη τους. Με μια αποκοπή σερπαντίνας... Η μάλλον μ' ένα χαστούκι!...

Καθώς κύτταζε η Φανούλα στο ταβάνι τα γκρίζα σνέδια που σνηματίζονταν από τις θαμπές αγγίδες του ήλιου, της έοχόταν να νάλαση μονάχη της.

Ο Στάυρος εκείνη τη βραδιά δεν ήσυχάζε. Ο γαστοπόλεμος κι' ο βουβαοδισμός με σερπαντίνες σταμάτησαν κάποτε. Και σε μια στιγμή—πως, δεν υπόρεσε ποτέ να θυμηθεί η κοπέλλα—βοήθηκε να γορεύει μαζί του... Α ναι, θυμόταν τώρα. Είπε πάλι στο τραπέζι της είχε συστήσει, με θάρρος. Κι' αυτή σαν να ήταν το πιο φυσικό πράγμα του κόσμου νόρευε τώρα μαζί του. Η ξανθομαλλούσα κοπέλλα νόρευε εκείνη την ώρα με κάποιον άλλο καταλλίωρο, αλλά τα μάτια της όλο και ζητούσαν άνησυχο το Στάυρο.

Αυτός χόρευε περίφημα, κι' η Φανούλα χαιρόταν πραγματικά το χορό μαζί του. Σιγά-σιγά την τράβηξε παράμερα, σε μια

γωνιά της αίθουσας. Κι' εκεί, γρήγορα, χωρίς να σκέπτεται αν θα τους έβλεπαν περίεργα μάτια, της έδωσε ένα κλεφτό φιλή στο μάγουλο, καθώς χόρευαν και καθώς άσυναίσθητα σχεδόν αυτή είχε αποκομπίσει το μάγουλό της στο δικό του.

Η Φανούλα σταμάτησε το χορό. Τον κύτταξε ίσια στα μάτια, και γρήγορα το χέρι της σηκώθηκε. Ένα πεταχό χαστούκι! Απαλό, ανώδυνο, σαν χείρι! Αυτός σαν να τρώαζε την πρώτη στιγμή, σαν να παραξενεύτηκε. Έπειτα έγινε κατακόκκινος. Δεν τάχασε όμως.

—Ευχαριστώ! της είπε με ύφος μάγκικο.

—Παραδέχεσθε ότι σας χρειαζόταν;... τον ρώτησε στον ίδιο τόνο;
—Απόλυτα! Ήμουν μεθυσμένος και με ξεμεθύσατε... Μπορούμε, φαντάζομαι να συνεχίσουμε το χορό μας;...

—Μά φυσικά! του αποκρίθηκε ναζιάρικα, φιλόρεσκα.

Αφέθηκε στην αγκαλιά του πάλι, σαν να μην είχε συμβη τίποτα. Ποιος είχε παρακολουθήσει τη σύντομη σκηνή μεταξύ τους; Ίσως κανείς. Ο Στάυρος όμως φαίνονταν πως τότε είχε μεθύσει για καλά. Της έσφιγγε τη μέση κι' η ανάσα του της έκαίγε το μάγουλο. Δεν μιλούσαν τώρα. Καταλάβαιναν πως άρχισε κάποια μυστική, βουβή συνεννόηση μεταξύ τους. Μονάχα όταν τελείωσε ο χορός, ο Στάυρος τη ρώτησε:

—Μπορείτε να μου χαρίσετε τ' όνομά σας;...

Δίωτασε αυτή. Στο τέλος του αποκρίθηκε ταχινικά:

—Με λένε Φανούλα, κι' είμαι κόρη του κυρίου Ραμπή.

Την κύτταζε έκπληκτος.

—Τίνος Ραμπή;
—Του διευθυντού αυτού του κέντρου!

—Α, έτσι;...

Ήταν φανερό ότι του κινούσε το ένδοξο αυτή η αποκάλυψη. Η Φανούλα δεν μπόρεσε να καταλάβει εκείνη τη στιγμή αν τον είχε απογοητέψει ή αν ήσυχάζε, του άρεσε πως ήταν η κόρη του Ραμπή. Πάντως, όταν τελείωσε ο χορός, την άφησε και δεν ξαναχόρευσε μαζί της εκείνο το βράδυ. Ούτε φάνηκε να ασχοληθεί πια μ' αυτή. Χόρευε με την ξανθομαλ-

Το σπίτι της σουμπρέτας

Η χαριτωμένη σουμπρέτα Μιμή, δέχεται κάθε βράδυ στο καμινί της πολλούς φίλους και θαυμαστά, που ευχαριστούνται με την συζήτησή της και το έξοχο χιούμορ της.

Ανάμεσα σ' όλους αυτούς, είχε και κάποιους που της είχε εξαιρετικά αντιπαθητικούς. Δεν μπορεί να τον χανέση και φροντίζει, με διαφόρους υπαινιγμούς, να του δώσει να το καταλάβει. Μά δεν βαρύνεστε! Ο φίλος μας είναι τόσο κουτός, που παρ' όλη αυτά, δεν παίρνει χαμπάρι.

Προχθές το βράδυ, λοιπόν, πηγαίνει πάλι στο καμινί της και η Μιμή κάνει μια νέα απόπειρα για να τον διώξει. —Δεν ξέρετε, του λέει, πόσο με πειράζει όταν μαζεύεται ένας κόσμος στο καμινί μου! Και πρό πάντων, όταν έρχονται και κάτι αντιπαθητικοί!...

—Σας καταλαβαίνω πολύ καλά, δεσποινίς Μιμή!...

Η σουμπρέτα αναστενάζει και διορθώνει τα μαλλιά της.

—Εγώ να σας πω, εξακολουθεί, όταν κανένας τέτοιος τύπος μου προτείνει να έρθω να μου κάνει επίσκεψη στο σπίτι για να τον ξεφορτωθώ, του λέω πως κάθουαι σ' αυτό... Μενίδι!

—Οχι δό!... Μα! να αυτό είναι ωραίο! Αλήθεια όμως που κάθεστε, δεσποινίς Μιμή!

—Στο Μενίδι!

Ο ένοχλητικός θαυμαστής, ούτε αυτή τη φορά καταλάβε... Γέλασε μόνο σαν βλάκας!...

Ο ΦΑΚΟΣ

λούσα ντάμα του, την κόρη του Πράτερη, όπως έμαθε αργότερα. Κι' έφυγε μάλλον νωρίς από το κέντρο.

Εκείνο το βράδυ κοιμήθηκε η Φανούλα άναστατωμένη. Παράξενο! Μέσα σε λίγες ώρες ένα άδωο παίχνη ώριμαζε στην καρδιά της κι' άρχισε να την απασχολεί. Όταν τούρριζε τη σερπαντίνα, ήταν σίγουρα μέσα της πως της φαινόταν κωμικός με τη σοβαρότητά του. Όταν τη φίλησε, της ήρθε να τον φιλήσει κι' αυτή. Και για να μη το κάνει αυτό, τούδωσε το χαστούκι. Από κείνη την ώρα, κατάλαβε πως κάτι την είχε δέσει μαζί του. Ήταν η σερπαντίνα; Ήταν το φιλή; Ήταν το χαστούκι; Δεν μπορούσε να πη. Το βέβαιο ήταν ότι κάποιος άλλος άντρας είχε μπει στη ζωή της. Το βέβαιο ήταν ότι ενώ την προηγούμενη βραδυ είχε κοιμηθεί άναστατωμένη με το κεφάλι βαρύ από αναμνήσεις, αυτή τη βραδυ κοιμήθηκε άναστενάζοντας από καινούργιους πόθους, με την καρδιά βαρειά από ελπίδες. Υπήρχε όμως ένα αγκάθι στην ευτυχία της. Η ξανθομαλλούσα κοπέλλα. Κ' έπειτα; Ίσως να μη του άρεσε πως ήταν κόρη του Ραμπή. Ποιος ξέρει; Μπορεί να ήταν κανένας άριστοκράτης αυτός και ν' απογοητευόταν όταν έμαθε ποιά ήταν. Μπορεί να την φαντάστηκε καμιά κοπέλλα της άριστοκρατίας. Γιατί; Μήπως το σύνολο της δεν ήταν πιο κομψό και πιο άριστοκρατικό από κάθε άλλης κοπέλλας; Μήπως το κεφάλι της δεν στεκόταν με υπερέφανο καμάρι στους ώμους της; Μήπως τα χέρια της δεν ήταν άφροπαλασμένο σαν να ήταν απόγονος καμιάς παλιάς άρχοντικής γειάς; Ή μήπως το ντύσιμό της και το κορμάκι της το λυγρό μαρτυρούσαν πως πριν λίγ... χρόνια η κυρία Ραμπή, η μητέρα της, τηγανίζει πίσω από το μαγαζί, τα μαριδάκια;...

Όπωςδήποτε, την άλλη μέρα σηκώθηκε η Φανούλα με την απόφαση να μη το κουνη από το δωμάτιό της. Έξω έπεφτε άγριο χιονόδροχο. Καταλάβαινε το σώμα της κουρασμένο, σαν την ψυχή της.

—Σήμερα θα ραχατέψω! δήλωσε δίσχυμα. Θα πέσω από τις έξη στο κρεβάτι. Αυτές θα είναι οι Άποκρής μου...

—Όπως προτιμάς! την κορόιδεψε ο αδελφός της.

Σήμερα δεν τον ένοιαζε, έπειδή αυτός θα πήγαινε άλλοι, μ' άλλη παρέα, πολύ ύπνη, φαίνεται, έπειδή ούτε σκέφτηκε να της προτείνει να τον συνοδεύσει.

Η Κατερίνα όμως διαμαρτυρήθηκε.

—Τί γρουσουζιά είναι αυτή; Κορίτσι πράγμα, να καθήσεις σαν καμιά γερόντισσα τέτοια μέρα στο σπίτι; Άντε, ντύσου, να πάμε κάτω, να ιδούμε κόσμο...

Η Φανούλα έμεινε ανένδοτη.

Πήγαυε έσθ μαμά, πούχεις κέφια. Έγώ πήρα την απόφαση να μείνω.

Και πραγματικά, μόλις σχεδόν σουρούπωσε, ξαπλώθηκε στο κρεβάτι, έχοντας μόνη συντροφιά ένα άγγιγκο μυθιστόρημα, που το είχε δανειστεί έπιτήθε γι' αυτή τη βραδυά.

Κατά τις δέκα το βράδυ ήταν ολόμνη στο σπίτι. Ο αδελφός της έφυγε νωρίς-νωρίς, ο πατέρας της ήταν απασχολημένος στο κέντρο, η μητέρα της φτιάχτηκε καλά-καλά και κατέβηκε. Κι' η υπηρέτρια πήρε άδεια κι' έφυγε.

Στην αρχή βυθίστηκε στο βιβλίο η Φανούλα και πίστεψε πως θα περνούσε πολύ ευχάριστα και πολύ πρωτότυπα τις Άπόκρής της. Λίγο-λίγο όμως, η μοναξιά άρχισε να της πιέζει την ψυχή. Πέταξε το βιβλίο της.

Μαύρες σκέψεις άρχισαν να περνάνε από το μυαλό της:

—Κανείς δεν θα θελήσει να με παντρευτεί... Το παρελθόν μου, θα τους σταματήσει όλους. Αν μάθουν για μένα... Αλλά κι' αν μάθουν πως άρχισα με... Αν πληροφορηθούν για το μικρό μαγαζάκι του πατέρα, πριν λίγα χρόνια. Κι' αν τους πληροφορήσει κανείς πως η μητέρα... Κανείς δεν θα θελήσει να με παντρευτεί έμένα.

Βάρος άσκηστο στο στήθος της! Πρώτη φορά που αντίκρουζε τη ζωή μεσα από μυσρό γυαλιά. Ός τώρα πίστευε στο μέλλον και στην ευτυχία. Ός τώρα πίστευε πως την περίμεναν ωραίες ήμέρες, φωτεινές. Κι' άξαφνα, τώρα καταλάβαινε πως

δεν είναι τίποτα άλλο, παρά μια κοπέλλι-τα μικροστικτής τάξεως με μια μέτρια προκοπύλα, με μόρφωση ακατάστατη...

Αλήθεια, τί είχε σπουδάσει; Λίγο άπ' όλα. Τελείωσε το Γυμνάσιο και μετά, άχόρταγη, θέλησε να τα δοκιμάσει όλα. Γράηκε στο Ίδείο. Είχε κλίση στο πιάνο. Και τελειοποιήθηκε σε τρεις ζένες γλώσσες. Διψούσε για κάθε μάθησι. Δεν αισθανόταν όμως νάχη την ύπομονη να γίνη επιστήμων. Είχε τεραστία ευχέρεια στις γλώσσες και μιλούσε και τις τρεις σαν να είχε ανατασθή με ζένες δασκάλες. Πήγε και σε μια σχολή μπαλλέτου κι' έμαθε κάπως να χορεύη. Όλοι της έλεγαν ότι έχει κλίση, και στις τέχνες και στα γράμματα. Της ίδιες της άρεσε η μελέτη, όχι όμως κι' η βαρεία προσοχή. Ό,τι άρπαζε στα πεταχτά... Ήταν τάχα ικανοποιητική αυτή η μόρφωσι για τον...

Δεν ήξερε τ' όνομά του. Γελούσε μοναχή της που καθόταν και βασάνιζε τη σκέψη της για... έναν άντρα που ούτε καν τον γνώριζε.

«Είμαι ήλιθία!» έβγαλε το συμπέρασμα.

Και πήρε το βιβλίο της αναγκάζοντας τον έαυτό της να μη σκέπτεται τίποτε άλλο, παρακολουθώντας τις περιπέτειες του ήρωα. Ήταν ο Ίδωνος του Γουάλτερ Σκώτ. Το είχε άρχεισι από καιρό, μα δεν έβρισκε ώρες να το τελειώσει. Τώρα, ήταν μια μοναδική ευκαιρία.

Βυθίστηκε στο διάβασμα. Παράξενο όμως! Περνούσε τις σελίδες, τις διάβαζε, τις γυλίζει. Άν όμως τη ρωτούσαν τί έλεγε, δεν θα έρε να πη. Κι' ώστόσο προχωρούσε...

Άξαφνα, σε μια στιγμή, η πόρτα της άνοιξε όρμητικά. Η μητέρα της παρουσί-στηκε στο κατώφλι.

—Ήλιθιο κορίτσι! Ήλιθιο!...

Άφησε το βιβλίο η κοπέλλα και την κύτταζε παραξενεμένη.

Η Κατερίνα φαίνονταν άληθινά άγανακτισμένη.

—Κάθεσαι ακόμα... Σήκω, βλάκα! Σήκω. Ντύσου γρήγορα!

—Γιατί, μαμά;

—Ήρθε!

—Ποιος ήρθε; Δεν καταλαβαίνω!

—Πού να καταλάβης έσύ; Εκείνος, ο καβαλλιέρης που σε χόρεψε προχθές την ήλιμνη.

Σούφρωσε τα φρύδια της η Φανούλα, κι' έμεινε άκίνητη, ενώ η καρδιά της κλωτσούσε μέσα στο στήθος της.

—Και τί με νοιάζει αν ήρθε; Άς χορεύη με τη ντάμα του!

—Ποιά ντάμα του κουτουρνίθι; Ήρθε για σένα, μόνος. Σε γυρεύει...

Σαν να είχε περάσει ήλεκτρισμός άπάνω της, πετάχτηκε η Φανούλα.

—Ήρθε μόνος, για μένα; Αλήθεια, μαμά;...

Ψέμματα θα σου πω; Έλα κουνήσου, ντύσου λοιπόν!

—Τόν είδες; Σου μίλησε;...

—Πήγε κατ' ευθείαν στον πατέρα σου και ρώτησε που είσαι.

—Και τί του είπε ο μπαμπάς;

—Τόν έστειλε σε μένα.

—Κι' έσύ;

—Έγώ του είπα ότι είχες λίγο πονοκέφαλο, και σκεπτόσουν να μείνης σπίτι. Φάνηκε απογοητευμένος. «Αν ήταν δυνατόν θα ήθελα να τήν δώ» μου είπε. «Ε... Τί κάνει; Ανάποδα πώς να φορέσει τα φουστάνι σου; Πώ πώ! Τα μαλλιά σου είναι γάλια. Κάθισε μήπως μπορέσω να σου τα σουλουπώσω ένώ...

Τα χέρια της Κατερίνας έπιδέχθη, βοηθώντας τον ντύσιμό της.

—Μαμά, είπε η Φανούλα σε μια στιγμή, ξέρεις ποιος είναι;

—Ρωτήσαμε. Είναι ο Στάυρος Δελέβας, ύψηλτος, δικηγόρος. Φαίνεται πολύ καλός. Έξ' άλλου, δεν πρόκειται, φαντάζομαι, να άραβωνισάσεις άπόψε. Τί σε πειράζει να χορέψης λιγάκι μαζί του και να του κάνης τα γλυκά μάτια;...

Ήταν μια συνηθισμένη κουβέντα της μητέρας της αυτή. Όταν γινότανε κανένα νεαρό, που παρουσίαζε ένδιαφέρον ως γαμπρός, της έλεγε να του κάνη τα γλυκά

μάτια». Η Φανούλα δεν έφανε καμιά αντίρρηση, πιο πολύ από μια φυσική κοκετταρία κι' ένα πόθο ν' άρέσει. Χαιρόταν τις έπιτυγές της. Άλλοτε πίστευε πως όλοι οι άντρες, που έδειχναν ότι τους άρεσε, θα ήταν άποφασισμένοι να την παντρευτούν, φτάνει να το ήθελε εκείνη. Έπειτα όμως... Ένα σκληρό μάθημα τήν άλλαξε. Τώρα δυσπιστούσε στις δυνάμεις της... Γι' αυτό χαμογέλασε πικρά, όταν της είπε η μητέρα της να κάνη στο Στάυρο Δελέβα «τα γλυκά μάτια». Όστόσο ντυνόταν γρήγορα. Λαγνασιασμένη. Σε δέκα λεπτά της ώρας παρουσιάστηκε κάτω, στο κέντρο, άστραφτερή, γοητευτική, μ' ένα ταχινικό χαμόγελο στα χείλη. Ο Στάυρος πήγε κοντά της γρήγορα και της έσφιξε το χέρι.

—Ευχαριστώ που ήρθες για μένα! της είπε.

—Μήπως έσύ δεν ήρθες για μένα; του αποκρίθηκε γελαστή.

Ο ένικός ανέβαινε αυθόρμητα στα χείλη τους.

Η μητέρα χαμογέλασε κι' εξαφανίστηκε. Ο Στάυρος κάθισε σ' ένα παρυσό τραπέζι και κάτι παράγγειλε. Τον κύτταζε η Φανούλα γελαστή, με μάτια έρωτηματικά.

—Σου φαίνεται παράξενο πως ήθα για σένα; τη ρώτησε.

—Δεν ξέρω. Δεν το σκέφτηκα...

—Κι' όμως, σηκώθηκε από το κρεβάτι!...

—Γιατί είχα άρχισει να πλύνω!...

—Δεν είναι και πολύ κολακευτικό αυτό που μου λές. Έγώ πίστεφα πως είχες πονοκέφαλο... Κι' όμως έκανες τη θυσία...

—Είμαι κι' έτσι... Τί σημασία έχει;... Τώρα είμαι έδω!

Τα παράξενα γκριζογάλανα μάτια της, ύγρα, ήδονικά, στηλώθηκαν στα δικά του.

Άκούμπησε αυτός το νερό του στο νερό της.

—Είσαι το πιο γοητευτικό κορίτσι που συνάντησα στη ζωή μου!

—Ευχαριστώ... αλλά δεν το πιστεύω!

—Δικαιώμα σου! Πάντως, Φανούλα, άπό προχθές προσπάθω ν' αναγκάσω τη σκέψη μου να φύγη από σένα και δεν το καταφέρνω...

—Το είπες αυτό στην εαυτή ντάμα σου; τον ρώτησε τρανιτικά.

Εκείνος έκανε μια κίνησι άνυπομονησίας.

—Η εαυτή ντάμα μου δεν πρόκειται να μου δώση την άδεια...

Γελούσε η Φανούλα, τον κύτταζε όμως με κάποια άνησυχία, προσπαθώντας να τον ψυχολογήσει. Κάποια νευρική στο φέρισιμό του, της έλεγε πως τα πράγματα δεν ήταν τόσο απλά με την ξανθομαλλούσα. Θάθελε νάχη το θάρρος να τον ρωτήσει. Δεν ήταν όμως δυνατόν. Μόλις τό, είχε γνωρίσει. Με ποιά δικαίωμα θα έμεινε στην ιδιωτική του ζωή; Έπειτα, ποιος της έλεγε ότι είχε σοβαρές προθέσεις γι' αυτό;

Μπορεί!

—Δεν έχω πείσι...

—Έξαρτάται. Άν μου υποσχεθής...

—Σου δίνω το λόγο μου πως θα είμαι φρόνιμος! Έξ' άλλου, δεν θα πάμε σε καμιά έρμηιά...

—Πού θέλεις να πάμε;

—Τί θάλεγε άς υποθέσουμε, για το Μπονιάτι!

—Δεν έχω πείσι...

—Θα σ' άρέσει. Θέλεις;

Δίωτασε η κοπέλλα.

Μήπως δεν σου το έπιτρέπουν οι γονείς σου; τη ρώτησε.

Γέλασε η Φανούλα.

...

...

...

...

...

...

...

τήν;... Ποιος της έλεγε ότι η λαχτάρα του αυτή ήταν τίποτε άλλο, παρά ένα πόθος να κερδίση την αγάπη της κι' έπειτα να κάνη πως, δεν την γνωρίζει; Δεν θα ήταν δά κι' η πρώτη φορά που θα συναντούσε στο δρόμο της κάτι τέτοιο...

Νίκησε κάποια μελαγχολία που την κυρίευε και του φέθηκε γελαστά κι' ευχάριστα όλο εκείνο το βράδυ. Χόρεψαν πολύ μαζί κι' ο Στάυρος της είπε μερικά πράγματα από τη ζωή του. Τη ρώτησε και για τη δική της τη ζωή. Αποφύγε όμως εκείνη να του πη λεπτομέρειες. Ό,τι και να πούλεγε, ήταν επικίνδυνο. Νά του διηγηθώ για τον πατέρα της; Πώς άνοιξε από ένα μικρό μαγείο; Για τη υπέροχη της; Πώς ενώ της άρεσε της ίδιας να διηγείται ότι, όταν παντρεύτηκε, ήταν τόσο άνιδη, ώστε παρά λίγο να πηδήσει από το παράθυρο την πρώτη νύχτα του νάμου, οι κακές γλώσσες έλεγαν άλλα; Νά του πη για το Μικέ; Πώς τόια νονία τώρα πάλευε να πάση το δίπλωμά του από την Άνωτάτη Έμπορική, αλλά δεν του άφτανε καιρό οι έρωτικές του περιπέτεες; Νά του πη πως έμπλεκε άσχημα σε χρέη; Ή να του μίληση για τον έαυτό της;... Απέφυγε μ' έξυπνάδα. Του μίλησε για τις σπουδές της, για τις καλλιτεχνικές της προτιμήσεις, φάνηκε μια κοπέλλα μ' έγκυκλοπαιδική μόρφωσι και με έξαιρετική άντιληψη. Ο Στάυρος φαίνονταν γοητευμένος. Έμεινε κοντά της ως το πρωί, ως την ώρα που άραιώσαν οι θαμώνες κι' ο κύριος Ραμπής κουρασμένος κι' άξιοπρεπής προσπαθούσε με κόπο να διατηρήσει το χαμόγελο στα χείλη του, καθώς καληνυχτούσε τους πελάτες του.

Τότε ο Στάυρος είπε στη Φανούλα:

—Πού θα πάς αύριο; Καθαρή Δευτέρα, είπε... Θα πάς έκδρομη;

—Δεν έχω πρόγραμμα, του άπάνησε.

—Πάτε συνήθως οικογενειακή έκδρομη;

—Ναι, όχι! Ο πατέρας δεν μπορεί...

Μένει στο μαγαζί. Η μητέρα πάλι δεν είναι και τόσο φυσιολάτρης! Ο άδελφός μου θάχη τη δική του παρέα...

—Άρατε έσύ μένεις μόνη; ρώτησε ο Στάυρος ένθουσιασμένος. Τί θάλεγε άν πηγαίναμε κάπου μαζί;...

—Οί δύο μας;...

—Φοβάσαι;...

Τούρριζε μια κλεφτή γελαστή υατιά.

—Έξαρτάται. Άν μου υποσχεθής...

—Σου δίνω το λόγο μου πως θα είμαι φρόνιμος! Έξ' άλλου, δεν θα πάμε σε καμιά έρμηιά...

—Πού θέλεις να πάμε;

—Τί θάλεγε άς υποθέσουμε, για το Μπονιάτι!

—Δεν έχω πείσι...

—Θα σ' άρέσει. Θέλεις;

Δίωτασε η κοπέλλα.

Μήπως δεν σου το έπιτρέπουν οι γονείς σου; τη ρώτησε.

Γέλασε η Φανούλα.

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

—“Ω, όχι. ‘Η μαμά δὲν ἔχει καθυστερημένες ιδέες...”

—Τότε;
—Δὲν ξέρω ἂν εἶναι σωστό. Μόλις γνωρίστηκα...

—Μά, ἴσα-ἴσα, γιὰ νὰ γνωριστοῦμε... Τὸν κῦτταζε στὰ μάτια.
—Καί γιατί θέλεις νὰ γνωριστοῦμε;
—Ἐσκυψε καὶ τῆς ψιθύρισε στὸ αὐτί:
—Ἐπειδὴ εἶσαι ἡ πιὸ ἑλκυστικὴ κοπέλα πού συνήτησα στὴ ζωὴ μου. δὲν σοὺ τὸ εἶπα;

Ἡ ἀνάσα του στὸ αὐτί της τὴν ἔκανε ν’ ἀνατριχίση.

—Λοιπὸν; ρώτησε ὁ Σταύρος ἀνυπόμονα.

—Καλὰ, τοῦ ἀποκρίθηκε μ’ ἕνα χαμόγελο ντροπαλὸ μαζὶ καὶ προκλητικὸ πού τὸν ξετρέλλανε...

Μιά ἐκδρομὴ

Στὸ ταβάνι τὰ σχήματα ζωγραφίζονται γκριζα, ἀπὸ τὸ θαμπὸ φῶς τοῦ ἡλιου. Ὅλο τὸ φῶς τοῦ δωματίου εἶναι ἀνοιχτοπράσινο. Ἡ εἰσαίτις πού τὸ δείχνουν ἔτσι; Ὅλα θυμίζουν τὸ καλοκαίρι, πούρχειται. Τὸ καλοκαίρι μὲ τίς μεγάλες δόλοφτες ἡμέρες, μὲ τὰ θαλάσσια μπάνια...

Τὸ καλοκαίρι πού κάνει τὸ ρετσίνι νὰ μοσχοβολᾷ καὶ τὰ πεύκα νὰ ψιθυρίζουν ἀνάμεσα τους μυστικὰ ἐνώνοντας τίς βελόνες τους...

Τὸ δάσος... Πῶς μοσχοβολοῦσε ἐκεῖνο τὸ ἀνοιξιῶτικο πρωϊνὸ! Ὁ ἀέρας ἦταν κρύος καὶ καθαρὸς καθὼς πήραν τὸ μονοπάτι γιὰ τὸ βουνό. Στὴν ἀρχὴ περπατοῦσαν πλαί-πλαί. ἔπειτα πέρασε τὸ μπράτσο του στὸ δικό της. Τὸ βῆμα της ἦταν ἀάφαφο. Φοροῦσε μιά φουστίτσα βαθυγάλαζη, καὶ μιά μπλουζά πλεχτὴ θαλασσιὰ. Εἶχε ριγμένε στους ὤμους της μὴ ζακέττα στὸ ἴδιο χρώμα. Ἡ φούστα εἶχε πολλὰς φαριδιές πιέττες τριγύρω καὶ σὲ κάθε της βῆμα ἀνέμιζε, κι’ ἔκανε τὸ περπάτημά της νὰ φαίνεται πιὸ φτερωτό. Ἡ μπλουζά της ἦταν στενὴ καὶ τὸ στήθος της διαγραφόταν προκλητικὰ, γεμάτο νιάτα καὶ χυμοῦ.

Περπατοῦσαν γελώντας σὰν παιδιὰ καὶ μιλώντας γιὰ ἕνα σωρὸ πράγματα. Ἐφτάσαν εἰς τὴν κορυφὴν τῆς πλαγιάς καὶ κάθησαν κάτω ἀπὸ ἕνα πελώριο πεύκο.

—Ὦψ! ἀναστήθηκε ἡ Φανούλα, κουράστηκε. Τέτοιος ἀνέφορος!

—Σ’ ἀρέσει ἐδῶ; τὴ ρώτησε ὁ Σταύρος.

—Ναί, ἀποκρίθηκε καὶ τὰ μάτια της χάιδεψαν ἀντίκρου τὴν πενικρυφὴ πλαγιά καὶ κάτω στὰ πόδια τους τὰ χωράφια μὲ τὰ κυματιστὰ στάχυα καὶ παρέκει τὰ ἀπέραντα ἀμπέλια.

—Κι’ ἐμένα μ’ ἀρέσει πολὺ αὐτὸ τὸ μέρος, Φανούλα. Μάλιστα ἐδῶ ἀπάνω δὲν ἔχει πολὺν κόσμο.

—Ναί, εἶναι ὁμορφα ἐδῶ...

—Πεινάς;

—Νὰ σοὺ πῶ, δὲν θάλεγα ὅχι γιὰ κάτι...

Ἀνοῖξαν τὰ πακέτα τους κι’ ἔφαγαν σὰν δυὸ πεινασμένα παιδιὰ. Ἐπειτα ἔφατλαν πλάι-πλάι. Βάζοντας μαειλάνια τὰ χεῖρα τους καὶ μὲ τὰ μάτια στραμμένα πρὸς τὸν οὐρανὸ.

Ἀσπρα ἀνοιξιῶτικα σύννεφα κυνηγιόντουσαν στὴν ἀπέραντη ἔκτασι. Ἐτρεχαν ἀπάνω ἀπὸ τὰ βουνά, σταματοῦσαν μιά στιγμή, θαρρεῖς, στίς κορφὰς τῶν δέντρων, νὰ τοὺς πούνε κάποιο μήνυμα—τάχα τῆς ἐνοῖξης τὸ μήνυμα;—κι’ ἔπειτα ἔξαφανίζοντοσαν πίσω ἀπὸ τίς ράχες.

Ἐρχόντουσαν κι’ ἄλλα, ἔπειτα κι’ ἄλλα ἀνάλαφα φτερωτὰ συννεφάκια, ἀγγελισφόροι θάλεγε κανεὶς κάποιου ἄλλου κόσμου.

—Τί σκέπτεσαι; ρώτησε ὁ Σταύρος. Τοῦ χαμογέλασε χωρὶς νὰ τὸν κυττάξῃ.

—Πολλά!

—Πές ἕνα...

—Νά, σκέπτομαι, Σταύρο... πῶς ἂν μοῦ τῶλεγε κανεὶς πρὶν πέντε μέρες ὅτι θάκανα αὐτὴ τὴν ἐκδρομὴ δὲν θὰ τὸ πίστευα.

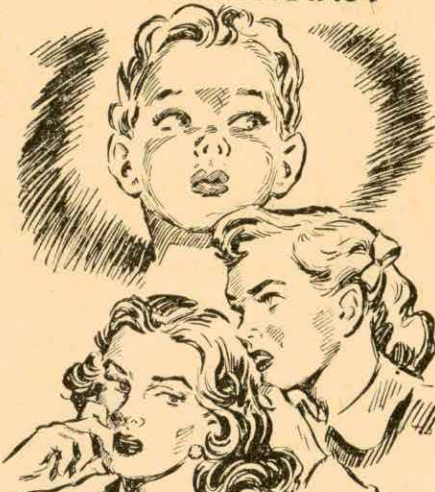
—Τόσο σπουδασίῳ λοιπὸν εἶναι νὰ κάνης μιά ἐκδρομὴ;

—Ὁχι βέβαια... Ἀλλὰ μὴ τέτοια ἐκδρομὴ!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ • Ἡ συνέχεια

ΑΘΗΝΑ Ι ΚΟ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Τὸ παιδί τοῦ ἔρωτα

19^{ον} Ἡ Λιλή, πιὸ εὐαίσθητη σὰ γυναῖκα, ἔσκυψε μὲ πραγματικὸ, μὲ ἀνυπόκριτο σπαραγμὸ, ἀπάνω στὸ δάμα τῆς ὑπέρχης αὐτῆς γυναίκας, πούχε θυσιάστῃ μὲ τόσο ἥρωικὴ προθυμία...

—Πρέπει νὰ τὴ βροῦμε, Γιώργο, εἶπε στὸν ἀντρα της.

—Ναί, πρέπει... Μὰ θὰ τὴ βροῦμε;

—Νὰ ψάξουμε!... Νὰ κάνουμε ὅ,τι εἶνε ἀνθρώπινα δυνατό...

Ψάξανε πραγματικὰ. Ὅμως, ἀνῶφελα... Ἡ Σόνια εἶχε χαθῇ χωρὶς ν’ ἀφήσῃ ἵχνος... Πού νάχε πάει νὰ κρύψῃ τὸν πόνο της... Μιά φορά, ὅλες οἱ ἔρευνες τῆς ἀστυνομίας, ὅλες οἱ δημοσιεύσεις στίς ἐφημερίδες, ὅλα τὰ λαγωνικά πού σκορπιστήκανε παντοῦ, δὲν καταφέρανε νὰ τὴν ἀνακαλύψουν...

Πέρασε ὁ καιρὸς. Ὁ Γιώργος ἀνέβαινε συνεχῶς, μὲ βῆμα σταθερὸ. Ὅμως, οὔτε ἡ δόξα, οὔτε τὰ λεφτὰ καταφέρνανε νὰ τοῦ μαλακώσουν τὸν πόνο, νὰ τοῦ πνίξουνε τίς τύψεις...

Γιατί, τότε, καλὰ: Ἀν δὲν τὴν φερόταν ἐπιφυλαχτικὰ ἐκεῖνο τὸ μοιραῖο βράδυ, ἡ φτωχιά ἡ Σόνια δὲν θ’ ἀποφάσιζε ποτὲ νὰ φύγῃ...

Βέβαια, ὑπῆρχαν ἐλαφρυντικά στὴ συμπεριφορὰ του: Ἐκεῖνο τὸ ἔλεεινὸν δημοσίευμα τοῦ ἱατρικοῦ περιοδικοῦ, τοῦχε προκαλέσει ἀφάνταστη ἀγανάχτησι...

Δὲν εἶχε καταφέρει νὰ κρύψῃ τὰ συναισθήματά του... Καὶ ἡ δυστυχισμένη ἡ μητέρα του, πληγωμένη βαθεῖα ἀπὸ τὴν συμπεριφορὰ του, εἶχε προσπαθῇ νὰ ἐξακριβώσῃ τὴν αἰτία. Καὶ θὰ τὴν εἶχε βρῇ, χωρὶς ἄλλο, αὐτὴ τὴν αἰτία, μέσα στὸ καλάθι τῶν ἀχρήστων τοῦ γραφείου του, τσαλακωμένη ἀπὸ τὸ νευριασμένο δικό του χέρι...

Καὶ τότε, ἡ φτωχιά γυναῖκα εἶχε πάρει ἥρωικά τὴ μετὰ τῆς ἀπόφασις: Ἐπρεπε νὰ φύγῃ, νὰ χαθῇ ἀπὸ τὴ ζωὴ τοῦ ἀγαπημένου της...

Ἐκαστε καὶ τοῦγραψε τὸν τελευταῖο της ἀποχαιρετισμὸ, πού ἦταν κι’ ἐξομολόγησι τῆς δραματικῆς τῆς ἱστορίας—κι’ ἔφυγε! Χωρὶς λεφτὰ, χωρὶς βοήθεια ἀπὸ πούθεν, χωρὶς φίλους, χωρὶς νειάτα!...

Ἐφυγε στὸ πολυκύματο πέλαγος τῆς ζωῆς, μὲ τὴν βεβαιότητα, ὅτι θὰ βούλιαζε ὁπωσδήποτε... Καὶ τώρα, αὐτὸς, ὁ γυῖός της, πού τῆς τὰ χρωστοῦσε ὅλα, ἔμενε πίσω, δοξασμένος, πλούσιος, μέσ’ στίς σχέσεις του μέσ’ στὴν οἰκονομεία του, μέσ’ στὴ δόξα του... Ἐνῶ αὐτὴ,

εἶχε πάρει σκυφτὴ, καμπουριασμένη ἀπὸ τὸ βάρος τῆς ἡλικίας κι’ ἀπὸ τὸ πρόσθετο πικρὸ φορτίο τοῦ χωρισμοῦ, τὸ δρόμο γιὰ τὸ ἄγνωστο, γιὰ τὸ πουνενά, μακριὰ ἀπὸ κάθε τι πούχε λατρεῖ...

Ἐνα χτύπημα στὴν πόρτα τοῦ γραφείου, ἔκοψε τίς πικρὲς σκέψεις τοῦ καθηγητῆ. Ὁ Γιώργος σήκωσε κουρασμένος τὸ κεφάλι του:

—Ποῖος εἶναι;... ρώτησε.

Ἡ πόρτα ἀνοίξε, καὶ στὸ γραφεῖο μπήκε μιά νέα, συμπαθητικὰ νοσοκόμα.

—Τί τρέχει, Ἐλπίς;

—Κύριε καθηγητά, ἀπάντησε ἐκείνη, σὰς ζητοῦν...

—Ποῖος μὲ ζητάει;...

—Εἶνε μιά γρη... Τὴ χτύπησε ἕνα αὐτοκίνητο στὸ κεφάλι βαρεῖα... Τὴ φέραν ἐδῶ... Παραμιλάει, κι’ ὅλο λέει τὸ δνομά σας...

Ὁ καθηγητῆς πετάχτηκε ὀρθός. Τὸ πρόσωπό του ἔγινε ξαφνικὰ κατάχλωμο...

Μιά φοβερὴ ὑπόφια γεννήθηκε μέσα του... Ποιὰ νὰ ἦταν αὐτὴ ἡ γρη, πού μέσα στὸ παραμιλητὸ της πρόφερε ὁλόενο τ’ ὄνομά του; Ποιὰ ἄλλη ἐκτός... ἀπὸ τὴ μετὰ τῆς στιγμῆς τῆς ἀγωνίας της, θὰ πρόφερε μὲ τόσο καὶμὸ τ’ ὄνομά του;

—Τὸ ὄνομά μου;... ρώτησε μ’ ἕνα ἄοριστο σφίξιμο στὴν καρδιά.

—Ναί... ψιθυρίζει: τὸ Σπανέλη... τὸν ὕφηγῃ... Νὰ τὸν εἰδοποιήσουν...

—Τὸν ὕφηγῃ!...

Κι’ αὐτὸ ἀκόμα ἤρθε νὰ ἐδραιώσῃ τὴ φοβερὴ ὑπόφια του: Ποιὰ μπορούσε νὰ τὸν ξερῇ μόνον ὕφηγῃ, ἐνῶ εἶχε γίνει καθηγητῆς ἐδῶ καὶ δυὸ χρόνια;... Μὰ μόνάχα!

Ἀρπαξε τὰ χεῖρα τῆς νοσοκόμας ὁ Γιώργος, καὶ τῆς μωρμούρισε, γεμάτος ἀγωνία:

—Ποῦ τὴν ἔχουν, Ἐλπίς;...

—Νὰ σὰς ὁδηγήσω, κύριε καθηγητά! ἀπάντησε ἐκείνη μὲ εὐγενικὰ προθυμία.

Τὸν ὡδήγησε ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς μακροῦς διαδρόμους, πρὸς τὸ μεγάλο θάλαμο τῶν ἀπόρων τοῦ νοσοκομείου...

Καὶ ἐκεῖ, σὲ μιά γωνία, ἀπάνω σ’ ἕνα κρεβάτι, ὁ Γιώργος τὴν εἶδε! Τὸ κεφάλι της ἦταν τυλιγμένο σὲ ματωμένους ἐπιδέσμους... Τὰ κάταπρα μαλλιάκα της ἦτανε ματωμένα κι’ αὐτὰ... Τὰ χαρακτηριστικά τοῦ προσώπου της ἦτανε τραηγμένα. Μόλις πού θυμίζαν ἀμυδρὰ τὴν παλιὰ γυναῖκα...

Ὁ καθηγητῆς πλησίασε δακρυσμένος, γονάτισε μπροστὰ στὸ φτωχικὸ κρεβάτι καὶ ἔπιασε τὸ στεγνὸ, κοκκαλιάρικο χέρι πού κρεμόταν ἐξω ἀπὸ τὸ σεντόνι. Καὶ τότε, ἀπὸ τὰ πανιασμένα χεῖλιά της, ἄκουσε σὰ διούλλαδο παράπονο, σὰ στεναγμὸ, τὸ ὄνομά του:

—Γιώργο...

Ἡ μεγάλη λέξι, πού ἀποτελοῦσε τὸ μεγάλο της τίτλο—αὐτὸν πού ποτὲ δὲν εἶχε χαϊδέψῃ τὰ αὐτιά της—ξεχείλισε ἀπὸ τὸ στόμα του:

—Μητέρα!...

Σὰν ἀπότομα, γιὰ μιά στιγμή ξαναζωντανεμένη, ἡ γρη ἀνοίξε τὰ βαρεῖα μάτια της. Καὶ τὸν εἶδε! Ἐνα χαμόγελο ὑπέρτατης εὐτυχίας χάραξε τὰ χεῖλιά της. Κι’ ὕστερα, τὰ μάτια της βασίλεψαν, ἐνῶ τὸ χαμόγελο πάγωσε στὰ πανιασμένα της χεῖλιά...

Ὅλος ὁ θάλαμος παρακολοῦθησε τότε, γεμάτος ἐκπληξί, τὸν καθηγητῆ Γιώργο Σπανέλη, ν’ ἀγκαλιάζῃ μὲ ἀπόγνωσι τὸ πτώμα τῆς ἀγνωστῆς ἐκείνης γρη, καὶ νὰ τὸ φιλᾷ μὲ ἀσυγκράτητος λυγμούς, ἐνῶ ἀπὸ τὰ χεῖλιά του ἀνὰβλυζε ὀρμητικὰ πολλὰς φορές ἡ ἴδια λέξι—αὐτὴ πού οὔτε ἐκεῖνος εἶχε πῆ ποτὲ οὔτε ἐκείνη ἡ φτωχιά τὴν εἶχε ἀκούσει ἄλλη φορά ἐκτός ἀπὸ τὴν τελευταία της στιγμή:

—Μητέρα!... Μητέρα!... Μητέρα!...

ΤΕΛΟΣ

Δ. ΨΑΘΑ

«Μίλλ, παρντόν!..»

ν’ ἀφίστη τὰ πράγματα ἔτσι πού τὰ μοῦσκεψε ὁ ἀντρας της καὶ θέλει ὁπωσδήποτε νὰ διορθώσῃ τὴ γκάφα του. Σκέπτεται, λοιπὸν, ποιὰ θὰ μπορούσε νὰ τὴν εἶνε ζητήσι στὸ τηλέφωνο καὶ θέλει ὁπωσδήποτε νὰ τακτοποιηθῇ ἀπέναντί της ζητῶντας της συνγνώμη.

—Ἡ σίγουρα θὰ εἶνε τηλεφωνῆσι ἡ κυρία Τσατσάρη! Γιατί προντὲς ἀκούω μὲ εἶπε ὅτι θέλει νὰ μὲ ρωτήσῃ κάτι.

—Βοέ, ἔλα κοιμήσου!

—Ἀδύνατον!...

Παίρνει τὸν κατάλογο. Βλέπει τὸ νόμμο τῆς κ. Τσατσάρη. τὸ παίρνει στὸ τηλέφωνο καὶ τὴν ἴδια στιγμὴ ἀκούεται τὸ κουδούνισμα, ὅδὲ καὶ ἐπιμὸνο μέσα στὸ σπῆτι τῆς γυναίκας—κουδούνισμα λὲς μέσα στὴν ἔρημο. Κάποτε κάποιος σηκώνει τὸ ἀκουστικό:

—Οἰκία κυρίας Τσατσάρη;

—Μάλιστα,

—Εἶνε ἐκεῖ ἡ κ. Τσατσάρη;

—Ἀμ τοῦ θέλετε, γὰ εἶνε!

—Μάλιστα,

—Εἶνε ἐκεῖ ἡ κ. Τσατσάρη;

—Ἀμ τοῦ θέλετε, γὰ εἶνε!

—Οἰκία κυρίας Τσατσάρη;

—Μάλιστα,

—Εἶνε ἐκεῖ ἡ κ. Τσατσάρη;

—Ἀμ τοῦ θέλετε, γὰ εἶνε!

—Οἰκία κυρίας Τσατσάρη;

—Μάλιστα,

—Εἶνε ἐκεῖ ἡ κ. Τσατσάρη;

—Ἀμ τοῦ θέλετε, γὰ εἶνε!

—Οἰκία κυρίας Τσατσάρη;

—Μάλιστα,

—Εἶνε ἐκεῖ ἡ κ. Τσατσάρη;

—Ἀμ τοῦ θέλετε, γὰ εἶνε!

—Οἰκία κυρίας Τσατσάρη;

—Μάλιστα,

—Εἶνε ἐκεῖ ἡ κ. Τσατσάρη;

—Ἀμ τοῦ θέλετε, γὰ εἶνε!

—Οἰκία κυρίας Τσατσάρη;

—Μάλιστα,

—Εἶνε ἐκεῖ ἡ κ. Τσατσάρη;

—Ἀμ τοῦ θέλετε, γὰ εἶνε!

—Οἰκία κυρίας Τσατσάρη;

—Μάλιστα,

—Εἶνε ἐκεῖ ἡ κ. Τσατσάρη;

—Ἀμ τοῦ θέλετε, γὰ εἶνε!

—Οἰκία κυρίας Τσατσάρη;

—Μάλιστα,

—Εἶνε ἐκεῖ ἡ κ. Τσατσάρη;

—Ἀμ τοῦ θέλετε, γὰ εἶνε!

—Οἰκία κυρίας Τσατσάρη;

—Μάλιστα,

—Ἐλα κοιμήσου. Βοέ γυναῖκα! δούλεται ὁ σύζυγος ἀπ’ τὸ κρεβάτι του. Ὁ ἀναστατώσῃς τώρα νυχτιάτικα τὸν κόσμο!

—Ξέρεις ποιὰ θὰ ἦταν; Τῶρο θυμήθηκα.

—Βοέ, ἔλα πού σου λέω!

—Θὰ ἦταν σίγουρα ἡ κυρία Πετιεζή.

Παίρνει καὶ τὴν κυρία Πετιεζή. Ἡ ἴδια ἱστορία. Χτυπὰ τὸ τηλέφωνο μέσα στὴν νύκτα, ὥρα πολλή, κι’ ὕστερα ἀκούεται μιά φωνή:

—Ἐμπρός,

—Ἄννα ἐσύ εἶσαι;

—Ἐγώ, Ποιὰ τηλεφωνεῖ;

—Ἐδῶ Ἀσπασία. Μὲ συνγνώσεις Ἄννα μου. Ξέρεις μὲ τηλεφώνησι μιά φίλη μου κι’ ὁ ἀντρας μου τὴν ἔδωσε. Σκέφτηκα ὅτι σίγουρα θὰ ἦσουν ἐσύ καὶ ἦθελαν νὰ σοὺ γιτήσω συνγνώμη γιὰ τὴ συμπεριφορὰ τοῦ ἀντροῦς μου.

Σιγὴ. Κι’ ὕστερα:

—Μὰ Ἀσπασία μου ἀστεία εἶνε αὐτά; Δουλοῖ ἡ ὥρα τὸ πρωῒ! Γιὰ ὄνομα τῆς Παναγίας!...

—Δὲν ἦσουν ἐσύ;

—Καὶ βέβαια ὄνι!

—Ἡ «μὴλλ παρντόν»... Μὲ συνγνώσεις Χαιρετισμοὺς στὸν ἀντρα σου Κι’ ἔλα κανένα ἀπογευματάκι νὰ τὰ πούμε...

—Καλὰ!...

Καὶ κατανακτικὴ μὴν ἡ νυνάικα κλείνει τὸ τηλέφωνο. Τοῦ κάκου ὁ σύζυγος τῆς Ἀσπασίας τὴν καλεῖ νὰ πάῃ στὸ κρεβάτι της καὶ ν’ ἀφίστη ἡσυχο τὸν κόσμο.

Ἐκεῖνος τῆς κόλλησε ἡ ἰδέα ὅτι ὁπωσδήποτε πρέπει νὰ διορθώσῃ τὴν ἀπρόεπια τοῦ συζύγου της καὶ ψάχνει μὲ τὸ μυαλό της νάβρῃ ποιὰ ἄλλη θὰ μπορούσε νὰ εἶνε. Σὲ λίγο, λοιπὸν ἄλλο σπῆτι ἀναστατώνεται...

—Ἡ κυρία Τσομπλεξόγλου;

—Ποιὰ τηλεφωνεῖ;

—Ἐδῶ Ἀσπασία...

—Ἡ κυρία κοιμάται. Τί τὴν θέλετε κυρία μου;

Ἀλλὰ ἔμπν. Ἐρνεταί στὸ τηλέφωνο καὶ ἀνανακτεῖ. Ἀπάντησι:

—Ἡ «μὴλλ παρντόν»! «Μίλλ παρντόν»!

Σὲ λιγάκι ἔμπν ἄλλο σπῆτι Ἀσπασία ἀνανακτεῖ. Ἐρνεταί στὸν σύζυγο. πού προφανῶς εἶνε πῶρος.

—Ἡ «μὴλλ παρντόν»!

Ἀλλὰ δὲν τὸ βάσει κάτω. Ὅταν κολὰ μιά ἰδέα τῆς Ἀσπασίας οὔτε ὁ Θεὸς ὁ ἴδιος δὲν μπορεῖ νὰ τὴν βγάλῃ ἀπ’ τὸ μυαλό. Κι’ ἡ ἱστορία συνεχίζεται. Ἐμπν ἡ νυνάικα ἀνανακτεῖ—ἡ «μὴλλ παρντόν»!—ἔμπν ὁ δὲ νυνάικα ἀνανακτεῖ—ἡ «μὴλλ παρντόν»!—ἔμπν πῆπτος ἔκτος ἔδωρος, ὁρλιάζει ἀπ’ τὸ κρεβάτι τοῦ οἰζύγου:

—Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! Γιὰ ὄνομα τῆς Παναγίας! Μὰ τί θὰ κάνης τώρα; Ὁ ἀναστατώσῃς ὅλη τὴν Ἀθήνα!

Ἀλλὰ ἡ Ἀσπασία θέλει ὁπωσδήποτε νὰ βοῇ ποιὰ τηλεφώνησε νὰ ρωτήσῃ τί τὴν ἦθελε καὶ τῆς ἐπῆλθε συνγνώμη γιὰ τὴν συμπεριφορὰ τοῦ ἀντροῦς της—«μὴλλ παρντόν»!

Στὸ τέλος, ὅμως, κάποιος ἀντιλήφθηκε πού ἔμπν ἔν συνεχεῖ ἀνανακτεῖ:

—Στὸ διάλογο νὰ πάῃ! Στὸ διάλογο καὶ παραπέρα κουτοπόνη!

Κι’ ἐπὶ τέλους ἡ Ἀσπασία τὸ παίρνει ἀπόφασι καὶ πηγαίνει στὸ κρεβάτι της ἀπελπισμένη:

—Ἀν τί ἔκανες! Ἀν τί πάθαμε! Ποῖος ξέρει ποιὰ μὲ τηλεφώνησε καὶ τί θὰ ἦθελε ἡ καμμένη! Ἐτσι εἶσαι πάντοτε ἀνεπὴς καὶ τὴν παθαίνεις!

Καὶ πέφτει στὸ κρεβάτι μὲ λυγμούς, ἐνῶ λυγνοασάει...

Δ. ΨΑΘΑΣ

Ο χορευτής και στάρ του Χόλλυγουντ Τζιν Νέλσον είναι ένας συμπαθέστατος νέος που γορεύει τουλάχιστον όπως ο Φρέντ "Α-στάρ" και ο Τζιν Κέλλυ. Παρά τις λίγες δε σκετικώς ταινίες που έχει νυρίσει μέχρι σήμερα, είναι ωστόσο πολύ γνωστός και συμπαθής όχι μόνο στις "Ηνωμένες Πολιτείες", αλλά και στην Ευρώπη.

Ο Τζιν Νέλσον γεννήθηκε στην πόλη Σητλ της Ουάσινγκτον στις 24 Μαρτίου του 1920. Μικρός ήταν ένα φρόνιμο αγόρι, αφού η υπέρεσ του που είχε ίσως και η πιο ένθουσιώδης θαυμασσία του σήμερα, αποκάλυπτε ότι ο Τζιν ήθελε τότε να κάνει όλες τις δουλειές μόνος του. Όταν μεγάλωσε αρκετά, έπειδή ήταν όρανος από πατέρα, έπρεπε να εργασθεί. Για πρώτη φορά λοιπόν, έπιασε δουλειά ως υπάλληλος αποστολείου. Έπειτα έγινε εμποροπάλληλος και κατόπιν γκαρσόνι σε μια «καφετέρια». 'Αλλ' ένας νέος σαν κι' αυτόν με τί δρεξί να μείνει στις δουλειές αυτές όταν ονειρευόταν διαρκώς το θέατρο και μια λαμπρή θεατρική καριέρα;

"Ετσι για πρώτη φορά, μπόρεσε να πραγματοποιήσει το όνειρό του, σε ηλικία 20 ετών, όταν έκανε την εμφάνισή του υπορσά στο κοινό ως «πατινέρ» πάνω σε πάγο σε μια πλουσία και θεαματική επιθεώρηση, που είχε ανεβάσει η διασημή παγοδόμος και στάρ Σόνια Χένι. "Εμπειρος στο σπόρ αυτό ο Τζιν δεν τράβηξε τα βλέμματα θαυμασμού μόνο του κοινού που είχε γείρει το θέατρο αλλά και μιας όμορφης νέας που καθόταν στα πρώτα καθίσματα. Θάλεγε κανείς ότι μεταξύ των δύο είχε φουντώσει κιόλας ένας έρωτας κεραυνόβολος, αφού εκείνη τον «κατέλαβε» κυριολεκτικά με τα μάτια της κι' εκείνος πάλι είχε ξενάσει όλο τον άλλο κόσμο και πατινάρει «ε' μόνο γι' αυτήν! "Ετσι έγινε ένα φλογερο έρωτικό ρομάντσο που κράτησε πολύ μένει να βοηθί τη φυσική του λύσι στο γάμο. "Η νέα λεγόταν Μύριαμ Φράνκλιν ήταν 19 ετών, κι' ήταν επίσης χορεύτρια. "Αλλά και σήμερα που είναι πια παντρεμένοι από χρόνια κι' έχουν ένα παιδί 5 ετών, το ρομάντσο τους συνεχίζεται με την ίδια έρωτική θερμότητα!

Λίγους μήνες μετά το γάμο τους, ο Τζιν παρουσιάστηκε στο στρατό. Πόλεμος ήταν, κι' έπρεπε να «προετρήσει» την πατρίδα του. "Αλλά κι' εκεί βρήκε το μέσον και τον καιρό να συνεχίσει το νοο του. Σε μια επιθεώρηση που ανέβασε η μονάδα του με τον τίτλο «Αυτόν είναι ο Στρατός» ο Τζιν πήρε έναν άπ' τούτ' σπουδαιότερους ρόλους και έσπυε ως μενάλη επιτυχία.

Κατόπιν όταν απέλυθη προσπάθησε να προσληφθεί από κανένα στούντιο, αλλά δεν τα κατάφερε και ξαναγύρισε στο θέατρο. Εκεί λοιπόν τον πρόσεξε ένα βράδυ ένα «λαγωνικό» ταλέντων και του πρότεινε ένα μικρό ρόλο στο μουσικοχορευτικό φιλμ «'Ας φιληθούμε». "Επειδή όμως δεν του έδωσαν και δεύτερο ρόλο σε φιλμ ξανάφυε για τη Ν. "Υόρκη όπου έμεινε μέχρι το 1949.

Σε μια τότε θεαματική μουσικοχορευτική επιθεώρηση τον είδε να χορεύει ο Τζακ Γουώονερ και τον κάλεσε στο θεώρεό του. Κι' εκεί μέσα του πρότεινε ένα συμβόλαιο με τα στούντιό του, που ο Τζιν το δέχθηκε αμέσως. "Ετσι ένα υμναδονότερο έπαινε ένα σπουδαίο ρόλο στο έγνωμο μουσικό φιλμ «'Η κόρη της Ρόζι Ο' Γκράντ». "Αέσως μετά έπαιξε στις γνωστές μουσικές ταινίες «Νό Νό Νανέτ» «'Η Σκολή διασκεδάζει» και «'Ας χορεύουμε μαζί» και οι τρεις αυτές με την διασημή τραγουδίστρια και χορεύτρια Ντόρις Νταϊν. "Επί τέλους ένα δώδεο τώων έτών είχε γίνει πανγνωστός! Τώρα ο Τζιν ήταν ένα γνωστό άστέρι του νοο με πολλούς θαυμαστές και θαυμάστριες.

Κατόπιν έπαιξε στο φιλμ «Ζωνοαφίζοντας τα

Ο χορευτής της οθόνης που... πετά στον αέρα

Ο Τζιν με τη Μύριαμ, τη γυναίκα του

σύννεφα με ήλιαχτίδες», με την Βιρτζίνια Μάγιο, και «Στάλιφτ», πάλι με την Μάγιο, την Ντόρις Νταϊν και την Ρουθ Ρόμαν.

Σήμερα ο Νέλσον είναι ένας καθιερωμένος πια χορευτής της οθόνης που εισπράττει 1500 δολάρια την εβδομάδα για κάθε ταινία του. Το αξιοσημείωτο είναι ότι παρ' όλο που στα στούντιο τριγυρίζεται από εκατοντάδες όμορφες κοπέλλες, δεν έχει μάτια παρά μόνο για την ωραία γυναίκα του!

Το ζεύγος Νέλσον κατοικεί σε μια μικρή και κομψή βίλλα στο Σάν Φρανσίσκο του Χόλλυγουντ. Όταν ο Τζιν δεν είναι απασχολημένος με ταινίες, μένει στο σπίτι του και κάνει όλες τις δουλειές. Γίνεται γτίστης ευλογητός κηπουρός, σωφός και ό τι άλλο φαντασθήτε. "Ετσι, για μια οποιαδήποτε βλάβη πολύ σπάνια θα περάσει την πόρτα του ένας ειδικός τεχνίτης για την επιδιόρθωσή της!

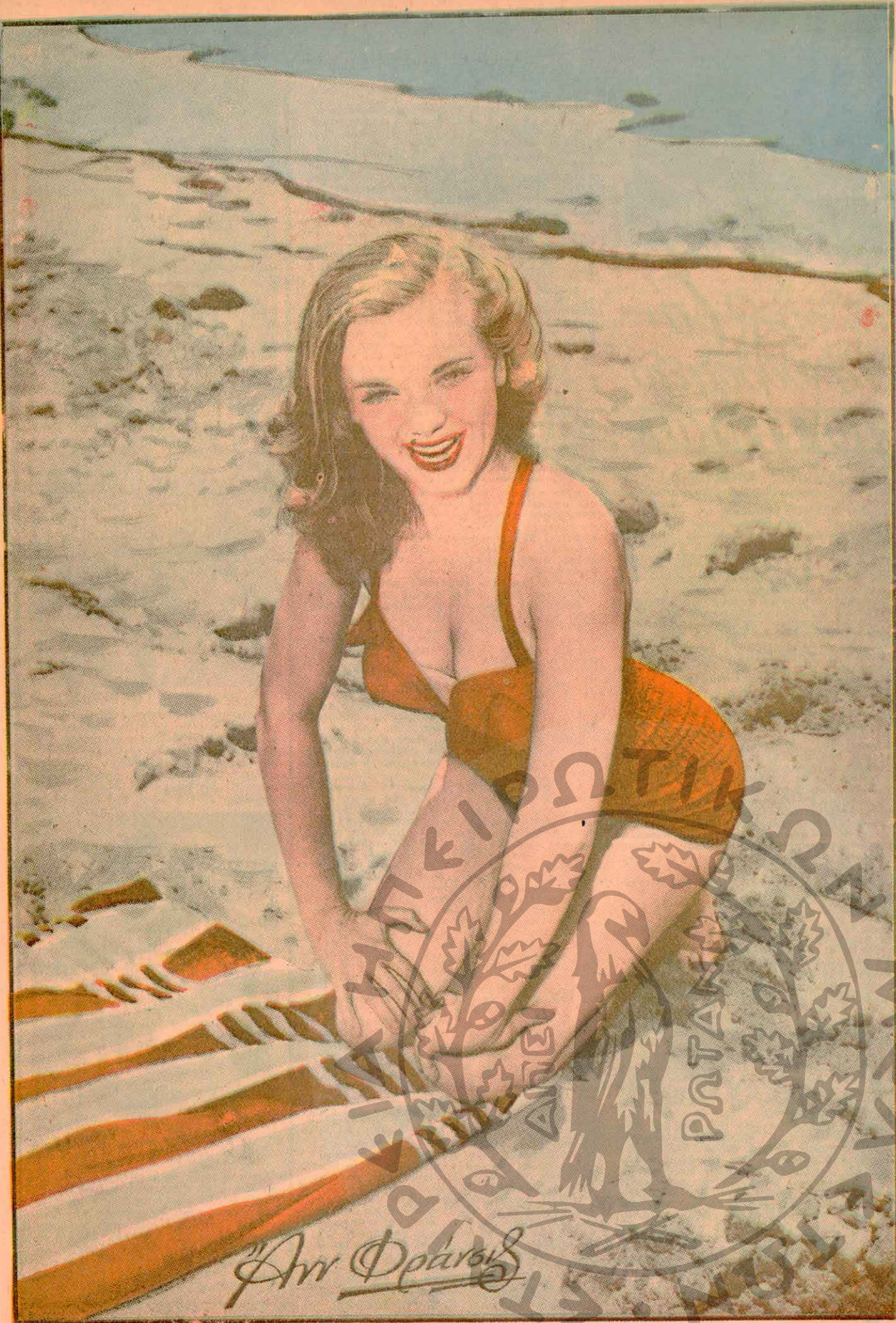
Για να διατηρήσει τη φόρμα του ο Τζιν δεν καταφεύγει σε κανέναν είδος διαίτα. Ξυπνάει πολύ νωρίς και κοιμάται αργά. Παράλληλα με το νοο καταγίνεται και με όλα τα σπόρ. Δυσ είναι οι μεγάλες επιθυμίες του τώρα: να βελτιώνεται διαρκώς στο νοο και να μπορέσει μια μέρα να αποτελέσει χορευτικό ζευγάρι με την αγαπημένη του γυναίκα Μύριαμ, όπως οι φίλοι του Γκάουερ και Μαρτζ Τσάμπιον, που είναι χορευτές και σύζυγοι.

Ο Τζιν είναι ψηλός με λεπτό αλλά καλοντυασμένο σώμα, γαλανά μάτια και ξανθά μαλλιά. "Απ' όλα τα σπόρ προτιμάει το τένις, το μπέιτμπολ, το σκι στο βουνό και στη θάλασσα και την παγοδρομία.

Τέλος εκτός από τη υποική του γλώσσα μιλάει θαυμάσια και την ιταλική. Για να πάρετε δε μια ιδέα της χορευτικής του τέχνης ας πούμε ότι κάποτε, που θέλησε να κάνει μια επίδειξη, έκανε μερικές φιογώρες νοοού τόσο ψηλά, ώστε από τότε τον αποκάλεσαν «ο χορευτής που πετά»!

Το γεγονός ότι ο Τζιν Νέλσον είναι σήμερα ένας από τους ικανότερους "Αμερικανούς χορευτές της σκηνής και της οθόνης δεν εκπλήσσει κανένα στην "Αμερική. Τό θεωρούν πολύ φυσικό για έναν νέο που θέλει να εξελιχθεί στο επάγγελμα που άναψε. Ο ΠΕΝΝΥ

Ο νέος "Αμερικανός χορευτής Τζιν Νέλσον

Τελευταία κοκκεταρία

«Αγαπημένη μου,

«Άσε με να σου δώσω σήμερα για πρώτη φορά τον τίτλο που σούχει φυλάξει από καιρό η καρδιά μου... Καίρω τώρα σε νοιώθει τόσο κοντά της, παλιού της, λατρείας της, ανείρου της. Τα χείλια μου όμως δεν τολμούσαν να σου εμπιστευθούν το μεγάλο της γλυκό μυστικό. Μένανε σιωπηλά, ατόλμα, βαυβά, και το μυστικό πούχε για μία στιγμή φάσει ως εκεί, γύριζε πάλι πίσω στην καρδιά, στην πανεμένη του αβεβαιότητα, για να μείνει εκεί θαμμένο πιάς ξέρει για πόσον καιρό... Νά όμως σήμερα που το μυστικό μου που το κρατούσαν με αδικαιολόγητη δειλία φυλακισμένα τα χείλια μου, έρχεται να στο μαρτυρήσει η πέννα μου που τρέχει τώρα προδοτική απάνω στο χαρτί... Σ' αγαπώ! Ζητώ ν' αλαφρώσω την καρδιά μου από το βαρύ της μυστικό, διχευετοντας το σε μία πύρινη αισθηματική λαβή ως ξάνα. Σ' αγαπώ! Λατρεύω τα μάτια σου, τη φωνή σου, το κορμί σου, τα μαλλιά σου... Λατρεύω το υπέροχο σου σύνολο, που, αποτελεί ένα ασυγκρίτο σωματικό και ψυχικό αριστούργημα. Σε νοιώθω καλή, γλυκιά, πανετική. Νά, την τελευταία φορά που σ' είδα — απάνω στο κατάλευκο εκείνο κότερο, που μες ώδηγούσε ανάμεσα στα γαλάζια ατλάσια του Αιγαίου προς τη μαγεϊκή κάποιου καλοκαιρινού νησιού — άκουσες με ευγενικά προσοχή κάτι στίγους που σου απήγγειλα, κι' είχες το θαυμάσιο τάκτ να προσποιηθείς ότι είχες συγκινηθεί :

«Απαγγέλλετε πολύ θερμά και πιστικά... μου είπες.

«Θαμει πολύ ευτυχισμένος αν λέτε αλήθεια! σου απάντησα πανευτυχής.

«Δε λένε ποτέ ψεμάτα... μου απάντησες περήφανα.

«Είσαι ευγενικά... "Αν η ελίκρινιά σου πρόκειται να τραυματίσει κάποιον, είμαι βέβαιος ότι θα την προδώσετε...

«Με κύτταξες με τα υπέροχα μάτια σου που μοιάζουν σε δίδυμες βελουδέριες νύχτες :

«Ισως... μου απάντησες σιγά. Πάντως αυτό δεν ισχύει για την απαγγελία σας — και για σας...

«Κι' όμως, ισχύει — κι' δε μ'ήν το όμοιο... Είμαι βέβαιος ότι, κι' αν ακόμα δε μ' αγαπάς, κι' αν ακόμα η καρδιά σου είναι δοσμένη σ' άλλον, πάλι δε θα θέλησες να βουλιάσεις στο στήθος μου βαδισιά σε φονικό μαγαζί, την άνοιξη σου...

«Γράψε μου, αγαπημένη μου. Μή μου πής τίποτα με το στόμα. Άσε με να σε πλησιάσω όπως πάντα, τυπικά, φιλικά, και συνεχίσει μπροστά στους τρίτους την πικρή κωμωδία της αδιαφορίας. Περιμένω όμως με δίψα, με απληστία, δυο λόγια σου στο χαρτί. Δυο λόγια που θα μου ανοίξουν διαπλάτα το δρόμο της τύχης ή θα μου κλείσουν ερημικά την πορτίτσα της ελπίδας... Σ' αγαπώ! Πέριμον κι' εσύ πως μ' αγαπάς... Δε μου έχεις πη τίποτα, δε μου έχεις δώσει ούτε με μία ματιά, ούτε μ' ένα στεναγμό, ούτε μ' ένα χαμόγελο, να καταλάβω τί σκέπτεσαι για μένα, να εξιγνίσω το βαθύ αισθηματικό μυστήριο της λατρεμένης σου καρδιάς... Αυτό το μυστήριο, βέβαια να το φωτίσεις για μένα τη λαμψη της ερωτικής σου όμολογίας.

που λατρεύω «ναί:», που θάνα για μένα το πιο ατίμητο μονολεκτικό δώρο της ζωής».

*

«Αγαπημένη μου,

«Δεν είν' ανάγκη να σου κρυφτώ, δε θέλω κι' ούτε μπορώ... Ναι! Είσαι ο αγαπημένος μου, ο λατρετός μου, το βασιλόπουλο του παραμυθιού του ανείρου μου, ο ωραίος έφι- αλτης της μοναξιάς μου, το μαγευτικό μου μαρτύριο... Δε σου κρυβώ τίποτα. Καίρω τώρα βράινα το μεγάλο μυστικό στη φω- τωμένη μου καρδιά. Τις ώρες της αναγκαστι- κής μας τυπικής έπαφής, πόσες φορές δεν πόθησα, λατρευτέ μου βασανιστή, να παρα- μερίσω αποφασιστικά την ψευτική φιλία που μες έδενε για τα μάτια του κόσμου, και να δώσω τη θεσι της στον έρωτα — στο μεγάλο αίσθημα που φλογίζει με ελίκρινία την καρδιά μου!... Σ' αγαπώ! Σε λατρεύω... Είμαι δική σου...

«... Δε θα γίνω όμως δική σου ποτέ! Αύ- τη τη στιγμή κρατάς στα χέρια σου την πρώτη και την τελευταία μου αισθηματική παρεκτροπή, το μοναδικό μου ξεγυλιστήρια προς την απαγορευμένη χαρά... Μη νομίσες ότι έχω χαρίσει σε κανέναν άλλον την ερωτι- κή προτίμησή μου. Σ' ορκίζομαι ότι η καρ- δια μου είνε και θα μείνει ανέφελα κι' απε- λπισμένα δική σου... Άνωφελα, γιατί δε θα μπέρωρη ποτέ να γαρή το ξαίσιο πανηγύρι του ερωτά σου. Κατάλαβε το, αγαπημένη μου... Είμαι γρή!... Βρίσκομαι στο ύστα- το σύνορο της νεότητος, και απαγορευτώ με πίκρα πίσω μου τη χαρά και την έλπιδα του έρωτα... Και είσαι ένα παιδί, ένα μωρό μπρο- στά μου, που θα μου υποσχασουν έρωτα μ' όλη την καλή σου αισθηματική πίστι, και θα μου δίνεις αναγκαστικά σεβασμό...

«Την τραγική αυτήν αλήθεια ήθε να μου την αποκαλύψη ώμα κάποιος τις προάλλες, απάνω στο κότερο εκείνο, λίγο ύστερ από τη συντομή συνομιλία μου μαζί σου. Ήταν κάποιος, που με παρακολούσε πρώτα με τις πιστικές του ερωτικές εκδηλώσεις, κι' ύ- στερα, αποδιωγμένος, με τη στυγνή του κα- κειντρεχία :

«Βλέπω, τον συμπαθείς αυτό το νεα- ρό... μου είπε μ' ένα σκληρό χαμόγελο.

«Είχα την απρόσμενη δύναμη να σε απαρ- νηθώ με υπεράνθρωπη αδιαφορία :

«Με διασκεδάζει... του απάντησα.

«Φυσικά... Τι άλλο μπορεί να δειν έσέ- να, μία γυναίκα με τόσο πείρα, μ' ένα αμού- στακο παλιόπαιδο;...

«Μπέρωσα και κατάπια τα δάκρυά μου... 'Ο βασανιστής μου συνέχισε ύστερ από λί- γο με σαδισμό :

«Πρέπει να τ' προσέχει όμως αυτά τα παλιόπαιδα μία σοβαρή γυναίκα!... Μπορεί να την εκβιάσουν χωρίς λόγο...

«Μία σοβαρή γυναίκα... Αυτή είνε η τρα- γική αλήθεια : Είμαι μία σοβαρή γυναίκα —μιά γρή! — κι' είσαι ένα λατρευτό παλιό- παιδο...

«Σε βλέπω να διαμαρτύρεσαι μ' όλη σου την ευγενική δύναμη. Νομίζω πως άκουα τα θερμά σου πειστικά λόγια να προσπαθούνε να με παρηγορήσουν για την απελπιστική πραγματικότητα : «Μά, τί λές... Είσαι πιο νεα απ' όλες τις νέες, γιατί επί τέλους, έ- χεις την πείρα της ωριμότητας, που ξεπερ- νάει την ψωροπερηφάνη έπαρσι των σαχλόν κοριτσιών... Παρηγορία στον έρωστο, αγα- πημένη μου... 'Ο καθρέφτης είνε ο σκληρός μου κοιτής. Αυτός με βοηθάει να δώ καθο- ρά άσπρες τρίχες και ρυτίδες, κι' αυτός είνε ο συνένοχος μου για το κάποιο καμουφλά- ρισμα των γερατειών μου... Έτσι, κατα- φέρνω με υπομονή, με επιτηδειότητα, με σο- φία, να κρύψω το κατάντημα μου που άρχισε, από τα μάτια του κόσμου — κυρίως από τα μάτια σου!... Κι' έτσι εσύ γελάεις μαζί με τους άλλους. Βλέπεις νειάτα και σφρίγος έ- κει όπου υπάρχει γενική καταρρευσις, σιγυρι- σμένη με απεγνωσμένη επιμέλεια... Πίστε- ψέ με, έτσι είνε. Αν είχα την άπρονοςία ν' άκούσω τις θερμές σου ερωτικές επικλη- σεις, που αποτελούν και δικές μου αισθη- ματικές προτροπές και ολοκληρώνουν την ε- ρωτική ανάγκη του οργανισμού μου, θα δη- μιουργούσα αναπόφευκτα τη δική σου δυστυ- χία, τη δική μου ταπεινώσι... Πάλι έσύ, ύ- στερ από λίγο, θα ζυγνύσες με απόγνωσι στο πλευρό μίας γυναίκας, που θα σου ζη- τούσε το φιλι στο στόμα, κι' εσύ θα της το- δίδες στο γέρι... Και γιατί εγώ θάνοιθα α- πό την άλλη μεριά βαδισιά μου τη φοβερή, την ανυποφορη ταπεινώσι να με μαστιγώνη αλύπητα, και τον απελπισμένο μου έρωτα για το ωραία σου σφριγηλά νειάτα να γίνεται μέσα μου ντροπή!...

«Οχι, αγαπημένη μου... Στη γοητευτική σου παγίδα δε θα πέσω! 'Επί τέλους, σήμε- ρα λές ότι μ' αγαπάς όπως σου φανερώ- νομαι! δε βέλω να γάσω τον έρωτά σου και να κερδίσω το φυσιολογικό άπαιτητισμό σου, όταν σου φανερωθώ όπως είμαι πραγμα- τικά...

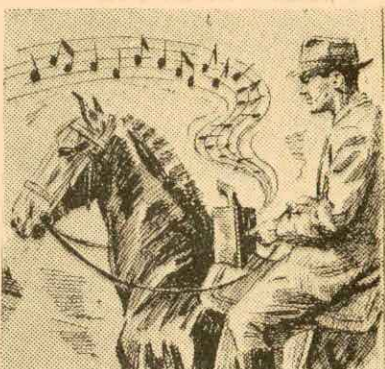
«Συνώρεσε την τελευταία μου κοκκεταρία, λατρευτό μου παιδί, τελευταία μου έρωτά!...»

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

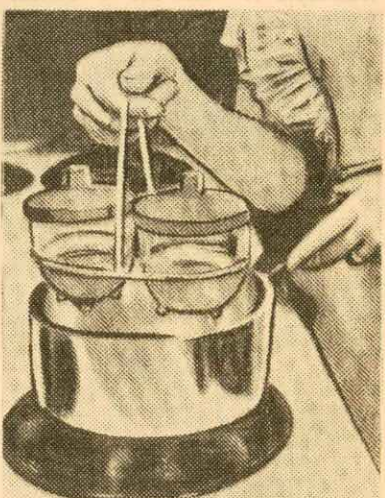
ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΔΕΣ

Η έκλεκτή καλλιτέχνισσά του έλαφού τραγουδιού κ. Θέκλα Λαζαρίδου, που έκλεισε εξάμηνο συμβόλαιο με το κέν- τρον «Αθηναϊκή Γωνιά» της Ν. Υόρκης κι' έφυγε για την Αμερική.

ΡΑΔΙΟΦΩΝΑ ΓΙΑ ΙΠΠΕΙΣ

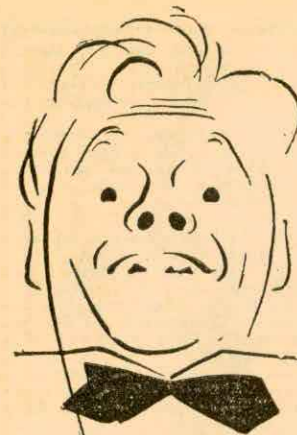
Με τον σκοπό να κάνη λιγώτερο μονό- τονα τα ταξίδια με άλογα σε έμπειρες περιοχές, μία αμερικανική εταιρεία ρα- διοφώνων κατασκεύασε ειδικούς δέκτες που υπορούν να στερεωθούν πάνω στη σέλλα. Οι υπατταίοις τοποθετούνται μέσα σ' ένα σάκκο και η αντίστα στε- ρεώνεται σ' ένα λουσί του αναβολέως.

ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΟΙ ΣΤΗΝ ΚΟΥζίΝΑ

Όσοι αγαπούν τα βαστά αυνά, δεν θα κείνε πιά τα νέια τους για να τα κα- βαρίσουν. Η νοικοκυρά θα τ' ασπά- απλοστάτα μέσα στις θήκες του βρα- στήρος που διακρίνεται στη φωτονα- φία μας και θα τ' αβουτά κατάπιν σε μία κατασκόλα με νερό που βράζει. Η διαφάνεια του βραστήρος επιτρέπει συν- νοήτως στη νοικοκυρά να διακώη το βράσιμα στην κατάλληλη στιγμή.

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ο Μίκυ Ρούνεϋ

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Σύντομες ειδησούλες

★ 'Ο Τσάου Τσάπλιν δεν επέτρεψε σε κανένα δημοσιο- γράφο να παρακολούθησεν την πρώτη προβολή του φίλου του «Τα φώτα της οδού» που έγινε στο Χόλλυγουντ μπροστά σε 200 καλλιτέχνες και κινηματογραφισ- τές. 'Ο διάσημος καλλιτέχνης ήταν καθ' όλην την διάρκεια της προβολής ανήσυχος και νευρικός σαν άνοσιος. Μία πλήρης επι- τυγία στεφάνωσε όμως τις προ- σπάθειές του. Το δύσκολο κοινό που παρακολούθησε την πρώτη αυτή προβολή τις ταινίας του, τον συνεχώς θερμότατα και ο Σαολώ, εύνοιστώντας ευλόγησε να σημειώση την ίδια επιτυχία και η μεγάλη προφιέια που θα δοθή τον Σεπτέμβριο στη Ν. Υ- όρκη.

Η Γκρέτα Γκάρμπο, που παρακολούθησε την προβολή δήλωσε ότι η ταινία θα σημειώ- ση την ίδια επιτυχία. Αν δνι με- γαλύτερη, με τα «Φώτα της πό- λεως». Όσο για την νέα ανακά- λυψι του Σαολώ, την «Ανγλίδα Κλαίο Μπλουζ», που παί- ζει μαζί του στο φίλμ «Η Γκρέ- τα την γαροκλήσει» «καταπλη- κτική».

Ο Τσάου Τσάπλιν σκοπεύει να φέση ο ίδιος το φίλμ του στην Ευρώπη. Η μεγάλη ευ- ρωπαϊκή προφιέια θα δοθή στο Λονδίνο όπου ο Σαολώ πέσασε το πρώτα του δυστυνημένα γοό- νια.

Στο Λας Βένγκας, ο γνω- στός τραγουδιστής στάο Τζόν- νυ Τζόνσον κέοδισε με ο- λοκληρη πεποισις τραγουδώντας μεοικε μέος στο καζίνο της πό- λεως. Πόιν φύνη όμως θέλησε να δοκιμάση την τύνη του και στη σουλέττα. Αποτέλεσμα : ο διευ- θυτής ξαναπήρε πίσω όσα του είνε δώσε.

★ Ο Μίκυ Ρούνεϋ είνε πάλι τοελλά έρωτευμένος. Η νέα του αγαπημένη είνε φυσικά, πο- λύ πιο ψηλή απ' αυτόν και υό- λις 17 νοών. Πόοκειται για την Λουίτζα Βόν Κόριες. Ένα νέο άστέο με λαμπού μέ- λων.

★ Η Τζούντυ Χόλιν- ταιν έγκατέλειψε το Χόλλυ- νουντ και άποσύθηκε στο Νάγ- τουκετ όπου θα φέση στον κό- σμο το μωρό που περιμένει σε μεοικε μέος.

★ 'Ο Άλφ Χάν έφτασε την πε- ρασμένη έβδομάδα στις Ήνω- μένες Πολιτείες όπου θα παραι- νη ένα περίπου μήνα. Στους δη- μοσιονόμους δήλωσε ότι πη- γαίνει στα ίπποφωδία του Σα- ρατόγκα. Στάινγκε νιά να πα- ρευρεθί στην πόλσι 20 αλόγων

κούσας του πατέρα του. Ύ- στερα είπε ότι θα πάη στο Λας Άντζελες για να συναντή- ση την Ρίτα Χαίνογουοθ και να δη την κόρη τους Γιασιν. Άνοήθηκε να ανοίσιση τις δια- δόσεις που κυκλοφορούν για υιά έκ μέους του επιδιώει συμβολι- ώσεις και άσκέστηκε να δηλώ- ση : «Η Ρίτα κι' εγώ ποτέ δεν θα πάρομε διαζύγιο».

★ Η Μωρήν Ο' Χάρα κα- τώθησε να πάη το διαζύγιο. είνε βάρος του συζύγου της Ούι- λνι- Φλάις. Το δικαστήριο άπο- φάσισε όπως η κόρη τους Μπαόν- διν παραινήσει μαζί με την υι- τέρα της.

★ Η Υδών ντέ Κάρολ άποφάσισε να υή ξαναπαίξη σε υευτο- έξωτικά φίλμ. «Θέλω εί- πε, να δείξω πως είμαι υιά ήθο- ποιδ με δραματικό ταλέντο». Πόιν από λίγο καιρό έλενε πως ήθελε να γίνη τραγουδιστρια. οι δοκιμές όμως που έγιναν την έ- πεισαν πως δεν έποπε να επι- μείνη.

★ Τρία νέα φίλμ έτοιμάζονται με πρωταγωνιστρια την Ύν- γκορντ Μπέρνγκμαν. 'Ο Ρουφάτο Ροσσέλνι νιά το «Νταός» θέλει να τις δώση για παστεναίο τον Χέουπερτ Μάρσελ. Θα παίξη κατόπιν ένα έπεισόδιο από τη ζωή της σ' ένα από τα 5 σκέτς του φίλμ «Ευεις οι γυναίκες» που έτοι- μάζεται κι' αυτό από τόν άντρα της Τέλος ο Πάμπτ της ένει ά- νοήσει τον πρωταγωνιστή ούτα ολό το φίλμ «Ιουδθ» που θα νυοισθί στο κόστος του Ίσαα- κλ. Πόοκειται για τόν δραματι- κό έρωτα ένος Γερμανού Ναζί, που ένει καταπαή στην Άσδοική Λεγέονα και που έωστεται έ- νω πολεύα στην Παλαιστίνη την Ίουδθ υιά Γερμανο- Έβραία της οποίας οι Ναζίδες σκότα- σαν όλους τους συγγενείς. Τόν ολό το Γερμανού θα υποδυθί ο Μάρσον Μπαρντ.

★ Και άλλη Ίταλία στάο φέυνει νιά το Χόλλυγουντ. Η Μίλλν Βιτάλε νυοισθί μες ίδιος από το φίλμ «Θαυμένη ζωντανή» υπένοψε συμβόλαιο με τόν Άμερικανό πασανό Στάνλεϋ Κρόμερ που την άνα- κάλυψε ενώ πενούσε τις διακο- πές του στην Ίταλική Ριβιέρα.

★ Το Χόλλυγουντ θα υποθί στο έξης να κοιτάει ήσυτο το προφιόμα «Σκανδαλώδες ήμερο- λόνιο» της Μαίρις Άστρ. Το σ' ό, που άποκαλύθηκε το 1935 από υιά καυοιέια της και σταίνε ακοιδά στην σταδιοδρομία της στάο δεν ύπνοιει πιά. Το προ- σωπικό αυτό ήμερολόγιο ποείνε καταπληκτικές άποκαλύψεις για την έρωτική ζωή υιά υιά της Ρ- δίας της στάο αλλά και πολλών άλλων ήθοποιών του Χόλλυγουντ. Η Μαίρις Άστρο σημείωσε μέσα σ' αυτό κάτω από υιά προίνοση του «Ιδανικό άντρα», διάφορα όνόματα άστέρων που πληρούσαν όλους τους όρους. Αυτά και πολ- λά άλλα έκαναν το Χόλλυγουντ να περάση πολλές λευκές νύχτες, υόλις το ήμερολόγιο ήθε είνε φώς. Στο δικαστήριο, η Μαίρις Άστρο είνε δηλώσει τότε πως το ήμερολόγιο αυτό το ποείριε νιά την κόρη της Μαίριλν. Άποφα- σίστηκε λοιπόν να κλειστή μέσα σ' ένα ειδικό νοσητοκίβωτο και να παροδθί στην κόρη της έ- ταν θα είνε πιά έμπεικωθ. Την περασμένη έβδομάδα η Μαίριλν συνεπλήρωσε τα 21 νοόνια της. Το δικαστήριο όμως προκειμένου να της παροδώση το ήμερολόγιο της υπέσας της, το ξαναδάδα- σε και τό... έκαψε! Οι φλόγες αυτές άνακούσιαν πολλές δόδες της κινηματογραφιστικής.

★ 'Ο Γκάρου Κούπερ κη- ούντηκε κατά της τησέοσέως. «Το μέλλον της δήλωσε το βλέ- πω κάθε έλλο προά οδών».

ΓΙΑΤ ΚΕΝΕΤΥ

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ
Ιστορίες
της ζωής

«Ντόλτσος και Υιός»

Περιδιάβαζα άσκοπα σε κείνο το δρόμο και χάεζα στις βι- τρίνες των μαγαζιών, όταν μία μικρή έπιγραφή, μου μπηκε στο μάτι : «Ενοικιάζεται το παρόν κατάστημα». Μια έμπνευσι μου ήθε τότε :

— Γιατί να μην άνοίξω κι' εγώ ένα μαγαζί;

Είχα κάνει πολλές δουλειές στη ζωή μου. Άνήσυχος τύπος καθώς είμαι, τη μία δουλειά πα- ράταγα, την άλλη έπιανα. Όχι γιατί δεν είχα τη δύναμη να κρατηθώ σε μία και να την καλ- λιεργήσω. Άλλά μ' άρέσει ή ποι- κιλία και η άλλαγή! Σήμερα τόν, αύριο τ' άλλο. Ν' άλλα- ζες έντυπώσεις, να μαθαίνες την πιάτσα και την κοινωνία. Δεν ύπάρχει πιο μονότονο πρά- μα, από το νάσαι γιατρός σ' όλη σου τη ζωή, τραπέζιτικός σ' όλη σου τη ζωή. Είνε σαν το άτασχο νερό μιας λίμνης, που δεν κουνιέται ποτέ. Ένώ εγώ θέλω νάμαι ποτάμι που κυ- λάει.

— Καταστηματάρχης δεν έ- χεις κάνει ποτέ, Βασιλάκη, είπα στον έαυτό μου, καθώς κυττάζα την έπιγραφή. Τί λές;

— Γιατί όχι; απάντησε ο έ- αυτός μου. Άσχημα θάνε; Έτυχε νάγω κάποιο μάτσο έ- κεινη την εποχή και, χωρίς να γάνω καιρό, νοίκιασα το μαγα- ζί. Όχι μεγάλο. Ό,τι έπρεπε. Ένα ισόγειο 4Χ5, με πατάρι και ύπόγειο.

— Τί κατάστημα θ' άνοίξε- τε; με ρώτησε ο ιδιοκτήτης.

— Δεν έγω άποφασίσει ακό- μα. Θα σκεφτώ.

Γύρισα την πιάτσα, κυττάζα μαγαζιά κι' έπαίρνα ιδέες. Στο τέλος κατάληξα : Κατάστημα άν- δρικών ειδών. Υφάσματα, καπέ- λα, γραβάτες, μπαστούνια, καλ- τες, πουκάμισα και τα παρό- μοια. Διάθεσα τα κεφάλαιά μου για ν' αγοράσω έμπόρευμα. Προέλαβα και δυο υπαλλήλους, τακτοποίησα το έμπορευμα στα ράφια και στις βιτρίνες, κολλή- σαι και την έπιγραφή : «Ανδρι- κά Είδη — Βασ. Ντόλτσος και Υιός»!

Ο Άριστος, ένας από το προσωπικό μου, με ρώτησε : — Τον υιό σας δεν τον εί- δαμε, κύριε Ντόλτσος.

— Τί τα θές τί τα γυρεύεις, οέ Νότη. Μεγάλη ζημιά μάς κάνει όποτε έρχεται ο Άμερικανικός στόλος στο Φάληρο!... (Τού Β. Χριστοδούλου)

μόνο και ο μεγάλος μου θρίαμβος ήταν όταν κατάφερα, έναν πελάτη που είχε έρθει να αγοράσει καπέλλο και δεν εύρισκε το γούστο του, να φύγει με τρία ζευγάρια τσαντίνες κι ένα γαστροφύλακα. Και άλλος θρίαμβος ήταν η τελευταία μου εμπορική πράξη.

Είχε πάρει να νυχτώνει, όταν ήπια στο μαγαζί ένας κύριος, πολύ σοβαρός. "Ήθελε ένα ύφασμα χειμωνιάτικο, χρώμα μπλε, Πασ" όλο που είχαμε μπή στο φθινόπωρο, δεν μας είχαν έρθει ακόμα οι παραγγελίες των χειμερινών. Χρειάστηκε να παλέψω με ολόκληρη ώρα, ώσπου να τον πείσω να αγοράσει ένα ψιλό, καλοκαιρινό ύφασμα, χρώμα μπλε ανοιχτό. Έφυγε χαλασμένος. 'Αλλά είχα ζαλιστεί κι' εγώ. "Όταν ήταν ή ώρα να κλείσουμε, κάλεσα το προσωπικό μου.

— Κύριοι, τούτε είπα, αποφάσισα να το κλείσω το μαγαζί! — Γιατί, κύριε Ντόλτσε και Υιέ; ρώτησε ο 'Αρίστος, ο μεγάλος. Το κατάστημα δεν πάει άσχημα.

— Βαρέθηκα πιά αυτή τη δουλειά με τα καπέλλα και τις γραβάτες. Θέλω αλλαγή αέρα!

— Κι' εμείς τι θα γίνουμε; — Μην ανησυχείτε! Θα κλείσω μεν το παρόν κατάστημα, αλλά θα το ξανανοήσω πολύ γρήγορα. Με άλλα είδη όμως.

— Ξαν τι είδη; — Θ' αποφασίσω άποψη. Και σ'ας θα σ'α κρατήσω.

Ο 'Αρίστος κούνησε πάλι το κεφάλι του. 'Αλλά δεν έδωσα σημασία. Από κούνηματα κεφαλής, άλλο τίποτα στη σταδιοδρομία μου.

★

Για να βρω το νέο είδος καταστήματος, πήγα σ' ένα μπαρ να δροσίω την εμπνευσή μου. Πολύ μ' άρεσαν τα μπουκάλια, που ήταν αραιωμένα στα ραφία, με τα πολύχρωμα λικέρ, τα ψηλά σκαμνιά, το χαρούμενο περιβάλλον, την αίσιοδοξη ατμόσφαιρα που επικρατούσε εκεί μέσα.

Πρωί-πρωί, φώναξα το προσωπικό μου:

— Το μαγαζί θα γίνι μπαρ! — Πώς; έκανε ο 'Αρίστος. Μά εμείς, κύριε Ντόλτσε και Υιέ, είμαστε συστηματοϊκό εμπόρουπάλληλοι. Πώς θ' αφήσουμε την πηνή, να πιάσουμε τα ποτήρια;

— Πόσα χρόνια είσαι συστηματικός εμπορουπάλληλος, κύριε 'Αρίστε;

— Εικοσιδύο έτη! — Και δεν βαρέθηκες είκοσιδύο έτη να κρατάς τον πηνή; Έγώ θα είχα τρελλαθώ στη βόσση. 'Αλλά και μια φορά δουλειά και θα δες που θα νομίζεις, ότι ξαναγινώσκεις. Ξέρω τί σου λέω. 'Εξ άλλου, θα σ'ας δώσω καλύτερο μισθό. Και θα χετε και τα πορμπουσέρ.

— Να το σκεφτούμε! — Δεν έχετε καιρό. Σε τρεις μέρες, το μπαρ ανοίγει!

— Έγώ δέχομαι, λέει ο Λέανδρος, ο μικρότερος. — Τέλος πάντων, συμφώνησε κι' ο 'Αρίστος. 'Ας δοκιμάσουμε.

— Δοκιμάστε. Κι' έπειτα δεν θ'ανε για πολύ καιρό!

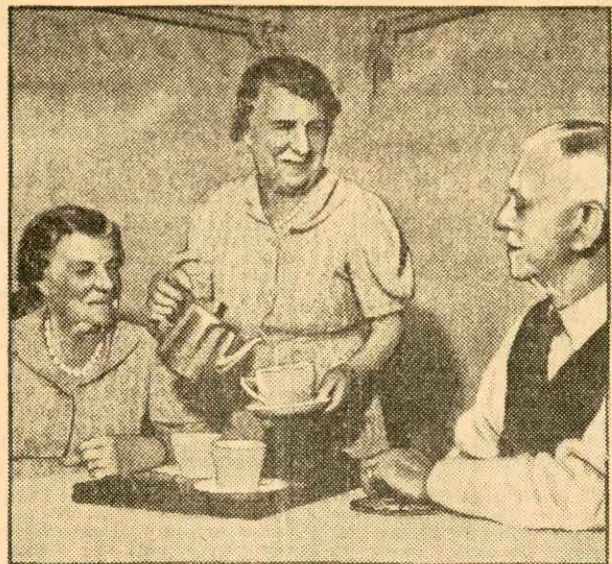
— Μά τί; 'Εχετε σκοπό ν' αλλάξετε άργότερα;

— Όχι, θα φάμε τα νειάτα μας με τα μπουκάλια!

Ο 'Αρίστος ξανακούνησε το κεφάλι του. 'Επειτα δάσαμε το υπόλοιπο εμπόλεμο δοσ-δοσ γονδρικό. Την ίδια μέρα, πήσαν μηχανικοί, συνεργείο, μαραγκοί, μαμαράδες και βάλθηκαν να δώσουν την καινούργια μορφή στο μαγαζί. 'Αμερικάνικες δουλειές, στά π' και φέ!

Ταίς μέρες άργότερα, ήπια κι' η νέα επίγραφη: «Μπαρ "Εξτρα ντόσ". Βασ. Ντόλτσε και Υιός». Προσέλαβα κι' έναν συστηματικό υπάουαν για ναχή το γενικό ποσάταγμα.

Εγιναν τα εγκαίνια, με πολλά σπασίματα ποτηριών. Τα ράφια ήταν γεμάτα με όλα τα είδη των ποτών. Κρασιά, μπινι-λίσια, ούζο, κονιάκ, ού-

ΤΟ ΔΙΛΗΜΜΑ ΕΝΟΣ ΣΥΖΥΓΟΥ

Σαοανταπέντε γόνια ο κ. Τζό Λαυτών ζή με τις δυο αυτές γυναίκες που μοιάζουν σαν δυο σταγόνες νερό. Προκειται για δυο δίδυμες αδελφές, η μία των οποίων είναι ο σύζυγός του. 'Αν και ζουνε τόσο γόνια μαζί ο κ. Λαυτών ακόμα και σήμερα τις υπερεδύει καμιά φορά. «Τό μόνο που μπορώ να διακρίνω αλάνθαστα λέει είναι αν ένα φαγητό είναι μαγειρεμένο απ' την γυναίκα μου ή από την αδελφή της. Γιατί η πρώτη είναι ξυνη ναυέρισσα».

σκυ, τζίν, λικέρ, ό,τι μπορούσε να ποήσει ή διψασμένη ζωή του ανθρώπου.

— 'Α! Ναι! Αυτή είναι εύχρηστη δουλειά! Να βλέπεις γύρω σου πρόσωπα γελαστά και λαμπερά μάτια, όμορφες κυρίες που κατεβάζουν τα ποτηράκια τους, όπως οι παλιές κυρίες έπιναν τη σουμάδα τους, ν' ακούς δρασερές κουδέντες, άστεια και καλαμπουρία, που και που κανένα σιγανό τραγουδάκι και, από το τέταρτο ποτήρι κι' έπειτα, να σεβίρης ένα και να χρεώνεις δυο. Λένε τάχα πως οι μεθυμνία, διπλά τα βλέπουν. Παραμύθια. Διπλά τα βλέπουν και τα γράφουν οι μπάρμαν, που είναι ξεμύθιστοι. Τέλος πάντων.

Η δουλειά πήγαινε καλά και η πελατεία, φυσικά, άλλαζε. Την τρίτη μέρα, κατά τις έντεκα, βλέπω στην πόρτα έναν κύριο, που κύτταζε με περιέργεια το μαγαζί. Κρατούσε κι' ένα δέμα στο νερί. Τον γνώρισα. Ήταν ο πελάτης που του είχα πασάρει το καλοκαιρινό ύφασμα, μια βδομάδα πριν. Ευκαιρία να τον πιάσουμε πελάτη και στο νέο μαγαζί. Βγήκα στην πόρτα.

— Τι ζητά ο κύριος; — Μά... έδω δεν ήταν την περασμένη βδομάδα ένα κατάστημα ανδρικών ειδών; — Μάλιστα! 'Εγώ ήμουν ο καταστηματοάρχης. Ντόλτσε και Υιός!

— Μά βέβαια! Βέβαια! — Τό γυρίσαμε το φύλλο, καθώς βλέπετε. Η ζωή θέλει ποικιλία. Τι υπορούμε να σ'ας προσφέρουμε; Όρίστε!

— Δεν θέλω να μου προσφέρετε τίποτα. Προκειται για άλλο ζήτημα. 'Εγώ, καθώς θυμόσαστε, ήρθα στο πρώην κατάστημα σ'ας το περασμένο Σάββατο για ν' αγοράσω ένα χειμωνιάτικο ύφασμα, σ'ε χρώμα μπλε. Κι' έσεις, δεν ξέρω πως, με ζαλίσσατε με τα λόγια και με καταφέρατε να πάρω αυτό το καλοκαιρινό.

— Ενθυμούμαι! — Λοιπόν, έμένα δεν μου κάνει. Έγώ θέλω χειμωνιάτικο. Και ήρθα με το σκοπό να το αλλάξω!

— Πολύ ευχαρίστως, κύριε. Να σ'ας το αλλάξουμε.

— Έχετε ακόμα ύφασματα; — Όχι. 'Αλλά έχουμε πιατά! Μπορούμε να σ'ας δώσουμε ξην μπουκάλια ούσκυ!

— Τι να το κάνω το ούσκυ, κύριε; — Τότε να σ'ας δώσουμε δέκα μπουκάλια κονιάκ! Τι προτιμάτε; — Κοροιδεύετε, κύριε Ντόλτσε;

— Καθόλου, κύριέ μου. Σ'ας δίνουμε ένα από τα νέα μας είδη. Κι' εξ άλλου, τί το θέλετε το χειμωνιάτικο ύφασμα; Για να ζεσταίνασατε, φυσικά.

— Βεβαίως! — Νομίζετε, ότι ένα ύφασμα έχει περισσότερες θερμαντικές δυνάμεις από δέκα μπουκάλια κονιάκ; Μην το πητε πουθενά, γιατί θα γελάσουν εις βάρος σας!

— Κύριε Ντόλτσε, εγώ δεν ήρθα εδώ για να καλαμπουρίσω. 'Ηρθα ν' αλλάξω το ύφασμα!

— Μάλιστα. 'Αλλά, καθώς βλέπετε, αλλάξαμε κι' εμείς το μαγαζί μας!

— Και με ποιο δικαίωμα το αλλάξατε; — Τι θα πη με ποιο δικαίωμα; Μαγαζί μου είναι ό,τι θέλω το κάνω.

— Δεν θέλω να μου δώσετε το λόγο. Θέλω ένα χειμωνιάτικο ύφασμα.

— Σ'ας δίνω δέκα μπουκάλια κονιάκ.

— Τι να τις κάνω; Να τις φορέσω; — Όχι. 'Αλλά μπορείτε να τις π'ατε σ' ένα κατάστημα ύφασμάτων και να τις δώσετε, να σ'ας τις ανταλλάξουν μ' ένα ύφασμα!

— Κύριε Ντόλτσε! 'Απαιτώ χειμερινό ύφασμα. Θ'α ξαναπαράσω! Και αν δεν μου έχετε ένα μπλέ, γοντρό, με πράσινη ρίγα θα τ'α πούμε!

— Κύριε, πως σ'ε λένε. Π'αρε τις δέκα μπουκάλια κονιάκ, γιατί μεθαύριο που ήσθης, μπορεί να σου δώσω δυο-τρία ζυπνητήρια!

★

Εγιναν μερικά παρατράγουδα στο μπαρ. Κάτι παρεξηγήσεις, κάτι καυγάδες, κάτι σπασίματα ποτηριών στο κεφάλι και κάτι «χράστα και στα πληρώνα αυρίω» και είπα:

— Δεν είναι δουλειά αυτή! Πρέπει ν' αλλάξουμε, κύριε Βασιλάκη. Και σ'ε τί να το γυρίσουμε; — Ωαία. Και σ'ε τί να το γυρίσουμε; — Δεν είναι άσχημη ιδέα. Φοδ'μαι όμως ότι θα είμαι ο μόνος πελάτης.

καινίσατε. Ήταν ο άνθρωπος με το καλοκαιρινό ύφασμα. Με είδε στην πόρτα.

— Τό αποφάσισα! είπε. Θ'α πάρω τις δέκα μπουκάλια κονιάκ.

— Καθυστερημένος, απάντησα. Σήμερα δεν έχουμε κονιάκ. Δεν βλέπετε ότι το γυρίσαμε; Θ'α σου δώσω τετράδια, μολύβια, γυροσάτιρες!

— Δεν θέλω!

— Θ'α σου βάλω και δυο κουτιά συνδετήρες!

— Έγώ θέλω το κονιάκ! φώναξε άγριεμένος ο χριστιανός.

— Καλός είσαι! τού είπα μαλακά. Όταν σ'ε δώσω, δεν τ'α παίρνεις! Πάρε τώρα τα είδη της γαστικής.

— Και τί να τ'α κάνω; — Θ'α τ'α π'α σ' ένα μπαρ να σου τ'α αλλάξουν με δέκα μπουκάλια κονιάκ. 'Επειτα θ'α πάσης το κονιάκ και θ'α π'α σ' ένα εμπορικό, να σου δώσουν το μπλέ ύφασμα, με τις πράσινες ρίγες!

— Έγώ θέλω το κονιάκ! βρόντηξε με πείσμα ο άνθρωπος. Και θάρω να το πάρω όπωσδήποτε!

— Πάρε τα γαστικά, τού είπα, γιατί όταν θάρω, μπορεί να σου δώσω κανένα φέρετρο!

— Πώς; Τι; Σκέπτεσαι να το γυρίσω σ'ε φερετροποιείο;

— Γιατί όχι; Μαγαζί μου είναι ό,τι θέλω το κάνω! Ποικιλία!

Ο άνθρωπος σταυροκοπήθηκε.

★

Δεν τόχα σκοπό, βέβαια, να γίνω χαροπόπτικας. Τόκλεισα και το γυρίσα σ'ε κατάστημα ραδιοφώνων και είδων ηλεκτρισμού. Για να χτυπήσω τους συναγωνιστές μου, έβαλα διαφήμιση: «Χωρίς προκατάβολη, χωρίς έγγυση, χωρίς γραμμάτια!», 'Επευλήσα σ'ε μια βδομάδα. 'Επειτα περίεργα να εισπράξω τις δόσεις, για να βάλω καινούργιο εμπόρευμα. Δεν είσπραξα τίποτα.

Δεν έχουμε! Τράβα να βρης τον έγγυητή να σ'ε πληρώση!

Μά έγγυητή δεν σ'ας ζήτησα!

Τότε διαμαρτύρησε τα γραμμάτια.

Μά ούτε γραμμάτια υπογράψατε.

Και ποιος σ'ουπε ν'ασαι τόσο κορόδο; Ζήτησέ τα από την 'Αμερικανική Βοήθεια!

Ετσι γάθηκε και η τελευταία μου δραχμή από τα κεφάλαια που είχα διαβεί. Μούμινε, όμως, το μαγαζί, που τόχα νοικιάσει για δυο χρόνια. 'Αδεια τα ράφια, έφυγαν και οι υπάλληλοι. 'Εβαλα μια νέα επίγραφη «Βασ. Ντόλτσε και Υιός», ήπια μια καρέκλα και την άραξα. 'Ανοίγα τις κανονικές ώρες, έκλεινα τις κανονικές, αλλά αλισβερίσι μηδέν. Τι να πουλήσω;

Είχε μπή το καλοκαίρι πιά, Καθόμουνα στην καρέκλα μου κι' έπαιζα κομπολόι. Ξαφνικά, βλέπω τον άνθρωπο με το κοστούμι. Αυτή τη φορά, το φορούσε!

Τόρραφες. Βλέπω! τού είπα.

Αφού είδα, κι' άπόειδα. Έσ'ε τί πουλάς τώρα;

Τό γυρίσα στο τίποτα! Χρεωκόπησα. Έτσι περνάω την ημέρα μου στην καρέκλα.

Και γιατί τ' ανοίγεις;

Μαγαζί μου δεν είναι; Πώς θα τ' άφίσω έτσι;

Μά αφού δεν έχεις εμπόρευμα;

Τί σημασία έχει; Υπάρχει δεν υπάρχει εμπόρευμα, ενώ είμαι καταστηματοάρχης! Ντόλτσε και Υιός. Μπαίνεις συνεταιρίζ;

Και τί θα κάνω;

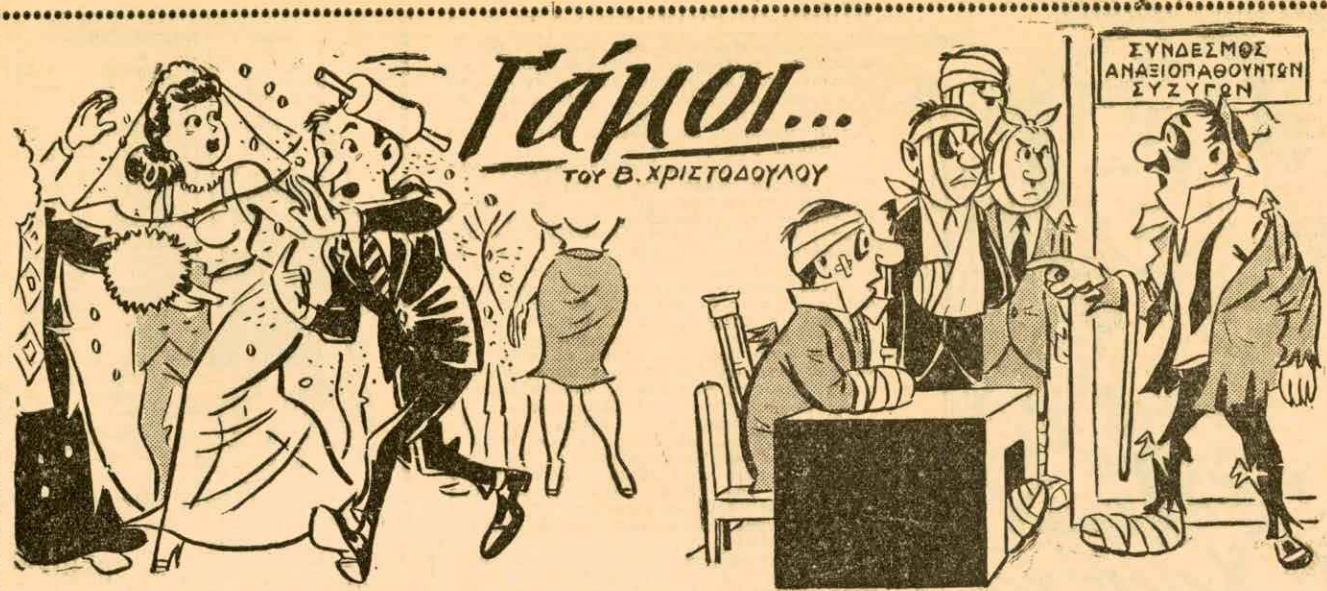
Θ'α πληρώσης το μισό νοίκι και θ'α κάσασθεις! Ξέρεις καλύτερη δουλειά;

Ο άνθρωπος κούνησε το κεφάλι του:

Με το καλό και τρελλοκομεί! είπε φέροντας.

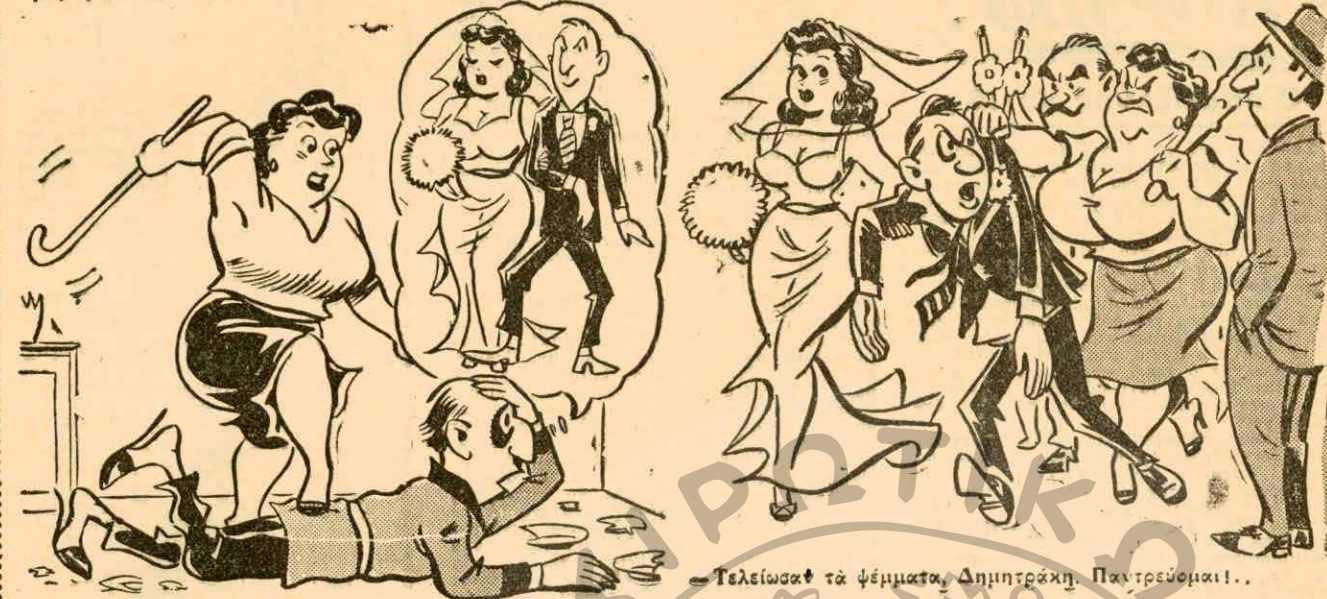
Δεν είναι άσχημη ιδέα. Φοδ'μαι όμως ότι θα είμαι ο μόνος πελάτης.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

— Αυτό, αγάπη μου, σίγουρα θ'α είναι το δώρο της μαμάς σου!..

— Γιατί σ'α; 'Ηρθα για Πρόεδρός!..

— Και ν'α σκεφθ' κανείς, πως της πάτησε τότε το παδάρι για ν'α μ'α πάρη τον αέρα!..

— Και την παντρεύτηκα την κακούργα, κύριε πόλιμαν. Μόνον και μόνον για ν'α λύσω το πρόβλημα της στέγης!..

— Μαρία, θάρω σήμερα αυτός που μου προσενεύουνε Κρύψε αυτή τη φωτογραφία, που είμαι με το Δελιγιάννη!

Λαμένα Κορμία

Ο παράξενος φονιάς

Στη σκοτεινή γωνιά του ερημικού δρομάκου, το ζευγάρι είχε σταθεί και μιλούσε χαμηλόφωνα. Το χέρι του νέου είχε αγκαλιάσει της νέας τη μέση, το στόμα του φλυαρούσε πολύ κοντά στο δικό της. Σε μία στιγμή, τα χείλια τους ένωθηκαν. Το φιλή τους ήταν γεμάτο έρωτα, γεμάτο πάθος. Ξαφνικά όμως κόπηκε η ανάσα τους:

— Άστονε! Άστονε, σου λέω!...
Ο νέος και η νέα απομακρύνθηκαν απότομα ο ένας από τον άλλον. Μπροστά τους είχε ξεφυτρώσει τώρα μία σκιά ψηλή, δύο ματιά λάμπανε άγρια μέσα στο σκοτάδι.

Εκπληκτός ο νέος, προχώρησε ένα βήμα μπροστά. Βρέθηκε τότε φάσμα μ' έναν ψηλό άντρα, μεσόκοπο, κακοντυμένο, που τον κύταζε άγρια.

— Γιατί τη φιλούσεις;... τον ρώτησε.
— Γιατί έτσι; την αγαπάω... απάντησε ο νέος. Λόγω θα σου δώσω;...
— Μηπως θα την πάρεις γυναίκα σου;...
— Ναι! γιατί!

Ένα γέλιο, βραχνό σαν την κουβέντα του άγνωστου, ήταν η απάντησή. Ο νέος, νευρασμένος για το άπρόοπτο επεισόδιο, πρόσφερε το μπράτσο του στην κοπέλλα που τρεμε από το φόβο της, κι έκανε να προχωρήσει, παραμερίζοντας τον ψηλό άγνωστο, που τους έφραζε το δρόμο.

Τότε όμως εκείνος έκανε ένα βήμα πίσω. Κάτι τρομακτικό άστραψε ανά χείρας του...
— Δεν θα πάτε πουνθενά, μουγκρίσε, αν δε μου υποσχεθίτε, ότι δε θα ξαναφιλήσετε!

— Είπε τρελλός!... ψιθύρισε πανικόβλητη η κοπέλλα στ' αυτί του νέου. Πήγαινε με τα νερά του... Μην τον άγριεψες...
— Δεν θα την ξαναφιλήσεις! φώναξε εξαλλος. Δεν θέλω να την ξαναφιλήσεις!... Άκουες;...

Ο νέος που πνιγότανε, χωρίς να ξέρη τί κάνει, σήκωσε τη γροθιά του και χτύπησε στο πρόσωπο τόν άγνωστο. Έκείνος τότε σήκωσε τ' άλλο χέρι του, το όπλισμένο κι ένωσε το μαχαίρι του στο στήθος του νέου...

Στο δικαστήριο, ο κατηγορούμενος εμφανίστηκε γεμάτος απάθεια. Σα να μην ήταν αυτός, αλλά κάποιος άλλος, άγνωστος του, εκείνος που υπήγαγε βαρεία το νέο με μαχαίρι.

Τον ξέρεις τον κατηγορούμενο; ρώτησε ο πρόεδρος το νέο, που είχε έρθει να εξετάσθ σα μάρτυρα, χλωμός, αδύνατος, ύστερ' από τόν τραυματισμό του.

— Ποτέ δεν τον είχα δει πριν από το βράδυ εκείνο... απάντησε με ελλεικνεία κι' απροσία ο νέος.

Σ' όλη τη διαδικασία, ο κατηγορούμενος έμεινε σαν ξένος, απάνω στο έδωλό του. Οί μάρτυρες είπαν, ότι ήτανε καυατζής, μαγαϊροδωλτής, επικίνδυνος. Είχε κιόλας απάνω στην πλάτη του ένα σαρδ καταδίκη. Κι' είχε και μία μεγάλη — είκοσι χρόνια φυλακή! — για φόνο...

Ο εισαγγελέας, στην αγόρευσή του, ήταν

αύστηρος, και σύστησε στους ενόρκους να φανούν αλύγιστοι.
— Έχετε μπροστά σας, κύριοι Ένορκοι, τέλειωσε την αγόρευσή του, ένα τέρας αμετανόητο, που εγκληματεί και θα εγκληματεί όσο βρίσκεται ελεύθερο!... Στοιχειώδης άμυνα της κοινωνίας, μαζί με την απαίτησή της δικαιοσύνης, επιβάλλει να τον στείλετε για πάντα στη φυλακή!...

Ισοβία... Η κοινή γνώμη φάνηκε πως ήτανε με το μέρος του εισαγγελέως. Χειροκροτήματα ακουστήκανε μετά την αγόρευση του. Ο κατηγορούμενος έριξε μία γρήγορη ματιά στον αύστηρο κατηγορο πουχε ξανακάτσει, γεμάτος ικανοποίησι, στην έδρα του. Ύστερα, όταν άκουσε τόν πρόεδρο να του λέη: «Κατηγορούμενε, άπολογήσου!», ο ψηλός άνθρωπος με τα γκριζα μαλλιά και τα φτωχικά ρούχα, σηκώθηκε άρχα από το έδωλο του κατηγορουμένου κι' άρχισε — στην αρχή με άχρωμη, με άψυχη φωνή που σιγα-σιγα όμως, όσο αυτός προχωρούσε, γινότανε πιο ζωηρή, πιο πυρετική.

— Απορείτε γιατί τό έκανα αυτό... Τό παιδί που λάβωσα με τό μαχαίρι μου, δεν τόξερα καθόλου, δεν είχα, λοιπόν, καμιά άφορμή για να τό χτυπήσω!... Την ώρα όμως που είδα τό ζευγάρι άγκαλιασμένο στη γωνιά του δρόμου, να φιλιέται, ένα άλλο ζευγάρι πρθε άμέσως στά ματία μου — τό ζευγάρι που μ' έκανε φονιά εδώ και είκοσι χρόνια!...

Ο κατηγορούμενος, λαγανισσμένος, συγκινημένος, σταμάτησε μία στιγμή, για να πάρη ανάσα. Όλοι — δικαστήρι, Ένορκοι, κοινόν — κρεμόντουσαν από τα χείλια του...

Είχα κάποτε μία αδερφή... συνέχισε ο φονιάς. Την αγαπούσα τυφρώς, τη λάτρευα κυριολεκτικά... Κάποτε, αγαπήσε ένα νέο. Ήτανε — φαίνεται δηλαδή... — τίμιος, δουλετής... Η φτωχιά η Φανή τούδωσε την άγάπη της, τούδωσε ολόκληρο τόν εαυτό της! Δεν κράτησε τίποτα η ίδια... Ήτανε να γίνουν οί γάμοι τους σύντομα. Μία μέρα όμως, ο Πέτρος γάηκε, δεν ξαναφάνηκε από τό σπίτι. Σέ λίγον καιρό, μάθαμε, ότι είχε παντρευτή μακρυά από την Αθήνα, με μίαν έπαρσιώτισσα γεμάτη λεφτά...

Ξανασταμάτησε ο κατηγορούμενος. Σκούπισε τό ιδρωμένο μέτωπό του με την άναστροφή του χεριού του, έβησε δυο-τρεις φορές, και συνέχισε:

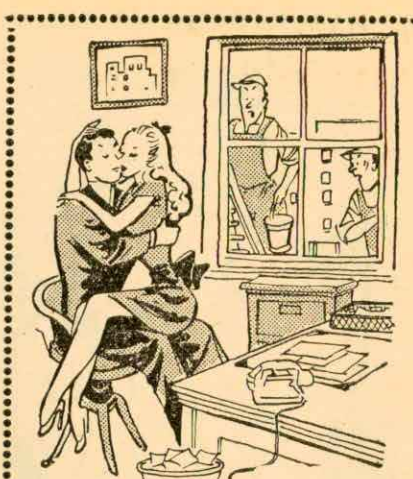
— Η Φανή δε μίλησε, δεν είπε τίποτε... Μόνο άρχισε να μαραζώνη... Έσθνε μέρα με τη μέρα! Έλυω... Σαν πέθανε, τότε μόνο κατάλαβα πόσο την αγαπούσα!... Και ώρκίστηκα άπάνω στον τάφο της, εκδίκησιν!... Κι' έτσι, όταν σε λίγον καιρό, μία μέρα, βρέθηκε μπροστά σ' εκείνον τόν άτιμο, πουνε κλέφει πρώτα την τιμή, κι' ύστερα τη ζωή της αδερφούλας μου, δε μπόρεσα πιά να κρατηθώ! Χυμήκα άπάνω του και τούχωσα τό μαχαίρι μου μέσα στην καρδιά του!... Με δικάσανε είκοσι χρόνια... Σ' όλο τό διάστημα της φυλακής μου, τό όραμα της πεθαμένης αδερφούλας μου έόχονταν να με βασανίσιν!... Μαζί με τη Φανή, έρχόντανε κι' εκείνος ο άπιστος ο Πέτρος, πουνε τόσο σκληρά να δικάει πληρώσει την άπιστία του... Καί, σιγα-σιγα, η ψυχή μου γέμισε μίσος για κάθε έρωτικό ζευγάρι... Ίδιως για τούς άντρες τών ζευγαριών, ένοιωθα αληθινό πάθος!... Κι' όταν — ύστερ' από δεκατέσσερα χρόνια, βγήκα από τη φυλακή — τά έξη μου χαιριστηνέκε εξ αίτίας της καλής διαγωγής μου — άοκισα να κυνηγάω τά έρωτικά ζευγάρια... Με μανία, με λύσσα! Σ' όλες τις κοπέλλες, έβλεπα τη φτωχιά αδερφούλα μου, σ' όλους τούς άντρες εκείνον που την είχε καταστρέψει, που την είχε σκοτώσει!... Κι' έτσι, εκείνη τη νύχτα που βρέθηκε μπροστά σ' αυτό τό ζευγάρι που φιλιότανε, σ' εκείνη τη σκοτεινή γωνιά του δρόμου, δεν μπόρεσα να κρατηθώ! Άποαξα εκείνον από τό λαιμό, και τόν χτύπησα με τό μαχαίρι μου... Δε χτύπησα αυτόν που δεν τόν ήξερα. Χτύπησα τόν άλλο, τόν άτιμο, που, εδώ και είκοσι χρόνια, είχε πλανέπει τη Φανίτσα μας...

Σιωπή νεκρική κυριαρχούσε σ' όλη την αίθουσα. Οί σύνεδροι σιωπηλοί! οί Ένορκοι τό ίδιο. Μόνο από τό άκροατήριό άκούγότανε καμιά φορά κανέναν συγκρατημένον λυγμό γυναικείας... Οί Ένορκοι άποσυρθηκαν σε διάσκεψη. Δε λείψανε πολλήν ώρα. Κι' ο πρόεδρος τους διάβασε την έτυμνηγορία τους μέσα στη γενική κι' άπόλυτη σιγή: «Απαλλάσσεται λόγω πλήρους συγγνώμης».

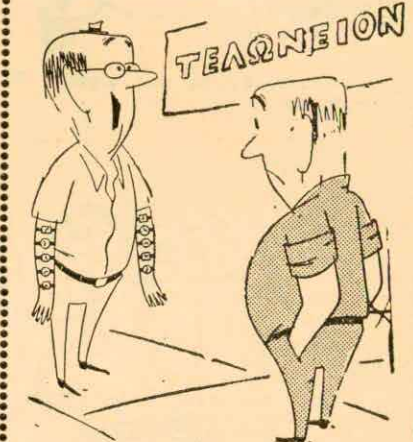
Οί σύνεδροι συσκέφθηκαν τυπικά, για μία στιγμή. Κι' ύστερα, ο πρόεδρος τους έδγαλε την άπόφαση: — Άθώος ο κατηγορούμενος!... Τό άκροατήριό ένθουσιασμένο, χειροκρότησε. Και πολλοί νιμήσανε προς τόν παράξενο ψηλό φονιά να τόν συγχαρούνε, να τόν χειροκροτήσουν... Έκείνος όμως είχε ξαναπέσει στην πρώτη του άδιαφορία. Σαν να μην ήταν αυτός ο κατηγορούμενος πουνε Αθωωθή, αλλά κάποιος άλλος, έντελώς άγνωστός του.

— Άθώος ο κατηγορούμενος!... Τό άκροατήριό ένθουσιασμένο, χειροκρότησε. Και πολλοί νιμήσανε προς τόν παράξενο ψηλό φονιά να τόν συγχαρούνε, να τόν χειροκροτήσουν... Έκείνος όμως είχε ξαναπέσει στην πρώτη του άδιαφορία. Σαν να μην ήταν αυτός ο κατηγορούμενος πουνε Αθωωθή, αλλά κάποιος άλλος, έντελώς άγνωστός του.

— Άθώος ο κατηγορούμενος!... Τό άκροατήριό ένθουσιασμένο, χειροκρότησε. Και πολλοί νιμήσανε προς τόν παράξενο ψηλό φονιά να τόν συγχαρούνε, να τόν χειροκροτήσουν... Έκείνος όμως είχε ξαναπέσει στην πρώτη του άδιαφορία. Σαν να μην ήταν αυτός ο κατηγορούμενος πουνε Αθωωθή, αλλά κάποιος άλλος, έντελώς άγνωστός του.

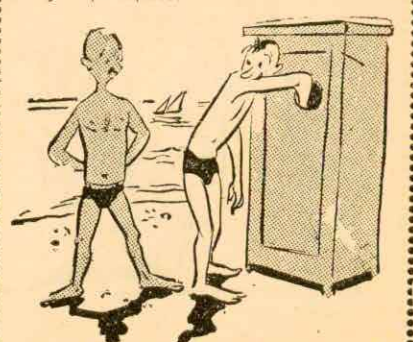
— Βρέ, Γιάννη, δεν γινόμαστε κι' εμείς γραφιάδες;...

— Ρωτήστε με, κ. Τελώνη! Μπορώ να σας ειπω άμέσως τί ώρα είναι αυτή τη στιγμή σ' όλες τις μεγαλουπόλεις του κόσμου!...

— Έλα, μωρό μου! Εδχαρίστησε την καλή γκαρσόνια και πές της πως θα ξανάρθουμε...

— Άφού δεν δαγκώνεις, δεν είναι η γυναίκα σου!...

ΤΑ ΠΑΛΚΟΣΕΝΙΚΑ και το σοβαρό θέατρο

Αποδοκιμασίες, γιουγαίσματα και θρήνοι στο θέατρο του Βυζαντίου

Τό ποάνυμα φαίνεται άπίστευτο. Και όμως την έπονη που οί σχολαστικοί θεολόγοι συζητούσαν στη Δύση, αν «ο μονογενής υιός και λόγος του Θεού» θα μπορούσε να σώσει τόν κόσμο «γεννώμενος κύνθαρως» αντί να γεννηθί άνθρωπος και η άνατολική θεολογία περιοριζόταν σε μονοτονη δογματολογία στο Βυζάντιο υπήνε θέατρο! Η μάλλον υπήνε δυο είδων σκηνές, άφού και τότε τό θέατρο χωριζόταν σε δυο είδη: στο σοβαρό και στις έπιθεωρήσεις.

Στην κατηγορία τών έπιθεωρήσεων θα μπορούσε κανέναν να κατατάξη όλα εκείνα τα παλαιοένηκα, που ήταν σπημένα στα διάφορα πανδοχεία τών λιμανιών της Κωνσταντινουπόλεως: τού Βουκολέοντος, τών Έλευθεριών ή της Σκάλας της Χαλκιδόνας.

Στα παλαιοένηκα εκείνα άνέβαιναν διάφορες «θεατρίνες» με κοντά φουστανάκια για να έπιδειξουν τά πόδια τους, να τραγουδήσουν διάφορα έλαφρά τραγουδάκια, ν' άποιμνηθούν κοροϊδευτικά τά «υψηλά» πρόσωπα της άριστοκρατίας, και έπειτα να κατεβούν για να τρέξουν να καθίσουν στα γόνατα τού έκλεκτού τους.

Στα μεγάλα πανηγύδια όταν γινόντουσαν γάμοι βασιλιάδων υπηνογές ένών προεσβετών και η πρωτεύουσα τού Βυζαντίου έπλεε μέσα στα λάβαρα και τις άνθοστολίστες νιολάντες, τά θεατράκια αυτά ξεφύτρωναν, σαν τά σαλινγκάρια, στις συνοικίες και εκεί οί «άστέρες» τών υπήνεων παραδείσαν της «Θεοφυλάκτου Πρωτεύουσας», κάποια Άναστασή ή κάποια Κομιτώ δηλαδή, θα ύπονορέωναν τις θεοσεβέστατες νοικοκυρές ν' άμπαρώσουν τά παρόθυρα τους για να μη φάνη ίσαμε τ' αυτιά τους τό βαγκικό τραγούδι τους.

Η σοβαρή θεατρική φιλολογία της Βυζαντινής έποχής σημειώνεται ιστορικά για πρώτη φορά στον δεκάτο αιώνα όταν ο Φράγκος έπίσκοπος Κρεμνίδης Λουμπράνδος έκανε την έπισκεψή του στην Κωνσταντινούπολη, σαν πρέσβης τού βασιλιά Όθωνος. Ο περίεργος αυτός ιεράρχης διηγιείται άνωμετα σε άλλα στα άπομνημονεύματά του ότι «παρέστη έν Βυζαντίον στην παραστάσι ενός έργου, που είχε τόν τίτλο: «Η ανάληψη τού προσφύτη Ηλία». Άλλη πληροφορία σνετική με τη σοβαρή θεατρική παραγωγή άναφέρεται στις παραμονές της πώσεως της Βυζαντινής αυτοκρατορίας, όταν έπαίχθηκε τό έργο: «Οί τρεις Παίδες έν Κασίνω».

Έπειδή οί Βυζαντινοί δεν ήθελαν

Παρακολουθήστε από τό σημερινό τεύχος, στη σελίδα 45 μία εξαιρετική σειρά, με τό γενικό τίτλο:

Οί ώραιότερες ΦΑΡΣΕΣ

Μία μοναδική και άνέκδοτη συλλογή από σπαρταριστές, πρωτότυπες συγκλονιστικές, δραματικές, ξεκαρδιστικές φάρσες. Πρόκειται για μία σπάνια σειρά άπ' ό,τι πιο εύθυμο έχει να παρουσιάσει τό παγκόσμιο χιούμορ.

να γοητισμοποιήσουν τις λέξεις θέατρο και δράμα, που θύμιζαν την έδωλολατρεία τών άναγώνων Έλλήνων Βοήκαν τη λέξη Μυστήριον, που χαρακτήριζε αυτές τις παραστάσεις τού σοβαρού θεάτρου που γινόντουσαν μπροστά από τό γώσο της κύριας εισόδου τών μεγάλων εκκλησιών. Η ύπόθεσι τών έργων αυτών ήταν παρούνη πάντα άπ' την Παλαιά ή τη Νέα Διαθήκη και τα γυναικεία πρόσωπα, όπως άκούη πριν κάμποσες δεκαετίες, τά ύποκρινόντουσαν έφηβοι. Εισιτήσιο δε δεν πλήρωναν κανέναν από τούς θεατάς. Κι' όλοι ήταν έλευθεροί να κλάψουν ή να γιουγαίσουν...

Έπειτα θα δινόταν η έγκαιρία στον όγλο τού Βυζαντίου να ιδί από κοντά, να κατακρίνει να κοιτσομυλήη ή και να προγκάσει άκούη την «ιεράν άριστοκρατίαν» που περιέβαλλε σαν θώρακας από γουσαφι, την αυτοκρατορική οικογένεια. Τό γλνντι, λοιπόν, ήταν μοναδικό.

Από τά χειρόγραφα που μας διασώσανε τις δραματικές έμπνεύσεις άγνωστων ποιητών της άρεκτα παρεξηγημένης έποχής, «Η θυσία τού Άδασάμ» είναι δίχως άλλο από τά έργα που θα ύπονορούσαν να μας πληροφορήσουν άρεκτα για τό τί ακριβώς ήταν ένα Μυστήριο. Υπάρνει λοιπόν σ' αυτό τό θεοσκευτικό δράμα ζήλευτη κίνησι, και η σύγκρουσι τών αισθημάτων ένεται με τόση φυσικότητα που συγκινεί αληθινά.

Λέει λοιπόν, σ' αυτό η υπτέρα (ή Σάρα) στο παιδί της που πρόκειται να θυσιασθή:

«...Έμπνεσε πεία παιδάκι μου ακριβαναθρεμμένο να πάς εις την ξεφάντωσι, που σ' έχουν καλσμένο. Ντύσου να βάλεις σκολιανά ρούχα τού μισεμού σου, και ν' ακολουθας τού χάρου σου, τό δρόμο τού χαμού σου. Τέκνο τού θελήματός μου, που νάχης την εύή μου, ο θάνατός σου φέρνει μου στο τέλος τη ζωή μου. Η εύχη της εύχης μου, τέκνο μου, πάντα να παραστέκη και νάν' κι' έμπρός και πίσω σου στού δρόμου σου τό μακρός...»

Μην πάτε λοιπόν ότι δεν θα έφευγε δάκρυα στα υατιά αυτές ο μονόλογος άν τόν έλεγε μία μεγάλη τραγωδός που θα έπαιζε τό όλο της Σάρας όταν, έν γνώσει της «θείας απαντήσεως» για τη θυσία τού παιδιού της έσκυβε πάνω από τό κρεβάτι του για να τό έμψηνη και να τό στελήση τού φορητή θυσία με τόσο απλά αλλά και τόσο συνειρητικά λόγια!...

Η ιστορία τού κλήματος

Όταν ο Νώε άυτεσε τό κλήμα ο Σατανάς τόν πλησίασε και τού είπε: —Τι φυτεύεις γυις της Γης; —Κλήμα απαντά ο Νώε. —Και σε τί νοσημεύει αυτό; —Ο καρπός τού είναι εύάριστος στην όμη και στη νεύσι απάντησε ο πατοίργης. Μάλιστα από τόν καρπό τού βγαίνει ένα ποτό, που ευχαίνει την καρδιά τού ανθρώπου.

—Αν είναι έτσι τό πράγμα, λέει ο Σατανάς, ένα θα σε βοηθήσιν! Μόλις είπε αυτά ο δαίμονας έφερε ένα άνι, τό έσπασε και έσπασε τό αίμα τού στο λάκκα. Ύστερα έφερε ένα λιοντάρι. Ένα πήδηκα κι' ένα γόο, και τά έσπασε κι' αυτά.

Από τόν καιρό, λοιπόν, εκείνο, οποιος άνθρωπος πίνει λίγο κρασί γίνεται είονικός σαν τό θανάκι. Αν αύξηση τόν δόσι, γίνεται δυνατός και τοιμάρει σαν τόν λιοντάρι. Άλλα, όταν έξακολουθί να πίνη περισσότερο, γίνεται πνεύματος και τρελλός σαν τόν πύκνο. Κι' αν έξακολουθήσιν να πίνη, υιαίνει «ν τόν γόοσο που κυλιέται στο Βούκο».

Αθηναϊκά Εδίκαιρα

Πολιτικό δελτίον

Μες στο μισοκαλόκαιρο, στη ζέστη την πολλή, που σούρχειται να σκάσει, με τρόπον κατεπείγοντα, συνέρχεται η Βουλή, όπου πάλι η Κυβέρνησι θα δώση εξετάσεις, να διαπιστωθί, εάν θα μείνη σταθερή η άν... θ' άπορριφθί!

Και όπως η κατάστασις δεικνύει κι' όπως πάμε, εάν δε γίνη η «τριμερής» για έκλογές τραδάμε. Κι' όλα ξανά τα κομμάτια, τού έθνους η έλπίδα, θα βγούνε στα μπαλκόνια τους να σώσουν την... (πατρίδα!)

Λέν πως οί νέες έκλογές θα γίνουν με σοφία, ώστε να μη μέσ στη Βουλή τρανή πλειοψηφία. Μά αν πάλι γίνη η Βουλή έφτα-οχτώ παρέες, ξανά τη διαλύουμε και πάμε για τις... νέες!

Προγαμιαίον πιστοποιητικόν

Ός σαφώς άνακοινούται, με τού ύπουργείου τας νέας φιλανθρώπους οδηγίας, άσπρηώς καθιερούται τώρα τό «προγαμιαίον πιστοποιητικόν ύγείας».

Δηλαδή και μ' άλλα λόγια, όποιοι πάνε για γαμ- (πρόι, πρέπει πρώτα να περνάνε να τούς βλέπουν οί (γιατροί, και μονάχα σαν τού δίνει τό χαρτί πως είν' έν (τάξει, ο γαμπρός θα δικαιούται τόν κουμπάρο να φωνάξη.

Από όλους θα περνάει, ο γαμπρός πριν δώση λόγο. Πρέπει όμως ν' άποφύγη ειδικώς τό νευρολόγο. Γιατί μία που άποφασίζει τέτοιο πράμα φοβερό, στις άκρίβειες τόν καιρό, ο γιατρός χωρίς καθόλου να εξετάση τά μυαλά του, μία βεβαίωσι θα δίνη πως... δεν είναι στα καλά (του!

Νέα περικοπή

Άγαπητοί μου Έλληνες και έκλεκτοί μου φίλοι, της Βοηθείας κόδετα και πάλι τό κονδυλί. Κι' οί φίλοι Άμερικανοί μας βάλαν διατίμησι, άπ' ό,τι πέρος παίρναμε, φέτος μόνο τό ήμισυ! Τού χρόνου δε τέτοιον καιρό, τό λέω εκ περισού, θα μας έγκρίνουν τό μισό περίπου τού... μισού! Και ύστερα, όπωσδήποτε — όρκο γι' αυτό λαμ- (δάνω — αντί εμείς να παίρνομε, θα δίνουμε... από πάνω!

Τό χαρτόσημο

Κατά τινά άνακοινώσιν νέαν τών έπισήμων, αύξάνονται άλλη μία φορά τά τέλη χαρτόσημων. Άπ' την όποιαν τό κράτος μας, που έχει νού και (γνώσι, άλλα εκατό περίπου «δράς» κατ' έτος θα σωφρώση!

Και με τη νέα αύξηση έτοιμή την παγία, στο μέλλον επιβάλλεται άλλη αναλογία: Χιλιάδες, ήτοι, αν έχετε να λάβετε τριάντα, θα μπαίνει στην άπόδειξι χαρτόσημον... σαράντα!

Και θ' αύξηθούν άργότερα ξανά-ανά τά τέλη. Και γρήγορα θα φτάσουμε ως τό σημείο, έν τέλει, να μη μπορούμε άπ' τού σπιτιού να βγούμε τό δ- (ρόσημο, αν δεν έπικολλήσουμε στο κούτελο... χαρτόσημο!

Έκκαθάρσις

Στη Λυρική μας τη Σκηνή, γίνεται έκκαθάρισις μεγάλη τελευταίας. Και μ' όλο που οί φευγόντες έβδαν... φωνή, οί διαμαρτυρίες τους επήγανε ματαίως.

Μαζευτήκαν, λέει, πολλοί—τό είχαν πη και πρώτα. Γι' αυτό της άπολύσεως τούς στείλανε τη... νότα. Κι' όσοι θα μένουν, στο «φας-όλ» θα παίξουν (σφα, ενά οί άπολυόμενοι θα παίξουν στο «μη-φά!»

Μά εκείνοι που τούς παύουνε, βαρύτονοι, τενόροι, πολύ δικαίως άπειλούν να μένουν με τό ζόρι. Κι' ίσως και εύλο παίξουνε, εις τη σκηνή εκείνη. Όπότε η Λυρική Σκηνή Μελόδραμα θα γίνη! ΠΑΝ. ΠΑΠ.

Ο ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΣ ΑΣΤΕΡΑΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΤΖΩΡΤΖ ΠΑΡΚΕΡ : Παραθεριστής, 25 χρόνων. ΜΩΡΙΝ ΝΤΟΝΟΒΑΝ : Παραθεριστοί, 20 χρόνων. ΓΚΡΕΓΚΟΡΥ ΛΑΝΤΟΝ : Άδελφός της Μώριν. Κινηματογραφικός αστέρας. Οι νεαρές παραθεριστίες 'Η σκηνή σε μία άγγλική τουριστική πόλη.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Σ' ένα διαμέρισμα του ξενοδοχείου τράινου)
ΤΖΩΡΤΖ ("Υστερα από επίμονες ματιές"): Συγγνώμη, αλλά μου φαίνεται πως κάπου σας έχω δει...

Η ΩΡΑΙΑ ΣΥΝΕΠΙΒΑΤΙΣ (Που άντελήφθη το τέχνασμά του): Οι πρωτότυπες ιδέες, κύριε, με γοητεύουν!...

ΤΖΩΡΤΖ (Μ' επίμονη): Απορώ όμως που σας συνάντησα. Μένετε μίλημα στο Λονδίνο;

Η ΩΡΑΙΑ ΣΥΝΕΠΙΒΑΤΙΣ: Ίσως να είχα την άτυχία να σας συνάντησα κάπου και την εύχυνια να ξεχάσω πού, πώς και πότε!

ΤΖΩΡΤΖ (Που είδε τ' όνομά της γραμμένο στη βαλίτσα της): Εξαιρετική η ημέρα σήμερα για ταξίδι, μίς Μώριν Ντόνοβαν.

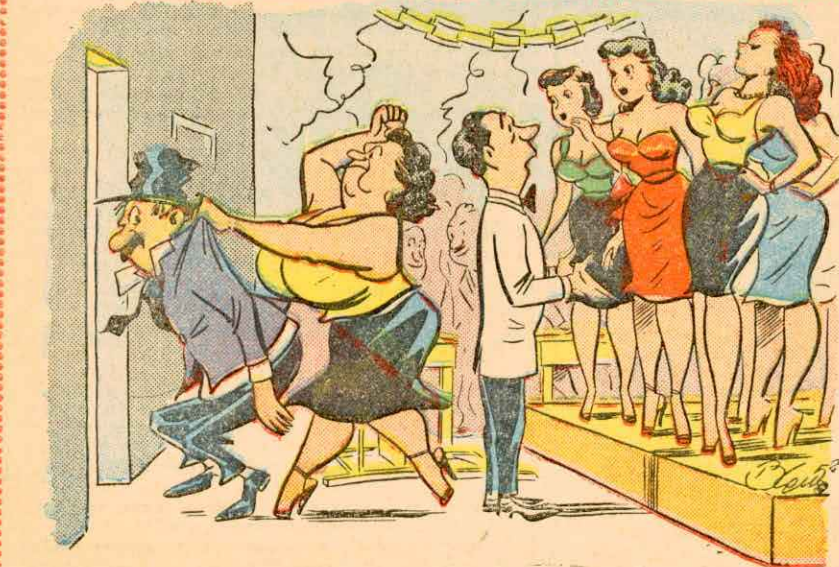
ΜΩΡΙΝ: Ναι... (Πειρακτικά): Μήπως με τον ίδιο τρόπο διαβάσετε και τα ξένα γράμματα;

ΤΖΩΡΤΖ (Αναστενάζει): "Αχ, δεσποινίς. Είστε σκληρή, όλο προκαταλήψεις. (Σηκώνεται). Ελπίζω όμως αργότερα να σας αποδείξω την ειλικρίνιά μου. (Βγαίνει στο διάδρομο).

ΣΚΗΝΗ 2η

(Στο ξενοδοχείο της πλάζ, ύστερ' από τρεις ώρες)

Ο θηλυκόκοσμος παρακολουθεί μ' ένδια-

— Κορίτσια, τα Καλλιστεία αναβάλλονται. Ο πρόεδρος απογοητεύει δια λόγους ανωτέρας βίας!...

(Τού Β. Χριστοδούλου)

φέρον όλες τις κινήσεις του Τζώρτζ. Όλες τον κυττάζουν με φανερό θαυμασμό. Στην αρχή, εκείνος ανησυχεί. Μοιάζει πως έχει κάποιο σημάδι στο πρόσωπο ή ότι του παίρνουν καμιά φάρσα. Τέλος, τον πλησιάζει μια νέα.

Η ΝΕΑ ΚΟΠΕΛΛΑ (Κοκκινίζοντας): Συγγνώμη πού σας ενοχλώ. Θα έχετε την καλσύνη να μου δώσετε ένα αυτόγραφο σας;

ΤΖΩΡΤΖ: Αυτόγραφο;...
Η ΝΕΑ ΚΟΠΕΛΛΑ: Ναι. Έχω αυτόγραφο του Τζέιμς Μέισον, του Σαρλ Μπουαγιέ και του "Ερρόλ Φλύν..."

ΤΖΩΡΤΖ: Μα...
Η ΝΕΑ ΚΟΠΕΛΛΑ: Σας παρακαλώ!... Μή μου πείτε όχι!

ΤΖΩΡΤΖ (Σηκώνοντας τους ώμους): Τζώρτζ Πάρκερ με λένε... (Υπογράφει στο καρνέ της).

Η ΝΕΑ ΚΟΠΕΛΛΑ (Λυπημένη): Μα θά ήθελα να βάλετε το πραγματικό σας όνομα...

ΤΖΩΡΤΖ: Αυτό είναι το πραγματικό μου όνομα!

Η ΝΕΑ ΚΟΠΕΛΛΑ: Τότε υπογράψτε με το καλλιτεχνικό σας ψευδώνυμο, κύριε Λάντον.

ΤΖΩΡΤΖ (Στρίβοντας νευρικά στα δάχτυλά του το στυλό): Πώς! Πώς! Λάντον, είπατε;

Η ΝΕΑ ΚΟΠΕΛΛΑ: Ναι. Γκρέγκορυ Λάντον. (Εκείνη τη στιγμή, ακούγονται θαυμαστικά επιφωνήματα και μία συντροφιά από όμορφα κορίτσια, τον τριγυρίζει. Ο Τζώρτζ πανικοβάλλεται. Διστάζει τον κλοιό και τρέχει να βρη καταφύγιο στο δωμάτιό του).

ΣΚΗΝΗ 3η

(Στο δωμάτιο του Τζώρτζ)

ΤΖΩΡΤΖ (Κυττάζοντας τη φωτογραφία στην εφημερίδα): "Η φωτογραφία μου! (Διαβάζει τη λεζάντα): «Ο διάσημος κινηματογραφικός αστέρας Γκρέγκορυ Λάντον, που περνάει τις διακοπές του στην πλάζ της Κούλσπρινγκ και που μένει στο ξενοδοχείο «Σπλέντιτ». (Συνακτιάζει τη φωτογραφία). Τί καταπληκτική ομορφιά! Τώρα ξεχνάω όλα! Τί πρέπει όμως να κάνω; Άλλο κι' αυτό! (Βγαίνει από το δωμάτιό του).

ΣΚΗΝΗ 4η

(Στο γώλ του ξενοδοχείου. Έπειτα από μία ώρα. Ο Τζώρτζ συναντάει πάλι την Μώριν).

ΤΖΩΡΤΖ (Δειλά): Σας ζητώ συγγνώμη, μίς Ντόνοβαν, για τη χθεσινή μου ενοχληση στο τράινο. Ήμουν τόσο μόνος!... Ζήτησα διεξόδο στη συντροφιά σας... Με συγχωρήτε!

ΜΩΡΙΝ: Ξέρω... Είσαθε μαθημένος να σας θαυμάζουν όλες οι γυναίκες... Λυπούμαι όμως που εγώ σας απογοητεύα με τον τρόπο μου.

ΤΖΩΡΤΖ: Οι πολλές γυναίκες είναι πάντα ενοχλησι για έναν άντρα. Ένώ μία γυναίκα...

ΜΩΡΙΝ: Τί ενδιαφέρουσα αποκάλυψη, κύριε Λάντον!

ΤΖΩΡΤΖ: Μάλιστα! Στην τελευταία μου ταινία «Οι πυρπολούμενες ψυχές»...

ΜΩΡΙΝ: Θέλετε να πείτε οι «Φλογερές καρδιές».

ΤΖΩΡΤΖ Μάλιστα!... Οι «Φλογερές καρδιές»... Θα θυμάστε εκεί την ερωτική σκηνή με την Άννα Μπρέντ στον παλιό πυργό; Την καυμένη την Άννα! Ήταν άρχαρια, και δεν ήξερε από έρωτα. Χρειάστηκε να κάνει είκοσι πρόβες σ' αυτή τη σκηνή... Ο σκηνοθέτης ήταν έξω φρενών!... Τότε μου ήρθε μία εμπνεύση: Κάλεσα την Άννα στο ξενοδοχείο μου... Έπιασα το χέρι της έτσι. (Της πιάνει το χέρι). Έφερα το άλλο χέρι μου γύρω στη μέση της, έτσι... (Την αγκαλιάζει και την κυττάζει φλογερά στα μάτια).

ΜΩΡΙΝ: Σταθήτε, κύριε Λάντον... Τί κάνετε εκεί;

ΤΖΩΡΤΖ: ...και πριν αντιληφθώ που βρίσκοταν και τί έκανε, μου ανταπέδωσε τα παθητικά φιλά που της έδωσα, νά, έτσι!...

ΜΩΡΙΝ (Ξεφύγει από την αγκαλιά του). Σταθήτε! Στην ταινία είσατε πιο αυθόρμητος. Άλλωστε έχω κάτι να σας πω: Τον τυχαίο συνταξιδιώτη του τράινου συμπαθά και όχι τους κινηματογραφικούς αστέρες! Είναι τόσο ενωσιτές!... Ποτέ μου δεν θα παντρευτώ έναν ηθοποιό του κινηματογράφου, γιατί!...

ΤΖΩΡΤΖ (Με αγωνία): Περιμένετε ένα λεπτό, μίς Ντόνοβαν. Έχω μία εξομολόγηση να σας κάνω...

ΜΩΡΙΝ: Νά την κάνετε στην παρτενιάρ σας την Άννα Μπρέντ! (Τον παρατάει απρηγόρητο).

ΣΚΗΝΗ 5η

(Στο ίδιο περιβάλλον, ύστερ' από δέκα λεπτά. Πλησιάζει το Τζώρτζ ένας αθλητικός άντρας).

Ο ΑΘΛΗΤΙΚΟΣ ΑΝΤΡΑΣ (Απειλητικά): Έσ' είσαι που ισχυρίζεσαι, ότι είσαι ο εαυτός μου;

ΤΖΩΡΤΖ (Ξεροκαταπίνοντας): Είσαθε ο Γκρέγκορυ Λάντον; Νά σας εξηγήσω. (Του εξηγεί). Βλέπετε; Μία σειρά από περιέργειες συμπτώσεις. Είμαι και οι δυο τα θύματα...

ΛΑΝΤΟΝ (Γελώντας με την καρδιά του): 'Η περιπέτριά σας προκαλεί τη συμπάθειά μου!

ΤΖΩΡΤΖ (Αναστενάζοντας): Ναι, αλλά έφαγα τη χυλόπιττα! Και τώρα είμαι ερωτευμένος μαζί της. Πού να φανταστώ, ότι αντιπαθούσε τους κινηματογραφικούς αστέρες!

ΛΑΝΤΟΝ: Μήπως μπορώ να σας βοηθήσω; Νά της πω καμιά καλή κουβέντα για σας;

ΤΖΩΡΤΖ: Ευχαριστώ... Άλλά θα μου κάνατε κακό! Είσατε κινηματογραφικός αστέρας!...

ΛΑΝΤΟΝ: Τότε να σας πω τί πρέπει να γίνω. Περιμένω εδώ την αδερφή μου. Μόλις έρθει, λοιπόν, θ' αναθέσω σ' αυτήν, την άποστολή... Οι γυναίκες συνεννοούνται καλύτερα μεταξύ τους και πιστεύω να τη φέρη στα νερά σας...

ΤΖΩΡΤΖ: Ευχαριστώ! Μόλις έρθει ή αδελφή σας να με ιδιοποιήσετε για να την κατατοπίσω...

ΛΑΝΤΟΝ (Βλέποντας από μακριά την Μώριν που τρέχει γοητευμένη προς το μέρος τους): Γεια σου, Μώριν! Δεν σε περίμενα τόσο νωρίς. (Την αγκαλιάζει).

ΜΩΡΙΝ: Γεια σου, Γκρέγκ! (Ο Τζώρτζ παρακολουθεί κατάπληκτος τη σκηνή).

ΛΑΝΤΟΝ: Άκου, Μώριν, θέλω μία μικρή γούρι από σενα. (Συνιστά τον Τζώρτζ): 'Απ' εδώ είναι ο κύριος Πάρκερ... 'Αγαπάει τρελά κάποια κοπέλλα, που μένει στο ξενοδοχείο, αλλά εκείνη του γυρίζει τις πλάτες. Μπορείς, λοιπόν, με τη γνωστή σου γοητεία, να διαρθώσεις τα πράγματα.

ΜΩΡΙΝ: Ασφαλώς! 'Εφ' όσον το έγκρινες κι' εσύ... (Στον Τζώρτζ): Μόνο ν' αποσυρθείς κάπου για να με κατατοπίση ο κύριος.

ΛΑΝΤΟΝ: 'Οραία. Πηγαίνετε στον κήπο να τα πείτε. 'Εγώ θα βρισκόμαι στο μπάρ... (Απομακρύνεται).

ΤΖΩΡΤΖ: Συγγνώμη, μίς Ντόνοβαν... 'Εγινε πάλι κάποια παρερμηνεία...

ΜΩΡΙΝ: Δεν έγινε καμιά παρερμηνεία... (Σοδάρει). Λέτε, λοιπόν, ότι την αγαπάτε αυτή την κοπέλλα;

ΤΖΩΡΤΖ: Τρελλά!...

ΜΩΡΙΝ (Με συγκίνηση): Δηλαδή, την θέλετε γυναίκα σας;

ΤΖΩΡΤΖ: Ούτε σκέψη!...

ΜΩΡΙΝ: Τότε μείνετε ήσυχος! Σας δίνω το λόγο μου, ότι θα την πείσω να δεχτή την πρότασή σας!

ΤΖΩΡΤΖ: Αηδώς!...

ΜΩΡΙΝ (Γελώντας): Μην πελαγώνετε, κύριε Πάρκερ! 'Εν τάξει την έπεισα... (Σιωπή). Λοιπόν, δέχομαι να γίνω γυναίκα σας!...

(Αυλαί!)

ANTONY BOYA

Ο «Μάγος του προσώπου» μιλάει για τους γυναικείους τύπους

ΓΙΑ να βρήτε ποιά είναι τα «τρύκ» που σας ταιριάζουν, πρέπει πρώτα να εξορκισθείτε σε ποιόν τύπο ανήκετε.

Οι σύγχρονοι αισθητικοί — και συμφωνώ μαζί τους — διακρίνουν επτά τύπους, που ο καθένας τους αντιστοιχεί σ' ένα ώριμο γεωμετρικό σχήμα: Ο δβάλ (ωοειδής) στην έλλειψη (είναι ακριβέστερα ένα αυγό με τη μύτη προς τα κάτω) ο στρογγυλός στον κύκλο, ο τετράγωνος στο τετράγωνο, ο μακρόστενος ή επιμήκης στο ορθογώνιο παραλληλόγραμμο, ο τριγωνικός στο ισοπλευρο τρίγωνο, ο ανεστραμμένος στο ανεστραμμένο ισοπλευρο τρίγωνο, που έχει, δηλαδή, μία από τις βάσεις του προς τα επάνω, και ο ρομβοειδής στο ρόμβο.

Καθένας τώρα απ' αυτούς τους τύπους έχει τα πλεονεκτήματά και τα μειονεκτήματά του.

Εξαιρείται αποτελεί ο δβάλ, (σχεδ. 1), που θεωρείται ως ο τέλειος τύπος της γυναικείας ομορφιάς.

Τα βασικά χαρακτηριστικά του είναι η απόλυτη αρμονία και συμμετρία μεταξύ των γραμμών του. 'Η γυναίκα που έχει τέτοιο πρόσωπο πρέπει να ευγνώμονη τη φύση, που της χάρισε ό,τι καλύτερο είχε.

Ο στρογγυλός τύπος (σχεδ. 2) αντιστοιχεί σ' εκείνο που καλούμε «γεμάτο πρόσωπο». 'Η στρογγυλότητα είναι περισσότερο έκδηλη στα μάγουλα και το σαγόνι.

Στον τετράγωνο τύπο, (σχεδίο 3), όλα είναι πλατιά και κάπως χονδρά. 'Η ευθεία γραμμή κυριαρχεί σ' αυτόν. Τα σαγόνια προεξέχουν. Το πηγούνι είναι δυνατό και ίσιο. Το μέτωπο πέφτει κατακόρυφα. Κι' αυτοί ακόμη οι κρόταφοι φαίνονται ισοπεδωμένοι. Μάταια θα προσπαθούσε κανείς να βρη μία καμπύλη σ' αυτό το πρόσωπο.

Ο μακρόστενος τύπος (σχεδ. 4) έχει επίμηκες πρόσωπο και λεπτά χαρακτηριστικά. Το μέτωπο είναι πλατύτερο από το σαγόνι, που σχηματίζει ένα είδος αϊχμής.

Στον τριγωνικό τύπο, (σχεδ. 5), το μέτωπο είναι πολύ στενό και ατρακτοειδές και οι κρόταφοι συμπεπιεσμένοι, ενώ, αντίθετα, τα σαγόνια είναι πολύ πλατιά και ίσια.

Αντίθεσι με τον προηγούμενο αποτελεί ο ανεστραμμένος τύπος, (σχεδ. 6). Το μέτωπο σ' αυτόν τον τύπο είναι πολύ πλατύ. Άλλά το πρόσωπο στενεύει συνεχώς και καταλήγει σ' ένα μικρό και μυτερό σαγόνι.

Στο ρομβοειδή τύπο (σχεδ. 7), τέλος, τα ζυγωματικά όσα είναι πολύ πλατιά, αντίθετα με το μέτωπο, που στενεύει όσο προχωρεί προς τα επάνω. 'Η ίδια συμπίεσις παρατηρείται και στο κατώτερο μέρος του προσώπου, που καταλήγει σε μυτερό σαγόνι.

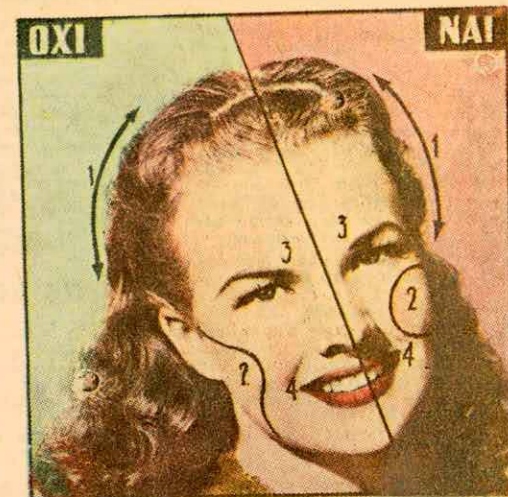
Μία φωτογραφία σας, ένας χάρακας κι' ένας διαβήτης θα σας επιτρέψουν να βρήτε ευχερέστατα σε ποιόν τύπο ανήκετε.

Και τώρα, αφού το εξορκισθείτε, για να έπαυ-έσητε τη γοητεία σας και να διορθώσετε ή να κρύψετε τις ατέλειές σας.

Οι κανόνες της ομορφιάς, χαρακτηρίζουν τον δβάλ τύπο ως τον τελειότερο από όλους. Το ιδεώδες θα ήταν, λοιπόν, να προσπαθήσετε να προσεγγίσετε όσο μπορείτε περισσότερο σ' αυτό τον τύπο. Άλλά αυτή η προσπάθεια είναι άσκοπη και περιττή. Γιατί κάθε πρόσωπο, όσχετα με τις γραμμές του, έχει την ιδιαίτερη ομορφιά, χάρι και γοητεία του. Άρκει να ξέρονε να το περιποιηθούμε καταλλήλα και να το παρουσιάσουμε όπως πρέπει.

Κι' ο δβάλ τύπος, άλλωστε, μ' όλη την αναμφισβήτητη τελειότητά του, παρουσιάζει μερικά μειονεκτήματα από την άποψη της εμφάνισής. Μ' απλούστερα λόγια, μία γυναίκα με δβάλ πρόσωπο δεν είναι αναγκαστικά ωραία. Μπορεί, όμως, να φαίνεται ωραία και μάλιστα, περισσότερο από κάθε άλλη, αν ακολουθήσει τους κανόνες που αναφέρονται στον τύπο της.

Οι επτά γυναικείοι τύποι που ανήκουν σ' αντίστοιχα γεωμετρικά σχήματα.

Στο πρόσωπο της στάρ Γκέηλ Στόρν, που ανήκει στον δβάλ τύπο, βλέπετε τί δεν πρέπει και τί πρέπει να κάνετε.

Σ' αρχίσαμε, λοιπόν, τη μελέτη των επτά τύπων, που αναφέραμε, υποδεικνύοντας τί πρέπει και τί δεν πρέπει να κάνει μία γυναίκα ανάλογα με τον τύπο στον οποίο ανήκει, για να διορθώσει ώρισμένες ατέλειες και ν' αύξηση τη γοητεία της.

Ο τύπος δβάλ (ή στάρ Γκέηλ Στόρν)

Το μέτωπό σας είναι ελαφρώς πλατύτερο από το σαγόνι.

Να τί δεν πρέπει να κάνετε:

1) Δεν πρέπει να καταβάτε τα μαλλιά σας στο μέτωπο και να τα κάνετε φουσκωτά στα πλάγια.

2) Δεν πρέπει ν' απλώνετε το ρούζ των παρειών προς τους κροτάφους και προς τα μάτια.

3) Δεν πρέπει να διορθώνετε τη γραμμή των φρυδιών προς οριζόντιο κατεύθυνσι, αν εκτείνεται λοξά προς τ' άπάνω.

4) Δεν πρέπει να βάφετε τα χείλη σας ακολουθώντας τη φυσική τους γραμμή καθ' όλη την επιφάνειά τους.

Να τώρα τί πρέπει να κάνετε:

1) Να διατηρήσετε την δβάλ γραμμή του προσώπου και στο χτένισμα, που πρέπει να είναι απλό και ν' αφήνεται ακάλυπτο το μέτωπο και τους κροτάφους. Όχι μπούκλες και πολύπλοκα χτενίσματα. Τα μαλλιά πρέπει να είναι τραδημένα κάπως προς τα πίσω, σ' τρόπο που να ξεκαπνίζουν το πρόσωπο.

2) Το ρούζ μπορεί να σχηματίζει κύκλο στις παρειές και σβύνει σπαλά στις άκρες.

Το δβάλ πρόσωπο δεν χρειάζεται καμιά διόρθωση. Πρέπει, λοιπόν, να σεβασθείτε απόλυτα τις γραμμές του. Αν έχετε σκούρα μαλλιά και μάτια, υπολείτε να καταργήσετε τελείως το ρούζ για τα μάγουλα και να περιορίσθε μόνο σ' ένα καλό «φόν ντε τέν».

3) Το τόξο των φρυδιών πρέπει να είναι λιγάκι λοξό. Μπορείτε να διορθώσετε τη γραμμή του μ' ένα κραγιόνι.

4) Το ρούζ που θα βάλετε στα χείλη σας δεν πρέπει να είναι πολύ σκούρο. Τα χείλη σας θα τα βάψετε λιγάκι στρογγυλά, για να έναρμολογή το σχήμα τους με το δβάλ του προσώπου.

Επίσης θ' αποφεύγετε το προκλητικό βαψίμο που δεν ταιριάζει στο δβάλ πρόσωπο. Όπως σημειώσαμε και παραπάνω, θα πρέπει να σεβασθείτε απόλυτα τον τύπο σας. Θα ήταν μεγάλο σφάλμα το να βέλετε να ξεφύγετε απ' αυτόν.

Γιατί, προσπαθώντας να ξεφύγετε από τον τύπο σας, αντί να διορθώσετε τις ατέλειές του δημιουργείτε περισσότερες και χάνετε σε εμφάνισι.

ΠΕΡΚ ΒΕΣΤΜΟΡ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ο στρογγυλός, ο τετράγωνος κι' ο μακρόστενος τύπος.

Την εποχή εκείνη, μόλις είχε αρχίσει να φουντώνει το ένθικο κίνημα. «Όμως ο Στότς το κατάφερε γρήγορα να πλαισιωθεί από Έλληνες πατριώτες, που είχαν βγή στο κλαρί για να πωθούν απ' τον καταστρεγμένο Γερμανοιταλάκο. Αφορρά, σαν να έκανε σπαρ, κατέβαινε στα χωριά, έμπαινε μέσα σε σπιτία και φωνάζατε πολλές φορές τη στολή του — κατά από τη μύτη κυριολεκτικά τον Γερμανό — ηλεκτρίζε τους ανθρώπους με την τομήρη εμφάνισή του. Δεν χρειαζόνταν πολλά για να εκτίμησούν τον θόρυβο του. Έτσι σιγά-σιγά κι' αυτοί άκουη που λογάριαν να καθήσουν ήσυχο στο νοικοκυριό τους, το παρατούσαν ένα πρωί κι' έτρεχαν να ένωθούν μαζί του στο βουνό. Ήταν εκπληκτική πραγματικά η γοητεία που έξασκούσε στους Έλληνες ο Ντότς Στότς. Οι χωρικοί τον φώναζαν «καπετάν Μαύρο» για το μαύρο μπερέ που φορούσε με την νεκροκεφαλή μπροστά, μά οι δικό του τον έλεγαν «καπετάν Ψιλέα» για το πανύψηλο μπόι του, που έκανε σ' όλους εντύπωση.

Πρωτοπαλαίκαρος του στόν Έλίκων, ήταν ο Μιχαήλ Δαμπίτης, έφεδρος ανθυπολοχαγός απ' τη Λαμία. Όταν μία μέρα χάζαρε

**Ελληνες και Ξένοι
ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ
ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ**

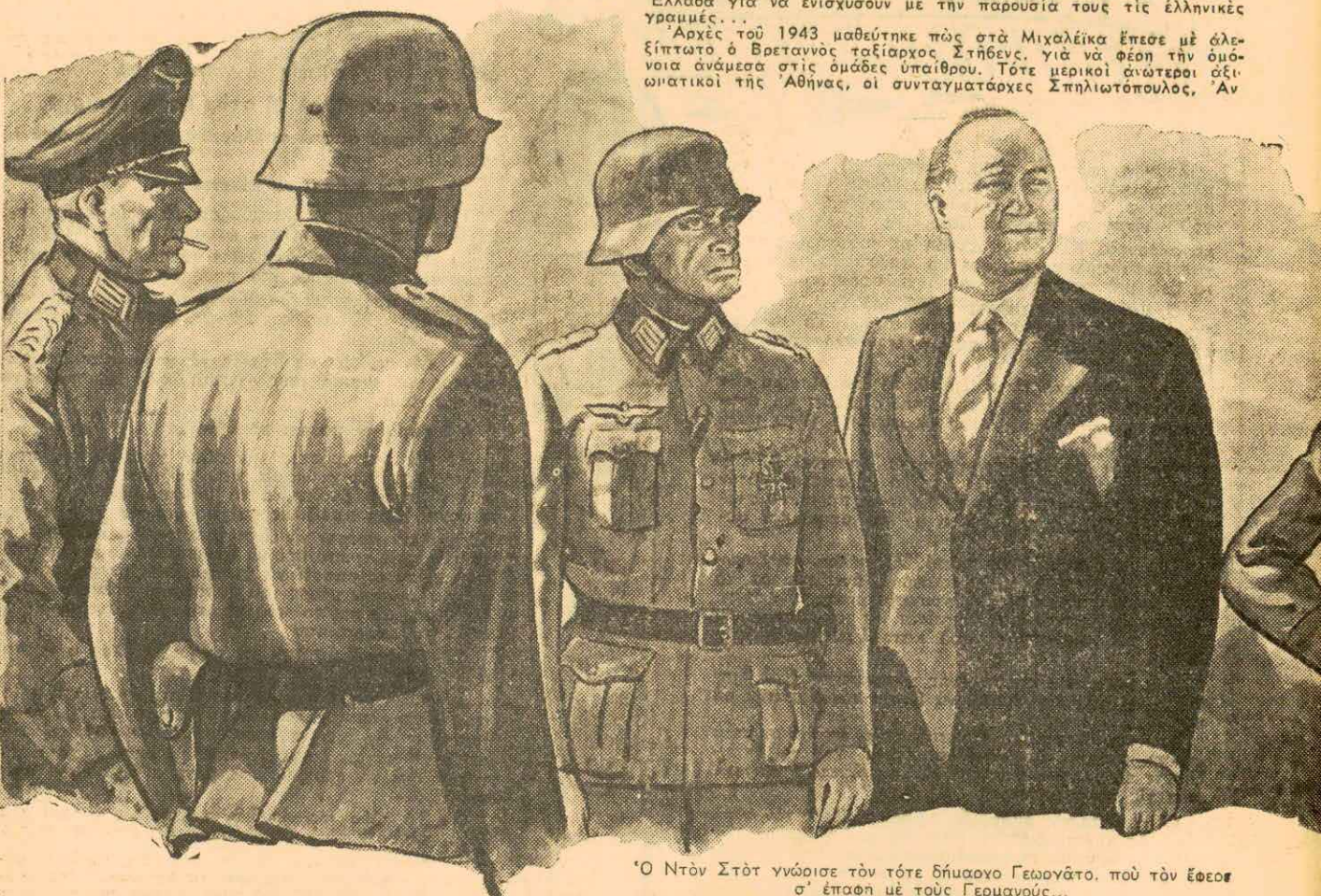
Ένας «άπερίσκεπτος» Άγγλος

τῆς ὀργανώσεως, σκορπισμένον
δούλευαν ἀκατάπαυστα νύχτα

«Ο Ντόν Στοτ της έφορης υπέρ των αμύλων, έφυγε για τον Έλκινγκτον να τακτοποιήσει τη βάρη... του εκεί και αναγορεύσει στην Αθήνα για να συνεργαστεί μαζί της. Μα οι δυσκολίες τότε ήταν πολλές και με τον καιρο παρουσιάστηκαν κι άλλες, γιατί μερά με την ημέρα η ελληνική αντίσταση μεγάλωνε, απλώνε παντού. Οι διαφόρες οργανώσεις, στα βουνά και στις πόλεις, είχαν άδεια, έλλοιψημο και χρημάτων. Οι Έλληνες λιμοκτονούσαν, και δεν είχαν ούτε προφίμα, ούτε ρούχα για να προφυλάξουν από την παγωνιά του χειμώνα. Οι σύμμαχοι βέβαια έκαναν ό,τι μπορούσαν για να τους βοηθήσουν. Όμως η κατάσταση χειροτέρευε, γιατί στο μεταξύ είχαν αρχίσει και οι πρώτες γιγαντίες ανάσες στους αγωνιστές. Καθένας ήθελε να σπύσει δικό του μπαράκι, έκανε του κεφαλή του και τα παραστράτηματα πλήθαιναν επικίνδυνα. Ωστόσο, στο διάστημα αυτό, οι Άγγλοι έφταναν αμέτρητοι στην Ελλάδα για να ενισχύσουν με την παρουσία τους τις ελληνικές γραμμές...»

«Αρχές του 1943 μαθεύτηκε πως στο Μιχαελόικα έπεσε με αλεξίπτωτο ο Βρετανός ταξίαρχος Στήβενς, για να φέρη την ομάδα ανάμεσα στις ομάδες υπαίθρου. Τότε μερικοί ανώτεροι αξιωματικοί της Αθήνας, οι συνταγματάρχες Σπηλιωτόπουλος, Άλ-

το χέρι αμύλητος, έφυγε για τον θάνατο που έκει και ξαναγαύρισε στην ζωή της. Μα οι δυσκολίες τότε ήταν ουσιαστικά μεγάλες και άλυσες, γιατί μεράσια βούθαι και στις πόλεις, είχαν παύσει. Έλληνες λιμοκτονούσαν και δεν είχαν τίποτα για να προφυλαχτούν από την παχιά βέβαια έκαναν ό,τι μπορούσαν για να κατάρτισαν χειρουργούς, γιατί οι πρώτες βιολύνες άναμια στους σπασμούς δικό του μπαράκι, έκανε αστρατηγάματα πλήθαιναν επικίνδυνα. Οι Άγγλοι έφταναν αμέτρητοι στην Ελλάδα την παρουσία τους τις ελληνικές πόλεις στα Μιχαελίκα έπρεπε με όλες τις Σπίνες, για να φέρει την ομορφιά τους. Τότε μερικοί αντιστοίχοι αξιωματικοί Σπινωτών πολεμιστών, Άλ-

Ὁ Ντόν Στότ γνώρισε τὸν τότε δήμαρχο Γερωνάτο, ποὺ τὸν ἔφερε
σ' ἐπαφὴ μὲ τοὺς Γερμανούς...

ο ασήμαντος, και και δεν εύρισκαν ανταλλακτικά για να τον αποβιβάσουν, το αεροπλάνο, τον πήρε μαζί του και μαζί δυο κατέβηκαν στην Αθήνη, όπου κι ανακαλύφθηκε πούβηλε συμπαρά και κρύσταλλο, που είχαν ανάγκη για τον πομπό. Με την ώρα ταυτότητα που ήταν εφοδιασμένοι, πήγαι έβρισκε μαζί με τον σύντροφό του, σ' ένα ξενοδοχείο της οδού Πειραιώς, δίπλα ακριβώς στην Γερμανική υπηρεσία (Λ.Σ.2) που ήταν εξαστατή της Γκεστάπο. Αυτό δεν τόρεσε ο Ντόν Στότ, να όταν του το εξήγησε ανήσυχος ο Δαμίτσης, χάρηκε εκείνος και τον χτύπησε χαμογελώντας στην πλάτη.

— 'Ο κεί, εἶπε, 'Ετοίμασε τὸ περιστροφὸ σου, γιατί μπορεί νὰ ἔχουμε ἐκπείσεις τὴ νύχτα...
 'Τίποτ' ἄλλο. Εὐτυχῶς δὲν χρειάστηκαν τὰ περιστροφά, μὰ τὸ πρῶτ' τὸν πῆρε ὁ Δαυίδης κ' ἔδωσαν ἀπὸ ἐκεῖ γιὰ ν' ἰνὴ πᾶν καμμιὰ λαχάρτα. 'Ηρᾶσαν σ' ἐπαφὴ μὲ πολλὰ πρόσωπα, ζήτησαν νὰ μάθουν ποῦ θὰ εὕρισκαν μερικὰ ἀνταλλακτικά, μὰ καὶ εἰς δὲν στάθηκε ἱκανὸς νὰ τοὺς ἐξυπηρετήσῃ ὅσο ἔπρεπε. Τότε φάνηκε ἡ Λέλα Καργαγιάνη, πὺς τοὺς ἔδωσε καθεὺς δυνατὴ βοήθεια.

νίβας. Βεντήρης, Μπαλοδμήμος και μερικοί άλλοι, έκαναν σύσκεψη στο σπίτι του Γ. Παπά, στην οδό Κούμπικης, πήραν απόφαση να απλυσθούν το νέο ταξιαρχικό και με φευτικές ταυτίτητες, έφυγα την επομένη οι δύο πρώτοι για το Μωριά, κρατώντας συστατικό γράμμα του Ντόν Στοι για τον Σπίδενς.

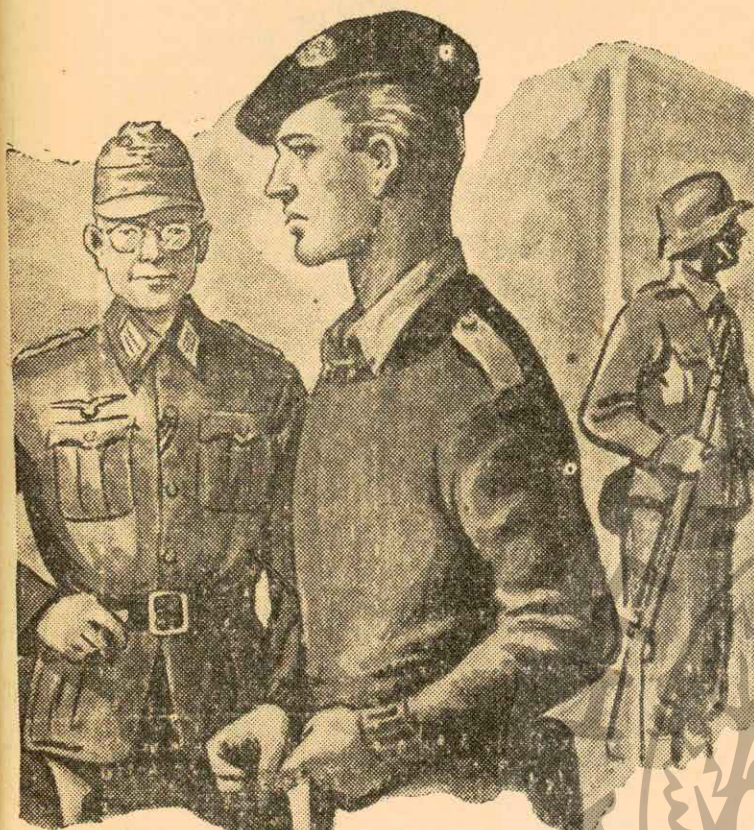
ὁ Σποῦς διὼς τὸν ἀνακαλίπτοντα, δοκίμασαν πολλὰς περιπέτειας. Μὰ στὸ τέλος βρῆκαν τὸν ὑπασιπτήτη τὸν τὸν υπολόγαζαν Κρέυδ, πού τοὺς ὡδήγησε πρόβλημα κοντὰ του. Οἱ Ἀγγελοὶ φάνηκαν γρήγορα κατανοήσιμα γιὰ τὴν κατάσταση καὶ ὑποσχέθηκαν «ρίφει» Πέρασαν διὼς ἐβδομάδες καὶ μῆνες, μὰ πουθενά δὲν φάνηκε συμβαχικό ἀεροπλάνο μετὰ τὸ ἀνεμμένομενο ὄπλισμα. Ἐκάγαν καινούργια διαδιάρηματα. Πᾶσαν καινούργιας ὑποσχέσεις καὶ περάσε ἄλλος τόσους καιροὺς χωρὶς κανένα ἀποτελεσμά. Οἱ ταξιδιωτικὲς ἐξοδα ἤταναι ἡ ἐλάχιστη πυρομαχικά, γυρίζον ἀπὸ ράχη εἰς ράχη, προσπαθώντας να δοῦν πού καὶ τοὺς ἐρίχαναν τέλος πάντων ἐφόδια οἱ συμπαχοί. Ὁ Βρετανικὸς συνδεσμὸς, Ἄντων, τοὺς εἶπε ἐλπιδεῖν καὶ κοῦραγιό να περιμένουν λίγο ακόμη, μὰ στὸ μεταξὺ οἱ Γερμανοὶ μετὰ τὸς τῶνας, στούκατος καὶ μετὰ χίλια δυὸ ἄλλα μέτρα, τοὺς κυνη

γρούσαν καὶ τοὺς ἀποδεκάτιζαν. *Ἦταν ἓνας πόλεμος ζωῆς καὶ θανάτου...

«Ένα πρωί, τους παράγγειλαν οι Άγγλοι να πάνε κοντά στον Εύρωτα, όπου έπρεκείτο να έμφανιστούν συμμαχικά αεροπλάνα της νύχτα. Πήγαν εκεί, άναψαν τις συνθηματικές φωτίες, μιά ριψή δεν έγινε. Μόνο ένα αεροπλάνο φάνηκε εφελκικά στον κατασκοπεύοντα ούρανό, έκανε βόλτες πάνω από τα κεφάλια τους κι' έξαφάνιστε. Ή άπογοήστει των Έλλήνων ήταν μεγάλη. Κυνηγημένοι διαρκώς απ' τα στούκακ, γυρίζαν στ' άγριο λάγκαδα και στις χαραδρες, Ζούσαν κρυφά μέ τη πιο λίγη τροφή που έβγαζαν ποτέ άνθρωποι. Τα τρυπία παπούτσια τους μάτωναν τα πόδια τους στους λιβαρατοπούτα, τα ρούχα τους έμεναν κουρέλια πάνω στους βράχους και στ' αγκάθια. Όλοκληρος ό Μωριάς άποκορώδθηκε τότε, μη ή δράκα αυτή των Έλλήνων δεν τάβαζε κάτω. Πεινασμένοι και κουρελάρδες, έτρεχαν απ' τη μία πλάγια στην άλλη, όπου τους παράγγειλαν οι Βρετανοί πως θα γίνουν ριψείς. Μά τίποτα! Άπό πούθενά κανένα φως, καμμία έλπίδα...

Η Αθήνα του μάθαινε τα τραγικά νέα, έστελνε ό,τι μπορούσε στο όπλο του στην ύπαιθρο, για να τρώει κάπως το ήθικόν των άπονητων παλληκαριών. Η κατάρρευσις της 'Ιταλίας είχεν συντελέσει οι κορασιονιέροι πουλούσαν και την τελευταία τους σφαίρα. Αυτό έβρισε κάπως την κατάσταση. Τα Έλληνόπουλα των χωρικών δογανώσεων της πρωτεύουσας έπεσαν με τα μούτρα. Άγوراζαν στη φθηνία πιστόλια, γεροβουβίδες, άλοιους κ' άλλον χρυσόν υλικό και με κίνδυνον της ζωής τους, τάσταζαν στο βόνο. Ύστερα αγοράσταναν άρβυλες, κουβέρτες, κορεβάτια έκτακταίς, στρώματα, έπιθεσίαι και φάρμακα. Με γίλιους δυο συνδυασμούς, τα περνούσαν κάτω απ' τα μάτια των Γερμανών και τα στέλναν στον προορισμό τους.

«Αντίπαυσαν καθώς οι ομάδες υπαίθρου, μα τίποτα δεν ήταν καλό. Παράταρες σφαίρες, παράταρα όπλα. Ήταν μία κωμωδία που έφερνε τραγικά δάκρυα στα μάτια των αγωνιστών. Τα άτυχα χημάτα ήταν πολλά. Άναγκαζόταν πάλι να απευθυνθούν στον κόσμο. Άγγιχους και πήραν νέες υποσχέσεις για ρίψεις. Αυτή τη φορά ήρθαν αεροπλάνα κι έριξαν μερικά δεκάτα με κατακνηνόμενα όπλα. «Παιδιά! Ή χρυσός του ήταν άγνωστη και δύσκολη, μαζί όμως με τα όπλα έπεσαν και μερικά οπλοεπίτιπτα για εκπαίδευση. Ήταν πενιές: ο λοχαγός Τζών Ουέι, ο Έκτορ Γιάνσον, ο Κώστα

Καβάσιλας, ὁ Κώστας Πυλαρινὸς κι' ὁ Μανώλης Λινουδάκης, ἀπὸ τὴν Κρήτη. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ εἶδαν τὴν κατάρα, σὺ, μετέβησαν ἀπὸ κοντὰ καὶ με' σύστημα τὰ ζήτηματα τῶν Ἑλληνικῶν οὐσῶν καὶ κατὰλαβαν πῶς ἡ ὑπόθεσις δὲν λυνεταὶ οὔτε κατὰ τὸ ἐλαχίστο με' μικροβροθέιες.

Ἀποφάσισαν τότε νὰ ἐνεργήσουν ἀποτελεσματικά. Ὁ Νορδόνος
Γιάννης, παρ' ὅλο πὺν δὲν ἤξερε λεζὶ δικῆς μας, κατῳρῶσε νὰ
φάσῃ τὴν Ἀθῆνα ντυμένους μὲ στολὴ λοχαγῶν τὸν Ἑ.Σ.Ἑ.
Προσπάθῃς νάρῃ σ' ἐπαφὴ μὲ καμμὶ ὀργάνωσι φυγαδευσεως τῶν
πρωτεύουσας, γιὰ νὰ τὸν στείλῃ πίσω στὴ Μ. Ἀνατολή, μ' ἕνα
ἐπίσημο ἐγγράφον στὴν τρέπη τὸν δαδῶν ὑπαίρου. Σ' αὐτὸ τὸ
χαρτί σημειωνοταν μὲ καθε λεπτομέρεια ἡ δραματικὴ κατάστασι
πὺν ἐπικυρόσῃς στὴν Ἑλλάδα. Ὁ Γιάννης ἦταν τοῖμυρ πάλ-
ληκρῶ, ἀναποδονοῖσε κυριολεκτικὰ τὴν Ἀθῆνα, βρῖκε τοὺς ἀν-
βῶσους πὺν θὰ τὸν φυγαδῇ σὲ τὴν Αἴγυπτον, μὲ προδόχῃ τὴν
τελευταία στιγμὴ καὶ πιάσῃς ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς πὺν τὸν ἔ-
στειλαν νὰ δικάσῃ τὸν Βερολίνο. Ἀπὸ τοὺς λαθῶν τὰ ἰχνη τοῦ
καὶ πῶτος δὲν ἀκούστης πιά γιὰ τὴν τυχὴ του.

καὶ τίποτα δὲν ἀκουσθῆκε πιά γιὰ τὴν τύχη τοῦ.
Ἔσθυσε ἔτσι κι' αὐτὴ ἡ τελευταία ἐλπίδα. Τότε ἀκριβῶς, ἀρ-

χες του 1944, ανάλαβε ο Ντόν Στόν επίσημος σύνδεσμος της Βρετανικής 'Αποστολής στην Αττικοβιοτιμία. Είχε παρατήσει πια τον Ελκίνα και κατέβηκε στην Αθήνα για να μελετήσει το ζήτημα, ώστε η πρωτεύουσα να μην καταστραφεί από τους Γερμανούς, σε περίπτωση, που οι τελευταίοι θα εγκατέλειπαν την Ελλάδα. Φιλοξενήθηκε λοιπόν από τον Παν. Σίφαιο, που τον κατόπισσε με κάθε λεπτομέρεια πάνω σε όλα τα ζητήματα. Ο Ντόν Στόν, συντηρητικός καθώς ήταν, θέλησε να ενισχύσει τους έθνικιστές, υπό τον όρο να ενωθούν όλες οι μαχητικές οργανώσεις κάτω από έναν αρχηγό. Αυτό βέβαια δεν είχε πραγματοποιηθεί ως τότε, γιατί πολλοί ανώτεροι αξιωματικοί, ζητούσαν ν' αναλάβουν αυτοί την αρχήνια, πράγμα που δημιουργούσε ανάμεσα τους άκετες παρεξηγήσεις.

Μα η παρουσία του Ντόν Στότ, έλυσε τις διαφορές σ' ένα βράδυ. Στα μέσα του 1944, ο Σίφιανος τόν έφερε στο σπίτι του πεθερού του, στην οδόν Αναγνωστούπουλου 17, όπου ήσαν συγκεντρωμένοι αρκετοί "Έλληνες αίματινοί. Καθένας απ αυτούς είχε και μια δική του ανεξάρτητη ομάδα: ο συνταγματάρχης Βεντήρης τή ΡΑΝ, ο Παπαδόπουλος τόν ΕΔΕΣ, ο Διάμισης τήν ΕΔΕΜ, ο Άντωνόπουλος τήν ΕΘΝΙΚΗ ΔΡΑΣΗ, ο Πλευράκης τήν Κρητική ΕΚΟ, ο ταγματάρχης Σερραδάκης τήν Ύπηρεσία Πληροφοριών και ο λοχαγός Μιχαήλ Κιουρτσόγλου τήν ΤΡΙΑΙΝΑ. 'Ο Ντόν Στότ, πανώλης και κοκκινόμαλλης, παρουσιάστηκε στή συγκέντρωση μέ τή στολή του. Έξηγησε πώς ενεργεί χωρίς είδική έντολη τού στρατηγείου Μ. Ανατολής, μα σκόπευε άμεσως ά φύγη γιά τού Κάιρο, μέ τήν πεποιθή πώς θα πετυχαίνο βοήθεια μολίς θα πραγματοποιήσαν, τήν έννοια "Έγιναν πολλές συζητήσεις επί τόπου, μα ο δλιγολογος Νεοήλάνδης, μέ δυό κουβέντες, κατάκρινε τήν ύπαρξη τών πολιτικών διαφορών ανάμεσα στους αίματινοίους. Στό τέλος τούς είπε:

—Οί πολιτικές επιδιώξεις των διαφόρων ομάδων σας, δεν πρέπει να έμποδίσουν την στρατιωτική σας ένωση. Μετά την άπειρή σας εμπειρία, ληφτέ τις διαφορές σας για το πολιτειακό...

Καθώρισε έπειτα τὰ καθήκοντα τῆς στρατιωτικῆς ὁμοσπονδίας
ὡς ἑξῆς:

- 1) Να βοηθήσει τη συμμαχική εισβολή.
2) Να έμπισπεί τις αντιστάσεις, που έτοιμαζαν οι Γερμανοί.
3) Να ποσστατεύσει και νά φρουρήσει την πόλι μόλις έκκενωθή, γιά νά προλάβει βίαιη επίκράτηση εισδούθησης παραταξως
4) Να κάνει κατασκοπεία.
5) Νά αναγνωρίση τό Στρατηγείο τής Μ. Άνατολής ως Άνω γάτη Άρχη και νά υπακούση στις διαταγές του.
- Στις προτάσεις αυτές κανένας αντιπρόσωπος δέν έφερε αντίρρηση κι' ενώ ως τότε, σε συνεισφει που γίνονταν στο σπίτι του Χορστού Ζαλοκώστα ή στου Λεωνίδα Λιάπητη και άλλου υπερόβι- δίαν τήν ένωσι κάποια μικροζητήματα, εκείνο τό Βραδύ υπογράφηκε ή συμφωνία κι' ό Ντόν Στότ τήν έβαλε στην τσέπη του μί- την ύπωση και να φύγη άμέσως γιά τήν Αίγυπτο. Άλλά δέν έφυγε. Γνώρισε τόν τότε δημαρχό Γεωργατό, που τόν έφερε σ' επαφή με- τους Γερμανούς. "Ο τολμήρης αυτός Νεζελανδός, δέν πορούσι- να φανταστή το κακό που έκανε στους Έλληνες και στους συμ- μάχους με αυτή του τήν ενεργεία. Άντίθετα μάλιστα υπερόβι- νοντας τις έντολές τών άνωτέρων του, φαντάστηκε πως ή υψι- στή τόν πορούριζε νά παίξει πρωτεύοντα ρόλο στο παγκόσμιο δράμα κι' άρχισε διαπραγματεύσεις με τή Βέρμαχτ.
- "Όταν μαθεύτηκε στους έδώ κύκλους το άπίστευτο αυτό γεγο- νός, έπρεσαν δίπλα του οι αρχηγοί των διαφόρων μυστικών όργα- νώσεων και προσπάθησαν νά του άνοιξουν τά μάτια γιά τόν τελέ- λα που έκανε. Μα ό Βρετανός, πεισισιατάρης και λιγομύλητος τών- τα, ούτε θέλησε να τους άκούση. Με τήν αιώνια πίστα στο στόμα κούνησε τό κεφάλι του και τούς είπτε:
- Έξω τή κάνω! Τίποτα πιά δέν μπορεί ν' αλλάξει τήν από- φασί μου...

Και έξελκόμην τις έσπας του με τους κατακτητάς Ο Γερμανοί, που ό σκοπός τους ήταν να σπάρουν τη συνήθη της Αγγλοκρατίας με τους Ρώσους. Έτσι και την τελευταία στιγμή της καταστροφής τους, του προσπαθούν φωτοτίσεις από πλοίο στοχευομένη έγγραφα που αποδεικνύουν διότι την κακοπιστία των Ρώσων απέναντί τους με την ένταλή να τα παραδώσει στα Γαλλοί, που θα περνούσε από το Κάιρο, πηγαίνοντας στη διασκέψη της Γενεύρας. Ο Ντόν Στότ, παρα το εύστοχο μυαλό του, έβγαλε στην παλινά που του έστειλε η γερμανική αντίκτα σκαπέα, χωρίς να ξέντσή τα βαθύτερα αίτια που όδηγησαν του Γερμανούς σε παρόμοιες διασπαλαιεύσεις μαζί του. Έβγαλε υπό αρεσί πως θα παρέδιδε τα έγγραφα στον Άγγλο πρεσβευομένο.

Για να τελειώση μια ώρα αρχύτερα η υπόθεσι, η Γκεστόπο Βήπηση τον Στότ να περάσι στην Αίγυπτο. Του προμήθευσε καί με ό δικό το προδοτικό πλάνωμα, τον έφωδισε με διάφορα έγγραφα, που τον παρουσιάζαν ως «δικό» της άνθρωπο και τον άφησε να φύγλ. Δύο μέρες προτού επιβίβαση στο γερμανικό κλάφος, του τώρδωσαν μερικοί Έλληνες να τον πλρσιόσουν απαρήτρητοι: και να του υποβίβουν, στα φανερά πιά, τον κίνδυνο που έγκυονόσε η άστοχη ενέργειά του. Άλλα και πάλι ό πεισματάρης Βρετανός έδειξε ασίγαλτα τόσσι, τους έλεπε πως δεν ήθελε να «κλονισή σουν» και τους παρακάλεσε να τον άφήσουν ήσυχο. Άντερα έξοφανήθηκε το ύπολοιο διάστημα, για να μην τον έννοχλουν ό διάφοροι έπιτιθείοι με τις υποβίσεις τους.

Ο Ντόν Στότ έφτασε γρήγορα στη Μ. Ανατολή, πηλάνεσε το Κάιρο του Τσαρσίλ και του παρέδωσε τα έγγραφα, που ίσως να ευχαριστήθηκε να τα περιλάβει στο χαρτοφυλάκιο του της Τεχνοκρανίας, αλλά έστειλε το λογάκι στο πρωτοδικείο. Κι' όταν πάλι φυσικό να το κινή αυτό ο Άγγλος πρωθυπουργός. Γιατί ο Στότ αγνοούσε τις συνειστήσεις της πράξης του, όχι μόνο δεν έκρινε τις πράξεις που είχε στην Αθήνα με τους Γερμανούς Έλληνες διαλαλούσε σχέδια δια μέσου τρίτων. Όπως όμως οι Βρετανοί είχαν πολλά δίκτυα πληροφοριών στην Ελλάδα, έτσι και οι Ζοβίετιχ. Ένωσι είχε τα δικά της, που παρακολούθουν άνωγνιτα και Γερμανούς και Έλληνες και Άγγλους και Ιταλούς. Οι διαπραγματεύσεις λοιπόν του Ντόν Στότ ναυπηγικαν γρήγορα, ήταν πολύ φυσικό να θεωρηθούν ως επίσημες διαπραγματεύσεις των δύο ενόχικων κρατών, που ζήτησαν άπθεν προσέγγισι για ένκοινο μετωπο εναντίον της Ρωσίας.

Κι' αυτή ήταν η τραχιά πραγματικότητα. Στις 16 Ιανουαρίου 1944, η «Πρόβα» έγραψε ένα σφοδρότατο άρθρο με τον τίτλο «Γερμανοδυναμικές συναισθήσεις εν Αθήναις» και έκανε έπιθεσις έναντι των συμμαχών, που αγνοούσαν ακόμη τα γεγονότα και δεν ήξεραν τί να υποθέσουν. Ή κατάστασις λοιπόν παρουσιάζετο (ή συνέχεια όπιθεν

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΞΕΝΟΙ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

(Συνέχεια εκ της προηγούμενης σελίδος)

στηκε τραγελαφική. Μά γρήγορα κατάλαβαν με την κάθοδο του Ντόν Στότ στο Κάιρο, ότι οι Ρώσοι είχαν δίκιο και προσπάθησαν να δικαιολογήσουν την ενέργεια του Νεοηλανδού πως ήταν από δική του και μόνο πρωτοβουλία. Από επιπολαιότητα, ο καλός αυτός Βρετανός ζημίωσε και το σύμφωνο των οργανώσεων που είχε υπογράψει για την ένωση στην οδό 'Αναγνωστοπούλου. Μαζί με τ' άλλα πλαστά έγγραφα των Γερμανών, θεωρήθηκε κι' αυτό υποπύκτω και οι Άγγλοι το άφησαν ανεκτέλεστο.

Η απελευθέρωση όμως της Ελλάδος ήταν κοντά. Μέρα με την ημέρα, ώρα με την ώρα, ο ελληνικός αέρας της ελευθερίας φυσούσε από παντού. Με λιανοταυφεκα, χωρίς τροφή, με μιση άρβυλα, γυμνοί και άρρωστοι οι Έλληνες αγωνιστοί μάχονταν στήθος με στήθος με τους κατακτητές. Φλεγόταν απ' άκρη σ' άκρη η 'Αττική. Βροντολάουσαν οι πόλεις και τα βουνά απ' το κελαίδημα των όπλοπολυβόλων, που έβωσαν τη νίκη στην 'Αλβανία και τα σίμα των παλληκαριών ποτίζε την τραγική ελληνική γη. 'Ός την ημέρα που κυμάτισε η κυανόλευκος, πάνω στον ιερό βράχο της 'Ακρόπολεως.

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Απαντήσεις επιστολών

Ν. Μαντζουράνην. Χανιά-Κρήτη: 'Ενδιαφέρουσα πολύ για κάθε τι που αφορά την εθνική μας αντίσταση. 'Επομένως και τα δικά σας στοιχεία θα τα δεινώς ευχαριστώ. 'Αθανάσιον Βιδάλην. 'Ενταύθα: 'Οχι δεν είναι διάδωλ' έτσι τα πράγματα. 'Εσείς τουλάχιστον, που ζήσατε από κοντά την ελληνική παλληκαριά, δεν πρέπει ν' αμφιβάλετε. 'Ας τ' ερί τ' ες νύχτας. 'Ενταύθα: Δεν πεισάζει. 'ΟΛ' αυτά προσέγονται από την ανίατη πληή σας, που τόσο ζωντανά μου περιγράφετε στο γράμμα σας. 'Ιωάννην Λαμπρινίδη. Κων/πολιν: Δεν ήταν ανάγκη να στενοχωρηθώ. 'Όπως είδατε, η φωτογραφία της Λ. Καρ. έφτασε στα χέρια σας. Κώσταν 'Αλεξιάδην. Μιχαήλ Ρόκον και 'Εμμανουήλ Τσιανταύλου. Β. Σ. Τ. 904: Ευχαριστώ. Στους συναδέλφους σας γίλια ευχαριστώ. 'Αλέκο Σωτηροπούλου. Πάτρα: 'Ετσι έχουν τα πράγματα. με τη διαφορά ότι η Μαντελένα Χατζοπούλου τουφεκίστηκε στο Δασύν—μαζί με άλλους 70 πατριώτες—και όχι στη Θεο/νίκη, όπως μου γράφετε. Πράκτορα Β. Β. Ο.: 'Ενταύθα: Και τί υ' αυτό; 'Υπάρχουν ακόμα πολλοί που νεοεισέρχονται από σάς! Χ. Χ. Π.: Φάληρον: Και σ' εσάς το ίδιο. Προδότες υπάρχουν παντού. Χοήστο Κανάρη. 'Ενταύθα: 'Ο «Θεσσαυρός» δεν κάνει πολιτική. 'Η «'Αθηναϊκή» είναι εφημερίδα και υπορεί να γράφει και να υποδεικνύει, δ.τι θέλει. 'Εσείς δεν πρέπει να έμποράζετε. 'Ολα τ' άλλα είναι συκοφαντίες. Μάνο Παπαδουλάκη. 'Ενταύθα: Τα ίδια απάντω και σ' εσάς. 'Αλέκο Γκαλιούρη. Σπυρο Βωβώνη. 'Ιωάννην Σαορή. Ντίνο Κουλούρη. Μ. Ν. Βανδωρόν. Σ. Τούναν. 'Εμμανουήλ Βολαδάνη και Λογίαν του 'Ιππικού Β.Σ.Τ. 904: Ευχαριστώ για το διαδίκιο σας γράμμα. Κυκλοφορούν σ' εβδόμια αλλά θα συνεχιστούν και στο «Θεσσαυρό». Σοφοκλή Ζάγκλη. Τρίκαλα: Δεν έχετε άδικο. Να γράψετε στην 'Εθνη διεύθυνση με τα σχετικά στοιχεία και θα τακτοποιηθεί άμεσα. Θα φροντίσω κι' εγώ από εδώ Μενέλαον 'Αγραφιώτην. 'Αστα: Οι φωτογραφίες αυτές είναι σπάνιες. Δεν θα ήθελα ποτέ να σάς τις στερήσω. Κράτησα μόνο τ' αντίγραφα τους και σ' εσάς τις επιστρέφω. Ευχαριστώ γίλια φορές. Τάκη Παπατσώνη. Παναγιώτη Ζώτον. Μίσην 'Ανδρικόπουλον. Παύλον Σααντόπουλον. Χαρίλαον 'Αδαβάνην. Γιάννη Θεοφάνη. Καθώς και όλους τους άλλους που δεν υπόσχεσα να διαβάσω τα όνόματά τους. Σ.Τ.Γ. 907: Το διαδίκιο σας γράμμα με συγκίνησε βαθιά. Δεν θα ήθελα να σάς ευχαριστήσω. Θα συνεχιστούν Γεώργιον Πουλάκη και Κ. Σ. Ψωμιάδη. 'Ενταύθα: Θα σάς θυμάμαι πάντα μικροί μου φίλοι, με την όραση Καστ. Ποστόλ, που μου στείλατε. Σας στέλνω ευχαριστώ τη φωτογραφία της Λ. Καρ. Βύρωνα Α. Α. 13 'Ενταύθα: 'Εγώ γράφω για πολλούς συναδέλφους σας. Γιατί να μη γράψω και για σάς; 'Ηδη υπάρχουν έτοιμα κεφάλαια, που θα δημοσιευτούν πολύ σύντομα.

Ο Βλάσης Γαβριλίδης

'Εφημερίδες και ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΙ

Ο Βλάσης Γαβριλίδης, το «Μη χάνεσαι» και η «'Ακρόπολις»

Ο Βλάσης Γαβριλίδης υπήρξε η πλέον θεαλλώδης μορφή της σύγχρονης ελληνικής δημοσιογραφίας. 'Εδωσε στον ελληνικό τύπο μια επαναστατική ώθηση. 'Εδωσε τις εφημερίδες από το τέλμα των προσωπικών και κομματικών καθαρών δογμάτων. Οι μεταρρυθμίσεις που εισήγαγε κατευθύνουν ακόμη και σήμερα τη δραστηριότητα του τύπου. Πριν από τον Γαβριλίδη οι εφημερίδες στήριζαν την ύπστασή τους στο πολιτικό άθροον. Αυτό ήταν το άλμα και το ώμεγα της ύπταξέως τους. 'Η μονότονη αυτή προσήλωση στην πολιτική απειλούσε να κατ' ανάγκην τις εφημερίδες από τα άλλα—τα κύρια—δημοσιογραφικά ενδιαφέροντα.

Ο Γαβριλίδης άνοιξε τη δημοσιογραφική σταδιοδρομία του στην Κωνσταντινούπολη, όπου είχε γεννηθεί το 1848. Νεωρώτατος, και ύστερα από σπουδές του στην Μεγάλη του Γένους Σχολή και κατόπιν στη Γερμανία, ανέμεινε στη δημοσιογραφία. Την πρώτη του εμφάνιση έκανε μέσον του περιοδικού «'Επτάλοφος», όπου εδμούσιε πολιτικά και φιλολογικά άρθρα, τότε με την υπογραφή του και τότε με το ψευδώνυμο Κάλιπταν—από τον διώνυμο ήρωα της 'Τρικούιας του Σαίξπηρ.

Λίγο αργότερα ο Γαβριλίδης εξέδωσε δική του εφημερίδα, την «'Ομόνοια», η οποία συγγενεύει με τον «Νεολόγο» του Στάσου Βουτουρά. Κατά τα τέλη του 1876 εξέδωσε τη «Μεταρρύθμιση», μια εφημερίδα έντονης μαχητικότητας, της οποίας όμως τη δράση διέκοψε η προσωπική περιπέτεια του Γαβριλίδη, η οποία τον ανάγκασε να καταφύγει στην 'Αθήνα. 'Ενα άρθρο της «Μεταρρυθμίσεως» είχε προκαλέσει την ανάγκη των άρχων, οι οποίες διέταξαν τη σύλληψη του διευθυντού της εφημερίδας. Μη γνωρίζοντας την εναντίον του απόφαση, ο Γαβριλίδης βρισκόταν στο τυπογραφείο του, όταν έβωσαν τα αστυνομικά όργανα. 'Ενας «τσαντάμας» τον ρώτησε:

—Γνωρίζεις ποιός είναι ο Γαβριλίδης;
—Βέβαια και τον γνωρίζω απάντησε ο καταζητούμενος.

—Πού είναι αυτή τη στιγμή;

—'Όπου και νάναι θάβη. Έκανε ατάκατος ο Γαβριλίδης. Καθίστε. Κι' εγώ αυτόν περιμένω.

Οι αστυνομικοί δεν υποψιάστηκαν τίποτα. Κάθισαν κι' έπιασαν κουβέντα με τον άνθρωπο που επρόκειτο να συλλάβουν. 'Υστερα από λίγα λεπτά, ο Γαβριλίδης βγήκε στο δρόμο με την πρόφασή πως ήθελε κάτι να αγοράσει και έξηφανίσθη. 'Όταν τα αστυνομικά όργανα ανέλθθηκαν το πάθημά τους ήταν πολύ άσπαστο. Ο Γαβριλίδης κούφθηκε μερικές ημέρες σ' ένα φιλικό του σπίτι και μόλις βόηκε την εύκαιρία έφυγε για την 'Ελλάδα.

Στην 'Αθήνα ήταν ήδη γνωστός. Προσελήφθη άμεσα ως συντάκτης της «'Εφημερίδας των Συζητήσεων» του 'Επαμ. Δελιγιώρη και μετά μερικούς μήνες εξέδωσε μαζί με τον Κλεάνθη Τσιανταύλου, το σατυρικό περιοδικό «Ραυπαγός». Στο πρώτο του φύλλο, το περιοδικό, εξηγώντας τον τίτλο του, έγραφε: «'Είμεθα όλοι Ραυπαγός εν 'Ελλάδι. 'Από του άνωτάτου μένους του κατωτάτου. Διότι τί έστι Ραυπαγός; Παλάνθρωπος!» 'Η συμφωνασία του με τον Τσιανταύλου δεν κράτησε παρά λίγους μήνες. Εύθως άμεσα εξέδωσε την δισεβδομαδιαία πολιτικοσατυρική εφημερίδα «Μη χάνεσαι». από την οποία ξεκίνησε αργότερα η καθημερινή εφημερίδα «'Ακρόπολις».

Η σάτυρα του «Μη χάνεσαι» ήταν καυστική και πολλές φορές συγκλονιστική. 'Ο τίτλος οφείλεται στη φράση που συνήθιζε να επαναλαμβάνει ο 'Αλέξανδρος Κουμουνοδούρος, όταν ήθελε να καθυστάσει τη γυναικία του ή τους φίλους του κάθε φορά που έδειχναν νευρικότητα για την εξέλιξη των ζητημάτων.

Το «Μη χάνεσαι» είχε ενδιαφέρουσα σταδιοδρομία, αλλά ο Γαβριλίδης έκανε σκόπιμο να το αντικαταστήσει με μία καθημερινή πολιτική εφημερίδα. 'Ετσι εξέδωσε τον Νοέμβριο του 1883 η «'Ακρόπολις». της οποίας το πρόγραμμα έλεγε τα έξης: «'Ην «'Ακρόπολις» θέλουμε καταστήσει εκ των κυριωτέρων όργάνων του κοινωνικού, πολιτικού και οικονομικού αγώνος. όν η κοινή γνώμη οφείλει ν' αγωνίζεται επ' αναθώ της Πατρίδος. Το έμβλημα ήμών είναι το παλαιόν έμβλημα: 'Ενωσις και Μεταρρύθμισις. Περιοτήν να είπωμεν ότι ούτε τώρα θα ανήκωμεν εις κόμμα. εναλλάξ υποστηρίζοντες και πολεμούντες εναλλάξ συμπολιτευόμενοι και αντιπολιτευόμενοι. 'Τούτο τινές ονομάζουσιν αστάθειαν. άλλ' ήμεις, οίτινες μένουμε ουδέποτε έννοώσαμεν την πίστιν και την σταθερότητα των συμπεριόντων, φανερά προοικουόμεν την αλήθειαν αυτήν ως σημαίαν μας».

Το πρώτο φύλλο της «'Ακρόπολεως» κυκλοφόρησε όντα σέλιδο, αλλά σ' μικρό σήμα. Το πανηγυρικό έναρκτήριο άρθρο της, με τον τίτλο «'Η νέα σύνοδος» αποτελούσε δομικό κατηγορητήριο κατά της πολιτικής ήγησης της εποχής εκείνης. «'Πόδα λοιπόν—έτόνιζε—άξιοπεριεργον της Συνόδου αυτής είναι ότι ο κ. Θ. Δελιγιάννης—άνευ άστειοτήτων—είνε ο επίδοος πρωθυπουργός... Το κόμμα των «ήμετέρων» έχει μακράν και πολυδύνον ιστορίαν...».

Εν συνεχεία παρελάμβανε τον Χαρίλαο Τρικούπη: «... 'Ο κ. Τρικούπης έτεταράνωσε τον κ. Κουμουνοδούρον εις την ένδοτικότητα. 'Εδμούονησε φόρους ίνα δημιουργήσει θέσεις. Παρέβη τους νόμους ίνα παραγορήσει θέσεις. Παρέβη την διοίκησιν ίνα εξασφαλίσει θέσεις. 'Ανέλαβε γίλια δημόσια έργα μαζί εβ όν τ' έν έθηκε το άλλο, ίνα αύξήσει τας θέσεις. 'Επλάσε νέον κόμμα συναλλαγής ίνα μη γάση ούτε τρία εκ της πλειοψηφίας ίνα. Παρέδωκε την ψυχήν του εις την συναλλαγήν ίνα συγκρατήσει την ύλην του έν τη έξουσία. Και το έπέτυχεν...».

Ο Γαβριλίδης απέδιδε τεράστια σημασία στην άποστολή του τύπου. Την εφημερίδα δεν την είδε ποτέ ως επίνειοσι. Τη θεωρούσε κοινωνική ανάγκη. 'Ελεγε συνάνα: «'Όταν και ο καρναγινός και ο θυρωρός του ξενοδοχείου και ο έπιστάτης μιας πλατείας θα εμφανίζονται κάθε πρωί με την εφημερίδα στο χέρι, τότε θα μπορούμε να πούμε πως είναι πολιτισμένος τόπος η 'Ελλάς...».

Μπορεί να λεχθή σήμερα. Βάσει των εξελίξεων που σημειώθηκαν στις δεκαετίδες που πέρασαν έκτοτε ότι το σύνθημα του Γαβριλίδη έπιασε τόπο. 'Η εφημερίδα είναι σήμερα κτήμα του μεγάλου κοινού. Σ' αυτό βοήθησε σημαντικά ο ίδιος της «'Ακρόπολεως».

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

ΔΟΧΑΙΟΙ ΘΗΣΑΥΡΟΙ

Τόν καιρό τόν τελευταίο, φίλτατο μου αναγνώστα, αρκετοί αρχαιολόγοι και γνωστοί και παντογνώστα τις Μυκήνες ανασκάπτουν συνεχώς κι' άνελλιπώς κι' είν' ο μόνος τους σκοπός, (θύ τους, θησαυρούς ν' ανακαλύψουν... μυθικούς και... άμυθους!)

Θησαυροί επιδιώκουν ν' ανασύρουν και μόνον, απ' τά... βάθη του έδάφους κι' απ' τά βάθη των... (αίωνων) κι' ανακάλυψαν, αίσίως, χάρις στις ανασκαφές, αρκετές λιθογραφίες και παλιές επιγραφές, μερικά χρυσωρυχεία, καί λίθους, καί... πίθους κι' ώρισμένα, τέλος πάντων άπερίγραπτα... δοχεία!

Μεταξύ των πολυτίμων κι' εύτελών των εύρημάτων, ανακάλυψαν, ώσαύτως, ποικίλιαν κοσμημάτων, ή «μπιζού», άν προτιμάτε, που κοσμούσαν έν πολ- (λοίς, τις βασιλίσσες τις τότε και τους τότε βασιλείς! Και μ' αυτή την ευκαιρία και χωρίς να υπερβάλλω και προς άλλες κατασκευές θα στραφούν δίχως (άλλο, και θα σπεύσουν, ύποθέτω, ή θα πάνε λάου-λάου, της ώραιάς της 'Ελένης για να βρουν τα δαχτυλίδια και πρό πάντων τά... στο λίδια, τά γνωστά του... Μενελάου!

Υποθέτω, επίσης, ότι με την τόση τους τη φόρα, θα όργώσουν, όπως πάνε κι' όπου νάναι, όλη τη (χώρα και μόνιμως θ' άσχαλούνται και θα βρίσκουνε δου- (λεία, με τά πλούτη των αρχαίων και τά έργα τά... πα- (ληά.

Επομένως έχει δίκιο, ο Ρωμύος ο άφελής, ως έξης έάν μιλήσει στους πατέρες της φυλής: —Τών προγόνων μου τά έργα έκτιμώ και τά θαυ- (μάζω.

μά και την προσπάθειά σας δεν την άποδοκιμάζω. 'Όμως θέλω, πανσόφοι μου, δίχως λόγια μασημένα, να κυττάτε τους αρχαίους και να βλέπετε κι' έμένα, (επειδή κι' εγώ θαρρώ, έξ αιτίας σας... άρχαίος έχω γίνει από καιρό!

»Ν' ανασκάψετε εύχαρίστως τόν αρχαίο Μαραθώνα, μά να ενδιαφερθήτε και λιγάκι για τόν νέον, πούνα χρόνια και θα μένει εις τόν άπαντα αιώνα, (ό μπεται κι' ο εφιάλτης των συγχρόνων 'Αθηναίων. Σκάψτε όσο σας άρέσει και βαθειά όσο μπορείτε, τ' άγκωνάρια και τις πέτρες των αρχαίων για να (βρήτε, μά φροντίστε, παραλλήλως με δραστήριά σας με- (τρα

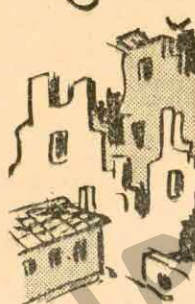
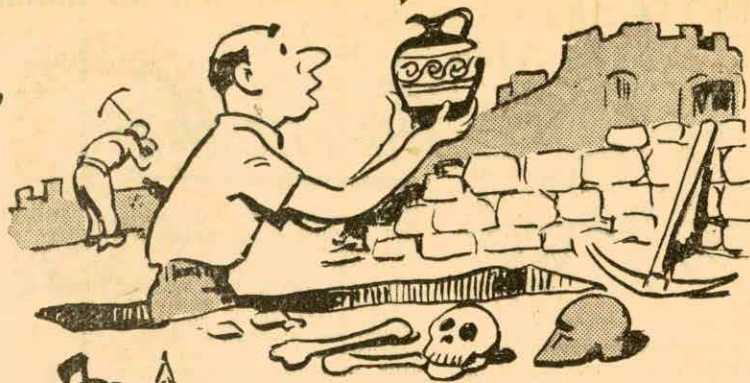
κι' ύμετέρα σας μερίμνη και στα έργα της 'Υλικής να προσθέσετε μιά... πέ- (τρα, ή να μπή, που λέει ο λόγος, «ένα... βότσαλο (στη λίμνη!»

»Είμαι λάτρης απ' τους λίγους του αρχαίου μεγα- (λείου, και παντός σπανιωτάτου πολυτίμου κειμηλίου, συνεπώς, σάς παροτρύνω, μη διατάζετε ποσός, και άς γίνουν... άνω-κάτω κι' οι Δελφοί και ή (Κνωσός!

Στρατιές άπασχολείτε ειδίκων ή μάλλον άμμον, προς άνεურειν των πλίνθων και των πρό Χρίστου (....«κ εράμω», μόνο ή με λαχταρώ, απ' τη μιά στιγμή στην άλλη κι' άλλο νέος... «κ εράμω» να μου πέφτουν στο (κεφάλι!

Για κεράμους παναρχαίους κάντε... κόσκινο τη γη, αλλά δείχτε ενδιαφέρον, αντίστοιχως, και στοργή, για την ύπαιθρο τη χώρα, όπου κάθε μας χωριά, χρόνια τώρα και ζαμάνια είναι... κεράμιδα- (ριό!

»Με χαρά πληροφορούμαι απ' τά «νέα της ημέρας», πως τό έργο σας, αίσίως, θα τό φέρετε εις πέρας

κι' ότι πρόκειται, συντόμως, ή σκαπάνη να δουλέψη και τ' αρχαίο Ναυαρίνον έντελώς... ν' άνασκα- (λ έψη, έπειδή, λέει, ή Μεθώνη και κυρίως ή... Κορώνη, θησαυρούς άνεκτιμήτους κι' άφαντάστους συγκεν- (τρώνει.

Πιβανόν, δεν αντίλέγω, θησαυρούς να βρήτε όντως, μά χρειάζεται πρωτίστως... ν' ανασύρετ' έπειγόν- (τως, και να βγάλετε στα φόρα ύποθέσεις ώρισμένες, σχετικές με «φοροκλέφτες» και «πιστώσεις παγω- (μένες) και θα βρήτε αναμφιδόλως και χωρίς περιστροφές της πλουσίας της Κορώνης περιττές τις έκσκαφές! 'Ηγουν ήτοι θα πεισθήτε, στη ζωή μας την μαμα- (πέσσα, ότι πλούτους άφαντάστους κι' άπιθάνους συγκεν- (τ ίναι,

μόνον όποιος έχει μέσα κι' όποιος τάχει καταφέρει κι' έχει «μπάρμπα στην (...Κορώνη»!

»Έχω επίσης την ιδέα, ότι δεν συντρέχου λόγοι να παιδεύονται, του κάκου, οι σοφοί αρχαιολόγοι και να ψάχνουν για να βρουν μέσ' στην Λέρνησιν (πυθμένα και της 'Υδρας της Λερναίας τά κεφάλια τά κομ- (μένα, θα μπορούσατε, πιστεύω, δίχως να ιδρωκοπάτε σε πολλών κομπιναδών τα κρησφύγετα να πάτε, και την... 'Υδρα τη Λερναία, θ' άντικρύζατε τη νέα, (κεφάλια και που πάντα κα- (τορβώνει στις κομπίνες, επί πλέον και πολλές... «ούρες να (χώνη»!

»Κατά την αντίληψή μου, ούτοπία είναι επίσης κάθε μιά γεωτρήσις σας κι' όλες οι γαιοσκοπή- (σεις, και ανάγκη δεν υπάρχει να... όργώνετε λειβάδια, και ρουμάνια και λαγκάδια, για να βρίσκετε τά... κότσια των αρχαίων των ή- (ρώων, και τά λείψανα έν γενεί μυθικών πτηνών και ζώων, όταν κάλλιστα μπορούτε σ' ένα κέντρο μας να πάτε και «ρροσμίψ» ή και στιφάδο τόν... Μινώτα υρο (να φάτε!

»Τί σκοτίζετε τό νού σας με την αρχαιολατρεία και ζητάτε, κάθε τόσο, «ντοκουμένα» για την (Τροία τη στιγμή που κατεβαίνεις μάνι-μάνι και στα (σέβητα,

στον ίπποδρόμο του Δέλτα όπου βλέπετε, τελευταίως, μηχανές όλων των τύπων και μόνιμως πέφτει θυμα άκετόν... «Δουρείων (Ίππων»!

»Στης γραφής τό κάτω-κάτω, για να πώ τη σκά- (φη, σκάφη, κι' ένεδαφικό τό βράκω να τρυπάτε τά... έδάφη, έπειδή έκτός των άλλων των κοινών άρχαιοτήτων, πάτε και της 'Αριάδνης να ξεθάψετε τόν... «μίτον»!.. Και κανείς σας δεν φροντίζει, κύριοι μου παντογνώ- (σταί, να βρεθή καινούργιος τρόπος κι' ένας νέος «μύθος», (ώστε ή ταλαίπωρή μας χώρα κι' ή φτωχή μας τούτη γη απ' τόν οικονομικό της τόν... λαθούρινα να βγή και να βη τόν ίππο δρόμο, που καιρό τόν ένε... έσσει και κοντεύει, όπως πηγαίνει... σ' άξιεζο να (φτάση!

ΓΙΩΡΓΟΣ ΘΙΣΒΙΟΣ

Σκιζα της Εποχής

Ευθυμία ενσταντανέ

Συμπολίτης έβαλε μια άγγε-
λια στις εφημερίδες, ζητώντας
υπηρετρία. Την τρίτη ημέρα, λοι-
πόν, από την δημοσίευσή, πα-
ρουσιάζεται στο σπίτι του μια
νεαρή υπαρκτή, με μανικιούρ, με
κολιεδάκια, με σκουλαρικόκια,
με χτένισμα τρελό, σκερτσάκια,
πλούσια καρό και γενικά εμφά-
νιση γοήσης.

— Καλημέρα σας!
— Καλημέρα σας, δεσποινίς.
Ποιόν θέλετε;
— Διάβασα στην εφημερίδα...

Και έξηγει, ότι κατ' αρχήν δεν
έχει αντίρρηση να αναλάβει τα
καθήκοντα της υπηρετριάς, αλλά
είναι υποχρεωμένη να υποβάλει τα
ερωτήματά της.

— Έχετε παιδιά;
— Όχι.
— Καλώς! Κάνετε ξενύχτια;
— Όχι.
— Καλώς! Παίζετε χαρτιά;
— Όχι.

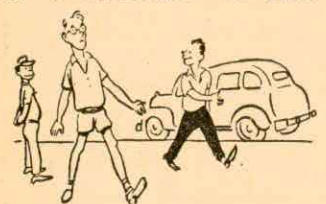
— Καλώς! Μου επιτρέπετε να
ρίξω μια ματιά στο σπίτι;
— Ρίχνει μια ματιά στο σπίτι
κι έκφραζε την ευφροσύνη της.
— Έν τέλει, δηλώνει:

— Είμαι σύμφωνη. 'Αλλά δεν
θα μαγειρεύω, δεν θα πλένω, δεν
θα σκουπίζω, δεν θα ασχολούμαι
με τα πιατικά, δεν θα κάνω
παρκέ, δεν θα σιδερώνω, δεν θα
ψωνίζω, δεν...

— Όπου την διακόπτει η κυρία:
— Σύμφωνοι, δεσποινίς μου.
Θα φροντίσουμε μονάχα να σας
βούμε και μια υπηρέτρια για να
είσθε απόλυτως ευχαριστη-
μένη!

Και η γόσσσα φεύγει, πρὸς
μεγάλη λύπη του συζύγου που,
παρ' όλα αυτά, την βρήκε πολύ
γοήσιμη για τις... υπολοίπες
υπηρεσίες.

— 'Αφθονοί είναι οι ξένοι στην
'Αθήνα — τόσο οι μόνιμοι, όσο
κι οι περαστικοί. Γι' αυτό,

Βλέπει κανείς στους κεντρικούς
δρόμους λογιά-λογιά νούμερα,
με περιέργια ντυσίματα, ξανθούς
κυρίους με ποικιλοχρώμια έντοι-
μα, άσπινες γυναίκες με σούτε-
κι «αλτάκς» — μακριά παντε-
λόνια — και άλλες που προει-
φέρονται με φουστάνια τόσο έ-
ξωια, που δεν τα ξεχωρίζεις
απ' τα κουμπιόσκον.

Ξανθός είναι ο κύριος που πε-
πατάει στην οδό Σταδίου. Ψη-
λάς. Με νυαλίσ. Και φορεί κά-
τι κοντά παντελόνια, που τα
γυμνά κανιά του παρουσιάζουν

θέαμα αξιοθρόνητο. Στέκονται
όλοι οι διαβάτες, κυττών τον
ξένο και σχολιάζουν:

— Βρέ κύττα ένα λελέκι!
— Βρέ κύττα έναν ψηλάρα!
— Βρέ κύττα ένα φαινόμενο!

— 'Αδίσφορος, όμως, για την εν-
τύπωση που προκαλεί ο λελέκας,
προχωρεί στο δρόμο, μακάριος,
όταν ένας απ' τους περαστι-
κούς, του απευθύνει ευπράγελα
τον λόγο, για να κάνει το κου-
μάτι του:

— Μιστρέ λελέκα, πούθε ψω-
νίζεις παντελόνια;

Και ο «μιστρέ λελέκας», γυρ-
νώντας με απάθεια, του απαντά
σε άπταιστη ελληνική:

— Από τον... διάλογο ρε τρί-
χα! Δεν πιάς κι εσύ να παρή;
— Κόκκαλο ο ξεπνοός! Γιατί ο
νομισθείς για ξένος, ήταν 100%
Ρωμός.

— 'Οριμος κύριος μ' έναν ώρι-
μο φίλο του, γνώρισαν μια μι-
κρή μπαλαρινούλα του ελαφρού
μουσικού μας θεάτρου και την
κάλεσαν στο Φάληρο να της κά-
νουν το τραπέζι. Έχοντας υπ' ό-
ψει οι δυο κατακτητές, ότι
συνοδεύουν μια... καλλιτέχνη-
δα, θεώρησαν καθήκον τους να
συζητήσουν περί θεάτρου, για να
κρατήσουν τη συζήτηση στα ύ-
ψηλα καλλιτεχνικά επίπεδα που
απαιτούσε η περίπτωση.

Αρχίζει, λοιπόν, ο ένας περί
Σαίξπηρ, συνεχίζει ο άλλος πε-
ρί Σοφοκλή και Ευριπίδη, πιάνει
ο άλλος τον Ίψεν, συνεχίζει ο
άλλος με τον Όνυλ και τους
άλλους μεγάλους συγγραφείς
του παρελθόντος και του παρόν-
τος.

— 'Εσείς τί λέτε, δεσποί-
νις;
— Τί να πώ;
— Σας αρέσει περισσότερο
το θέατρο του Σαίξπηρ ή το
θέατρο των αρχαίων τραγικών;

— 'Η δύστυχη μπαλαρινούλα,
από επί μιμήση ώρα άκουσε
τις συζητήσεις των δυο ώριμων
κυρίων, κρυβόμενος με δυσκολία
τα χαμογυρίσματα, στο τέλος ξε-
σπάσε:

— 'Εγώ λέω, ότι, άμα με
ξαναδείτε, να με φτύσετε!
Και δεν είπε ακριβώς «να με
φτύσετε», αλλά κάτι πολύ φο-
βερώτερο. Κι οι δυο ώριμοι θεα-
τρογαστροί — όπως τους λένε
στην γλώσσα του θεάτρου —
άκουα το φυσάει και δεν κρύν-
νει!...

Κυρία, υπερβολικά χοντρή, κά-
νει ν' ανέβει στο λεωφορείο
Μπροστά-μπροστά στην ούρα,
στέκονται δυο νεαροί, που γελά-
νε με τον όγκο της κυρίας και
παρασηκίζοντας λέει ο ένας πρὸς
τον άλλον:

— Στάσου μια στιγμή, ν' ά-
νέβει πρώτα το μαμούθ.
— 'Η νοντοή κυρία που άκουσε
την έξυπνότητα του νεαρού, άνε-
δαίνει, με κόπο στο λεωφορείο,
περιμένει λίγο κι' όταν ανδραί-
ωνει οι δυο νεαροί, τους λέει:

— Γιατί, βρέ παιδιά μου,
στυνωσασθώκατε; 'Αφστε ν' ά-
νέβει μια φορά και το μαμούθ.
— 'Όλο τα γυμνάζουν θ' ανδραί-
ωνιν ποδά;

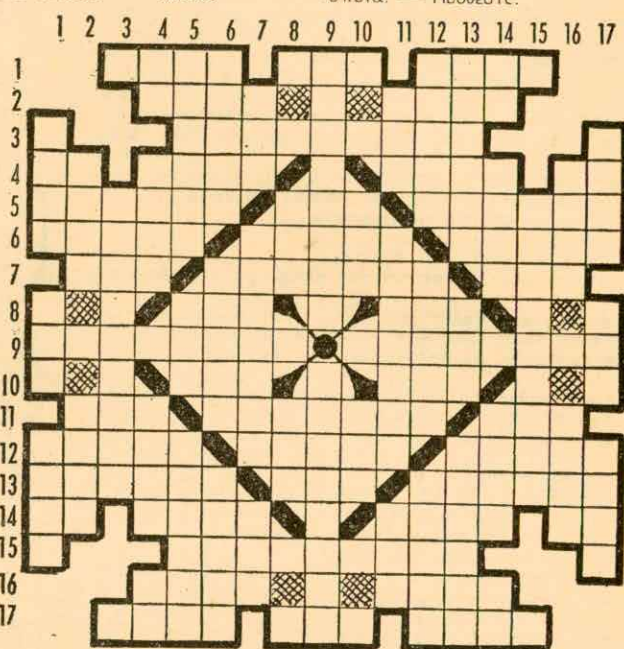
— Κόκκαλο οι νεαροί!
Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 395

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

- 1) Μοισαία νυνάικα. — Γλυ-
κό. — "Εχει ανέσι με τον άθλη-
τισμό.
- 2) 'Ιερός ταύρος των άνοαίων
Αιγυπτίων. — Τα εύγενέστερα
ζώα.
- 3) Είδος τοινώνου.
- 4) 170. — Ζούν. — Τό τιώνι
του άναζα. — "Ασθοο.

- Ποσωπική άντωνυμία. — "Ε-
λάνιατα (άν.).
6) 'Απαράτητη σ' ένα κέντρο
διασκέδσεως. — Ποταμός της
Ευρώπης. — Ποατεύουσα ουνών-
μου έπαονίας του νομού Ρεθύ-
μνης.
7) Τμήμα της κεντρικής 'Α-
θηνσινίας που άποτελούσε άλλο-
τε ανεξάρτητο κράτος. — "Ο-
σποια. — Πρόθεσις.

- 5) Δεν εύναριστούν την νεύσι,
— Ποσκαλέι. — Βασετά.
- 6) "Ανγλος ποιητής του 16ου
αίωνα πατέρας της άγγλικής
τραγωδίας. — Διάσημος "Ελλην
νορευτής. — Εύσταθι.
- 7) Μάσκα αυτοκινήτων. — Χοο-
ταρικά. — "Αλυση και άπέρου-
τη (άν.).
- 8) Τσέμει την νασθαλίμη. —
Βλέπε.
- 9) Καταπορούνι τον κοιλόπο-
νο. — Μόνον ο Θεός είνε...
- 10) Νότα. — Τοπικό έπίρ-
οηση.
- 11) 'Αονικά όδανισμού. —
Δεν κάνουν κανένα θούθο (ούδ.).
— Μέτρον.
- 12) Φτερωτά κοπάδια. — Κα-
ουκώ. — Φυτά που υοιάζουν
με τα κορυμμάδια.
- 13) Πολύ σπουαντικά. — "Αν-
θος. — Εικόνα που δημοσιεύσε
συνά στην σελίδα των παινι-
διών.
- 14) 'Αονικά κόμματας. — "Η
ευφάνισις του συνοδεύεται από
πόνον. — Νησι των "Αντιλλών.
- 15) Νησι του Αίναίου.
- 16) Κοματί κλωστής. — Εύ-
ρωπική ποατεύουσα.
- 17) "Αλλοίμονον. — Μικρός
καπός. — "Η βάσις σ' ένα δ-
νυια.

- 8) 'Αονικά κόμματας. — Είς
διπλούν πηγαίνει για ψάσεα.
- 9) Βοίσκεται στους πρόποδες
της Πάονθος. — Ρίνουν άπλε-
το φέ.
- 10) Γαλλίδα ήουδα φέει το
δνομα της πόλεως αυτής. —
Χρονικό έπίσημα.
- 11) Περίφημος Τούκος πα-
σας. — "Αποκτώ παιδί. —
Φράς: "Αεροποική εταιρεία.
- 12) Τα φουρσεί ή Τουσκία. —
Σειρά. — Είνε τα άνκτασά του
στην άνοαία Κνωσά.
- 13) Βοίσκεται στο πίσω μέ-
ρος (ούδ.). — Τοπικό έπίρση-
μα. — "Ιννος πολύτιμο για έναν
άστυνδο.
- 14) 71. — Παράσιτον του σί-
του. — Θυμός. — "Αναφοική άν-
τωνυμία.
- 15) "Ομάδες που κάνουν σπόο.
- 16) Δεν λείπει από καυμία
συνφωνία. — Δονείον των γωρι-
κών.
- 17) Πολύ. — Τοπικό έπίρση-
μα. — "Αποκρουστικά.

Π Α ΔΙΒΑΡΗΣ
'Η λύσις του 394
στη σελ. 62

Η πιο επικίνδυνη δο-
κιμασία

Μπορείτε να κληρονομήσετε ότι έ-
τε πια υπερέβη την πιο επικίν-
δυνη δοκιμασία της ζωής σας:
τη γέννηση σας δηλαδή! Πράγμα-
τι σύμφωνα με μια έγκυση στα-
τιστική η γέννηση είναι επικίν-
δυνοέστερο και από τον πόλε-
μο! Κάθε χρόνο στην "Αμερική
και μόνο πεθαίνουν 150.000
παιδιά υολίς έχοντας στην κό-
σμη ή λίγο κατόπιν Τα 100.
000 απ' αυτά γεννώνται πρὸ της
ώρας τους

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) "Η "Αθήνα πρὸκειται επί
τέλους ν' απαλλαγῇ απ' αυτά.
Παράγγελλια. — άφ Χεντίν:
Συνηδὸς έξερευνητής.

2) Το βλέπετε υόνον στον ύπνο
— Σύνολο άτόμων
3) Τα βουνά είνε ο μεναλύτε-
ρος έσώτας του.

4) Δυό δυοια φωνήεντα —
Ευρωπική ποατεύουσα — Με-
ρική — "Αουπικό.

5) Γάλλος πολιτικός (έπων)

Π ΟΛΥ ενδιαφέρουσα και ή άρ-
χαιότητα, και ο Μεσαίωνας
και ή σύγχρονη ζωή με τον
έθνικό παλμό των Κυπρίων. "Αλ-
λά, Θεέ μου, στους πεζούς αυ-
τούς καιρούς, που περνάμε, επί-
σης ενδιαφέρουσα για ένα βιαστι-
κό ταξιδιώτη, είναι και ή άλλη έ-
κείνη σελίδα, με τις βιτρίνες των
μαγαζιών, με τις διατιμήσεις των
ξενοδοχείων, με τη στάση της ά-
κρίβειας της πόλεως που έπισκέ-
πτεσθε.

Βέβαια, για τον "Ελληνα δεν ύ-
πάρχει χώρα περισσότερο ακριβή
από τη δική του. Χρόνια τώρα κα-
τέχουμε το ρεκόρ στην Ευρώπη.

"Ισως να μάς ξεπερνά ή "Αμερική, ειδικότερα ή Νέα "Υόρκη.
Στην Ευρώπη όμως και στην "Ανατολή δεν έχουμε το ταίρι
μας. Που να συγκριθούν οι πόλεις μας με τις πόλεις της
Κύπρου, για να περιοριστούμε σ' αυτές; "Ενας περίπατος
στην οδό Λήδρας της Λευκωσίας, θα σας φανή περίπατος
σε χώρα παραμυθιού.

"Οδός Λήδρας. Μια λέξη που δε σας λέει τίποτα, κυρία
μου. Ρωτήστε όμως όσες εύτυχσαν να έπισκεφθούν την Κύ-
προ. Είμαι σά να ρωτάτε για την οδό "Ερμού την "Αθηναία.
"Ο όμφαλος της πρωτεύουσας της Κύπρου. Τίποτα το γτυ-
πητό. Χωρίς γούστο οι βιτρίνες. Καμιά σύγκριση με τις δι-
κές μας, που δεν είναι δα και περίφημες. "Ερχεσθε στην "Α-
θήνα από το Παρίσι ή από άλλη ευρωπαϊκή πόλη και βρί-
σκετε πενιχρότατες τις προθήκες μας. Πηγαίνετε
από την "Αθήνα στις μεγάλες πόλεις της Κύπρου,
και τότε οι αθηναϊκές βιτρίνες σας φαίνονται φαν-
τασμαγορικές. Φτωχές οι προθήκες της οδού Λή-
δρας. Είναι ζήτημα αν πεντέξη καταστήματα, στις
έκατοντάδες καταστημάτων της οδού Λήδρας, έ-
χουν επιφάνεια στοιχειωδώς καλαισθητή. Λείπει ή
επιμέλεια στην εμφάνισι.

"Αλλά τί πλούτος αγαθών είν' εκείνος! Τί ποι-
κιλία στα είδη! Και τί τιμές... Σαν να τις βλέπε-
τε σε σελίδες μυθιστορήματος. Τρίβετε τα μάτια
για να δήτε μήπως γελιέστε.

Μόνο που χρειάζεται επιμονή και ύπομονη στα
ψώνια σας. Που να βρεθῇ κατάστημα μ' ένα μόνο
είδος; "Εδώ σ' έμάς τα μαγαζιά κατά κανόνα πε-
ριορίζονται σε ώρισμένα είδη. "Εκεί ο περιορισμός
είναι ή μεγάλη εξαίρεσι. Πουλούν τα πάντα. "Από
τα κρυοτάλлина βάσα ως το γουδί της κουζίνας,
από τον αναπτήρα ως το μεταξωτό, από το κα-
σμίρι ως τα ηλεκτρικά είδη. Στενόμακρα συνήθως
μαγαζάκια που περιέχουν απ' όλα.

Πώς κατορθώνουν και τα χωρούς; "Η κιβωτός
του Νώε. Στο ένα βρίσκεται τα πάντα: το πουκά-
μισό σας και τις ζαρετιέρες της γυναίκας σας, τις
μάλλινες παντοφλές και το καροτσάκι του μωρού,
βεντούρες και κάλτσες νάυλον, κουμπιά και καλ-
λυντικά. Λίθοι, πλίνθοι και κεράμοι. "Ενδιαφέρου-
σα και διασκεδαστική ποικιλία.

Το πιο ενδιαφέρον όμως απ' όλα είναι ή ποικιλία
της προελεύσεως και οι τιμές των ειδών. Είδη απ' όλες
τις χώρες της γης. Μόνο στα αμερικανικά προϊόντα είναι κλει-
στή ή είσοδος της Κύπρου. "Ελεύθερα όλα τα άλλα και με
χαμηλότερους δασμούς. "Από την Τσεχοσλοβακία ως το Κρά-
τος του "Ισραήλ, όλες οι χώρες στέλνουν τα προϊόντα τους
στην Κύπρο. Φυσικά, το προβάδισμα το κρατά ή Μεγάλη
Βρετανία, που αρχίζει από τα αυτοκίνητα και φτάνει ως τα
σιγαρέτα της. Τα κομμάτια στην πρώτη γραμμή. Γνήσια
αγγλικό κασμίρι. "Όσο δε για τις τιμές... Με όκτω λίρες
άγριες χάρτινες, δηλαδή 336.000 δραχμές, έχετε το βαρύ ύ-
φασμα για το χειμωνιάτικο άνδρικό άμπιγιέ. Με πέντε λί-
ρες το μαύρο γυναικείο ταγέρ σε λαμπρό ύφασμα, απ' αυτά
που κάνουν τα μόκιν. Φτήνεια στα λινά — λινά πρώτης ποι-
ότητας. Φτήνεια εξαιρετική στις κουρτίνες. "Ενα προχείρο
τραπεζομασινάκι με δέκα χιλιάδες δραχμές "Εκείνη δα τα

που τα βλέπετε χορταίνετε. Στο δεύτερο ποτό — αν προ-
χωρήσετε στο δεύτερο — δε σας μένει πια καθόλου όρεξι
για γεύμα.

Είνε ακόμα και τα σουβλάκια. "Η σπεσιαλιτέ των πόλεων
της Κύπρου. Φουφουδες στις γωνίες των δρόμων, όπου άνα-
δίδουν την κνίσσα τους τα σουβλάκια. Σας τα σερβίρουν με-
σα σε μια μεγάλη πηλτα που θυμίζει αρκετά τις δικές μας
λαγάνες.

Παραπολισμένα με μαϊντανό και κρεμμυδάκι είναι το πιο
πικάντικο πιατό, αλλά και θρεπτικώτατο και οικονομικώτατο
για τις λαϊκές τάξεις. Είναι, μ' άλλα λόγια, το «μπερεκέτι»
της "Ανατολής.

Και απέχουμε τόσο λίγο από την Κύπρο, από το λιμάρδι
και ευλογημένο της χώρας...

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Δίστιχα της Κύπρου

Ποχαίρετά κι' αφόνω "γειόν δ' Κύπρο
(μου καυμένη,
Και το κομμά μου παίρνω το κι' ο νύδε
(μου δα' άπομυνη).

Το χελιδόνι πών' πουλί και πάλε κτίζει
(τοίχον
κ' εγώ με την αγάπην μου γιατί να μὲν
"Ασυνύχρη;

Τα "ναστενάματ' έν πολλὰ περί του που
(το κλάμα
Σάν της αγάπης τον καυμόν έν ένι
(άλλο πλάμα).

Πέντε φορές λιγοθυνώ, μάνα μου, την
(ήμεραν
Δυό την αυγήν, δυό το πωρόν και υιόν
(έντας γυρ' ή μέρα).

Ο «Κοιμώμενος "Ερως» της Πάφου.

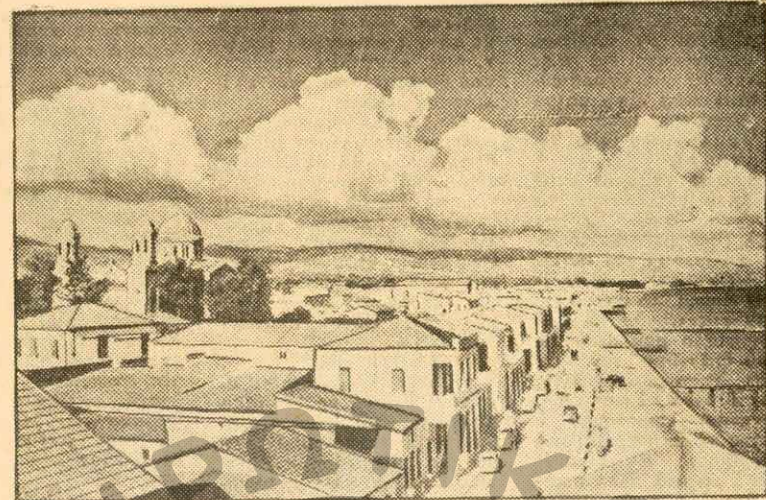

Το όχυρό της φτήνειας

στωράν των ξενοδοχείων κατά την έκδρομή σας στην Κύ-
προ; Δεν υπάρχει λόγος.

Το πρόβλημα του γεύματος λύεται μ' ένα ποτό. Μ' ένα
ούισκυ που δε στοιχίζει περισσότερο από τον καφέ της "Α-
θήνας, μ' ένα μπουκάλι μπύρα για την όποια θα πληρώσετε
νομίμω, δύο σελίνια, τέσσερες χιλιάδες περίπου δραχμές, έ-
χετε το γεύμα σας. "Απειρία μεζέδων συνοδεύουν πάντα το
ποτό.

Δεκάξη πιατάκια μέτρησα ένα βράδυ σ' ένα παραθαλάσσιο
κέντρο της Λεμεσού. Πάσης μορφής λιχουδιές, χοιρομέρι, πα-
τατάκια, κεφτεδάκια, σγκοτάκια, ταχινოსαλάτα, τομάτα, έ-
λιές, τυρί, άγγουράκι. "Ως και φρούτα θα φέρουν για να
συμπληρώσουν το μεζέ σας. Γεμίζει το τραπέζι σας. Μόνο

Γενική άποψις της Λεμεσού

που τα βλέπετε χορταίνετε. Στο δεύτερο ποτό — αν προ-
χωρήσετε στο δεύτερο — δε σας μένει πια καθόλου όρεξι
για γεύμα.

Είνε ακόμα και τα σουβλάκια. "Η σπεσιαλιτέ των πόλεων
της Κύπρου. Φουφουδες στις γωνίες των δρόμων, όπου άνα-
δίδουν την κνίσσα τους τα σουβλάκια. Σας τα σερβίρουν με-
σα σε μια μεγάλη πηλτα που θυμίζει αρκετά τις δικές μας
λαγάνες.

Παραπολισμένα με μαϊντανό και κρεμμυδάκι είναι το πιο
πικάντικο πιατό, αλλά και θρεπτικώτατο και οικονομικώτατο
για τις λαϊκές τάξεις. Είναι, μ' άλλα λόγια, το «μπερεκέτι»
της "Ανατολής.

Και απέχουμε τόσο λίγο από την Κύπρο, από το λιμάρδι
και ευλογημένο της χώρας...

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Δίστιχα της Κύπρου

Ποχαίρετά κι' αφόνω "γειόν δ' Κύπρο
(μου καυμένη,
Και το κομμά μου παίρνω το κι' ο νύδε
(μου δα' άπομυνη).

Το χελιδόνι πών' πουλί και πάλε κτίζει
(τοίχον
κ' εγώ με την αγάπην μου γιατί να μὲν
"Ασυνύχρη;

Τα "ναστενάματ' έν πολλὰ περί του που
(το κλάμα
Σάν της αγάπης τον καυμόν έν ένι
(άλλο πλάμα).

Πέντε φορές λιγοθυνώ, μάνα μου, την
(ήμεραν
Δυό την αυγήν, δυό το πωρόν και υιόν
(έντας γυρ' ή μέρα).

γώτερα χρήματα εξασφαλίζετε την
άνετη διαμονή σας. Κι' αν πάλι,
τους θερινούς αυτούς μήνες προτι-
μάτε τα ξενοδοχεία των βουνών της
Κύπρου, χωρίς φόβο ξεκινήστε
πρὸς αυτά.

Στην Κύπρο ή έξοχη, και ή κο-
σμική ακόμα έξοχη, είναι πιο οί-
κονομική από την πόλη. Θα βρή-
τε δε στα βουνά και στις πλαζ
της Κύπρου ξενοδοχεία όλων των
τάξεων, από τα πολυτελή ως της
τρίτης κατηγορίας σε τιμές προ-
σιτές και για ταξιδιώτες μετρίας
άντοχής.

"Αλλά για ποιο λόγο να δε-
σμεύσετε τον έαυτό σας με τα ρε-
σμεύματα των ξενοδοχείων κατά την έκδρομή σας στην Κύ-
προ; Δεν υπάρχει λόγος.

Το πρόβλημα του γεύματος λύεται μ' ένα ποτό. Μ' ένα
ούισκυ που δε στοιχίζει περισσότερο από τον καφέ της "Α-
θήνας, μ' ένα μπουκάλι μπύρα για την όποια θα πληρώσετε
νομίμω, δύο σελίνια, τέσσερες χιλιάδες περίπου δραχμές, έ-
χετε το γεύμα σας. "Απειρία μεζέδων συνοδεύουν πάντα το
ποτό.

Δεκάξη πιατάκια μέτρησα ένα βράδυ σ' ένα παραθαλάσσιο
κέντρο της Λεμεσού. Πάσης μορφής λιχουδιές, χοιρομέρι, πα-
τατάκια, κεφτεδάκια, σγκοτάκια, ταχινοςαλάτα, τομάτα, έ-
λιές, τυρί, άγγουράκι. "Ως και φρούτα θα φέρουν για να
συμπληρώσουν το μεζέ σας. Γεμίζει το τραπέζι σας. Μόνο

που τα βλέπετε χορταίνετε. Στο δεύτερο ποτό — αν προ-
χωρήσετε στο δεύτερο — δε σας μένει πια καθόλου όρεξι
για γεύμα.

Είνε ακόμα και τα σουβλάκια. "Η σπεσιαλιτέ των πόλεων
της Κύπρου. Φουφουδες στις γωνίες των δρόμων, όπου άνα-
δίδουν την κνίσσα τους τα σουβλάκια. Σας τα σερβίρουν με-
σα σε μια μεγάλη πηλτα που θυμίζει αρκετά τις δικές μας
λαγάνες.

Παραπολισμένα με μαϊντανό και κρεμμυδάκι είναι το πιο
πικάντικο πιατό, αλλά και θρεπτικώτατο και οικονομικώτατο
για τις λαϊκές τάξεις. Είναι, μ' άλλα λόγια, το «μπερεκέτι»
της "Ανατολής.

Και απέχουμε τόσο λίγο από την Κύπρο, από το λιμάρδι
και ευλογημένο της χώρας...

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Δίστιχα της Κύπρου

Ποχαίρετά κι' αφόνω "γειόν δ' Κύπρο
(μου καυμένη,
Και το κομμά μου παίρνω το κι' ο νύδε
(μου δα' άπομυνη).

Το χελιδόνι πών' πουλί και πάλε κτίζει
(τοίχον
κ' εγώ με την αγάπην μου γιατί να μὲν
"Ασυνύχρη;

Τα "ναστενάματ' έν πολλὰ περί του που
(το κλάμα
Σάν της αγάπης τον καυμόν έν ένι
(άλλο πλάμα).

Πέντε φορές λιγοθυνώ, μάνα μου, την
(ήμεραν
Δυό την αυγήν, δυό το πωρόν και υιόν
(έντας γυρ' ή μέρα).

Ο «Κοιμώμενος "Ερως» της Πάφου.

Η λύσις του 394
στη σελ. 62

Η πιο επικίνδυνη δο-
κιμασία

Μπορείτε να κληρονομήσετε ότι έ-
τε πια υπερέβη την πιο επικίν-
δυνη δοκιμασία της ζωής σας:
τη γέννηση σας δηλαδή! Πράγμα-
τι σύμφωνα με μια έγκυση στα-
τιστική η γέννηση είναι επικίν-
δυνοέστερο και από τον πόλε-
μο! Κάθε χρόνο στην "Αμερική
και μόνο πεθαίνουν 150.000
παιδιά υολίς έχοντας στην κό-
σμη ή λίγο κατόπιν Τα 100.
000 απ' αυτά γεννώνται πρὸ της
ώρας τους

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) "Η "Αθήνα πρὸκειται επί
τέλους ν' απαλλαγῇ απ' αυτά.
Παράγγελλια. — άφ Χεντίν:
Συνηδὸς έξερευνητής.

2) Το βλέπετε υόνον στον ύπνο
— Σύνολο άτόμων
3) Τα βουνά είνε ο μεναλύτε-
ρος έσώτας του.

4) Δυό δυοια φωνήεντα —
Ευρωπική ποατεύουσα — Με-
ρική — "Αουπικό.

5) Γάλλος πολιτικός (έπων)

«Ο Ξητιάνος τοκογλύφος και ποιητής Χουάν Λαρόττα σταματούσε τους διαβάτες στο δρόμο και τους απήγγελλε άσεμνους στίχους...»

ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Χιλή, ή χωρ...ών διαζυγίων

Ποιμένας άλλου οί εφημερίδες δεν είναι τόσο πολύ συνυφασμένες με τη ζωή των ανθρώπων, όσο στη Χιλή. «Ας σπεύσουμε, άλλωστε, να σας πούμε ότι κυκλοφορούν εκεί σε 32 μεγάλες και πυκνοτυπωμένες σελίδες.

Οι μικρές αγγελίες κατέχουν σ' αυτές εξαιρετική θέση. Και είναι, σε αλήθεια, πολύ πρωτότυπες. Νά, π.χ. μια αγγελία, που δημοσιεύθηκε πριν από λίγο καιρό στη μεγάλη εφημερίδα, «'Ελ 'Ιμπάρσιαλ» («'Ο 'Αμερόληπτος»):

«Καθιστώ γνωστόν στον άτιμο που χθές, κατά τα μεσάνυχτα, στη λεωφόρο Κόντελ (στο μεταξύ των δδών Ρανκάγκουα και Μπίλμπασ διάστημα) έδηλητήρισε το Λούλη, το αγαπημένο μου «πεκινόνα», ότι το δυστυχισμένο μου σκυλάκι, προτού ξεψυχήση, τον συγχώρησε. Ταχυδρομική θυρίς αριθμ. 206178, Σαντιάγο».

Ευγενική χειρονομία ή δολιότης με άπώτερο σκοπό την έκδικση; «Αγνωστον! Αλλά να μιιά άλλη περιέργη αγγελία, που δημοσιεύθηκε στο φύλλο της 23ης του παρελθόντος Φεβρουαρίου της ίδιας εφημερίδας:

«'Η Έλενα Πριέτο ντέ Μαρκέζε και ή Μάρθα Πριέτο ντέ Περέθ καθιστούν γνωστό στους φίλους και γνωστούς των ότι δεν θα πενήθσουν για το θάνατο του αγαπημένου και σεβαστού πατρός των δδν Ζουάν Φραγκίσκο Πριέτο ή Ρέγιες».

Ασέβεια ή φιλοσοφική αντιμετώπιση των έγκοσμίων; 'Η απάντησις κι' έδω είναι δύσκολη.

Αξιοσημείωτη έξ άλλου, είναι μιιά άλλη αγγελία αυτού του είδους. Το κείμενό της έχει επί λέξει ως έξης: «'Ο Ντάριο Πομπλέτε άναγγέλλει στους συγγενείς και φίλους του ότι ή σύζυγός του Μαρία Ροντριγκέθ ντέ Πομπλέτε άναπαύεται από τις 15 τρέοντος μηνός 'Αφώστε την λοιπόν εκεί που βρίσκεται. Είναι ήσυχη τώρα, όπως είμαι ήσυχος κι' έγώ».

Η αγγελία αυτή δείχνει καθαρά ότι ο Ντάριο Πομπλέτε είδε το θάνατο της γυναίκας του σαν άπολύτωση. 'Αλλ' ήταν ανάγκη άσας να δώση αυτή τη δημοσιότητα στη ναύ που δοκίμασε για το θάνατό

της; Ποιός, όμως, μπορεί να καταλάβη τα αίσθηματά και τα έλατήρια των πράξεων ενός Χιλιανού; Διαφέρουν τόσο πολύ από τα δικά μας!

Όπως βλέπετε, όλη ζωή των κατοίκων της χιλής περνάει μέσα από τις «μικρές αγγελίες» τών εφημερίδων. 'Αλλ' άς συνεχίσω με τη σταχυολόγησι. Νά, π.χ. μιιά «αγγελία γάμου», που δημοσιεύεται στην «Τελευταία 'Ηρα»:

«Χήρα χαριτωμένη οικονομικά ανεξάρτητη και σοβαρή ζητάει να συνδεθή με κύριο πολύ «καμπαλλέρο» και με λεπτά αισθήματα. 'Απώτερος σκοπός ο γάμος. Με ένθυσιάζει το έμπόριο. Περιφρονώ τους καθηγητάς και τους επιστήμονας, που δεν ξέρουν ν' απολαύσουν τη ζωή. Πόστ Ρεστάντ 1631657».

Μιιά άλλη γράφει:

«Ζητώ την αγάπη κι' άχι κάτι που να μοιάζει μόνο μ' αυτήν. Μου άρέσει το άρωμα του υακίνθου. Προτιμώ ένα σωματώδη και ρωμαλέο άνδρα, αλλά με εύχρηστο παρουσιαστικό. Δεν μ' ένδιαφέρουν ή έθνικότης, ή κοινωνική θέσις και ή πειρουσία. Είμαι χήρα, μορφωμένη και μελαγχολική. Έχω πράσινα μάτια. Συμπληρώνω σε λίγο τα 35, αλλά φαίνομαι πολύ νεώτερη. Γράψετε στην 'Ολάντ, ταχυδρομική θυρίς 978, Σαντιάγο».

Στη Χιλή, το διαζύγιο είναι ευκολώτατο. Οι γάμοι διαλύονται με καταπληκτική ευχέρεια. 'Αρκεί, π.χ. ο σύζυγος ή ή σύζυγος να ισχυρισθούν ότι δεν έγνωρίζαν έναν από τους μάρτυρες που υπέγραψαν το γαμήλιο συμβόλαιο, για να κηρυχθί άμέσως ο γάμος άκυρος. Μπορούν επίσης να ισχυρισθούν ότι δεν είχαν σάως τις φρένες ή ότι βοήσκονταν κάτω από το κράτος φόβου, όταν είπαν το «ναί» στην έκκλησία. Και στην περίπτωση αυτή ή κασία γιά την άκύρωσι του γάμου τους.

Έξ άλλου, οι κάτοικοι της Χιλής άποδίδουν ιδιαίτερη σημασία στη μεταθανάτιο ζωή τους και φροντίζουν να εξασφαλίσουν καλούς, άνετους και μεγαλοπρεπείς τάφους. Γι' αυτό, οι έργολάδοι κηδεϊών κάνουν χρυσές δουλειές. Διαοργάνουν, μάλιστα, άγώνες και όρίζουν μεγάλα έπαθλα για διοφημιστικούς λόγους. Στην «Εφημερίδα του Νότου» π.χ. δημοσιεύθηκε πριν από λίγον καιρό ή κατωτέρω είδησις: «'Η ποδηλατική λέσχη «Χίγκινς» της Τάλκα όργανώνει μεγάλους ποδηλατικούς άγώνες κατά τους όποιους θ' άπονειμυθούν στους νικητάς 36 πολύτιμα δώρα, που προσεφέρθησαν από τη γνωστή επιχείρησι κηδεϊών «'Αζάλιο Μούρες».

Όλα αυτά να και μιιά άλλη είδησις, που δημοσιεύθηκε στην «'Ιμπάρσιαλ»: «'Ο Ξητιάνος, τοκογλύφος και ποιητής Χουάν Λαρόττα, 60 έτών συνελήφθη χθές από την αστυνομία. 'Η σύλληψις του δεν όφειλεται ούτε στο ότι έκανε το Ξητιάνο, ούτε στο ότι εισέπραττε ύπερογκους τόκους από τα θύματά του, αλλά στο ότι σταματούσε τους διαβάτες στο δρόμο και τους άπήγγελλε άσεμνους στίχους...»

Ός προχθές, ακόμη, οι νόμοι τοποθετούσαν τη γυναίκα σε πολύ κατώτερη κοίρα από τον άνδρα. 'Αλλά, στην πραγματικότητα, οι γυναίκες ήταν και είναι παντοδύναμες στη Χιλή. Οι άντρες δεν τις λατρεύουν μόνον. Γίνονται σκλάβοι τους! Κι' είναι ζηλότυποι γι' αυτό το ρόλο τους. Τόσο ζηλότυποι, που τις σκοτώνουν χωρίς πολλές διατυπώσεις. Αν τυχόν ύποπτευθούν ότι επιθυμούν να τους αντικαταστήσουν με άλλους...

Οι ίθαγενείς που όσφραίνονται το νερό

Χρησιμοποιώντας νερό από λάχανα, βερνίκι των νυχιών, καπνό από έβλα και μπέικον, τηγανιτό, ένας 'Αγγλος έπιστήμων βάλε να καταρτίση ένα πίνακα άκριβούς μετρήσεως των ύσμων, όπως γίνεται για το φώς ή για τον ήχο. Μεταχειρίζεται για τα πειράματά του μιιά άπλη συσκευή, το «όσμόμετρον» Αραιώνει αϊθέρα, άκετόνη, άλκοολ ή χλωροφόρμιο με νερό και άέρα. Και προσδιορίζει ύστερα σε πόση αραίωσι άρχίζει κανείς να αισθάνεται την αντίστοιχη όσμή.

Ο ίδιος έπιστήμων έκαμε διάφορες ένδιαφέρουσες ανακαλύψεις σχετικές με την όσφρησι. Βρήκε, π.χ. ότι ή μύτη «κουράζεται» εύκολα από μιιά ώοισμένη όσμή και τότε παύει πιά να την αισθάνεται έντονα. 'Αλλοι άνθρωποι έχουν ισχυρή «μνήμη όσμών» κι' άλλοι όχι. Γενικώς, ή μύτη των πολιτισμένων ανθρώπων είναι άγύμναστη και άσροφική ενώ ένας ίθαγενής της Αυστραλίας νοιώθει τη μυρωδιά του νερού από άπόστασι 1 μιλίου.

ΧΙΟΥΜΟΡ

Έξυπνος μιιά φορά

«'Ο Κοντεντιάδης σχηματίζει έναν άριθμό στο τηλέφωνο.

—Τι είναι εκεί, παρακαλώ;
—Ζαχαροπλαστείον «'Η άνεσις».

—Με συγχωρείτε, λάθος...
«'Ο Κοντεντιάδης διακόπτει και ξανασηματίζει έναν άριθμό στο δίσκο.
—Τι είναι εκεί, παρακαλώ;
—Ζαχαροπλαστείον «'Η άνεσις».

—Με συγχωρείτε, λάθος... Σέρετε, δεν είμαι ό ίδιος που τηλεφώνησα πρό δλίγον!

«'Ο γιατρός στον άρρωστο:
—'Ακολουθήσατε τις οδηγίες μου; Ταία σκονάκια και μιιά κονταλιά κονιάκ την ήμέρα...

—Μάλιστα, γιατρέ. Μόνο που για τα σκονάκια είμαι καθυστερημένος κατά τρεις βδομάδες, ενώ για το κονιακά πάω τρεις βδομάδες μπροστά!

—Τό ξέρεσι πώς μου κοστίζουν άκριβά τα λούσα της γυναίκας σου;
—Τι!... Πώς!...

—Ναί. Γιατί θέλει τα ίδια κι' ή δική μου!...

—'Αφού είσαι άρρωστος, γιατί δεν φωνάζεις το γιατρό;
—Γιατί την τελευταία φορά που με είδε, με σήκωσε από το κρεβάτι. 'Όταν όμως μου έδειξε το λογαριασμό του, με ξανάοριξε κάτω!

—'Αν οι άνθρωποι συλλογιζόνταν λίγο προτού παντρευτούν, θάχαμε πολύ λιγώτερα διαζύγια...

—Σωστά! Κι' ακόμη λιγώτερους γάμους!
«'Ο σ ύ ζ υ γ ο ς : Χτές βοάδν, βρέ γυναίκα, βάλαμε στην ταξέρνα στοιχημα ποιάς θά πιή το περισσότερο κρασί...
'Η σ ύ ζ υ γ ο ς : Μπα; Και δεν μου λές, ποιάς ήθε... δεύτερος;

«'Ο άρρωστος σύζυγος μόλις ανέλαβε από το άναίσθητικό που του έδωσαν, έγινε άμέσως πολύ... ρομαντικός. 'Η γυναίκα του τότε γύρισε στη νοσοκόμο, που παραστεκόταν στο προσκέφαλό του.

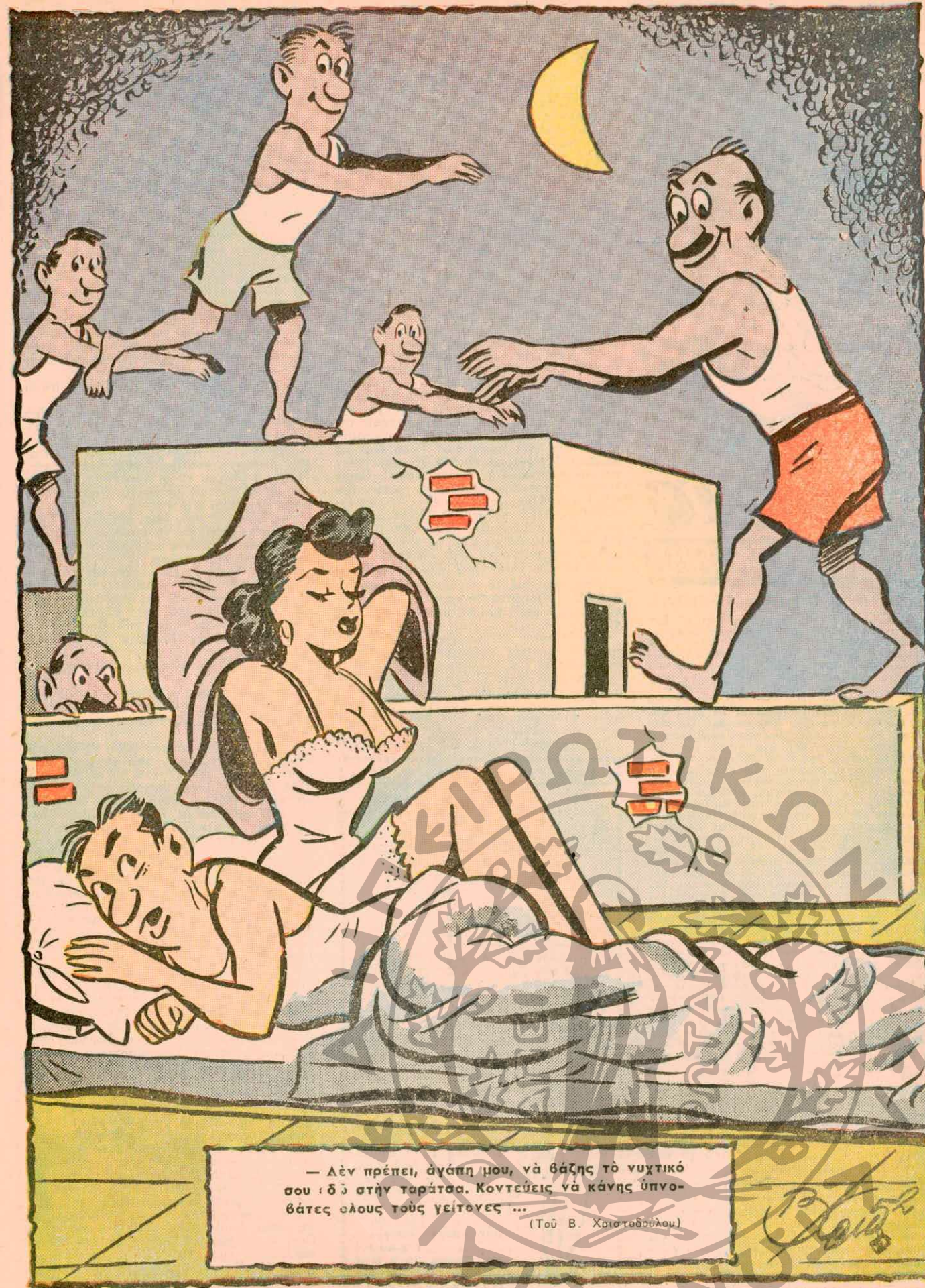
—'Από τον καιρό που παντρευτήκαμε, δεν άκουσα ποτέ τον άντρα μου να μιλήσει έτσι. 'Από που άγόρασε αυτό το άναίσθητικό που τούδωσες, κοπέλλα μου;

Στο μουσείο ζωγραφικής:
«'Ο μ υ ψ έ π ι σ κ έ π τ η ς : Τι είναι αυτό το άσχημο πορτοαίτο;
«'Ο φ ύ λ α κ α ς : Είναι... ένας καθρέφτης, κύριο!

Μεταξύ υπεκρήδων.
—'Υπάρχει στον κόσμο καλύτερο ποάγμα από ένα ποτηράκι κρασί;
—'Υπάρχει.
—Πού είναι;
—'Ενα... βαρελάκι!

«'Ενας γέρος, επειδή δεν έννοιωθε τον εαυτό του καλά, πήγε στο γιατρό.

—Κοιμίζεις; τον ρώτησε.
—Όχι.
—Πίνεις...
—Όχι...!
—Κουράζεσαι...
—Όχι.
—Τρώς πολύ;
—Όχι...
—'Αφού, λοιπόν, δεν κάνεις τίποτα που να θέλη κόψιμο, πώς μπορείς να σε γιατρέψω;

— Δέν πρέπει, αγάπη μου, να βάλης το νυχτικό σου : δ ε σ τ ή ν τ α ρ ά τ τ α . Κ ο ν τ ε ύ ε ι ς ν ά κ ά ν η ς ύ π ν ο β ά τ ε ς ο λ ο υ ς τ ο υ ς γ ε ί τ ο ν ε ς ...

(Του Β. Χριστοδούλου)

Τζιάντα

ΤΟ ΛΟΓΙΟΝ ΤΗΣ ΒΕΝΕΤΙΑΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Ο Λορέντζος Γκριμάνι συνοδεύει σ' ένα περίπατο στη Βενετία την όμορφη Τζιάντα, την κόρη του Μαρίνου Πασκουαλίγκο, του Μεγάλου Προβλεπτή, όταν, ξαφνικά, ύφισταιται την επίθεση μερικών άγνωστων, που απαγάγουν την Τζιάντα. Ο Λορέντζος επιπρόκειτο στο σπίτι του και διηγείται στη Ζάρα τη μητέρα του, την πραγματική περιπέτεια του. Κατόπιν ετοιμάζεται να φύγει πάλι, για να ειδοποιήσει τον Μεγάλο Προβλεπτή, αλλά η μητέρα του τον εμπνέει και τον πείθει να μην φύγει, να μείνει κοντά της. Ο Λορέντζος, αφού ανακοινώνει ότι είναι γιος του Πέτρου Κρούφτις, αρχηγού των κατόικων της Σένιας, που είχε επαναστατήσει κατά της Βενετίας. Την ίδια στιγμή, φάνοιρουν δυο απεσταλμένοι του πατέρα του, που τον συμβουλεύουν να φύγει άμεσα από τη Βενετία, γιατί οι απαγωγείς της Τζιάντας είναι πειρατές από τη Σένια. Τον πληροφορούν δε, ότι κυκλοφορεί η φήμη, ότι βοήθησε τους πειρατές αυτούς στην απαγωγή. Η Ζάρα Γκριμάνι, ο Λορέντζος και οι δυο εμπιστοί του Κρούφτις, φεύγουν κουφά από τη Βενετία, για να μη συλληφθούν. Στο μεταξύ, ο Μέγας Προβλεπτής ανοίχτηκε στο πέρασμά του, για να καταδιώξει τους απαγωγείς της κόρης του και βλέποντας ένα ιππότερο, που έπλεε προς την κατεύθυνση της Σένιας, τον κινήθηκε, αλλά δεν κατάφερε να το αιχμαλωτίσει, γιατί το βενετσιάνικο καράβι ναυάγησε πάνω στις ύφαλους, μπροστά στη Σένια. Ο Πέτρος Κρούφτις, που παρακολουθούσε το ναυάγιο και ανέγνωσε ανάμεσα στους ναυαγούς τον Μαρτίνο Πασκουαλίγκο, τον πήρε άμεσα υπό την προστασία του, μολονότι οι πειρατές ήθελαν να υποτάξουν τα πολύτιμα πετρώδη, που μ' αυτά ήταν καταστράτητη η φορεσιά του βενετσιάνικου άρχοντα.

2ον — Θέλεις να χαρίσεις τη ζωή στο Βενετσιάνικο; φώναξαν πολλοί από τους πειρατές.
— Όχι, δεν σ' εμπιστευόμαστε, φώναξαν άλλοι. Θέλουμε τα κοσμήματα άμεσα! Ο Κρούφτις έχει σκοπό να μάς προδώσει.
— Δώσε μας τα κοσμήματα, προδότη! ούλλιασαν οι πύθ θεομυθισμοί.
Ο Κρούφτις τους κεραυνόβηξε με το βλέμμα του.
— Αθλιοί! φώναξε. Μή βασιλεύετε τόσα χρόνια, γιατί ξέρετε πως χωρίς εσάς θα μού ήταν αδύνατο να εξασφαλίσω την ανεξαρτησία της αναγεννημένης μου πατρίδας. Τώρα όμως τολμάτε να μού ρίξετε κατά πρόσωπο την υποψία της προδοσίας;

— Να μάς πής για ποιά λόγο πηγαίνεις κουφά κάθε τόσο στη Βενετία! φώναξαν μερικοί.
— Δεν πηγαίνω στη Βενετία για να συνωμοτήσω, ούτε για να συναντηθώ με τους άρχοντες της κυβερνήσεως! απάντησε με υπερφάνεια ο Κρούφτις. Πηγαίνω εκεί για να βρω την αγάπη και τη στοργή που μου έλειψαν από την έποχή που ο γιος μου ο Φίλιππος ακολουθούσε το παρσείναιό σας!...
Τα τελευταία λόγια του Κρούφτις έκαναν βαθειά εντύπωση στον Πασκουαλίγκο. Γιατί έδειχναν πως ο αντίπαλός του ήταν έντιμος υπερφάνης και ειλικρινής και πως δεν είχε τίποτε το κοινό μ' αυτούς τους ληστές, που ζούσαν με διασποχές και με φόβους. Αλλά για ποιόν γιο του άραγε μιλούσε;

Οι πειρατές είχαν αποτραβηχτεί παράμερα και συζητούσαν μεταξύ τους σιγά. Ένας απ' αυτούς τέλος, είπε: — Νά ποιά είναι η απόφασή μας: Μπορείς να κρατήσεις αυτό τον άνθρωπο, αλλά θέλουμε άμεσα τα κοσμήματα!... Ο Κρούφτις πήγε τότε και στάθηκε μπροστά στον Πασκουαλίγκο και με βροντερό φωνή τους είπε: — Ορκίζομαι στην τιμή μου ότι θα με σκοτώσετε προτού εννίσσετε αυτό τον άνθρωπο! Σας τονίζω άλλη μια φορά ότι μού ανήκει! Σας είπα υπσνεθή τα κοσμήματα, που έχει πάνω του. Τώρα σας τα αρνούμαι! Μόνο με τη βία θα μπορούσατε να τον πάρετε στην έξουσία σας! Ποιος λοιπόν θα τολμήσει να σηκώσει το νέο του πάνω μου; Όποιος κι' αν είναι, ας προωρήσει!... Αλλά πρέπει να ξέρετε ότι, αν λείψω εγώ, η Σένια θα υποδουλωθεί κι' όσοι από σας γλυτώσουν από το τσεκούρι του δημίου θα σατίσουν στα κάτερας. Έμπρός, λοιπόν, δολοφόνοι! Σας προειμνω!... Στεκόταν με το κεφάλι ψηλά και το βλέμμα υπερήφανο κι' αστραφτερό άψηφώντας την όργη και το μίσος των πειρατών.

Κανείς τότε δεν κινήθηκε από τη θέση του. Οι πειρατές χωρίστηκαν, στο τέλος, σε μικρές ομάδες κι' απομακρύνθηκαν. Είχαν δαμασθή. Και μ' όλο που λυσσούσαν από το κακό τους, είχαν σκύψει το κεφάλι μπροστά στον Πέτρο Κρούφτις, που είχε δείξει άλλη μια φορά πως ήταν κι' έννο-ορσε να παραμείνει άρχοντας της Σένιας. Έπειτα από λίγη ώρα, ο Πασκουαλίγκο

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΙΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

2ον — Τη γκρίνια μ' άρχισες ξανά και δεν μ' αφήνεις ούτ' ανά, ορ βάσανο να πάρω.
Με πιλατεύεις νύχτα, μέ-και σαν συμπεριέλα φουσκωμέ, στο τέλος θα... κλατάρω!
Θεσσαλονίκη μού ζητάς και μιά στιγμή δεν σταματάς την κρεβατομουνομούρα, γιατί γονατάρεις, δηλαδή, κι' εσύ την έκθεσι να δής, να κάνης και... φ ι γ ο υ ρ α !
Λοιπόν κοιμένο το γιλέ-και νύττα πως θα τη βολέ-, γιατί είμαι τιναγμένος!... Είμαι, χωρίς υπερβολές, από τις... τράνες τσιπολλές, παντού... ε κ ι ε θ ε ι ! (μ ε γ ο ς)
* Έχτες, αν θές κι' ε- (πιθυμής, σ' αυτή την Έκθεσι (κι' εμείς να πιάσουμε ένα πάγ- (κο, για να... σ' ε κ θ ε σ ω (στο κοινό, σαν κάτι σπάνιο... (φ α ι ν ο - και πιάσω κίνα φρά- (γκο!) Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

είνε μετ'αφ'εσθ' στο σπίτι του θανάσιμου εν-θροού του.

Μητέρα και γιός

Η Ροζίτα έμενε μαζί με τη μητέρα της, τη Γκάζα, σ' ένα μικρό σπίτι, που βρισκόταν κοντά στην είσοδο του δωματίου, σε αρκετή απόσταση από την πόλη. Μητέρα και κόρη έγονόσαν σκληρά για να κερδίσουν τη ζωή τους. Η Γκάζα έκοβε ξύλα από ένα μικρό δάσος που βρισκόταν πίσω από τους γρανιτένιους βράχους της Σένιας κι' η Ροζίτα τα πουλούσε κατόπιν στην πόλη. Μόνες κι' ανυπεράσπιστες όπως ήταν, έπρεπε να φοβούνται τα πάντα από τους ανθρώπους που τους περιστούζαν. Αλλά το γεγονός ότι βρισκόταν κάτω από την προστασία του Πέτρου Κρούφτις κι' από τ' άλλο μέρος ο φόβος που ενέπνεε ο γιός του Φίλιππος είχαν απομακρύνει κάθε απειλή από πάνω τους. Η Ροζίτα είχε παρακολουθήσει σ' όλες της τις λεπτομέρειες τη σκηνή που άσπην-θήκαμε κι' αισθανθηκε μεγάλη γαρά όταν είδε πως εκείνος που είχε βνή νικητής ήταν ο Πέτρος Κρούφτις. Ξεκίνησε, λοιπόν, για να πάει στο σπίτι της.

Το ζώο είχε φτάσει ποιν από μερικά λεπτά και περίμενε υπομονητικά την επί-στροφή της για να το ξεφορτώσει. Μόλις η νέα τελείωσε αυτή τη δουλειά, είδε μπροστά της δυο γνώριμους μορφές. Ήταν ο Γκόρεκ κι' ο Κάρλοβας. Φορούσαν κι' οι δυο μαύρα ρούχα, πράγμα που έκανε εντύπωση στη Ροζίτα. — Έρχεσαι στην ώρα, της είπε ο Γκόρεκ. Ετοιμαζόμαστε να φύγουμε γιατί, όπως βλέπεις, είμαστε μουσκεμένοι και πρέ-πει ν' αλλάξουμε ρούχα. Δεν έρω αν είναι βρεγμένα τα ρού-χα σας, απάντησε γελώντας η Ροζίτα, αλλά, για να σας πω την αλήθεια, η περι-βολή σας μού φαίνεται πολύ παρόξενη. Ό-πως εγώ ακούσει μόνο στη Βενετία φο-ροούν τέτοια ρούχα. Γυρίζετε, λοιπόν, από ταξείδι;

Ο Γκόρεκ δεν απάντησε στην ερώτησή της. — Νά πάρει δυο πιάστρα, της είπε. Νά πας στη γυναίκα μου και να της πές... Δίστασε για μιά στιγμή κι' έπειτα συ-νέχισε:

— Νά της πής να σου δώση τα δυο συ-νηθισμένα κρατούμια, που φορούς κάθε μέρα ο γιός σου κι' εγώ κι' ακόμα ένα άλλο καινούργιο που έστιαξα ποιν από λί-γον καιρό. Μαζί μ' αυτά θα μάς φέσης κι' ένα δικό της φόρεμα. μ' όλα τα εξασθήμα-τά του: κάλτσες παπουτσιών, μαντήλια για το κεφάλι... Δεν είναι ανάγκη να της πής τίποτε άλλο... Δεν θα σου ζητήσει, άλλωστε, ξηγήσεις, άμα μάθης πως σ' έ-στειλα εγώ... Και κάτι άλλο τώρα: δεν θα της πής τίποτε σε κανένα! Η παραμικρή αδια-κρισία σου θα μάς εξέθετε όλους σε με-γάλο κίνδυνο και πριν από όλους τη μη-τέρα σου!... — Μά τι τρέχει λοιπόν; ρώτησε η Ρο-ζίτα.

— Τίποτε το σοβαρό... Νά... όπως βλέ-πεις, μουσκευθήκαμε στο καράβι... — Έκτος από το φίλο σας, είπε η Ροζίτα γελώντας πονηρά, ήταν και μιά γυναίκα. Κι' αυτή επίσης θα βράχηκε... Είχατε, σι' αλήθεια, πολύ άσχημο και-ρό... Χωρίς να λογαριάσουμε το κυ-νηγητό που σας έκανε το βενετσιάνικο κα-ράβι. Τα είδα όλα! Πολύ φτηνά την γλυ-τώσατε!...

— Μην είσαι περίεργη, Ροζίτα, της είπε μ' επιτιμητικό ύφος ο Γκόρεκ. Και κάμε γρήγορα... Δεν πιστεύω να νομι-ζης πως ζεσταίνωμαστε μ' αυτά τα βρε-γμένα ρούχα που φοράμε!...

— Δεν είμαι περίεργη, απάντησε η νέα. Κι' άλλωστε από τη στιγμή που ξέ-ρω πως είσαστε άφοβιστοι στον Πέ-τρο Κρούφτις, τον αφέντη σας, δεν ζητώ να μάθω τίποτ' άλλο. Φεύγω άμεσα... Πριν περάσουν δυο ώρες, θα έχω γυρί-σει... — Μην ξεχνάς ότι δεν πρέπει να πής τίποτα σε κανένα, ούτε στον αφέντη Κρού-φτις, της σύστησε ο Γκόρεκ.

— Κι' απ' αυτόν, λοιπόν, κρυβόμαστε;

είπε η Ροζίτα. Αυτά τα ξέρει όλα!... — Τι πράγμα ξέρει!... — Παρακολουθήσαμε μαζί όλη τη σκη-νή. Είσατε πολύ τυχεροί!... Ένώ οι άλλοι...

— Ποιοι άλλοι, Ροζίτα;... — Μιλώ για τους βενετσιάνους. Το καράβι τους έγινε συντριμιά πάνω στα βράχια... Μερικοί όμως γλύτωσαν... Κι' ο αφέντης δεν τους άφησε στους πει-ρατές... Τους πήρε μαζί του στη Σένια. — Είσαι βέβαιη, ότι βρισκονται κάτω από την προστασία του αφέντη;... — Αν είμαι βέβαιη; Αφού τους είδα με τα μάτια μου! Ο ένας απ' αυτούς ήταν νέρος και τον πήγαν πάνω σ' ένα πρόχειρο φορείο που έφτιαξαν με ξύλα... Τον σήκωσαν στα νείρια τους ο Μπαγκό και μ' εκείνον έφυγε... — Αν βλέπατε τα πο-λύτιμα πετρώδη, που έλαμπαν πάνω στα ρούχα αυτού του ανθρώπου!...

— Είναι ο Πασκουαλίγκο! ξαφθήκαν άμέ-σως ο πατέρας κι' ο γιός. Αλλά δεν είπαν τίποτα. Η Ροζίτα έφυγε άμεσα. Και, προτού περάσουν δυο ώρες, είχε γυρίσει κιόλας, φέρνοντας όλα τα πράγματα που της είχε ζητήσει ο Γκόρεκ. — Μπαρό, Ροζίτα, της είπε ο πιστός σύντροφος του Κρούφτις. Πάρε άλλα δυο πιάστρα για τον κόπο σου. Δεν πιστεύω να σου ξέφυγε τίποτα; — Δεν μίλησα σε κανένα, απάντησε η νέα. Ούτε η γυναίκα σου μου ζήτησε ξη-γήσεις... — Μήπως σε παρακολούθησε κανείς; — Όχι... Ντυθήκα γρήγορα και τρέ-φετε στη Σένια... Φαίνεται πως κάτι συμβαίνει... Όλοι οι άνθρωποι που έ-χουν μείνει πιστοί στον αφέντη Κρούφτις, είναι άρματωμένοι!...

— Άλλοίμω! είπε ο Γκόρεκ. Οι αν-θρωποι που έχουν μείνει πιστοί στον αφέν-τη, δεν ξεπερνούν τους είκοσι! Τί μπο-ρούν να κάμουν σε περίπτωση ανταρσίας; Ο μόνος τρόπος για να μην επιχειρήσουν τίποτα οι πειρατές, είναι να τους φοβήση ο αφέντης πως θα ζητήσει βοήθεια από τους ξένους... Αλλά, άς πούμε να ντυ-θούμε... — Η Ροζίτα θέλησε να μη πεί στο σπίτι. Αλλά βόηκε την πόρτα κλειστή! Η μη-τέρα της της είπε από μέσα: — Δεν μπορείς να μπής τώρα, κόρη μου. Κάνε έναν μικρό περίπατο κι' έλα ύστερα... — Η απαγόρευση αυτή φάνηκε πολύ περί-εργη στη νέα. Υπάκουσε, ωστόσο και πήγε να καθήσει πάνω σ' ένα σωρό από ξύλα, που βρισκόταν στην αυλή.

— Άλλ' η περιέργεια να μάθης τί γινόταν μέσα στο σπίτι, δεν την άφηνε να ήσυ-χάσει. Σηκώθηκε, λοιπόν, από τη θέση της και πήγε να κτυπήσει από μιά χαραμάδα που βρισκόταν στην πόρτα. Και εκείνο που είδε, της φάνηκε πολύ περίεργο. Μιά ηλικιωμένη γυναίκα, με ευγενικό πρόσωπο κι' αξιοπρεπές ύφος, καθόταν στη μέση του δωματίου. Λίγο πιο πέρα η μητέρα της κι' ένας νέος εξέταζαν το καινούργιο κοστούμι που Γκόρεκ. Μόλις όμως αυτός ο νέος γύρισε λίγο το κεφάλι του, η Ρο-ζίτα έφευγε το χέρι στο στόμα της, για να μην φωνάξει. Τόσο μεγάλη κι' απροσ-δόκητη ήταν η έκπληξη που δοκίμασε

— Ο Φίλιππος! ψιθύρισε έπειτα από μιά στιγμή. Αλλά τί νυρεύει εδώ; Δεν μπορούσε να πιστέψη τα μάτια της. Η καρδιά της χτυπούσε τόσο δυνα-τά που της φαινόταν πως θάβγαίνε από το στήθος της. Η δυστυχισμένη είχε την εντύπωση πως πνιγόταν και χρειάστηκε να πιαστή από το πρεβάτι της πόρτας για να μην πέση.

— Άλλά συνήλθε πολύ γρήγορα και, σπρώχνοντας την πόρτα μπήκε αποφασι-στικά μέσα στο σπίτι. Η ξένη γυναίκα κι' ο νέος δεν βρισκονταν πιά στο πρώτο δωμάτιο. Θά είχαν περάσει χωρίς άμφιβό-λεια στο διπλανό. Η μητέρα της η Γκά-ζα ήταν σκυμμένη μπροστά το τζάκι και συνδούλιζε μερικά κούτσουρα.

— Μητέρα, ρώτησε η Ροζίτα, που είχε ο Φίλιππος;... — Η Γκάζα τινάχτηκε άμεσα όρθια κι' έφευγε το δείχτη του δεξιού της χεριού στα χείλη της, για να της δείξει, ότι έπρεπε

να σιωπήσει. Έπειτα, έτρεξε κι' έκλεισε την πόρτα σαν να φοβόταν μήπως βρι-σκόταν κανείς απ' έξω και τις άκουγε. Γύ-ρισε ύστερα κοντά στην κόρη της και της είπε: — Ο Φίλιππος δεν είναι εδώ, κόρη μου... — Κι' όμως τον είδα! απάντησε με πείσμα η Ροζίτα. Αυτό που κάνεις, μη-τέρα, δεν είναι σωστό! Έχεις μυστικά, λοιπόν, από μένα, τη μοναχοκόρη σου;... Κύτταζε από τη χαραμάδα της πόρτας και τον είδα! Είμαι βέβαιη πως βρίσκε-ται τώρα στο διπλανό δωμάτιο. Αλλά γιατί κρύβεσαι εδώ;... Δεν μπορείς να είσαι συνείδησός του!... Ξέρεις, ότι έ-κλεψε μια νεαρή Βενετσιάνη;... Έξασομής του θάχουμε πόλεμο με τη Βε-νετία!... Φοβάμαι, μητέρα!... — Έτρεξε άμεσα στην πόρτα του άλλου δωματίου.

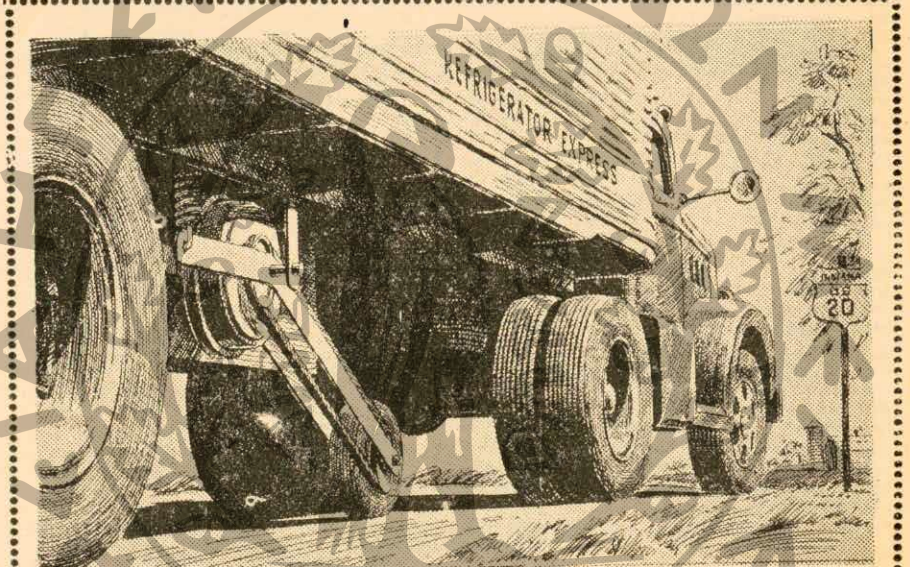
— Φίλιππε, έλα έξω! φώναξε. Ξέρω κα-λά πως είσαι εδώ! — Η πόρτα άνοιξε την ίδια στιγμή και μιά ηλικιωμένη γυναίκα έμφανίστηκε στο κατώφλι. — Ήσυχασε, κόρη μου, της είπε. Ο Φίλιππος δεν είναι εδώ... Η γυναίκα αυτή ήταν η Ζάρα Γκριμάνι. Η Ροζίτα την παραμέρισε κι' έτρεξε μέ-σα στο δωμάτιο.

— Νά που είναι εδώ! φώναξε. Δεν έκα-μα λάθος! — Ο νέος που βρισκόταν στο διπλανό δωμάτιο, μαζί με τη Ζάρα Γκριμάνι, γύ-ρισε προς το μέρος της.

— Κι' όμως, έκαμε λάθος, μικρούλα, της είπε. Δεν είμαι ο Φίλιππος! Έμοιαζε, ωστόσο, καταπληκτικά με το Φίλιππο! Αλλά, η φωνή του δεν ήταν η ίδια... Η Ροζίτα δεν πρόσεξε, όμως, αυτή τη λεπτομέρεια. — Είμαι, λοιπόν, τρελή; είπε. Γιατί δεν μού λέτε πως είμαι τρελή; Λέγοντας αυτά, έτρεξε κοντά στο νέο, τον έπιασε από το χέρι και τον τράνταξε μ' όλη της τη δύναμη.

— Τόλμησε τώρα να μού πής πως δεν είσαι ο Φίλιππος! του φώναξε. — Αλλά το χέρι που είχε πιάσει, ήταν μικρό και τρυφερό ενώ του Φίλιππου ή-ταν πολύ πλατύ και σκληρό... — Η Ροζίτα πήγε τότε πιο κοντά κι' αρ-γίσε να τον εξέταζε προσεκτικά. Τα μά-τια του ήταν τα ίδια με του Φίλιππου, αλλά είχαν έκφραση ολόετα διαφορετική. Και το πρόσωπό του ήταν λιγότερο ήλιο-υμμένο από ό,τι του Φίλιππου... — Η νέα έκαμε ένα βήμα προς τα πίσω.

— Η Ροζίτα κύτταζε τη Ζάρα πρώτα κι' έπειτα το Λορέντζο. — Τα ποσώπια σας δείχνουν πως και σεις κι' ο γιός σας υποφέρετε, είπε. — Είμαστε πολύ δυστυχισμένοι, κόρη μου, απάντησε η Ζάρα. Κανενός ανθώ-που ή μοιάς δεν είναι τόσο σκληρό σαν τη δική μας... — Η νέα είχε συνέλθει πιά από την κα-τάπληξη και την ταραχή της και κύτταζε τώρα με συμπάθεια τη Ζάρα και το Λο-ρέντζο. Μερικές άποψεις γεννιόνταν, ωστό-σο, μέσα στο μυαλό της. Ο Πέτρος Κρού-φτις είχε, λοιπόν, κι' άλλο γιο; Και για-τί αυτός κι' η μητέρα του ζούσαν άλλο; Κι' ο ξαφνικός έρχομός τους στη Σένια τί εσήμαινε; Για ποιά λόγο άρα γε την είχαν στείλει να τους φέρη ρούχα; Σε τί απέδελπε αυτή η μεταμείση; Και γιατί

ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ - ΨΥΓΕΙΑ
Πρόκειται για μιά νέα ιδέα που πλεονάζει στην Αμερική δίπλωμα ευρεσι-τεχνίας. Τα αυτοκίνητα ψυγεία όταν θα βρισκονται εν κινήσει θα πταματούν το υγρό που προκαλεί την ψύξη και θα εξασφαλίζουν την απαιτούμενη κίνηση νάνος σ' ένα μικρό τοαγό τοποθετημένο κάτω απ' το αυτοκίνητο. Μόλις το αυτοκίνητο σταματήσει, το υγρό τίθεται και πάλιν αυτόμάτως σε κίνηση και εξασφαλίζει στο ψυγείο την απαιτούμενη ναυπήθ θερμότητα.

δ Γκορεκ της είχε συστήσει να μην πη-
τίποτα σε κανένα, ούτε και στον ίδιο τον
Κροούφτς...

Σ' όλες αυτές τις απορίες, το μυαλό
της δεν μπορούσε να δώσει καμιά εξή-
γηση.

— Κόρη μου, της είπε η μητέρα της,
δεν καταλαβαίνεις, ότι η Θεία Πρόνοια
σου έχει ορίσει ένα σημαντικό ρόλο στο
σκοτεινό δράμα που ξετυλίγεται γύρω μας;
Αυτή σ' έκανε να ιδής την αναχώρησι των
πειρατών για τη Βενετία. Κι' αυτή ωδή-
γησε τα βήματά σου, για να βρεθής στην
ακτή την ώρα του γυρισμού τους. Δεν μου
είπες, ότι είδες τον Μπαγκόρ να βγαίνει
από το πλοίο, κρατώντας μια νέα στα-
χέρια του;... Ξέρεις, λοιπόν, περισσό-
τερα από όλους μας! Κανείς δεν σου ζή-
τησε να προδώσεις το Φίλιππο. 'Αλλ' αν
έξοψς που ωδήγησαν οι πειρατές αυτή τη
δυστυχισμένη νέα, πρέπει να το πής. Για-
τί έτσι θα βοηθήσεις στη σωτηρία της...
Για συλλογίσου πόσο θα υπέφερε αν ή-
σουν στη θέσι της!...

Η Ζάρα πήγε κοντά της.
— Ξέρεις, κόρη μου, τη ρώτησε, που
ωδήγησαν οι πειρατές αυτή τη νέα;

— Νομίζω πως το ξέρω, απάντησε η
Ροζίτα, χωρίς να διστάσει.

— Θέλεις να μου το πής, παιδί μου;

Η νέα τινάζει το κεφάλι της προς τα
πίσω.

— Ποτέ! απάντησε αποφασιστικά.

Ο Λορέντζος έγινε κατακίτρινος, ακού-
γοντας την απάντησή της. Γιατί είχε στη-
ρίσει όλες τις ελπίδες του στη Ροζίτα.
Και τώρα έβλεπε πως δεν έπρεπε να πε-
ριμένη τίποτε απ' αυτήν.

— Θ' άφισες, λοιπόν, αυτή τη νέα να
καταστραφεί; τη ρώτησε, πηγαίνοντας
κοντά της.

Η λυπημένη έκφραση που είχε το πρό-
σωπό του, της έκανε βαθεία εντύπωση.

— Μη με κυττάξεις έτσι! φώναξε. Φο-
βάμαι...

Μου φαίνεται πως βλέπω το
Φίλιππο χωρίς τις καλίες και τα πάθη
του, όπως ονειρεύομαι να τον ιδώ μια
μέρα!...

Τα λόγια της αυτή, ξανάφεραν την ελ-
πίδα στην καρδιά του Λορέντζο.

— Πρέπει να καταλάβεις, της είπε, ότι
δεν έχουμε σκοπό να κάμουμε κακό στον
αδελφό μου. Το μόνο που θέλουμε, είναι
να ελευθερώσουμε τη νέα που έκλεψε.

Η νέα αυτή είχε κόρη του Μεγάλου Προβλέ-
πτορος Πασκουαλίγκο. Ο πατέρας της
την είχε εμπιστευθεί σε μένα...

Συλλο-
γίσου, λοιπόν, ποιά είναι η θέσι μου!...
Δεν είναι προδοσία το να προφυλάξεις το
Φίλιππο, που τον αγαπάς, γιατί μεγαλώ-
σατε μαζί, από μια κακή πράξη. Θα
προσφέρεις σ' αυτόν πρώτα μια μεγάλη
υπηρεσία. Κι' έπειτα θα σώσεις μια δυστυ-
χισμένη νέα, που ποιος ξέρει τι υποφέρει
και ποιοί κινδυνολών την απειλούν...

Η έκφραση του προσώπου του, ο τόνος
της φωνής του, το λυπημένο βλέμμα του,
τα λόγια του, τέλος, έκαναν τη Ροζίτα
να συγκινηθεί.

— Άλλοιμονο! είπε Κι' αν ακόμη ή-
θελα να σάς βοηθήσω, τί μπορώ να κά-
μω; Να σας υποδείξω πως μπορείτε να
αίμαλωτισετε το Φίλιππο; Ποτέ! Θα
προτιμούσα να πεθάνω, παρά να κάμω
ένα τέτοιο πράγμα. Όσο για τη νέα κι'
εγώ επίσης σκέφτηκα με ποιά τρόπο θα
υπορούσα να την ελευθερώσω. 'Αλλ' αν ο
Φίλιππος την έχη κρύψει κάπου ανάμεσα
στα έρείπια του Βερκοράτς, θα είναι πολ-
λό δύσκολο να την βρούμε. Κι' έπειτα,
αυτή η θέσι είναι τόσο οδυνηρή, που και
ολόκληρος σταός της ακόμη, δεν θα μπο-
ρούσε να την κυριεύει...

— Έκείνη τη στιγμή, ακούστηκε μια
φωνή:

— Ροζίτα!... Ροζίτα!...

— Αυτός είναι! φώναξε τρομαγμένη η
νέα. Κρυφθήτε γρήγορα!

— Ο Φίλιππος! είπε η μητέρα της,
βλάνοντας μ' απόγνωσι τα χέρια της.

Η Ροζίτα βγήκε άμέσως από το σπίτι
και άρχισε να τρέχει.

ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια...

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΙΠΠΟΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΠΟΝΣΟΝ ΝΤΥ ΤΕΡΡΑΪΤ

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

44ον Πήδησε ως το παράθυρο, το άνοι-
ξε και διέταξε με βροντερή φωνή:

— Χαίρε-Μαρία! Στ' αλφια αμέ-
σως, μαζί με τέσσερις άνδρες!...

Είχε αγριέψει σαν λιοντάρι...
— Άλφα! Γρήγορα, αλφια! φώναξε κι'
ο δούε, Θάρβω μαζί σας.

— Κι' εγώ! προσέθεσε η Μπλάνς. Θέλω
να δω το Ροζέ ζωντανό, ή να πεθάνω μαζί
του.

— Έπειτα από πέντε λεπτά, είχαν όλοι
καβαλλικέψει. Άκόμα κι ο πάτερ-Ματουρέν
είχε ανεβεί σ' ένα γερό μούλαρι.

Ξεκίνησαν όλοι καλπάζοντας.

— Άς παρακολουθήσουμε όμως τώρα το Ρο-
ζέ ντε Καντάλ.

Τον είδαμε να φεύγει απ' τον πύργο, τρελ-
λός από θυμό κι απελπισία, δίψασμένος
για εκδίκηση. Στην ακμή της δενδροστοιχίας
του πάρκου, συνάντησε ένα χωρικό, που του-
δείξε το δρόμο προς το Έκουέν.

« Όταν φτάσω εκεί, θα ξαναρωτήσω για
το σπίτι αυτού του αθλιού », σκέφθηκε.

Μά δεν χρειάστηκε να ρωτήσει καθόλου...
« Έξω απ' το χωριό, ύψωνόταν ανάμεσα στα
δέντρα ένα μοναχικό και χαμογελαστό σπι-
τάκι. Βλέποντάς το, ο Ροζέ, θαμπώθηκε και
τρόσβηξε απότομα τα χαλινάρια του αλόγου
του.

Το τελευταίο υπόλειμμα του πέπλου, που
σκέπαζε τη μνήμη του, είχε ξεχρηστιά-
τομα. Ολοκληρωτό το παρελθόν προβάλε
απ' το σκοτάδι, σαν ένα διμυλώδες τοπίο
που φωτίζουν οι πρώτες ηλικιακές ακτίνες.

— Αυτό το σπίτι... τραύλισε. Τ' ανα-
γνωρίζω!... Έδώ έμεναν ο πατέρας κι' η
μητέρα μου!... Έδώ γεννήθηκαν και μεγα-
λώσα... Έδώ θα τον σκοτώσω ή θα πε-
θάνω!

Σεπείψε και, δίχως καν να δέσει τ' αλο-
γό του, διευθύνθηκε προς την πόρτα που
είχε παραδιάσει το πρωί ο Ρολάν. Σταμά-
τησε πάλι και ψιθύρισε:

— Πριν από δεκατέσσερα χρόνια, ένα
βράδυ καταιγίδας, είδα τον πατέρα μου ξα-
πλωμένον μές σ' τη λάσπη του δρόμου, με
μια τρύπα στο μηλίγγι! Ο άτιμος Ρομπέρ
στεκόταν κοντά του... Η μητέρα μου, σ'
αυτό το παράθυρο, με κρατούσε στην αγκα-
λιά της και μούλεγε: « Βλέπεις αυτό τον
άνθρωπο; Λέγεται Ρομπέρ Κέρ... Είναι ο δο-
λοφόνος του πατέρα σου! Όταν μεγαλώ-
σης, να θυμάσαι τ' όνομά του! Να τον θυ-
μάσαι, και να εκδικηθείς για τον πατέρα
σου! ». 'Ηρθα τώρα, μητέρα! Μεγάλωσα, θυ-
μάσαι... και θα εκδικηθώ!

Τρόσβηξε το σπαθί του και διάβηκε το κα-
τώφλι. Στο ισόγειο, όλες οι πόρτες ήσαν
ανοιχτές και τα δωμάτια άδειά. 'Ανέβηκε
στο πρώτο πάτωμα.

Ο Ρομπέρ Κέρ καθόταν κοντά σ' ένα μι-
κρό τραπέζι και διάβαζε μια κιτρινωμένη
περγαμνή, χαμογελώντας διαβολικά. Να τί
έγραφε η περγαμνή αυτή:

« Διατάσσω τον γραμματέα μου Ρομπέρ
Κέρ να εμποδιστεί με κάθε δυνατόν μέσον τον
μαρκήσιον ντε Μπαζά να φθάσει στον πύρ-
γο μου — ακόμη και να τον σκοτώσει, αν
χρειασθεί ».

Από κάτω, υπήρχε η χρονολογία « 1552 »
και η υπογραφή: « Άννας ντε Μονμωρανσύ ».

— Τέσσερις γραμμές μόνο! ψιθύρισε ο

Ρομπέρ. Μά, στα χέρια του κόμητος ντε Λι-
βρόν, θα κάνουν τόσο πάταγο, ώστε θα τον
ακούσω κι' από μακριά, απ' την Άγγλία,
όπου θα βρίσκωμαι τότε!

Ήταν έτοιμος να γράψει σ' ένα φάκελλο
το όνομα και τη διεύθυνσι του κόμητος και
να κλείσει μέσα την περγαμνή, όταν μπήκε
ξαφνικά ο Ροζέ, με το σπαθί του γυμνό, κι'
ακούμπησε το χέρι του στον ώμο του.

Απορροφημένος απ' το διάβασμα, ο Ρο-
μπέρ δεν είχε ακούσει τα βήματά του στη
σκάλα. 'Ανασκήρτησε ελαφρά, έκρυψε στη ζώ-
νη του την περγαμνή, σηκώθηκε και είπε:

— Α, έσεις είσαστε, κύριε κόμη!

— Δεν με περιμένετε; ρώτησε ο Ροζέ.

— Αμφέβαλα λίγο, για την επίσκεψί
σας... Θα θελήσατε, ασφαλώς, να μου έκ-
φράσετε την ευγνωμοσύνη σας για την ά-
ξιολογή υπηρεσία που σας προσέφερε. Αυτό
σας φέρνει εδώ, ή μήπως κανείς άλλος λό-
γος;

— Ξέρετε καλά το λόγο που με φέρνει
εδώ, δολοφόνε του πατέρα μου! απάντησε
ο νέος. Έρχομαι για να σας σκοτώσω...

Συγχρόνως, ακούμπησε τη μύτη του σπα-
θιού του στο λαιμό του ιππότη. 'Εκείνος
έκανε ένα πήδημα πίσω, άρπαξε το γυμνό
σπαθί του, που βρισκόταν πάνω σ' ένα τρα-
πέζι, κι' απάντησε:

— Πήγαινε, λοιπόν, και σ' να βρής τον
πατέρα σου!

Και του επέθεθε με μανία, πριν προλάβει
εκείνος να φυλαχτεί. Η σπαθιά όμως ήταν
κακά υπολογισμένη. 'Ενώ ο Ρομπέρ ήθελε
να χτυπήσει στην καρδιά τον έχθρό του, το
όπλο πέρασε κάτω απ' την αριστερή του
μασχάλη, αγγίζοντας μόλις τη σάρκα.

— Δολοφόνε! είπε ο Ροζέ. Οι σπαθιές
σου δεν είν' επιδέξιες σαν άλλες!...

Το δωμάτιο εκείνο ήταν το ίδιο όπου ο
γραμματέας του κονσταυλαίου είχε απαλλάξει
άλλοτε το Ραλφ ντε Καντάλ. 'Ενα παρά-
θυρό του έβλεπε στο δρόμο του Έκουέν. Οι
τρεις πόρτες του οδηγούσαν στη σκάλα,
στην κρεβατοκάμαρα και σ' ένα μεγάλο γυ-
μνό δωμάτιο, όπου ο Έρτελου είχε φυλακί-
σει πριν τη γήρα του κόμητος ντε Καντάλ.

Ο Ροζέ ακουμπούσε σ' αυτή την τελευ-
ταία πόρτα... πίσω απ' την οποία στεκόταν,
Βουβή κι' ακίνητη η Ζάν! Κατάχαλη, τρέ-
μοντας, έσφιγγε την καρδιά της με τα δύο
της χέρια και σπριζόταν στον τοίχο για
να μην πέση, γιατί λυγίζαν τα γόνατά της.

Είχε φτάσει εκεί απ' τα ημερώματα, χω-
ρίς ν' αντιληφθεί ο Ρομπέρ την παρουσία
της. Τ' άκουσε όλα... τάβλεπε όλα απ' τη
μισοκλειστή πόρτα.

Σταυροκοπήθηκε και μουρμούρισε μια προ-
σευχή.

Ο Ροζέ επέθεθε κι' αυτός με τη σειρά
του. Για λίγα λεπτά, δεν ακουγόταν παρά ο
μεταλλικός κρότος των σπαθιών κι' η λα-
χανιασμένη αναπνοή των δυο αντιπάλων.

ΛΗ'.

Ο Ρομπέρ δοκίμαζε τις επιδεξιότερες και
τις πιο ύπουλες σπαθιές.

Πάντα όμως εύρισκε μπροστά στο σπαθί
του το όπλο του κόμητος. Κι' η μανία του
είχε διπλασιασθεί.

Ξαφνικά ακούστηκε ένας στεναγμός, άγω-
νίας. Ο Ροζέ τον απέδωσε στο Ρομπέρ κι' ο
Ρομπέρ στο Ροζέ.

Η τρομερή πάλη διαρκούσε από 10 λεπτά
τώρα, χωρίς να ευνόη η τύχη κανένα απ'
τους δυο αντιπάλους.

Ο Ροζέ μονομαχούσε σαν άνθρωπος που
θέλει να εκδικηθεί για τον πατέρα του. Ο
Ρομπέρ σαν άνθρωπος που θέλει να σώσει τη
ζωή του.

Ο ιδρώτας κυλούσε και στών δυο τα
πρόσωπα, ή αναπνοή τους έβγαине σφυρί-
ζοντας. Κάπου-κάπου, αντήλλασαν μερικές
λέξεις:

— Δολοφόνε! Έλεγε ο Ροζέ. Δεν τα κα-
ταφέρνεις τόσο καλά με το γυίο, όπως με
τον πατέρα...

— Σας είπε ο κόμης ντε Καντάλ πως
σκότωσε το μαρκήσιο ντε Μπαζά; απαντού-
σε ο Ρομπέρ. Θα παντρευτήκα την κόρη του
θύματος του πατέρα σας;...

Ο πατέρας μου δεν έγκλημάτησε!...
Νά, τρέχει το αίμα σας!...

— Λες ψέματα!

— Ναι, δεν είναι αίμα αυτό... είναι φαρ-
μάκι!

Ο Ρομπέρ είχε πληγωθεί ελαφρά, στον
ώμο. Το τραύμα εκείνο δεν ήταν επικίνδυνο.
Τον έτσουσε, αλλά δεν λιγοστευε καθόλου
τη δύναμή του και δεκαπλάσιαζε τη μανία
του.

Χύμηξε πάνω στο Ροζέ και θέλησε να τον
ντυπήσει στο κεφάλι, με τη λαβή του σπα-
θιού του, σαν με ρόπαλο. 'Εκείνος είχε δη-
ή μάλλον είχε μαντέψει την κίνησή του κι'
απέφυγε το ντύπημα. Καθώς όμως διασταυ-
ρώθηκαν τα δυο σπαθιά με τόση δύναμη, έ-
σπασαν σαν νάταν γυαλίνα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Το τέλος.

ΣΤΗΝ πιο περίβλεπτη

τοποθεσία της 'Ακρο-
πόλεως σε μια θέσι που δε-

σποζε απόλυτα το αρχαίο
άστυ υψώνεται επιβλητικός

ο Παρθενών. Είναι το τελει-
ότερο μνημείο που μόρε-

σε ο άνθρωπος να συλλάβη
και να εκτελέσει σε μια έ-

ποχή, που η τέχνη και το
πνεύμα είχαν φτάσει στο

απόγειό τους.

Ακριβώς δε σαν μια συ-
νισταμένη της υψηλότερης

αυτής πνευματικής και
καλλιτεχνικής προσπάθει-

ας, πρέπει να ιδούμε το άθνατο αυτό μνημείο της 'Α-
κροπόλεως. Σήμερα, οι κολώνες που σώζονται ακόμα

από τον Παρθενώνα, μας δίνουν μια πενιχρή ιδέα από
τον αρχαίο ναό της 'Αθηνάς, με τον όποιον ο Περικλής,
τον 5ον π. Χ. αιώνα, στόλισε τον 'Ιερό Βράχο.

★

Ο Παρθενών χτίστηκε στην ίδια θέσι που υπήρχε
ένας παλαιότερος ναός αφιερωμένος επίσης στη Θεά

'Αθηνά και τον όποιον είχαν κάψει οι Πέρσες, λίγο πριν
από την καταστροφή τους στη Σαλαμίνα

Το χτίσιμο του Παρθενώνος κράτησε μια δεκαετία
(447—438 π. Χ.). Στο διάστημα αυτό τα λατομεία

της 'Αττικής έδιναν τα ωραιότερα μάρμαρά τους, που
τα κατεργάζονταν χιλιάδες εργάτες, τεχνίτες και

καλλιτέχνες. Ο ίδιος ο Περικλής έ-
πέβλεπε την ανοικοδόμησι, έχον-

τας καλλιτεχνικό σύμβουλο και
συμπαραστάτη το Φειδία, που ήταν

και ο γενικός επίτροπος των έργων.
'Ενα τεχνικό έπιτελείο υπό τη διεύ-

θυνσι μεγάλων αρχιτεκτόνων και
μηχανικών είχε αναλάβει την εκτέ-

λεσι. Ο 'Ικτίνος και ο Καλλικρά-
της — ο πρώτος ήταν ο αρχιτέ-

κτονας του Παρθενώνος και ο δεύ-
τερος ο μηχανικός — ήταν τεχνικοί,

που θα τιμούσαν κάθε εποχή. 'Ας
λάβωμε ακόμη υπ' όψη μας πως τα

ανάγλυφα και τα αγάλματα του
Παρθενώνος, και γενικώτερα όλη η

διακόσμησης του, έφεραν τη σφρα-
γίδα της μεγαλοφυΐας του Φειδία.

Στο Φειδία ώφειλετο και το χρυ-
σελεφάντινο άγαλμα της 'Αθηνάς,

που ήταν στήμενο στο βάθος του
ναού σε ύπερφυσιικό μέγεθος, και

έθεωρείτο ένα από τα άριστουργή-
ματα του αρχαίου κόσμου. Το ά-

γαλμα παρίστανε την 'Αθηνά πά-
νοπλη και ήταν φτιαγμένο από χρυ-
σάφι και έλεφαντόδοντο. Το βάρος του

νόσσε τον ένα τόννο.

★

Εκτός από το χρυσελεφάντινο άγαλμα της 'Αθηνάς,
και τα άλλα ανάγλυφα και ανάγλυφα, που κοσμούσαν

τα αετώματα και τις μετώπες του Παρθενώνος, φημι-
ζόντουσαν ως τα τελειότερα της αρχαίας τέχνης και

συντελούσαν στην ωραιότητα του μνημείου. 'Εκείνο δέ-
μως που είναι πραγματικά αξιοθαύμαστο στον Παρθε-
νώνα είναι η καλλιτεχνική ακρίβεια και οι αναλογίες

του, που τον καθιστούν απαράμιλλο. Και μολονότι εί-
ναι χτισμένος σε βαρύ δωρικό ρυθμό και παρά το μέγα-

θος του (70 μέτρα μήκος, 31 πλάτος και 10½ μέτρα
ύψος οι κολώνες) ωστόσο δεν φαίνεται ούτε πολύ βα-
ρύς ούτε πολύ ελαφρός, δίνει δε συγχρόνως την εντύ-
πωσι και του κομψού και του ρωμαλέου.

★

Μετά την επικράτησι του χριστιανισμού ή τύχη του
Παρθενώνος συνδέθηκε με τη νέα θρησκεία. Η παρθέ-
νος 'Αθηνά παραχώρησε τη θέσι της στη νέα παρθέ-
νο του χριστιανισμού, την Παναγία και ο Παρθενών δια-
τηρήθηκε ως εκκλησία μέχρι την υποδούλωσι της 'Ελ-
λάδος στους Τούρκους, όποτε μετατράπηκε σε τζαμί.

Ο Μωάμεθ ο Κατακτητής όταν για πρώτη φορά
ήλθε στην 'Αθήνα, το 1458, ανέθηκε στην Ακρόπολι

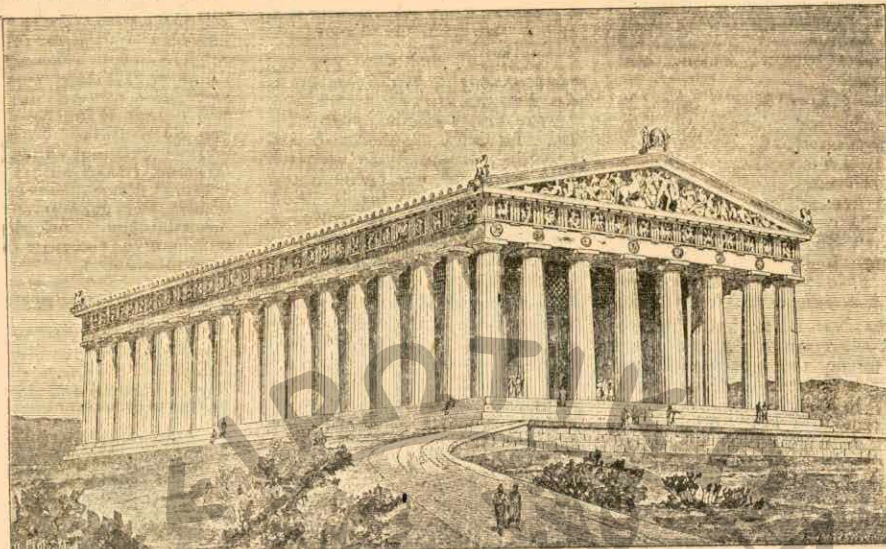
Ο Παρθενών

λοι περιηγηται μας δίνουν λεπτομέρειες για τον Παρ-
θενώνα ως τζαμί, που παρά τις μετατροπές που είχε
υποστή — και προτύτερα όταν έγινε εκκλησία — ως-
τσο διατηρείτο άκεραίος και σε καλή κατάσταση

'Αλλά η μεγάλη καταστροφή έγινε το 1687 όταν
οι 'Ενετοί με το Μοροζίνη, πολιορκώντας την 'Ακρόπο-
λι που την κατείχαν οι Τούρκοι, χτύπησαν με το πυ-
ροβολικό τους τον Παρθενώνα. Μια βόμβα τότε έπεσε

στον Παρθενώνα, έβαλε φωτιά στο μαρουτι που ήταν
αποθηκευμένο σ' αυτόν και τον μετέβαλε σε ερείπια!

'Υστερ' από ένα και πλέον αιώνα ήλθε να συμπληρώ-
ση την καταστροφή ένας καινούργιος Βάνδαλος, ο 'Αγ-
γλος 'Ελγίνος. Γυρίζοντας από την πρεσβεία της Κων-
σταντινουπόλεως στην πατρίδα του, ο 'Ελγίνος, κατώρ-

Ο Παρθενών, όπως ακριβώς ήταν κατά την εποχή του Περικλέους.

θωσε με άφθονο χρήμα και με διάφορα άλλα μέσα να
πάρη την άδεια από τους Τούρκους να ξεσηκώση όσες
αρχαιότητες ήθελε από την 'Αθήνα. Και μαζί με πολ-
λά άλλα αρχαία έβγαλε από τις μετώπες του Παρθε-
νώνος και τα περίφημα ανάγλυφα του Φειδία, τα μετέ-
φερε στην Άγγλία, και τα πούλησε στο Βρετανικό

Μουσείο.

Για να αποθανάτιση δε ίσως, το κατορθώμά του, ο

'Ελγίνος, έписσε κι' έχάραξε στο επάνω μέρος του

Παρθενώνος το όνομά του και της γυναίκας του. Πρά-
γμα που τόσο εχθύει το Λόρδο Βύρωνα, όταν κατό-
πιν επισκέφθηκε την 'Αθήνα, ώστε ο εύγενής και φιλελ-
ληνικότατος εκείνος 'Αγγλος — αν και κουτσός —

σκαρφάλωσε με κίνδυνο της ζωής του ως την επιγραφή

του 'Ελγίνου και αφού την έσβυσε με τα ίδια του τα

χέρια, έβαλε κι' έχάραξαν επάνω σ' αυτήν ένα λατινικό

δίστιχο που έδειχνε όλη την αγανάκτησι του ποιητή:

Quod non fecerunt Gothi

hoc fecerunt Scotti

(Ό,τι δεν έκαναν οι Γότθοι, το έκαναν οι Σκώτοι)

Μά ούτε οι Σκώτοι ούτε οι 'Αγγλοι σκέφθηκαν ως

σήμερα να επανορθώσουν την ιεροσυλία του 'Ελγίνου

Και τα απαράμιλλα μάρμαρα του Φειδία εξακλούθου

να βρίσκονται ακόμη στο Βρετανικό Μουσείο.

ΕΠΑΜ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο βήχας που σημαίνει καρκίνο

Φταίει το κάπνισμα ή οι αναθυμιάσεις των βιομηχανιών

«Τσιγαρόβηχας», λένε πολλοί, για να χαρακτηρίσουν ένα ξερό βήχα που τους πιάει κάθε τόσο, χωρίς φανερό λόγο, και που διαρκεί λίγες μέρες κάθε φορά. Αλλάζουν επανειλημμένως μάσκα τοιγύθεν, με τη ματαιία ελπίδα να βρουν ανακούφιση. Κι' αν ακόμη επιβληθούν στον εαυτό τους και κόψουν τελείως το τσιγάρο, ο βήχας εξακολουθεί.

Γιατί στην περίπτωση αυτή — που παρατηρείται ιδίως σε άνδρες μεσοκόπους — ο βήχας που φαίνεται άσημαντος, μπορεί ν' αποτελεί σύμπτωμα καρκίνου. Φυσικά, δεν συμβαίνει πάντοτε αυτό. Έπιβάλλεται όμως να γίνει μια ακτινογραφία, που θα αποκάλυψη αν υπάρχει ή όχι καρκινώδης όγκος στους πνεύμονες. Μια εγκαιρια έγκριση σ'αυτή τότε τον άσθενή, η τουλάχιστον προσθέτει αρκετά χρόνια στη ζωή του.

Ποδ ενός αιώνα, μόνον ένας καρκίνος, στους χίλιους, πρωτοεμφανιζόταν στους πνεύμονες. Σήμερα όμως η συχνότης του καρκίνου των πνευμόνων έχει φθάσει στα 10 %. 'Απ' όλες δε τις περιπτώσεις του, τα 85 % εμφανίζονται σε άνδρες ιδίως μεταξύ 50-60 ετών. Στις γυναίκες είναι σπάνιος ο καρκίνος του πνεύμονος.

Δεν έχει εξακριβωθεί ακόμη η πραγματική αιτία της εμφάνισης αυτής του καρκίνου. Πάντως, φαίνεται πως συντελούν στην εμφάνισή της διάφοροι παράγοντες, που προκαλούν ένα χρόνιο έρεθισμό των αναπνευστικών οργάνων: καπνός, έργοστασίων, σκόνης από πέτρες ή άσβεστη, ή άσφαλτος των δομών οι εξατμίσεις των αυτοκινήτων και διάφορες άλλες βλαβερές αναθυμιάσεις. Το ίδιο μπορούμε να πούμε για τα επανειλημμένα κρουαζιέματα τις μολύνσεις των αναπνευστικών οργάνων και το υπερβολικό κάπνισμα, που ερεθίζουν εξακολουθητικά τις μεμβράνες των βρόγχων.

Μερικοί ειδικοί καταδικάζουν ιδίως το κάπνισμα, ενώ άλλοι θεωρούν επιβλαβέστερα τα ερεθιστικά συστατικά του αέρος που αναπνέουμε. Οι πρώτοι επικαλούνται δυο επιχειρήματα: 'Ότι η αύξηση των περιπτώσεων του καρκίνου του πνεύμονος συσχετίζεται με τη μεγαλύτερη κατανάλωση τσιγάρων, κι' ότι στις γυναίκες σπανίζει αυτή η πάθηση ακριβώς, επειδή δεν καπνίζουν πολύ. Οι άλλοι όμως τονίζουν ότι η αστυφιλία της έποχής μας, που συγκέντρωσε τόσους ανθρώπους στη μολυσμένη ατμόσφαιρα των μεγάλων πόλεων, αύξησε μοιραίως τα κρουσμάτα του καρκίνου του πνεύμονος.

Πάντως, σε διάφορες αμερικανικές πολιτείες, υπάρχει τώρα ειδική νομοθεσία, για την

προστασία των εργατών από βλαβερούς καπνούς και χημικούς ατμούς.

Ποιά είναι τα πρώτα συμπτώματα του καρκίνου του πνεύμονος; Ο βήχας, τα πτύελα κι' οι πόνοι στο στήθος. Ακολουθούν ύστερα απώλεια βάρους, αιμοπτώσεις και δύσπνοια, με την έλαχιστη σωματική κόπωση.

Αντίθετα μ' ό,τι πιστεύει ο πολλός κόσμος, η κοινότερη αιτία των αιμοπτύσεων, δεν είναι η φυματίωση, αλλά ο καρκίνος των πνευμόνων.

Ο βήχας αποτελεί ένα σπουδαίο προειδοποιητικό σημείο. Κάθε βήχας που διαρκεί περισσότερο από 3 βδομάδες, δεν πρέπει ν' αποδίδεται επιπόλαια σ' ένα «έπιμονο κρουαζιέμα», αλλά να ερευνηθεί η αιτία του από το γιατρό.

Ο βήχας του καρκίνου του πνεύμονος είναι ξερός και μοιάζει σαν να ξεσχίζει το στήθος. Όταν εμφανισθούν και πτύελα, είναι στην αρχή λευκά και υαλώδη, ύστερα όμως γίνονται κιτρινωπά ή περιέχουν μικρά κομμάτια άσπρου ιστού. Άμα προχωρήσει πολύ η άσθeneia, αρχίζουν να βήχονται τα πτύελα με αίμα, ροζ ή κόκκινα.

Οι πόνοι του στήθους συνοδεύουν συχνά η ακολουθούν το χρόνιο βήχα του καρκίνου. Είναι άμβλείς, ή διαπεραστικοί, αλλά διακεκομμένοι, περιορίζονται δε στη μία πλευρά του στήθους είτε κάτω από το στήθος. Μπορεί να έπекταθούν ως τον ώμο.

Συνών, ο άσθενής δυσκολεύεται ν' αναπνεύσει, όταν περπατήσει ή ανηφορίσει ή όταν ανεβεί μια σκάλα. Ο βήχας μπορεί να προκαλέσει τόσο δυνατό πόνο, ώστε ο άρρωστος σφίγγει με το χέρι το στήθος του, προσπαθώντας να τον συγκρατήσει.

Δυστυχώς, τα συμπτώματα αυτά είναι αβέβαια και με βραδεία εξέλιξη κι' έτσι μένουν στην άοχη άπαρατήρητα.

Έκτος απ' την ακτινογράφηση, άλλο σύγχρονο μέσον διαγνώσεως του καρκίνου του πνεύμονος είναι η «βρογχοσκόπηση». Ένας μικρός σωλήνας εισάγεται από τον λάρυγγα, μέσα στους βρόγχους, κι' έχει στην άκρη του ένα μικρό φως, που επιτρέπει στο γιατρό να ιδεί κάθε παθολογική αλλαγή των αναπνευστικών οργάνων. Με τη μέθοδο αυτή, μπορεί ν' ανακαλυφθεί ο καρκίνος του πνεύμονος στα 75 % των περιπτώσεων.

Συνχρόνως, με τη βοήθεια του βρογχοσκοπίου, ο γιατρός μπορεί να κόψει μικρά κομμάτια ιστού των αναπνευστικών οργάνων και να τα εξετάσει μικροσκοπικώς.

Τέλος, υπάρχει η νεωτάτη τεχνική της κυτταρολογικής έ-

ξετάσεως των πτυέλων (έπέκτασις της μεθόδου του Έλληνοαμερικανού δόκτορος Παπα-νικολάου). Τα αποτελέσματά της είναι ακριβή κατά 92 %.

Όσο για το ποσοστόν θε-ραπείας, φθάνει σήμερα τα 78% έφόσον η διάγνωση και η έγγεισησις θα γίνουν έγκαιρως.

•••

Οι πόνοι της πολιομυελίτιδος

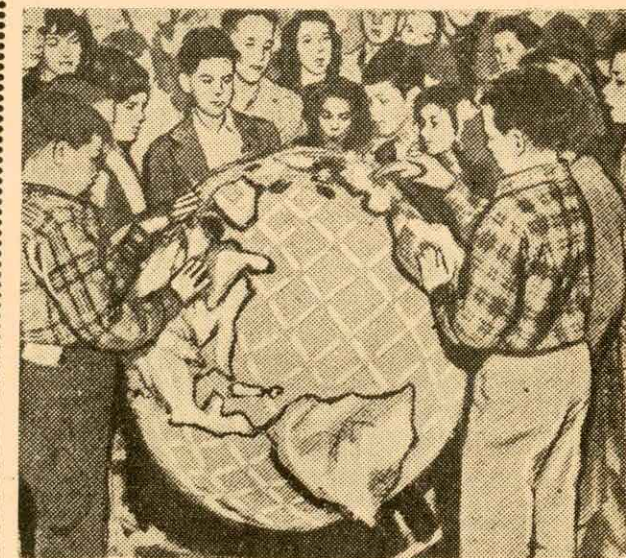
Οι βασιανιστικοί πόνοι και οι μυϊκοί σπασμοί που προκαλεί η πολιομυελίτις νικηθηκαν έπιτέλους μ' ένα νέο Ισλαμικό φάρμακο, το «ποισκολίν». Τα αποτελέσματα του έκδηλωνονται 15—30 λεπτά μετά τη λήψη του με ένδομηκή ένεση. Έχει νοσηνή μ' επιτυχία σε περισσότερους από 600 άσθενεις ως τώρα. Ένεργεί δε ως άγγειοδιασταλτικό. Όνι μόνο ανακουφίζει τον άρρωστο από τους πόνους και του επιτρέπει ν' αναπαυθεί και να κοιμηθεί, αλλά και διευκολύνει επίσης τη θεραπεία.

Οι «μολυβδιάσεις» των παιδιών

Τα μολυβένια στοασιωτάκια και ο μόλυβδος που περιέχουν διάφορες βαφές έπιπλων κλπ. προκαλούν όχι λίγες θανατηφόρες δηλητηριάσεις στα παιδιά. Τα συμπτώματα αϊτών των δηλητηριάσεων δεν ξεχωρίζουν στην άοχη από των κοινών παιδικών άσθενειών. Το παιδί γίνεται εύρεθιστο, κάνει την όρεξή του, έχει δυσκοιλιότητα, έμετους, μυϊκούς πόνους και μια νλωιάδα που υπολείνεται από άποδοξη κατά λάθος σε αναμιά. Έγερτα άκούθουν σπασμοί παύσεις και θάνατος. Πολλά παιδιά έχουν έγνοισθη άδικώς γιατί ο γιατρός νόμισε πως έπρόκειτο περί σκοληκοειδίτιδος, ενώ είναι πάθει στην πραγματικότητα δηλητηρίαση από μόλυβδο.

Άπέτυχε το «κρεμιοζέν»

Στο τελευταίο φύλλο της «Εφημερίδας της Αμερικανικής Ιατρικής Έταιρείας» ο δόκτωρ Χένρι Σζουινέβερκ εξέτασε την

ΥΔΡΟΓΕΙΕΣ ΣΦΑΙΡΕΣ ΓΙΑ ΤΥΦΛΟΥΣ

Ευπειθέμενοι από το σύστημα της γνωστής νοσφής των τυφλών «Μπραίν» οι Αμερικανοί κατεσκεύασαν ανάγλυφες υδρογείες σφαίρες με τους παραλλήλους και τους μεσημβιανούς των που θα επιτρέψουν στους τυφλούς να πλοηγηθούν τις γεωγραφικές τους γνώσεις. Στη φωτογραφία μας οι τυφλοί υαθται ένος σχολείου του Μπερκλέυ της Καλιφορνίας, ενώ μελετούν με την όψη τη υροφή και το σήμα των πέντε ήπείρων.

αποτελεσματικότητα του «κρεμιοζέν» κατά του καρκίνου. Απ' αυτό όόοο που διαπιστώθηκε τόσο Η γνική του συστήσεως δεν είναι γνωστή. Ο δόκτωρ Σζουινέβερκ όμως που πειραματίσθηκε συστηματικά μ' αυτόν θεβαιώνει ότι σε καμιά περίπτωση δεν ποστέθηκε άδύλογα αποτέλεσμα. Κατ'άληφι λοιπόν στο συμπέρασμα ότι η νεοσυνεργική ή ακτινοθεραπεία και οι όουινε έξασκολούθουν να είναι τα μόνα μέσα καταπολεμώσεως του καρκίνου.

Οι υπερήχοι ξεχωρίζουν τα κύτταρα

Όπως ένομε νοάσει έπανε-λημμένως οι υπερήχοι είναι ήνοι ύψηλης συχνότητος που δεν τους αντιλαμβάνεται το ανθρώπινο αυτί. Τώρα λοιπόν γίνονται στην Αμερική πειράματα με ένα «υπερηχοσκόπιο», για να εξακριβωθεί αν με τη διαβίωση υπερηχητικών κυμάτων μέσα από ζωικούς ιστούς, μπορεί να διακρίνει κανείς μεταξύ τους τα κύτταρα που έχουν διαφορετική πυκνότητα. Μ' αυτή τη μέθοδο — αν έπιτύχει τελικά — θα μπορούσαν έπιση-μονες να έχουν μια πλήρη εικόνα του έσωτερικού του σώματος και να ανακαλύπτουν τα καρκινώματα έφόσον είναι στην άοχη τους ά-κούπη.

Για να...είνε άτακτα τα παιδιά!

Σύμφωνα με τη «Βοετανική Ιατρική Έφημερίδα», οι Άγγλοι έπιστήμονες ανέκάλυψαν έναν όοο που έχει την ιδιότητα να καταπολεμά μέσα σε μερικές έβδομάδες την άπάθεια και την ό-κνησία των παιδιών και να τ' κάνει ζωηρά εύκιντα και... άτακτα. (Δεν ποέπει να ξενοούμε ότι είναι ποστωίωτος ένα άτακτο παιδί, από ένα άλλο που δεν αντιδρά στις έξωτερικές έντυπώ-σεις και φαίνεται σαν κοιμισμένο). Ο όοος αυτός που είναι ένα όοονικό πασασκεύασμα, άπο-κλήθηκε διυδροσσοάνδοστρον ή για συντομία D.A.

ΤΟ ΜΑΡΤΥΡΙΟ της φαγούρας

Πώς μπορούμε να καταργήσουμε το ξύσιμο

Όπως ο πόνος, έτσι και η φαγούρα αποτελεί ένα μέτρο προνοίας της Φύσεως, μια προειδοποίηση για κάποιον έξωτερικό κίνδυνο που απειλεί το σώμα μας.

Όσο για το ξύσιμο, είναι μια ένστικτη προσπάθειά μας ν' απομακρύνουμε τα αντίκείμενα που έρεθίζουν τα νεύρα του δέρματος και προκαλούν τη φαγούρα. Μπορούμε ακόμη να το χαρακτηρίσουμε σαν ένα «τρίψιμο» του δέρματος, που γίνεται όμως με τη νύχια. Δυστυχώς όμως, πολλές φορές καταντάει μια συνήθεια που προκαλεί σημαντικές βλάβες—χωρίς να λογαριάσουμε και το αντίσπαστικό θέαμα που παρουσιάζει.

Πρέπει να σημειωθεί ότι η ύποβολή παίξει σπουδαίο ρόλο στη φαγούρα και στο ξύσιμο. Άν, π. χ., ένας ήθοποιός αρχίσει να ξύνεται έπιμονα πάνω στη σκηνή, όλοι σχεδόν οι θεαταί θ' ακολουθήσουν σε λίγο το παράδειγμά του.

Αναφέρεται ακόμη η χαρακτηριστική περίπτωση ένος καθηγητού της Ιατρικής, που έδειχνε στους φοιτητές του ένα παχύχονα από φθειρίσι. Βλέποντας τα συχαμερά παράσιτα, οι φοιτηταί άρχισαν να νοιώθουν φαγούρα και να ξύνονται. Κι' ο καθηγητής ά-κάμη έκανε το ίδιο!

Όρισμένοι νευροπαθείς νομίζουν ότι υποφέρουν από φαγούρα, και ξύνονται τόσο πολύ, ώστε παραμορφώνουν το πρόσωπό τους. Η λεγομένη «νευροδερματίτις» του τραχήλου των γυναικών είναι μια αλλοίωση του δέρματος στο μέρος εκείνο (πάχυνσις και σχηματισμός λεπιών) όφειλουμένη στο πολύ ξύσιμο. Το ίδιο φαινόμενο παρατηρείται και σε άντρες, στο πίσω μέρος του μπράτσου.

Έξ άλλου, οι ψυχίατροι έχουν παρατηρήσει ότι υπάρχουν πολλοί άνθρωποι, που ξύνονται μόνο και μόνο για να ικανοποιήσουν μια ύποσυνείδητη έπιθυμία πόνου ή άπολαύσεως. Άλλα και διάφορες ψυχικές διαταραχές, ισχυρές συν-κινήσεις κλπ. μπορεί να φέρουν φαγούρα.

Έκτος της φανταστικής αύτης φαγούρας, υπάρχει και η πραγματική, που διαρκεί έπι πολύ και άφου ακόμη λείψει το αίτιο που την προκάλεσε. Συνέπεια της είναι το έξακολουθητικό ξύσιμο, που δημιουργεί διάφορες δερματικές βλάβες.

Το μέρος όπου εμφανίζεται η φαγούρα, αποτελεί πολλές φορές ένδειξη της αίτίας που την προκαλεί. Η ψώρα π. χ. φέρνει φαγούρα σ' όλο το ύπόλοιπο σώμα, ποτέ όμως στο λαιμό και στο πρόσωπο.

Το χαρακτηριστικό είναι ά-κόμη ότι η φαγούρα αυτή χειροτερεύει όταν ξεσταθεί το σώμα, στο κρεβάτι ή έπειτα από ένα πλούσιο γεύμα με όινα-πνευματώδη και ζεστές σού-πες.

Άλλοτε όμως μπορεί να μας ξεγελάσει η φαγούρα. Οι ψείρες της κεφαλής π.χ., μολονά-

τι φωνάζουν μόνο στο τριχωτό δέρμα, μπορεί να προκαλέσουν φαγούρα σ' όλόκληρο το σώμα.

Έκτος απ' τις δερματικές παθήσεις, έκζέματα κλπ., που έχουν σύμπτωμά τους τη φαγούρα, την προκαλούν επίσης και διάφορες έρεθιστικές ύοσι-ες που έρχονται σ' έπαφή με το δέρμα, τροφές, φάρμακα, κλπ. Στο δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο, ύπεφεραν από φαγούρα πολλοί από τους άνδρες των αμερικανικών δυνάμεων, που έπαρναν άεμπρίνη ως προφυλακτικό κατά της έλονο-σίας. Πέρασε δε άρκετός καιρός ώσπου ν' ανακαλύψουν την αίτία οι στρατιωτικοί γιατροί.

Η άποτελεσματική καταπο-λέμησις της φαγούρας σπάνια έπιτυγχάνεται με το ξύσιμο. Όπως ξυνόμαστε συνήθως, έρεθίζουμε το δέρμα με τα νύχια μας και η φαγούρα δυναμώνει, ενώ συγχρόνως σχηματίζονται μικρές γρατσουνιές που ύποδο-ηθούν τις διάφορες μολύνσεις.

Τα ίδια ανεπιθύμητα άπο-τελέσματα μπορεί να προκαλέ-ση και το δυνατό τρίψιμο του δέρματος.

Τί πρέπει να κάνουμε λοι-πόν, όταν έχουμε φαγούρα; Να πιέσουμε δυνατά το μέρος εκείνο του δέρματος με τον ά-ντικειρα ή με τ' άλλα δάχτυλά μας. Έχει διαπιστωθεί πρά-γματι ότι, ενώ το ξύσιμο ή το τρίψιμο βλάπτουν το δέρμα, η πίεσις δεν του κάνει καθόλου κακό, ενώ έξ άλλου έξουτερών-ει τον έρεθισμό που προκα-λεσε τη φαγούρα. Η μέθοδος αυτή είναι εύεργετική ιδίως σ' ένα δημόσιο μέρος, όπου οι καλοί τρόποι μας άπαγορεύουν να ξυστούμε.

Στο σπίτι μας, μπορούμε να μεταχειρισθούμε και άλλα μέ-σα: Αφίνομε π. χ. να τρέξει σιγά-σιγά κρύο νερό πάνω στο σημείο της φαγούρας, ή δένου-με σφιχτά ένα πανί βρεγμένο με κρύο νερό (χωρίς να τρίψουμε καθόλου), ή άκουμπάμε ένα κομμάτι πάγο.

Μπορούμε ακόμη να βάλουμε λίγη βαζελίνη. Άπαγορεύεται άπολύτως το σαπούνι.

Άν, με τα μέσα αυτά, δεν περάσει η φαγούρα μέσα σε 12—14 ώρες, πρέπει πιά ν' άποταθούμε στο γιατρό.

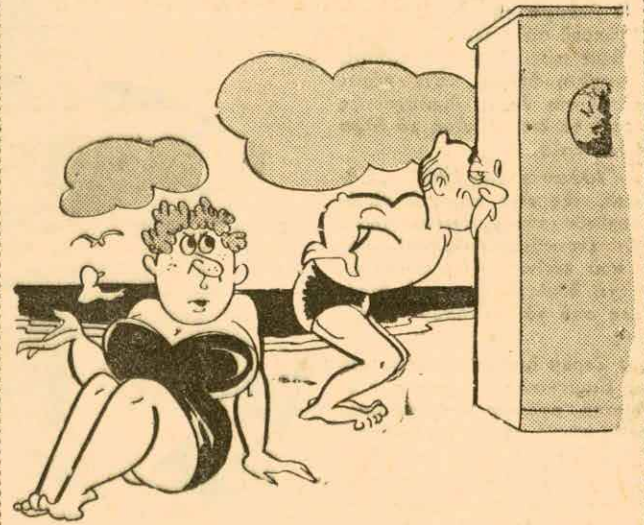
•••

Η άδηφαγία σημείον όγκου

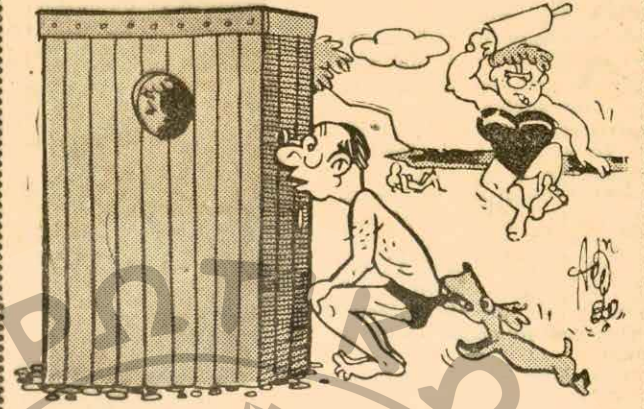
Σύμφωνα με τις έρευνες και τα πειράματα που έκαμε πάνω σε 30 άτομα ο Αμερικανός δόκτωρ Ουάλτερ Κιρσμπάουμ, η ύπερβολική άδηφαγία μπορεί ν' αποτελεί σύμπτωμα όγκου του έγκεφάλου! Φαίνεται δηλα-δή ότι ο όγκος αυτός έρεθίζει ώρισμένο μέρος του έγκεφάλου (τους προμετωπικούς λοβούς), που ρυθμίζει την όρεξη και προκαλεί το συναίσθημα της πείνας. Μεταξύ των περιπτώ-σεων, που άπασχόλησαν το δό-κτωρα Κιρσμπάουμ, ήταν μια γυναίκα 53 ετών, που κατα-βρόχθιζε ό,τι υπήρχε πάνω στο τραπέζι, πριν προλάβουν να φάνε τίποτε τα άλλα μέλη της οικογενείας της. Μια νέα, παν-τρεμένη, ήταν ίκανή να τρώει έπι μια όλόκληρη νύχτα. Κόι μια άλλη κατέπινε άμάσπτα τα φαγητά, για να τα κατα-βροχθήσει γρηγορότερα! Όλες τους λοιπόν είχαν όγκο στον έγκεφαλο.

Τελωτοθεραπεία

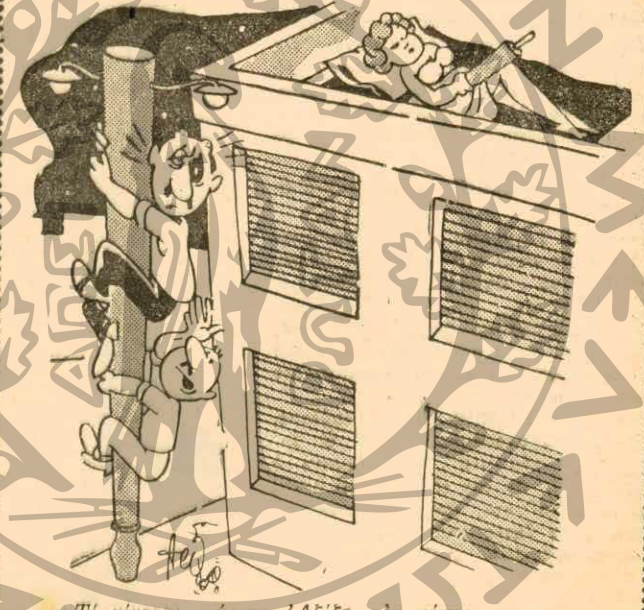
(Του Άρχέλαου)

— Πάλι σε πιάσανε τα νεφρά σου, Χαρίδημε!... Καλά σου έλεγα να πάμε στην Αϊδηψό!...

Αλληλεγγύη!...

— Τί γίνεται, κύριε. Αξίζει τον κόπο!...

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

-Μεσάνυχτα, μουρμούρισε ή Νόρα κυττάζοντας τὸ ρολογάκι τοῦ χεριοῦ της, καὶ ὁ Ζερόμ ἀκόμη δὲν φάνηκε! Θεέ μου, τουλάχιστον νὰ μὴν τοῦ συνέβη κανένο κακό! Τὸ βλέμμα της ἐχάιδεψε τὴν ὥραιο διακόσμηση τοῦ μικροῦ σαλονιοῦ μέσα στὸ ὁποῖο βρισκόταν καὶ θυμήθηκε πῶς ὅλα αὐτά, κάποια εὐλογημένη ἐποχή, τὰχε πάρει μαζί μὲ τὸν Ζερόμ διαλέγοντάς τα ἀπὸ τὸ ἓνα κί' ἀπὸ τὸ ἄλλο μικρομάγαζο.

— Ἀλλωστε ὅλα αὐτὰ χρειάζονται, τῆς εἶχε πῆ, γιὰ νὰ ὑποβοηθοῦν τὴν ἔμπνευσί σου...

Κί' ἐνοιοθε τότε μεγάλη χαρὰ πού ἐκείνος ἐνδιαφερόταν γιὰ τὴ δουλειά της πού συνέστατο στὸ νὰ διακοσμή πορσελάνες.

Ὁ Ζερόμ ἦταν ἀντιπρόσωπος ἐνὸς βιομηχανικοῦ οἴκου στὸ ἐξωτερικό, πράγμα πού τὸν ὑποχρέωνε συχνὰ νὰ κάνη μακρόχρονα ταξίδια. Κί' αὐτὸ ἀποτελοῦσε τὴ μοναδική σκιά στὴν εὐτυχία πού γνώριζαν τέσσερα χρόνια τώρα παντρεμένοι.

Σήμερα ὁμως ἡ Νόρα σκεφτόταν μὲ ἀπελπισία ὅτι ἡ εὐτυχία αὐτὴ ἔφευγέ κί' ὅτι ὁ Ζερόμ δὲν ἦταν πιά ὁ ἴδιος γι' αὐτήν. Φαινομενικά, πίεζε τὸν ἐαυτὸ του ἀπὸ τῆς δειχνῆ μιά τρυφερότητα, πού δὲν τὴν εἶχε πιά μέσα στὴν καρδιά.

« Ἀγαπᾷ μίαν ἄλλη! » σκεφτόταν. Τὰ φιλιὰ πού τῆς ἔδινε ἔμοιαζαν σὰν ἐλεημοσύνη.

— Δὲν ὑπάρχει χειρότερο πράγμα στὸν ἔρωτα ἀπὸ τὸ ψέμμα! εἶπε στὸν ἄντρα της ὅταν, γυρίζοντας στὶς δύο μετὰ τὰ μεσάνυχτα, τὴν βρῆκε ὄρθια νὰ τοῦ ζητᾷ νὰ τῆς πῇ τὴν ἀλήθεια.

Ὁ Ζερόμ χαμήλωσε τὸ κεφάλι του.

— Τὴν ἀλήθεια; ἐπανελάβε σὰν ἡχώ.

— Ναί, ὅποια κί' ἂν εἶναι!...

Ἐκείνος ἐδίστασε. Ἡ Νόρα ἐπέμεινε:

— Ἡ ὥρα εἶναι δύο καὶ εἶναι ἡ πρώτη φορά πού ἔρχεσαι τόσο ἀργά. Ὡς τώρα εὕρισκες ἀνεκτὰ προσχήματα γιὰ τὶς ἀπουσίες σου, ἀλλὰ τέτοια ὥρα, ξημερώματα, δὲν συζητοῦν γιὰ δουλειές! Τί συμβαίνει, Ζερόμ; Θέλω νὰ ξέρω!

Εκείνος φάνηκε σὰν νὰ πῆρε μιά ἀπόφασι.

— Ἀφοῦ ἐπιμένεις... ἐξ ἄλλου μπορεῖ ἔτσι νὰ εἶναι καὶ καλύτερα. Νόρα, συχώρεσέ με... ἀγαπᾷ μίαν ἄλλη!

— Ποιάν;

— Τί ἐνδιαφέρει; Δὲν τὴ γνωρίζεις. Συγκρατήθηκε. Καὶ μόνο μιά ἔντονη χλωμάδα ἀπλώθηκε στὸ κουκλίστικο προσώπκι της.

— Τί σκέπτεσαι νὰ κάνης; τραύλισε.

— Δὲν τὸ σκέφθηκα... Ἀλλ' ἂν κί' ἐσύ ἦσουν σύμφωνη... μουρμούρισε ὁ Ζερόμ, ναί... ἂν δὲν εἶχες ἀντίρρηση...

— Γιὰ διαζύγιο; τὸν διέκοψε ἐκείνη. Ποτέ! Δὲν ἔχεις γιὰ τίποτα νὰ με κατηγορήσης ἐσύ... Φύγε, ἂν θέλης,

δὲν μπορῶ νὰ σὲ κρατήσω, ἀλλὰ θὰ μείνω γυναίκα σου!

★

Δυὸ χρόνια ἀργότερα. Ἡ αἴθουσα τοῦ καουργοδικείου ἦταν σχεδὸν ἄδεια. Τὸ κοινὸν δὲν δείχνει ἐνδιαφέρον παρὰ μόνο γιὰ δράματα συνταρακτικά καὶ δὲν μποροῦσε νὰ μαντέψῃ ὅτι κάτω ἀπὸ τὴν ἀπλὴ κατηγορία «οἰκειοποιήσις ἄλλοτρίου κεφαλαίου» θὰ κρυβόταν μιά πραγματικὴ αἰσθηματικὴ τραγωδία.

Ὁ κατηγορούμενος ὡδηγήθηκε στὸ ἐδῶλιο. Μετὰ τὴν ἀνάγνωσι τοῦ κατηγορητηρίου, ὁ Πρόεδρος ἐδήλωσε:

— Κατηγορεῖσαι ὅτι οἰκειοποιήθηκες δυὸ ἑκατομύρια πού ἀνήκαν στὸν προιστάμενό σου. Σοῦ ἀνέθεσε νὰ τὰ καταβάλῃς σὲ διάφορα ἰσπανικά ἐργοστάσια κί' ἐσύ πῆγες στὴ Μαδρίτη καὶ τὰ διέθεσες γιὰ προσωπικὴ σου ἐπιχείρησι. Ἐξήγησε στὸ δικαστήριό τοὺς λόγους αὐτῆς τῆς πράξεώς σου.

Ὁρθίος στὸ ἐδῶλιο, μὲ φωνὴ πού ἔτρεμε ἀπὸ τὴν ταραχή, ὁ κατηγορούμενος εἶπε:

— Μέχρι πρὶν ἀπὸ τρία ἀκόμη χρόνια, κύριε Πρόεδρε, ἦμουν ἓνας τίμιος ἄνθρωπος... εἶνα μιά καλὴ

ἀσὶ ἐπὶ πολλὰ χρόνια καὶ ὁ προιστάμενός μου μοῦ εἶχε τόση ἐμπιστοσύνη, πού μοῦ ἀνέθετε νὰ εἰσπράττω ἢ νὰ πληρώνω σημαντικὰ ποσά. Ἦμουν περιοδύων ἀντιπρόσωπός του, ἀλλὰ κατὰ ἓναν τρόπο καὶ ταμίας του σὲ διάφορες περιπτώσεις συναλλαγῶν του μὲ τὸ ἐξωτερικό... Ποτὲ ὁ προιστάμενός μου δὲν ἐξεδήλωσε παράπονο.

— Αὐτὸ εἶναι ἀληθινὸ, ἀνεγνώρισε ὁ Πρόεδρος, γι' αὐτὸ ἀλλωστε καὶ δὲν κατέφυγε ἀμέσως στὴ Δικαιοσύνη. Σοῦ ἔγραψε κατ' ἐπανάληψιν καὶ σὲ συνεβούλευσε, ἢ νὰ μετρήσῃς τὰ χρήματα ἐκεῖ πού ἔπρεπε, ἢ νὰ τοῦ τὰ ἐπιστρέψῃς.

— Ἐσκόπευα νὰ τὸ κάμω, γιὰτὶ τὰ χρήματα αὐτὰ δὲν τὰ ξόδεψα ἐγὼ κί' ἐκεῖ. Ἀνοίξα στὴ Μαδρίτη ἓνα πρατήριο λικέρ καὶ κρασιῶν, πού ἐπῆγαινε πολὺ καλά καὶ σκεφτόμουν πάντα νὰ καλύψω τὴν ὀφειλή μου.

— Γιὰ ποιὸν λόγο ἔφυγες ἀπ' τὴ Γαλλία;

— Μοῦ τὸ ἀπαίτησε ἡ Ρίτα.

— Ἀ, ναί, ἡ φιλενάδα σου, πού σ' ἀκολούθησε στὴ φυγή.

— Μοῦ ἔθεσε τὸ δίλημμα: νὰ διαλέξω ἀνάμεσα σ' ἐκείνη καὶ τὴ γυναίκα μου, τὴ Νόρα... Αὐτὴ μοῦ ἐνέπνευσε καὶ τὸ σχέδιο τῆς δραπετεύσεως...

— Τότε λοιπὸν γιὰτὶ γύρισε; Ἀφοῦ ἤξερες μάλιστα ὅτι θὰ συλλαμβανόσουν μόλις ἔφθανες στὸ Παρίσι;

— Δὲν μποροῦσα νὰ ζήσω πιά μακριὰ ἀπ' τὴ γυναίκα μου!

— Εἶσαι εὐμετάδελτος! τὸν εἰρωνεύθηκε ὁ Πρόεδρος.

— Ὁχι, ἀπλῶς ἐγελάστηκα! Ὁ ἔρωτάς μου γιὰ τὴ Ρίτα δὲν ἦταν παρὰ πόθος. Ἐπειτα ἀπὸ μερικοὺς μῆνες συμβιώσεως, ἡ ἀπογοήτευσί ἦρθε πλήρης, ἀμείλικτη, ἀνελέητη, καὶ εἶδα καθαρά τὸν ἐαυτό μου: εἶχα γίνῃ κλέφτης γιὰ τὴ Ρίτα πού δὲν ἀγαποῦσα, ἐγκαταλείποντας τὴ Νόρα πού ἦταν ἡ μοναδικὴ μου ἀγάπη... Τὸ ἐνοιοθα, ἀλλὰ ἦταν ἀλλοίμονο, πολὺ ἀργὰ πιά...

Ἡ φίλη ἀντελήφθη γρήγορα τὴν ἀλλαγὴ στὴ συμπεριφορὰ τοῦ Ζερόμ της. Ἐκείνος τότε τῆς ὑποσχέθηκε ὅτι θὰ τὴν ἀγαποῦσε πάντα, ἀλλ' αὐτὸ τὸ «πάντα» δὲν κράτησε περισσότερο ἀπὸ ἓνα χρόνο. Ἡ μιά φιλονεικία ἀκολουθοῦσε τὴν ἄλλη.

— Νοσταλγεῖς τὴ γυναίκα σου! τοῦ πέταξε μιά μέρα.

Ἐκείνος δὲν ἀπάντησε.

— Ξεχνᾷς τοὺς ὄρκους σου, τὶς ὑποσχέσεις σου, μ' ἔκανες ν' ἀφίσω τὸ Παρίσι πού ἀγαποῦσα, τοὺς φίλους μου, τὴ θέσι μου!

Ὁ Ζερόμ τὴν ἀποστόμωσε:

— Εἶσαι ἰσπανίδα! Δικὴ σου ιδέα ἦταν νάρθομε ἐδῶ. Ἐχεις στ'

Ἡ μαροδιά προσβιάζει...

ὄνομά σου μιά ἐπιχείρησι, ἐπειδὴ ἐγὼ σὰν ξένος δὲν μποροῦσα νὰ τὴν γράψω στὸ δικό μου. Εἶσαι «ἀφεντικὸς» πού ἦταν τὸ ὄνειρό σου...

— Τὸ ὄνειρό μου ἦταν ἡ ἀγάπη μας, ἀλλὰ βλέπω καθαρά ὅτι σὲ χάνω. Νοσταλγεῖς τὴ γυναίκα σου, γι' αὐτὸ εἶμαι βεβαία!

Ἦταν ἀλήθεια. Καὶ μιά μέρα, ἀφίοντονα ἓνα γράμμα στὴ Ρίτα, ὅπου τῆς ἔλεγε πῶς εἶχαν γελαστῇ κί' οἱ δύο καὶ πῶς δὲν ἦταν φτιαγμένοι ὁ ἓνας γιὰ τὸν ἄλλον, ἔφυγε.

— Κάθισε, κατηγοροῦμενε. Νὰ προσέλθῃ ἡ μάρτυς Νόρα Λενοῦαρ.

Γεμάτη ταραχὴ καὶ συγκίνησι, ἡ γυναίκα τοῦ Ζερόμ πλησίασε.

— Κύριοι ἑνορκιοί, εἶπε, συγχωρήστε μου! Βρέθηκε σὲ μιά στιγμή τρέλλας καὶ ἀποδείχῃς ὅτι σήμερα ἔχει μετανοιώσει. Θὰ ἐργασθῇ... θὰ ἐργασθῇ κί' ἐγὼ... γιὰ νὰ ἐπιστρέψῃ τὰ χρήματα. Ἀγαπᾷ τὸν ἄνδρα μου καὶ θὰ τὸν ἀγαπᾷ πάντα.

Συντριμμένος, σπριασμένος στὸ ἐδῶλιο, ὁ Ζερόμ ἔκλαιγε...

— Συχώρεσέ με, Νόρα, ψιθύρισε ἐνῶ οἱ φρουροὶ τοῦ τὸν ὡδηγοῦσαν ἐξω ἀπὸ τὴν αἴθουσα ὡς ὅτου βγῇ ἡ ἀπόφασις.

Κί' ἐκείνη τοῦ ἀποκρίθηκε:

— Ἀς ξεχάσουμε αὐτὸν τὸν ἐφιάλτη... Ἐχοῦμε ἀκόμα καιρὸ γιὰ νὰ ξαναφτιάξουμε τὴν εὐτυχία μας! Ξέρω νὰ σε περιμένω...

ΚΛΩΝΤ-ΑΝΡΥ ΡΙΣΣΑΡ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Η ανειμιά του πλουσίου βαρώνου Κρέσκο, Μαργαρίτα, κι' ο σύζυγος της κόμης Ζύλ, ντε Μιρμόν, ζουν με τα μεγάλα εισοδήματα του βαρώνου, με τον οποίο συγκατοικούν. Ο κόμης παραμελεί τη γυναίκα του, κι' εκείνη συνδέεται ερωτικά με τον νεαρό Ρώσο γιατρό Ροσκώφ. Ένα παιδί, καρπός του ερωτός των, έρχεται στον κόσμο νεκρό. Ο κόμης, θεωρώντας το δικό του, δέχεται την πρόταση του οικογενειακού γιατρού του Σαβαρόλ να το αντικαταστήσουν μ' ένα νόθο κοριτσάκι, που πέθανε η μητέρα του Μοργκάν. Η Μαργαρίτα, αναισθητή δεν αντιλαμβάνεται αυτή την αντικατάσταση. Ο γιατρός Ροσκώφ, μαζί με δύο συναδέλφους του, σώζει τη ζωή της, που κινδυνεύει από την αιμορραγία του τοκετού. Περνάνε 18 χρόνια. Το κοριτσάκι, η Λευκή, έχει γίνει τώρα μια ωραιότατη κοπέλλα. Ο Ροσκώφ γυρίζει από τη Σιβηρία, όπου ήταν εξορισμένος σ' όλο αυτό το διάστημα. Η Μαργαρίτα του παρουσιάζει αυτήν που νομίζουν για κόρη τους. Ένας καλός και πλούσιος νέος, ο μαρκήσιος ντε Τεβάν, λατρεύει τη Λευκή. Μα κι' ο Πιέρ Μοργκάν — ένας ζωγράφος που ανατράφηκε σχεδόν μαζί της — νομίζει πως την αγαπάει με έρωτα. Δεν υποπτεύεται καθόλου πως είναι ο μεγαλύτερος αδελφός της, νόθο παιδί κι' αυτός της Μαργκάν. Σε μια ιδιαίτερη συνομιλία τους, προσπαθούν κι' οι δύο να ξεδιαλύνουν τα αίσθηματά τους.

2^{ος}

—Κι' εγώ, Πιέρ, θυμάμαι ευχαρίστως τα παιδικά μας χρόνια, είπε, κι' είμαι συνηθισμένη να σας θεωρώ σαν φίλο, σαν αδελφό... Είπε περιττό να σας θυμίσω μνηστικές λεπτομερείων, και γεγονότων που τ' αποδεικνύουν... Υπήρξε τόσο στενά συνδεμένος όλος ο βίος μας, ώστε θα μου προσενούσε μια άπεριόριστη λύπη ο χωρισμός μας!

—Είμαι άραγε έρωας, αυτό; Δεν ξέρω... Μήπως και σεις μπορείτε να μου το πείτε; Όχι βέβαια, αφού ζητάτε να διαφωτισθώ από μένα, που δεν ξέρω τίποτε απ' τη ζωή!

—Μου είπατε πριν από λίγο ότι έχετε περίεργες μεταπτώσεις, απ' την ταραχή και την έξαψη στην ήρεμη συμπαθία. Έγώ λοιπόν δεν δοκίμασα ποτέ τέτοιες ανύσυχες ιδέες, ούτε και όταν σας άκουγα, ούτε και τώρα που σας μιλάω. Σας αγαπούσα πάντα και σας αγαπώ πολύ, αλλά, άταραχα. Και νοιώθω πως η συμπαθία μου αυτή δεν πρόκειται ποτέ να ελαττωθώ, δι' τι κι' αν συμβεί.

—Να τί αισθάνομαι για σας. Αυτή δεν ήταν η εξήγησι που θέλετε; Η μήπως απ' αυτό; Πάντως, σας μίλησα με κάθε ειλικρίνεια.

—Αχ, Λευκή, δεν ξέρω κι' εγώ τί να σκεφθώ... Είναι τόσο δύσκολο λοιπόν να διαβάσει κανείς στην καρδιά του;

Οι δύο νέοι σώπασαν — ο Πιέρ, χλωμός και συγκινημένος, η Λευκή, άταραχη και χαμογελαστή. Μα κι' οι δύο έκαναν την ίδια ερώτησι στον εαυτό τους:

«Είμαι άραγε έρωας, αυτό που αισθάνομαι;...»

Επρεπε ωστόσο να χωριστούν πιά, για να μην κινήσουν τη γενική προσοχή.

Ο Πιέρ, με το κεφάλι φλογισμένο, κατέβηκε στον κήπο και κάθισε σ' ένα πάγκο, σ' ένα σκοτεινή γωνιά, για να προσπαθήσει να βάλει κάποια τάξι στις σκέψεις του.

Σε λίγο βγήκε κι' η Λευκή. Ένας νέος την πλησίασε τότε με σεβασμό: ο μαρκήσιος ντε Τεβάν.

—Θα σας ήμουν ευγνώμων, δεσποινίς, αν ευαρεστηθήτε να μ' ακούσετε, της είπε.

Η Λευκή εξέπληξα. Μετά τον Πιέρ Μοργκάν, ο Τεβάν! Δύο αντιστικτικές συνομιλίες, στην ίδια βραδιά...

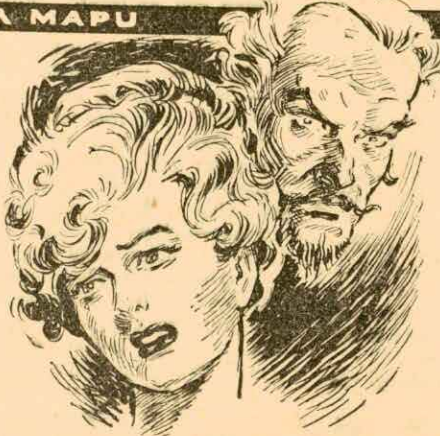
Ο μαρκήσιος παρατήρησε την έκπληξή της, δυσχεραστήθηκε και της είπε με πικρία:

—Δεν έχω, βέβαια, να επικαλεσθώ τούτους λόγους που έχει ο κ. Μοργκάν, για να μ' ακούσετε... Ωστόσο επιτρέψτε μου να επιμείνω... Κάμετέ μου τη χάρη να μ' ακούσετε και μένα!

—Γιατί αυτός ο ύπαινος, και μάλι-

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΡΟΣΚΩΦ

ΖΥΛ ΜΑΡΟΥ

στα κατ' επανάληψιν; είπε περήφανα η Λευκή.

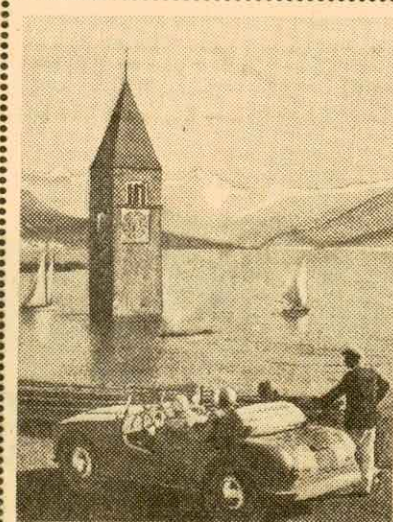
Ο Τεβάν τάχασε, κοκκίνισε. «Υστερα προσπαθήσε να δικαιολογήθης:

—Ω, δεσποινίς, καλύτερα να σας ζητήσω άμεσως συγγνώμη! είπε. Είμαι τρελλός... Μα θάχετε καταλάβει, ασφαλώς, τί αισθάνομαι για σας! Οι γυναίκες τα καταλαβαίνουν αυτά από ένστικτο. Σας αγαπώ μέχρι τρέλλας, κι' αν αποκρούσετε τον έρωτά μου θα σκοτωθώ. Βλέποντάς σας, δεσποινίς, πριν από λίγο να συνομιλήτε με τον κ. Μοργκάν και να τον ακούτε με τόσο προσοχή, ένοιωσα, να με πνίγει η ζήλεια!

—Κύριε ντε Τεβάν!

—Σας τόπα πως είμαι τρελλός! Μπορεί να προσβληθή κανείς απ' τα λόγια ενός τρελλού; Σας αγαπώ, δεσποινίς, και διαβλέπω σ' αυτό τον άνθρωπο ένα έχθρο, ένα αντίζηλο... Παρατήρησα πως σας κύταζε με τόσο τρυφερότητα, ώστε έκρινα ότι σας αγαπάει, ασφαλώς... Θέλω να μάθω αν τον αγαπάτε και σεις, Πιέρ μου!

Στέκονταν πίσω από ένα δέντρο, στη σκιά όπου δεν τους έβλεπε κανείς. Ο Τεβάν είχε πιάσει το χέρι της Λευκής και τ'όσφιγγε με πάθος μέν' στα δικά του. Έκείνη είχε θελήσει στην άρχη να το τρα-

ΕΝΑ ΚΑΤΑΠΟΝΤΙΣΜΕΝΟ ΧΟΡΙΟ

Το 1947 ύστερα από υπολογισμούς και μελέτες αποφασίστηκε να θυσιασθή το χωριό Γκράουντ του Νοτίου Τυόλου για την κατασκευή μιας λίμνης που θα έ-εασφαλίζε την κίνηση ενός μεγάλου έργοσυστήματος ηλεκτροπαραγωγής. Σήμερα πάνω από τα νερά της λίμνης αυτής δεν προσβάλλει παρά μόνο το καμπαναίο της εκκλησίας του καταποντισμένου χωριού!

βή. Μα ύστερα τότε άφί-σει...

Γιατί δεν ήταν πιά κυρία του εαυτού της και δεν υπορούσε να σκεφθώ. Τα φλογερά λόγια του Τεβάν έκαναν να χτυπή η καρδιά της τόσο δυνατά, ώστε της πονούσε σκεδόν...

Γιατί ήταν τόσο συγκινημένη κοντά του; Γιατί πριν από λίγο η συγκίνησι του Πιέρ την άφινε άταραχη και χαμογελαστή; Ποτέ δεν είχε ταραχθή τόσο, ποτέ δεν είχε νοιώσει, ότι ένοιωθε την ώρα αυτή... Της φαινόταν πως έλυωνε ολόκληρη, καθώς ο νέος της ψιθύριζε με την περιπαθώ φωνή του λόγια γεμάτα γλυκά.

«Θέλε να φύγης, μα δεν εύρισκε τη δύ-ναμι...»

—Αύριο θα μιλήσω στον πατέρα σας, θα του ζητήσω το χέρι σας, είπε ο μαρκήσιος. Το ξέρω, είναι ένα διάστημα κρίσιμο... Έμαθα απ' τη μητέρα σας ότι ο πατέρας σας αισθάνεται μια αντιπάθεια για σας κι' ότι έχει στρέψει στο γυιό του όλη τη στοργή του.

—Απατάσθε, κύριε Τεβάν! διέκοψε η Λευκή. Αυτό που όνομάζετε αντιπάθεια, δεν είναι παρά αυστηρότης, για την οποία όμολογώ πως έδινα για πολλόν καιρό ά-φορμές, με τίς απειρισμένες μου.

—Θα κάνω λοιπόν αυτό το διάστημα. Επιθυμώ όμως να έχω την άδειά σας, για ναμαι δυνατότερος και βεβαιότερος για την επιτυχία.

—Μά... δεν σκέφθηκα ακόμη...

—Ω, δεν θέλω να σας πείσω να μου απαντήσετε άμεσως! Θα πάω να δω τον πατέρα σας αύριο τ' απόγεμα. Στο μεταξύ, θα δητε και σεις τη μητέρα σας. Μιλήστε μαζί της και διαβιβάστε μου με τη δική μου μητέρα την απάντησή σας. Μακριά από μένα, θα σας είναι, ευκολώ-τερο ν' αποφασίσετε, δίχως να σας επηρεάση η παρουσία μου.

Υστερα, χωρίς να περιμένη την απάν-τησι της Λευκής, ο νέος άπουακρόνθηκε βιαστικά και χάθηκε ανάμεσα στα δέντρα.

Η Λευκή είχε μείνει σάν υπνωτισμένη, άνικανή να καταλάβη ακριβώς τί αισθάνο-νταν...

Ξαναγύρισε στον πύργο, προσποιήθηκε την κουρασμένη και πήγε να κλειστή στο δωμάτιό της. Έπεσε στο κρεβάτι της, τρέ-μοντας ακόμη.

Μα ο ύπνος δεν έρχόταν. Περνούσαν συνεχώς απ' τη φαντασία της, η μία μετά την άλλη, οι μορφές του Τεβάν και του Πιέρ, που υπέφεραν κι' οι δύο εξ αιτίας της...

Όταν επί τέλους άποκοιμήθηκε, το ξε-μερώματα, οι δύο αυτές μορφές είχαν συγ-χυσθή σ' ένα μόνο πρόσωπο, με θολά χα-ρακτηριστικά. Κι' η κοπέλλα είχε άρχί-σει ν' αγαπάη το πρόσωπο αυτό, μ' όλη τη δύναμη της ψυχής της...

Γ'

Την άλλη μέρα, οι περισσότεροι προσ-κεκλημένοι είχαν φύγει, για το Παρίσι ή για τις γύρω βίλλες τους. Μερικοί όμως απ' τους στενότερους οικογενειακούς φί-λους των Μιρμόν είχαν μείνει στον πύ-ργο. Κι' ανάμεσα σ' αυτούς ήταν η μαρκή-σια ντε Τεβάν με το γυιό της.

Τ' απόγεμα, ο Τεβάν ζήτησε να μι-λήσει στον κόμητα.

Η Λευκή δεν είχε πη τίποτε στη μη-τέρα της, γιατί δεν είχε ξεκαθαρίσει ακό-μη τις σκέψεις της. Κι' ο νέος είχε νο-μίσει για συγκατάθεσι αυτή τη σιωπή της.

—Καθίστε... του είπε ο κόμης, όταν μπήκε στο γραφείο του.

Είχε ζωώσει τα φρούδια του, σάν να μόντευε το σκοπό της επισκέψεώς του. Βλέποντας πως διασταί ν' άρχισή, χαμο-γέλασε βεδισμένα, μ' ένα τρόπο που δεν υπορούσε να κρίνρη την έκφρασι δυσχε-σκείας της φυσιογνωμίας του.

—Ασφαλώς, είπε, θα θέλετε να μου μι-λήσετε για κάτι πολύ σπουδαίο, εφόσον ζητήσατε αυτή την ιδιαίτερα άκρόασι.

—Μάλιστα. Για κάτι σπουδαιότατο... —Κανένα νεανικό σφάλμα σας; Η κα-νένα χρέος στα χαρτιά, που δεν τολμάτε

να το φανερώσετε στη μητέρα σας; Καλό κάνατε ν' άποταθήτε σ' ένα...

—Όχι, τίποτε απ' ό'α αυτά...

—Επρεπε πιά ν' άποφασίση να ξεγηθή ο Τεβάν.

—Κύριε ντε Μιρμόν, είπε, βλέποντας τη δεσποινίδα Λευκή, μαγεύτηκα απ' την ω-ιορφία της, και τα ψυχικά της χαρίσμα-α μου ένεπνευσαν ένα σφοδρό έρωτα.

Ο Ζύλ σηκώθηκε ξαφνικά δροχός.

—Επειτα;... πρόφερε, προσπαθώντας του κάκου να μείνη ήρεμος.

—Λαμβάνω την τιμήν να ζητήσω το χέ-ρι της! συμπλήρωσε ο νέος.

—Μά εσθε βέβαιος πως σας αγαπάει κι' αυτή; είπε ο κόμης, χλωμός και τα-ραγμένος.

—Δεν το ξέρω... αλλά φρονώ πως έχω κερδίσει τουλάχιστον την εκτίμησι και τη συμπαθία της... Έσεις πρέπει να τη ρω-τήσετε για τα αίσθηματά της απέναντί μου.

—Χαίρω πολύ γιατί δεν έχουν προχω-ρήσει τα πράγματα όσα φοβόμουν.

—Όσο φοβάσθε, είπατε;...

—Θεωρώ μεγάλη μου τιμή το διάδημά-ρας, κύριε ντε Τεβάν, είμαι όμως αναγκα-σμένος να σας απαντήσω άρνητικά.

—Δεν έχετε λοιπόν την οικογένειά μου; ψιθύρισε ο μαρκήσιος, χλωμός και σαστισμένος. Δεν έχει καμμία κληίδα το οικόσημό της.

—Το παραδέχομαι.

—Έχω το δικαίωμα λοιπόν να σας ζη-τήσω λόγο για την άρνησή σας.

—Το δικαίωμα, είπατε;

—Βεβαίως. Γιατί πρέπει να υποθέσω πως έχετε να με κατηγορήσετε προσωπικά για κάτι!

—Δεν σας κατηγορώ για τίποτε, σας δίνω το λόγο της τιμής μου. Σας άρκει αυτό;

—Μήπως είμαι ζήτημα περιουσιακό; Ξέρετε πως είμαι άρκετά πλούσιος, όσο κι' η δεσποινίς Λευκή.

—Είσατε πλουσιότερος έσεις; γιατί η κόρη μου δεν έχει τίποτε, από δική της περιουσία. Ξέρετε ότι ζούμε όλοι μας από τα εισοδήματα του βαρώνου ντε Κρέσκο.

Ο βαρώνος λοιπόν δεν αγαπάει την κόρη μου — δεν ξέρω γιατί — και δεν είναι, βέβαια αν θα την περιλάβη στη διαθήκη του.

—Ένας ακόμη λόγος για να μ' ά-ποκρούσετε!

—Μην επιμένετε, μαρκήσιε! είπε ο Ζύλ, κουνώντας το κεφάλι του. Σας έδωσα την απάντησή μου.

—Μήπως έχετε δεσμευθή με υπόσχεσι σε κανένα άλλον υποψήφιο;

—Όχι, δεν έχω αναλάβει καμμία υπο-χρέωσι.

—Τότε λοιπόν είναι άνεξήγητη η άρνη-σί σας!

Οι δύο άντρες σώπασαν και πάλι, με άμνησιν, γλωμώ κι' οι δύο.

Η είσοδος ενός υπέρρητς τούς έβγαλε απ' τη δύσκολη θέση.

—Τί τρέχει; ρώτησε ο κόμης.

—Η κυρία κόμης σας πασκαλεί να την δεχθήτε. Παρακαλεί επίσης τον κύριο ντε Τεβάν να μ' άφύγης.

Σε λίγες στιγμές, υπήκε η Μαργαρίτα.

—Ήξερα πως βρισκεται εδώ ο μαρκή-σιος, είπε, και δεν άγνοούσα το σκοπό της επισκέψεώς του. Νόμισα λοιπόν πως θάταν ίσως αναγκαίο ναρθώ κι' εγώ.

Χαμογέλασε στο νέο, κι' εκείνος την ευχαρίστησε με μια ματιά γεμάτη ευγνω-μοσύνη. Ο Ζύλ ζωώσε τα φρούδια του και είπε:

—Ο κ. ντε Τεβάν μου ζήτησε το χέρι της Λευκής.

—Είμαι βεβαία πως θ' άρνήθηκες.

—Ναί, και δεν θ' άλλαξω γνώμη. Θα μ' υπογορεύσει να υπή επιμείνής!

—Εξήγησε στο μαρκήσιο το λόγο της άρνήσεώς σου;

—Δεν έχω να το δώσω καμμία εξή-γησι.

—Σε μένα όμως;

—Σε σένα;... Λοιπόν σου λέω πως η Λευκή είναι πολύ μικρή ακόμη για γάμο.

—Ας περιμενουμε μερικά χρόνια κι' ύστε-ρα βλέπουμε.

—Υστερα, θάχωμε, δι' τι και σήμερα: μιάν άρνησι κι' έμερους σου.

—Δεν το ξέρω...

—Δεν είμαι βεβαία αν η Λευκή αγα-πάη το μαρκήσιο. Ασφαλώς όμως είναι διατεθειμένη να τον αγαπήσει. Οι οικο-γένειές μας γνωρίζονται καλά. Έγώ θά-βλεπα μ' ευχαρίστησι αυτό τον ταιρια-σμένο γάμο, που έσφαλίζει την ευτυ-χία της κόρης μου. Πες και σύ το ναί, Ζύλ!

—Σου είπα: η Λευκή είναι πολύ μικρή ακόμη.

Η Μαργαρίτα σώπασε για λίγο. Μα, ξαφνικά, έσπασε ο θυμός που είχε συσ-σωρευθή στα μάτια της. Και πρόφερε, με φωνή βαρεία:

—Θέλεις να σου πώ, Ζύλ, γιατί αντι-στέκεσαι σ' αυτό το γάμο; Οι λόγοι που άνέφερες, δεν είναι παρά άπλες υπεκφυγές. Υπάρχει ένας άλλος, που δεν τον είπες... κι' αυτός είναι ο άληθινός!

—Είμαι περίεργος να τον μάθω. άπάν-τησε ο κόμης ψυχρά κι' ειρωνικά.

—Μισείς την κόρη σου!

Ο Ζύλ άνασκόησε. Τα νεύρα του έχα-σαν τελείως το νωμά τους.

—Έγώ;... τσαύλισε. Έγώ;... Τι σ' έκα-με να πιστέψης ένα τέτοιο πράγμα;...

—Χρόνια τώρα την κυνηγάς με το μί-σος σου! Δεν ξέρω για ποιά λόγο... Μα κάθε μέρα έχω καινούργιες άποδείξεις πως τη μισείς!

«Κι' όμως την αγαπούσεις, όταν ήταν μι-κρή. Άνησυχούσε για την παραικρότερη κακοδιαθέσι της... Χαιρόσεν τα παινιό-δια της, τα πρώτα της λονάκια... Έσύ την έμαθες να περπατά... Έσύ της έδινες ά-παντήσεις για κάθε πράγμα που προκα-λούσε την παιδική της περιέργεια. Έσύ μόνο, δεν άφινες σε κανέναν άλλον αυτή τη φροντίδα.

«Από τότε όμως πούγινε κοπέλλα, κι' η στοργή της γαειό'όταν γι' άναπόδοσι ακόμη περισσότερη στοργή της έκλεισε την καρδιά σου!

—Σε βεβαίω, κανείς λάθος. Μαργα-ρίτα!

—Ω, μην προσπαθής ν' άρνηθής!... Μήπως σ' άλλαξε έτσι η νένησι του Μω-ρίς; που θάνα ο διάδοχος του όνόματός σου; Μπορεί!... Πάντως, από δυό-τοία χρόνια τώρα φαίνεται πως άφιερώσεις σ' αυτόν μόνο, στο γυιό σου όλη την πατρική στοργή σου! Η Λευκή δεν συναντά πιά σε σένα άλλο από θυμούς, άδικιές σκληρό-τητες!...

—Μαργαρίτα! τσαύλισε ο κόμης, κα-τάχλωμος, τρέμοντας συγκρομο.

—Θα τα πώ όλα! Τάνα συγκεντρώσει από πολλόν καιρό στην καρδιά μου κι' είναι ανάγκη να τα πώ επιτέλους για να ξεθυ-μάνω!

Ο Ζύλ έκαμε νόημα στον Τεβάν να

—Πώς; Δεν τον είδες τον άντρα σου, κυρία Μαρούλα; Μά... βγήκε!

(Του Άρνέλαου)

— Πώς; Δεν τον είδες τον άντρα σου, κυρία Μαρούλα; Μά... βγήκε!

(Του Άρνέλαου)

να μιὰ κοπέλλα καλή, γλυκειά, γενναία, μεγαλόψυχη κι' εὐπλαγχνική!

«Έχει όλα τα πολυτιμότερα χαρίσματα. Εἶν' ένας θσαυρός, πού δεν πρόκειται νά τόν διασκορπίσουμε ἀπερίσκεπτα... Δέν βλέπω, μ' τήν ἀλήθεια, τί τό προσδωλπτικό ὑπόαγει στήν ἀλλή ἀναβολή πού ζήτα...

«Ο Τεβάν κι' ἡ κόμησησα, κατάλαβαν πώς ἡ συνομιλία εἶνε, τελειώσει. Βγήκαν λοιπόν ἀπ' τό γραφεῖο, ἀφίνοντας μόνο του τό Ζύλ. Ἐκείνος ἐπέσε τότε σέ μιὰ πολυθρόνα κι' ἐκρυψε τό κεφάλι του σ'α χέρια του...

Λυγμοί δυνατοί τόν συγκλόνισαν. Προσπάθησε νά συγκρατήσει τὰ δάκρυά του, μ'α δέν τό κατώρθωσε. Εἶχε λυώσει ἡ καρδιά του...

Μέ τὰ χέρια σφιγμένα, τὰ δάχτυλα ἐνωμένα, τή ματιά του ἀπλάη κι' ἀπελπισμένη, ψιθύρισε, μέ ᾠνὴ πού φανέρωνε τόν ἀπέραντο πόνο του:

— Τή μισώ, μού λένε!... «Ω. Θεέ μου! Μ'α ἐγώ τὴν ἀγαπῶ... τὴν ἀγαπῶ σάν τρελλός... μέ παράφορο ἔρωτα!...

Δ.

Ναί, τὴν εἶχε ἐρωτευθῇ ὁ δυστυχισμένος, κι' ἀπὸ πολὺν καιρὸ μάστιγα! Στὴν ἀρχή, εἶχε νοιώσει μιὰ εὐπλαγχνία γιὰ τό βρόφος ἐκεῖνο, πού τό εἶχε δεχθῇ γιὰ δικό του. Ὑστερα, τὰ τόσα προτερήματα τοῦ παιδιοῦ, μετέβαλαν τὴν εὐπλαγχνία σέ στοργή. Κατέληξε νά ξεχάσει τό μυστικό τῆς ἀντικαταστάσεως, πού εἶχε γίνει γιὰ τὴ σωτηρία τῆς ζωῆς τῆς γυναίκα του. Θεωροῦσε πιά τὴν Λευκή σάν ἀληθινὸ παιδί του... ὡς τὴν ὥρα πού τό κοριτσάκι ἐγίνε κοπέλλα.

Τότε ἐνοίωσε νά ἐξενηριεται ἡ καρδιά του. Ἡ χάρι κι' ἡ γοητεία τῆς Λευκῆς, τὸν ἡγάγεσαν σιγά-σιγά. Καί τὴν ἀγάπησε, σάν γυναίκα!

Τρομάζε, τὴν ἡμέρα πού διάβασε καθαρά στὴν ψυχὴ του. Ἦταν φοβερὸ κι' ἀδιέσδωτὸ ἡ θέσι του... Ἐρωτευμένος μ' ἐκείνη πού θεωροῦσαν ὅλοι γιὰ κόρη του... καί πού τὴν εἶχε παραδεχθῇ κι' ὁ ἴδιος! Κι' ἂν ἀκόμη ἤθελε τώρα ν' ἀποδείξῃ τό ἀντίθετο δέν θά μπορούσε, ἐφ' ὅσον εἶχε πεθάνει ὁ γιαιρός Σαδαρόλ, ὁ μοναδικὸς μάρτυς!

Βέβαια, δέν ἦταν ἐγκλημα νά τὴν ἀγαπά, ἐφ' ὅσον ἦταν στὴν πραγματικότητα μιὰ ἑταιρὴ πού εἶχε ὑπὸ τυχαιὸς στὴν οἰκογένειά του... «Οχι, δέν ἦταν ἐγκληματικὸς ὁ ἔως του ὅσο θάμινε κλεισμένος στὰ βῆθη τῆς καρδιάς του. Μ'α θά τὸν βασάνιζε σκληρό, ἀφάνταστα!...

Τρομαγμένος στὴν ἀοχὴ ἀπ' τό πάθος ἐκεῖνο, πούχε οἰζώσει βαθειά μεσ' στὴν ψυχὴ του, ἐκλείσε τὴν Λευκὴ ἐσωτερικὴ σ' ἕνα οἰκοτροφεῖο καλογραίων. Ἐλπίσε πώς ἡ ἀπουσία τῆς θά γιάτρευε τό πάθος του.

Μ'α, ἀπεναντίας, ὅταν δέν μπορούσε πιά νά τὴ βλέπῃ συνεχῶς, τὴν ἀγάπησε ἀκόμα πῶς πολὺ! Καί τὴν ἔαυπησε κουντὰ του ὁμιλογώντας ἐπὶ τὴν ἡττα του.

Δέν ἦταν ὅμως αὐτὸς ὁ μοναδικὸς ἀγῶνας κατὰ τοῦ ἑαυτοῦ του...

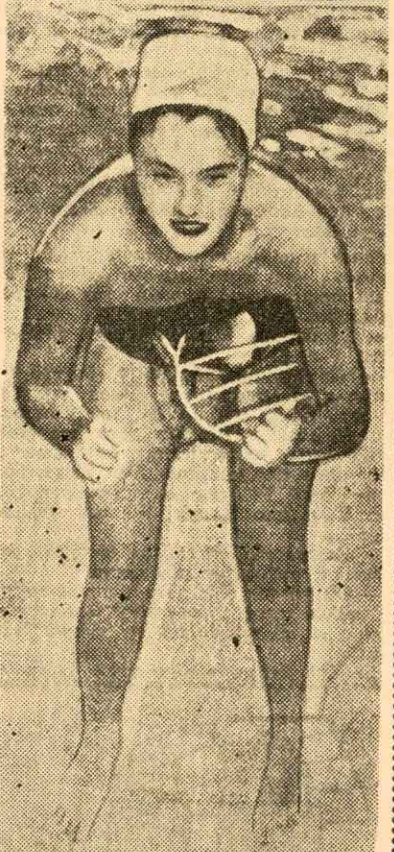
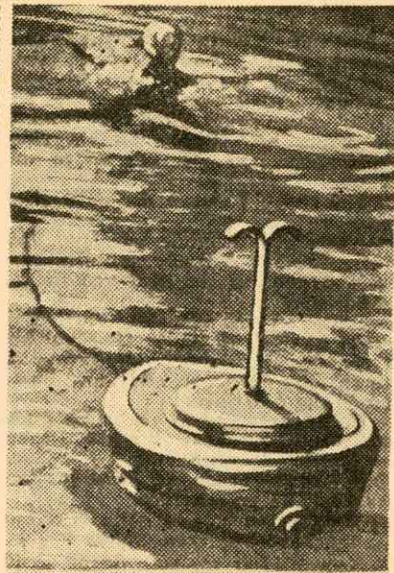
«Ὅταν ἐνοίωσε τοὺς πρώτους πόνους τοῦ ἀπαυματοποιήτου ἔρωτά του, ὁ γνῖος του ὁ Μωρίς, ἦταν ἕνα χαριτωμένο κι' ἐξυπνο ἀνδράκι 12 χρονῶν. Ὁ Ζύλ προσπάθησε ν' ἀποσιωθῇ σ' αὐτὸν μόνον, γιὰ νά ξεχάσῃ τὴν Λευκὴ. Τοῦ κάκου ὅμως...

Τῆς ἔδειχνε λιγώτερον στοργή, γιὰ νά ἐκατιώσῃ, νά ξεροκίωσῃ μὲ κάθε μέσον τὴ δική της. Τῆς φερνόνταν αὐστηρά. Ἀπόφευγε τὰ φιλία της, πού τὸν ἐξερέθιζαν σαρκικά... Ἀπόφευγε τὰ χάδια της, τὰ τρυφερά λόγια της, πού πολλαπλασίαζαν τό μαυρισμὸ του...

Ἀλλ' αὐτοῦ! Τίποτε δέν μπορούσε νά σβύσῃ τὸ φλόγο πού κατέτωγε τὴν ψυχὴ του...

«Ὅταν ἡ Λευκὴ ἐβόινε περίπατο αὐτὸς ἐνευε ὅσοις δολοφονεῖ κοινωμένο πῶς ἀπ' τὰ παραθυρόφυλλα τοῦ γραφείου του... παρακολοῦθώντας τὴν ἀπὸ μακριά, μέ λατρία...

Κάπου-κάπου βλέποντας τὸν λυπημένο συλλογισμένο ἡ Λευκὴ περνοῦσε τὸ μπράτσο της κάτω ἀπ' τό δικό του, ἡ τοῦπιανε τό γέρι. τὸν μεθούσε μέ τὴ γλυκεῖα φωνὴ της καί τὸν ὠτοῦσε μέ τὴ γλυκεῖα φωνὴ της:

ΜΟΤΕΡΑΚΙ ΓΙΑ ΚΟΛΥΜΒΗΤΑΣ

«Ὁ παρόνεος πλωτὴ πού διακρίνεται τῇ ἀνω μέσῃ τῆς εἰκῆς μας δέν εἶνε παρὰ ἕνα κινητὸν ὁ ὁποῖος μέσῃ ἐνὸς ἐκλύνιστου σῶλῆνος μεταδίδει τὴν κίνησὶ του σέ μιὰ ἑλικά, πού ἐνεῖ δευεὶν σὲ σώμα της ἡ κολυμβητορία (κάτω). Ὁ ἐφευρέτης Ροῦντόλφ Τούτσκε βάφτισε τὴν συσκευή του «Θαλάσσιο ἄλωνα» καί πιστεύει ὅτι θά ὑποσέει κατασκευάζοντας τὴν σέ μενᾶλη κλίμακα νά τὴν διαθέσῃ σὲ ὑπὸ τοῦ ἀντὶ 80 νιλι-ἄδων γαλλικῶν φράγκων. Ὁ κινητὸς δυναμῶς 13 ἵππων ἐπιτρέπει σὲ τὸν κολυμβητὴ νά ἀναπτύξῃ ταχύτητα 16 νιλιόμετρων τὴν ὥρα, χωρίς νά καταβάλῃ καμμιὰ προσπάθεια

— Τί ἔνεις;... Μήπως σέ λυπησῇ ἐγώ;

Οἱ δυνάμεις του τὸν ἐγκατέλειπαν τότε. Δέν μπορούσε πιά νά ὑπερασπισθῇ τὸν ἑαυτοῦ του. Τὴν ἄφινε νά τοῦ μιλά, τὴν ἀκούει καί τοῦ φαίνονταν πώς ἐφευγε γιὰ μιὰ στιγμή ἀπ' τὴν πραγματικὴ ζωὴ καί

πὼς περνοῦσε σ' ἕνα κόσμο, ὁνείρου... ὥσπου νά τὸν ἐκπνέσῃ ἡ ἐξέγερσι τῆς τιμιότητος του!

Πολλὲς φορές φοβήθηκε μὴν προδοθῇ. Πολλὲς φορές προσάλεσε ἀνισυχία στὴν ψυχὴ τῆς κοπέλλας.

Μιὰ μέρα, καθόνταν μόνος στὴ σάλλα, ἀποροφασμένος ἀπ' τὴς θλιβερὲς σκέψεις του, ὅταν μπῆκε ἡ Λευκὴ τὸν πλησίασε ἀβόρυθα, ἔδεσε τὰ δροσάτα μπράτσα της γύρω ἀπὸ τό λαιμό του καί τὸν φίλησε δυνατὰ σὲ μάγουλο

Ἀνατρίχιασε τότε καί πετάχτηκε ὀρθῶς χλωμός σάν πεθαμένος...

«Ὀνειροπολοῦσε τὴ στιγμή ἐκείνη, πὼς ἡ Λευκὴ δέν ἦταν κόρη του πὼς μπορούσε νά τῆς ἐκμυστηρευθῇ τὸν ἔρωτά του, πὼς τὸν ἀγαποῦσε κι' αὐτὴ καί πὼς τό φιλί της ἦταν ἐρωτικό!...

— Φύγε! Φύγε!... τοαλίσε.

— «Ω. Θεέ μου! Τί σὰς ἔκαμα, πατέρα; ῥώτησε ἡ κοπέλλα.

— Φύγε! Ἐναῖπε ὁ κόμης.

Ἡ Λευκὴ φοβήθηκε κι' ἐφυγε κλαίοντας, ἐνῶ ὁ Ζύλ σωριαζόταν σὲ κάθισμά του ἐξαντλημένος, τρέμοντας ἀπὸ πυρετό.

Μιὰ ἄλλη μέρα, τοῦ εἶπε ἡ Λευκὴ μέ παράπονο:

— Γιατί, πατέρα, μέ κυττάς σάν θυμωμένος; Τί σοῦκανα; Γιατί δέν μ' ἀγαπᾷς τώρα σάν ἄλλοτε;

Δέν τῆς ἀπάντησε ἀμέσως. Ὑστερα τὴν τράβηξε ἐσφινικά στὴν ἀγκαλιά του καί φίλησε τὰ μαλλιά της, σάν τρελλός.

— Ἐγώ... ἐγώ δέν σ' ἀγαπῶ; φώναξε. Τόλμησε νά τὸ ἐαναπῇ!...

Ὑστερα τὴν ἄφησε ἀτότομα καί πῆγε νά κουφτῇ σὲ σκοτεινότερο μέρος τοῦ πάρκου, γιὰ νά κλάψῃ μ' ἀναφυλλήτᾳ, σάν μικρὸ παιδί.

Τέτοιες σκηνές, συνέβαιναν συχνά...

Ἐνα καλοκαιρινὸ ἀπομεινέρο, ἡ Λευκὴ εἶχε ἀποκοιμηθῇ σ' ἕνα πάγκο τοῦ κήπου, μ' ἕνα βιβλίο πάνω στὰ γόνατά της. Βαρεῖα σιωπὴ ἦταν ἀπλωμένη ὁλόγυρα. Σέ λίγο ἀκούστηκαν βήματα. Ἦταν ὁ Ζύλ.

Δέν ἤξερε πὼς θά συναντοῦσε ἐκεῖ τὴ Λευκὴ. Τὴ νόμισε στὴν κάμαρά της. Καί πῆγαινε νά ὁνειροπολῇ, σὲ μέρος πού ἤξερε ὅτι τῆς ἄρεσε νά κάθεται, νά διαβάσῃ ἡ νά κεντᾷ.

Παραμέρισε τοὺς ψηλοὺς θάμνους... καί τὴν εἶδε μπροστὰ του! Τὴν πλησίασε, ἀβόρυθα, γιὰ νά ὑπὸ τὴν ἐκπνέσῃ. Ἐσκυψε λίγο πάνω της κι' ἐβινε ἀκίνητος, θαυμάζοντας τὴν...

Πόσο κράτησε αὐτὴ ἡ ἔκστασι; Ἐνα λεπτό; Δυὸ ὥρες;...

Ὁ Ζύλ ἐνοίωσε μιὰν ἄσφατη εὐδαιμονία. Τώρα πού δέν μπορούσε ἡ Λευκὴ νά τὸν ἀκούσῃ, ψιθύριζε ἡσυχα, σάν ἀνακουφισμένος:

— Σ' ἀγαπῶ!... Σ' ἀγαπῶ!...

Ἐσφινικά, ἡ κοπέλλα ἐκπνέει καί τὸν εἶδε νά τὴν κυττάζῃ σάν μαγευμένο, σχεδὸν γονατιστός, μπροστὰ της. Ὁ κόμης σκώθηκε ἀτότομα καί ἐαναπῇ τὸ τραχύ κι' αὐστηρὸ ὕφος του.

Μ'α πὼς μπορούσε ποτὲ ν' ἀνησυχῇ ἡ Λευκὴ, νά καταλάβῃ: Πὼς ἦταν δυνατόν νά σκεφθῇ κακό; Πὼς ἦταν δυνατόν νά ὑποθέσῃ ποτὲ ὅτι αὐτὸς πού θεωροῦσε πατέρα της, τὴν ἀγαποῦσε σάν ἄντρα;

Τέτοιο ἐγκλημα, ἦταν ἀσύλληπτο γιὰ τὴν παρθενικὴ φαντασία της, γιὰ τὴν ἀγνή καί καθαρή ψυχὴ της...

— Μὲ βλέπατε πού κοιμόμουν; τοῦ εἶπε.

— Ναί, κι' λεγα πὼς δέν εἶνε σωστό νά κοιμάσαι ἐδῶ, σὲ κήπο. Μπορεῖ νά πάθῃ κανένα πονοκέφαλο. Ἄν εἰσαι κουρασμένη ν' ἀνεβῇ στὴν κάμαρά σου. Τῆς μιλοῦσε ψυχρά, ἐνῶ ἔλυνε ἡ καρδιά του...

Αὐτὴ ἦταν ἡ ψυχικὴ κατάσταση τοῦ κόμης Ζύλ, ὅταν δυὸ ἀλλεπάλληλες ἀποκαλύψεις, τὴν ἐπέδειξαν καί μεγάλωσαν τοὺς πόνους του.

Τοῦ φάνηκε πὼς ὁ Τεβάν ἀγαποῦσε τὴ Λευκὴ.

Τοῦ φάνηκε ἐπίσης πὼς διέκρινε μιὰ δειλὴ ἀλλὰ βαθειὰ τρυφερότητα στὶς κινήσεις αὐτῆς πού ῥιχνε κάποτε στὴν κοπέλλα ὁ Πιέρο Μοργκάν. Φοβήθηκε τότε, τρέ-

μαξε. Αὐτὸς μόνον ἤξερε πὼς ἡ Λευκὴ κι' ὁ Πιέρο ἦσαν ἀδελφία.

Δέν ἀρκοῦσαν λοιπόν, τὰ τόσα ψυχικά του μαρτυρία; Ἐπρεπε νά προστεθῇ τὸ ἄλλο ἕνα: νά βλέπῃ δηλαδὴ νά γεννιέται καί νά μεγαλῶνῃ ἕνας τέτοιος τερατώδης ἔρωτας, χωρίς νά μπορῇ ν' ἀντιδράσῃ μὲ κανένα τρόπο;...

Εὐτυχῶς, τοῦ φάνηκε γρήγορα πὼς εἶχε γελαστῇ γιὰ τὸν ἔρωτα τοῦ Πιέρο. Πρόσεξε περισσύτερον τὸ νέο κι' εἶδε πὼς εἶδεινε στὴν ἀδελφὴν του βαθύ σεβασμό, ἀπερίοριστη ἀφοσίωσι καί στοργή, λίγο πατριχί. Τίποτε παραπάνω. Αὐτὸ τὸν καθησύχασε.

Μ'α ὁ ἔως τοῦ Τεβάν ἦταν ὁλοφάνερος.

Ὁ Ζύλ κυριεύθηκε ἀπὸ ἄγρια ζήλεια. Δέν θά τοῦκλεβε μιὰ μέρα τὴ Λευκὴ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος;... Γιατί ὁ ἔως φέρνει ἔρωτα.

«Ω, ἀπὸ πόσον καιρὸ καί πόσες φορές εἶχε σκεφθῇ μέ φόβου τὴν αἴτησι γάμου, πού εἶχε ἀκούσει πρὶν ἀπὸ λίγο! Κι' εἶχε ἀποφασίσει ν' ἀνοήθῃ!...

Πρὸ πάντων ἔπειτ' ἀπὸ τὴν ἀποκάλυψι αὐτὴ, μεγάλωσε τὴν αὐστηρότητα καί τὴν τοανυτῆτα του στὴ Λευκὴ. Τοῦ κάκου ἡ κοπέλλα πολλαπλασίαζε τὴς ἐνδείξεις τοῦ σεβασμοῦ καί τῆς στοργῆς της, θέλοντας νά ἐπιτύχῃ τὴ συνγνώμη του γιὰ φανταστικά σφάλματά της. Ὁ Ζύλ ἐβινε ἀλύγιστος καί τῆς φερνόνταν πῶς σκληρό.

Κυνηγιμένος ἀπ' τὸ αἶσχος τοῦ ἔρωτά του, ἐπιδίωκε τὴ μοναξιά. Δέν ἐβγαίνει πιά ἐξω δέν μιλοῦσε σέ κανένα. Ἐβινε κλεισμένος σὲν ἐαυτοῦ, σὲν πόνους του καί σὲν διαλογισμούς του.

Ἦταν ἀπαραίτητο νά ἐξηγήσουμε τὸ σκοτεινὸ μυστήριον τῆς οἰκογενειακῆς αὐτῆς τραγωδίας, πρὶν ἀφηγηθῶμε τὰ γεγονότα πού θά ἐξελιχθῶν ραγδαίᾳ στὰ ἐπόμενα κεφάλαια.

Ε.

Ὁ γέρος βαρώνος Κρέβκερ εἶχε περάσει πιά τὰ 80, τὴν ἡμέρην ἐκείνη. Πλησίαζε ὁ θάνατός του, πού θά καθιστοῦσε πλούσια ἡ φτωχὴ τὴν οἰκογένειά του.

Ἡ κατάστασι τοῦ ἀρχίζε νά ἐμπνέῃ ἀνησυχίας σὲ Ζύλ καί τὴν γυναίκα του, ἰδίως γιὰ τὸ μέλλον τῶν δυὸ παιδιῶν τους. Γιατί, στὰ 20 χρόνια τῆς συζυγικῆς ζωῆς τους, δέν εἶχαν σκεφθῇ ποτὲ νά βάλουν κατὰ μέρος κάτι ἀπ' τὰ εἰσοδήματα τοῦ βαρωνοῦ καί νά σχηματίσουν ἕτοι σιγά-σιγά μιὰ περιουσία γιὰ τὸ Μωρίς καί τὴ Λευκὴ.

Γι' αὐτό, ὁ Ζύλ, στὶς ἰδιαίτερες συνουμῖες του μέ τὸν Κρέβκερ, ἔβινε τὸ ζήτημα τῆς κληρονομίας, μέ κάθε δυνατὴ προσφύλαξι.

— Ἄ, δέν εἶνε ἐπείγον τὸ πρᾶγμα, ἀπάντησε στὴν ἀρχὴ ὁ βαρώνος. Δέν βιάζομαι καθόλου νά πεθάνω! Καί δέν ἔχετε σκοπὸ, βέβαια, νά μέ δολοφονήσετε, ἐφ' ὅσον ἄλλωστε αὐτὸ δέν θά σὰς ωφελοῦσε καθόλου!

Ἄλλωτε πάλι εἶπε, μιλώντας σοβαρώτερα:

— Ναί, ἔχω κάνει τὴ διαθήκη μου. Κι' ἀφῶν ὅλη τὴν περιουσία μου σ' ἕνα ἀπ' τὰ παιδιά σας...

— Εὐνοήσατε τὸ ἕνα κι' ἀποκληρώσατε τὸ ἄλλο; διαμαρτυρήθηκε ὁ Ζύλ.

— Δέν εἶνε δικαίωμά μου;...

Γιατί ὁ Ζύλ σκέφθηκε ἀμέσως πὼς ἡ ἀδικημένη ἦταν ἡ Λευκὴ;... Ὁ γέρος δέν εἶχε ἀναφέρει κανένα ὄνομα. Ἦξερε ὅμως ὁ κόμης, εἶχε παρατηρήσει πρὸ πολλοῦ, ὅτι ὁ βαρώνος δέν ἀγαποῦσε τὴ Λευκὴ.

— Θάταν ἴσως δικαίωμά σας, ἐπέμεινε. Μ'α θάταν ἄδικο ὁπωσδήποτε...

— Ἐτοί μ' ἀρέσει κι' ἐτοί θά γίνῃ! Κληρονομία μου εἶνε ὁ Μωρίς... Νά, διαβάστε τὴ διαθήκη μου!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνένεια.

Κοινωνικά

Ἡ ἐκλεκτὴ συνεργάτις μας ἱστορὸς κ. Λυδία Παυλίδου-Δούκα ἐπέστρεψε πρὸς τὸ ἐπιστημονικὸν τῆς ταξιδίᾳ εἰς τὸ Παρίσι καί Λονδίνο καί δέγεται πρὸς τὸ παρὸν Μεταξά 15, τηλ. 24-817.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ, ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΚΑΙ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ ΑΙΓΚΡΕΜΟΝ

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

70^{ον} Τέλος, ἐδῶ κι' ἐκεῖ εἶχε φτιάξει συντροφίες ἀπὸ μικρὰ παχουλά παιδάκια, χαρούμενα καί ὁμορφα σάν κι' ἐκεῖνα πού ὁνειρευόταν ν' ἀποκτήσῃ σὲ μέλλον.

Ἡ Παυλίνα, ἂν κι' ἡ ἑπαυλὶ πού ἔμεινε ἄλλωτε μέ τὸν ἀγαπημένο της Πέτρο, ἦταν ἀληθινὸ γέγορο, δέν ἀποφάσιζε νά χωρισθῇ ἀπ' τὴ νέα της οἰκογένεια.

Πραγματικά, ἀφοῦ ἔμεινε σὲ σπῆτι τῆς Ναδίας, ἂν φτάσανε στὴν Κούβα, ἀνέβαλε τώρα ἀπὸ μέρα σέ μέρα νά πᾶν νά ἐγκατασταθῇ στὴν ἑπαυλὶ τῶν Γιάκομπσεν.

Ἡ Φράγκα, μέ τὴ συνθισμένη της ὁ-ευδερκεια, μάντεψε τὸν κρυφὸ πόθο τῆς βαρώνης καί ὕστερα ἀπὸ λίγα παρακά-λια τὴν ἔκανε ν' ἀποφασίσῃ νά ζητᾷ ἀνάμεσα στὰ χάδια καί στὶς περιποιήσεις τῆς Ναδίας, τοῦ Ροβέρτου, κι' αὐτῆς τῆς ἰδίας. Ἡ Σίμπυλ, φυσικά, δέν εἶδε ἄλλωστε καμμιὰ πρόθεσι ν' ἀπομακρυνθῇ πο-τέ ἀπὸ κοντὰ τους, καί περνοῦσε δίπλα στὴν ὁμογάλακτη ἀδερφή της εὐτυχισμένη ζωῇ, διευθύνοντας ὅλο τὸ σπιτικό καί περιμένοντας νά τῆς δώσῃ ἡ Φράγκα μι-κρὰ χαριτωμένα παιδάκια γιὰ νά τ' ἀνα-θρέψῃ καί νά τ' ἀγαπήσῃ, ὅπως εἶχε μεγα-λώσει καί ἀγαπήσῃ τὴν Τερέζα κι' αὐτὴ τὴν ἰδίαν.

Ὁ μαρκήσιος κι' ἡ μαρκησία ντ' Ἀν-ζελὺ γυρίσανε στὴ Γαλλία, ὕστερ ἀπὸ πολλοὺς μῆνες.

Μ' ὅλη τὴν πλούσια ζωὴ πού θά περ-νοῦσαν σὲ τὸ θανάσιον γέγορο τοῦ πρα-καστίου Πουασσόνιερ, ὁ Ἀντρέας κι' ἡ Τερέζα δέν καταφέρναν νά ξεχάσουν τὴν ἀπλή αὐτὴ μακρινὴ γωνιά τῆς γῆς, ὅπου, μακριὰ ἀπὸ τὸ θόρυβο τοῦ κόσμου, ἀπὸ τὰ φέμματα κι' ἀπὸ τὸ μῖσος, μπόρεσαν νά βρουν καί νά χαροῦν τὴ ζεστασιά τῆς οἰκογενειακῆς καί τῆς ἀδιατάραχτης, τὴν πῶ ἀπόλυτῃ εὐτυχίᾳ.

Οἱ συγκλονιστικὲς περιπέτειές τους, πού ἦταν σ' ἀλήθεια μυθιστορηματικὲς, περνοῦσαν ποτὲ-ποτὲ ἀπὸ τὴ μνήμη τους καί τότε μιλοῦσαν μέ ἀπερίγραπτη συγκίνηση γιὰ τὰ περασμένα.

Ὁ Ἀντρέας εὐρίσκε πάντα κάποια λε-πτομέρεια, πού δέν τὴν εἶχε διηγηθῇ ἀ-κόμη στὴ γυναίκα του, γιὰ τὴ ζωὴν του σὲ χρυσωμένη, ὅταν πρωτογυρίσῃ τὴ μυστηριώδη «Βασιλισσὰ τοῦ Χρυσοῦ». Καί τῆς μιλοῦσε τότε γιὰ τὴν παράξενη ζωὴ τῆς Ναδίας καί γιὰ τὴς ἀξέχαστες στι-γμές πού ἔχσαν ὅταν ἔκανε τὴν ἀνακά-λυψι ὅτι ἡ τραγικὴ ἐκείνη γυναίκα ἦταν ἡ πεθερά του!

— Ἡ Θεῖα Πρόνοια, πού οἱ ἄνθρωποι συνηθίζουν νά τὴ λένε τύχη, μ'ας βοήθησε, εὐτυχῶς, γιὰ νά φωτίσουμε τὰ πικρὰ σκοτάδια, πού σκέπαζαν τὰ φοβερά ἐγ-κλήματα τῆς διεστραμμένης κόρης τῆς Μα-χῶ! τῆς ἔλεγε. Ἐτοί βρῆκαμε ὅλοι τὴ σωτηρία μας...

Ἡ Τερέζα ἀκούγε τὸν ἄντρα της χα-μογελώντας εὐτυχισμένη.

— Κάθε φορά πού περνοῦν ἀπὸ τὸ νοῦ μου τὰ παλιά, τοῦ εἶπε, κλείνω τὰ μάτια μου καί συλλογίζομαι τὴν ἀγάπη σου. Καί τότε τὰ ξεχνῶ ὅλα, ἀγαπημένε μου!...

Μόλις φτάσανε σὲ Παρίσι, ὁ μαρκή-σιος κι' ἡ μαρκησία μάθανε μιὰ δυσάρε-στη εἰδήσι: τοὺς τὴν ἔφερε ὁ κ. Γκρολλιέ Σαδέρν, πού πῆγε νά τοὺς ἐπισκεφθῇ σάν καλὸς τοὺς οἰκογενειακὸς φίλος. Ὁ Μω-ρίς ντὲ Κομβρεμόν εἶχε δώσει τὴν παραι-τησί του καί τίποτε δέν εἶχε γίνει ἱκανὸ νά τὸν κἀν ν' ἀλλάξῃ ἀπόφασιν. Πούλησε ἔπειτα ὅλα τὰ υπάρχοντά του, κι' ἐξαφα-νίστηκε... Μόνο σὲν εἰσαγγελέα εἶπε πού θά πῆγαινε: Ἀπελπισμένος γιὰ τὴν εὐ-πιστίαν πούχε δείξει στὴν ψευτοκόμησησα βρασανισμένος ἀπὸ συνεχεῖς τύψεις συνει-δήσεως γι' αὐτὴν τὴν πλάνη, πῆγε καί βάφτηκε στὴ μουντὴ Γκράντ Σαρ-τρέζ, τὸ τελευταῖο αὐτὸ καταφύγιο πού ἔκλεινε πίσω ἀπὸ τοὺς πανύψηλους τοί-χους του καί τὴ βαρεῖα πόρτα του, ὅλους τοὺς δυστυχισμένους, τοὺς κατεστραμ-μένους, ἡ τοὺς ἐρωτευμένους χωρίς ἐλπίδα. Ὁ Μωρίς ντὲ Κομβρεμόν ἦταν, χωρίς ἄλλο ἕνας ἀπὸ τοὺς τελευταίους αὐτοῦς...

Ἡ Ἀθηνά Κασσάρα ἀποζημιώθηκε γε-ναίᾳ γιὰ τὸ ταξίδι της ἀπὸ τὴν κυρία Γιάκομπσεν, καί γύρισε σὲν «Ἅγιο Θω-μά, χωρίς νά ὑποπτευθῇ τὴν ἀλήθεια κά-τω ἀπὸ τὰ τελευταῖα γεγονότα. πού μέ-σα σ' αὐτὰ εἶχε παίξει τόσο σημαντικό ρόλο κι' ἡ ἰδία...

Ὁ γιαιρός Στέικεν, μέ συχνὰ του γράμματα, εἶδει στὴ μαρκησία ντ' Ἀν-ζελὺ τὴν διαθέσι του νά τὴν ἐπισκεφθῇ, πρόσθεσε ὅμως ὅτι φοβότανε τοὺς ἀνα-ρίθμητους πειρασμούς πού θά τὸν βάσανε χωρίς ἄλλο σέ δοκιμασία—τὴς ἀρχαιο-τήτες, τὰ ἐπιπλά καί τὰ ἀντικείμενα τέ-χνης, πού ἀπ' αὐτὰ εἶναι γεμάτο τὸ Πα-ρίσι.

Τέλος, ὁ κ. Ζερβαί, ὅπως τὸ εἶχε προ-βλέψει, κατηγορήθηκε γιὰ μιὰν ἀκόμα φο-ρά σάν ἀδέξιο λαγωνικό πού ἄφισε νά τοῦ ξεφύγῃ ὁ ἀληθινὸς ἔνοχος τῆς ἀπό-πειρας δολοφονίας ἐναντίον τῆς Τερέζας ντ' Ἀνζελὺ... Ὁ κ. Γκρολλιέ-Σαδέρν ὁ-μως, πάντα φίλος τοῦ καλὸς κι' ἐγκάρ-διος, πού ἦταν ἐξ ἄλλου σέ θέσι νά ξε-ρη πόσο ἡ κατηγορία αὐτὴ ἦταν ἀδικη, κατὰφερε χωρίς μεγάλη δυσκολία νά τὸν παρηγορήσῃ. Πῶς πολὺ ὅμως, τὸν καλὸ διευθυντὴ τῆς Ἀστυνομίας τὸν παρηγο-ρήσανε τὰ γράμματα τῆς Φράγκας καί τῆς βαρώνης Γιάκομπσεν, γεμάτα εἰλικρι-νὴ φιλικὰ αἰσθή

41

Ιστορικό διήγημα

ΟΙ άνθρωποι στην εποχή μας δεν ξέρουν τίποτα από την αγωγή, είπε ο βαρώνος ντε Σαιν-Καρράι, παρώντας μέλος στη συζήτηση μας.

«Ήσαστε μιά εύθυμη συντροφιά. Είχαμε ξεκινήσει ποιν από μερικές ημέρες από το Παρίσι για να κυνηγήσουμε στο Ντωβινέ. Η μεγάλη όμως κακοκαιρία μας είχε αναγ-

κάσει ν' παρατηρούμε από το σενιδιό μας. Είχαμε βρή τώρα καταφύγιο σ' αυτόν τον παλιό πύργο και εκείνο το βράδυ καθισμένοι μέσα στην απέραντη βιβλιοθήκη μπροστά στο αναμμένο τζάκι είχαμε ξενάσει σιγερών τον οικόδεσποτη και μιλούσαμε για τις ερωτικές περιπέτειες και τις κατάρσεις μας.

«Αλλά» ο βαρώνος ντε Σαιν-Καρράι μας υπενθύμισε την παρουσία του με την παρουσίασή του.

«Ήταν ένας άνθρωπος μιας άλλης εποχής. Κάτι σαν ένα λείψανο από τα περασμένα. Συγγενεύσαμε από τη μητέρα μου κι είχα μαζί του μεγαλύτερο θάρος από τους συντρόφους μου. Ενώ άλλωστε τους είχα οδηγούσε στον πύργο μου. Είπε λοιπόν, επιβεβαιώνοντας την ιστορία του, ότι είχαμε μιά μιά μιλία για το αναμμένο του παρελθόν δέντρο με μιά διηνική εκείνο το βράδυ την παράξενη περιπέτεια του ιππότη ντε Σαιν-Καρράι ενός από τους ποινόνους του.

«Η αγωγή άνοιξε ο βαρώνος, υπήρξε στην ψυχή του ιππότη Ραούλ ντε Σαιν-Καρράι και της Αύνης ντε Πουζινέ, χωρίς ούτε κι' οι ίδιοι να το καταλάβουν.

«Εκείνη την εποχή, οι Πουζινέ έμεναν

σ' έναν γειτονικό πύργο, που καταδείχθηκε κατά την εποχή της Επανάστασης κι' οι δυο οικογένειες ζούσαν σαν να ήταν μιά μόνο. «Ετσι, τα δυο παιδιά είχαν μεγαλώσει μαζί. Την εποχή που η αγωγή υπήρξε στις ψυχές τους, ο Ραούλ ήταν δέκα ένεα χρόνων και η Αύνη δέκα εφτά...»

«Οι γονείς όμως και των δυο δεν είδαν με καλό μάτι το αίσθημά τους. Ο κόμης ντε Σαιν-Καρράι κι' ο βαρώνος ντε Πουζινέ μίλησαν πολλές φορές γι' αυτό το ζήτημα και στο τέλος κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι ένας γάμος μεταξύ των δυο παιδιών τους θα ήταν σωστή τοέλλα!...

«Γιατί οι Σαιν-Καρράι κι' οι Πουζινέ, βοισκόντουσαν τότε σε αξιοθρόνητη οικονομική κατάσταση. Στους Σαιν-Καρράι νοιειζόταν μιά πλούσια νύφη, που να τους επιτρέψει να ξαναχου-

σου των Βουρβόνων και της νήσου της Γαλλίας.

«Λίγον καιρό λοιπόν, μετά την άφιξή τους εκεί, ξέσπασε μιά άνοια επανάσταση των ιδανικών.

«Στις σκληρές μάχες που έπακολούθησαν, ο νεαρός ιππότης διακρίθηκε για τον ηρωισμό και την αυτοθυσία του.

«Αλλά» η επανάσταση συνεχιζόταν και μόνο τον ταίτο νόνο ο γαλλικός στρατός κατάφερε να την καταστείλει ολόκληρη. Ο ιππότης ντε Σαιν-Καρράι ζήτησε τότε να γυρίσει στη Γαλλία.

«Ο βασιλιάς Λουδοβίκος, που είχε μάθει από τις εκθέσεις του Ντυαύ τον ηρωισμό και τα άδυσανθητά του, τον ανάγκασε με συγκίνηση και τον ώθησε λογαγόν των βασιλικών δαπανών.

«Ο νεαρός ιππότης έκανε σαν τοελλάς από τη χώρα του. Ο βασιλιάς που είχε τώρα έδινε φτερά στη φαντασία του. Καί, βέβαια, ούτε ο πατέρας του, ούτε ο βαρώνος ντε Πουζινέ, θα είχαν πιά καμιά αντίρρηση για το γάμο του με την αναπτύμενη του.

«Την άλλη μέρα λοιπόν, έφυγε για τον πατρικό πύργο.

«Ο πατέρας του κι' η μητέρα του τον δέχτηκαν με μεγάλη συγκίνηση. «Αλλά» είχαν κι' οι δυο το ύφος ενόχων, που κάτι προσπαθούσαν να κρύψουν.

«Ο νέος δεν κρατήθηκε στο τέλος. —Κι' οι Πουζινέ: ούτως.

«Ο βαρώνος έχει πολύ γεράσει, απάντησε ο πατέρας του. Είναι αγνώριστος σχεδόν...»

«Και η κυρία Βαρόνη:

«Πέθανε πριν από ένα χρόνο...»

«Πόσο πρέπει να υπήρχε η Αύνη!..»

«Η κόμηση ντε Σαιν-Καρράι ξέσπασε σε λυγμούς.

«Παιδί μου, είπε στον ιππότη, πρέπει να μάθεις την αλήθεια... «Ελπίζω πως θα φανής δυνατός. Η Αύνη, έπειτα από την ανανόησή σου, βυθίστηκε σε μεγάλη λύπη και, σε λίγο, έπεσε βαριά άρρωστη, για να μην ξανασηκωθεί ποτέ πια από το κρεβάτι της... Η μητέρα της την άκολουθησε έπειτα από μερικούς μήνες στον τάφο...»

«Την άλλη μέρα ο βαρώνος ντε Πουζινέ με κυτωμένο κορμί κι' αποσκελετωμένο πρόσωπο παρουσιάστηκε στον πύργο. Είχε μάθει το γυρισμό του Ραούλ κι' είχε έρθει για να τον ιδεί.

«Εφτασε πολύ άνοια, παιδί μου, του είπε, φάνηκε άλλοτε σκληρός απέναντί σου κι' απέναντι στη δυστυχισμένη Αύνη κι' ο Θεός με τιώθηκε γι' αυτό...»

«Του παρέδωσε κατόπιν μιά σφραγισμένη επιστολή.

«Την έγραψε η κόρη μου μερικές ημέρες προτού πεθάνει, του είπε και μου ζήτησε να της υποσχεθώ ότι θα σου την παρέδιδα όταν θα ξαναγυρίσεις εδώ...»

«Ο βαρώνος ντε Σαιν-Καρράι σταμάτησε για μερικές στιγμές. «Έπειτα συνεχίστηκε.

«Ο ιππότης έφυγε άμέσως για τη Λυών, όπου βοισκόταν το σύνταγμα του.

«Ήταν τυπικός στο καθήκον του, αλλά απόφυγε, τον κόσμο... Κάθε βράδυ, μετά το τέλος της υπηρεσίας του, κλεινόταν στο δωμάτιο του και μερικοί συνάδελφοί του τον είχαν ακούσει να κλαίει με λυγμούς...»

«Ένα πρωί, έπειτα από μερικούς μήνες, ο υπρέτης του άνοιξε την πόρτα του κοιτώνα του, για να του πιά το πρόγευμά του. Ο ιππότης ήταν καθισμένος σε μιά πολυθρόνα, με το κεφάλι γυρισμένο προς τα άριστερα, σαν να κοιμόταν. «Φαίνεται πως αποκοιμήθηκε στην πολυθρόνα του», σκέφτηκε ο υπρέτης του, βλέποντας πως το κρεβάτι ήταν άθικτο. «Αλλά» όταν πήγε κοντά, κατάλαβε πως ο κύριός του δεν ζούσε... Πάνω στα γόνατά του βοισκόταν η έπιστολή της Αύνης που ήταν μεγάλη από τουφεοά ερωτικά λόγια.

«Ο βαρώνος ντε Σαιν-Καρράι άναστέναξε.

«Η μεγάλη άνοια του κι' η άπείραντη λύπη του είχαν σκοτώσει το Ραούλ, κατέληξε ενώ του δόξατο κυλούσαν πάνω στα γόνατά μάγουλά του.

ΛΕΩΝ ΛΑΦΑΖ

Οι πόνοι της πλάτης

Οι συνηθέστερες αιτίες που τους προκαλούν

ΕΙΝΑΙ τόσο κοινός ο πόνος της πλάτης στις γυναίκες, ώστε τους θεωρούν πια σαν κάτι το αναπόφευκτο σαν μιά συνέπεια της βαθμιαίας φθοράς των εσωτερικών γεννητικών οργάνων. Παρ' όλη λοιπόν την κακοδιαθεσία, άδυσμία, νευρικότητα και άισθημα κοπώσεως που αισθάνονται συγχρόνως, θεωρούν περιττό να συμβουλευθούν το γιατρό. Τε άποφασίζουν όταν πια οι πόνοι γίνουν άνυπόφοροι. Τότε όμως η κατάσταση τους είναι πολύ προχωρημένη και η θεραπεία δύσκολη. Αντίθετα, όταν τα θεραπευτικά μέσα έσωρευθούν εγκαίρως φέρνουν σχεδόν πάντοτε γρήγορο κι' ίκανοποιητικό αποτέλεσμα.

Οι πόνοι της πλάτης δεν είναι άρρώστεια, αλλά σύμπτωμα κάποιας παθολογικής ανωμαλίας. Κι' η θεραπεία τους, είναι σε κάθε περίπτωση ανάλογη προς την αιτία που τους προκαλεί.

Αντίθετα μ' ό,τι πιστεύει ο πολύς κόσμος, σπανία όφειλονται σε πάθηση των γεννητικών οργάνων ή σε «κάμψι» είτε μετατόπισι της μήτρας.

Τέσσερες φορές στις πέντε, αιτία τους είναι κάποια μετακίνηση, έρεθισμός, έξαρθρωση ή βλάβη της σπονδυλικής στήλης, των μυών ή των νεύρων της πλάτης. Άλλοτε πάλι, η άφορη βρίσκεται σε άλλο μέρος του σώματος, και οι πόνοι άνατνασκούν στην πλάτη.

Μιά γυναίκα υπέφερε επί 25 χρόνια από πόνους στο ένα μέρος της πλάτης της, που χειροτέρευαν με το περπάτημα. Τέλος, ένας χειρουργός άνεκάλυψε ότι ώφειλιντο σε μιά μικρή διαφορά μήκους του ενός ποδιού της απ' το άλλο, που επέδραλλε υπερβολική προσπάθεια στους μύς. Φορώντας λοιπόν παπούτσι με ψηλότερη σόλα στα κοννότερα πόδια της η γυναίκα λυτρώθηκε ως διά μαγείας από τους πόνους.

Άλλα πάλι ποινούσε όταν φορούσε χαμηλοτάκουνα παπούτσια, γιατί ήταν υπερβολικά κοντοί ώρισμένοι τένοντες του ποδιού της. Θεραπεύθηκε δε με ειδικές ασκήσεις, τονωτικές αυτών των τενόντων καθώς και με τη χορηγούμενη πευταίων με ψηλά τακούνι. Όταν οι πόνοι της πλάτης όφειλονται σε τέτοια σωματικά έλαττώματα, ή σε τοπικές παθήσεις (ισχιαλγία, φλόγωση των μυών της πλάτης, έλαφρα κατάγματα των σπονδύλων, κλπ.) χρειάζονται γιατροί. Στις περισσότερες όμως γυναίκες, η αιτία είναι κάποια άνείλεια ή κακή συνήθεια.

Στα 80—90% των περιπτώσεων, προκαλεί πόνους στο κάτω μέρος της πλάτης η κακή στάσις του σώματος, που επηρεάζει τον όλο μηχανισμό του. Η ίδια αυτή αιτία φέρνει κόπωση, πόνους κατά την έμμηνο ροή, δυσκοιλιότητα, μυϊ-

κούς σπασμούς, κούρασι των ποδιών, και άργότερα κίρσους. Δυστυχώς, έλάχιστες γυναίκες της δίνουν προσοχή και φροντίζουν να τη διορθώσουν, με τις συμβουλές ενός όρθοπεδικού. Η κακή στάσις παραμορφώνει τη σπονδυλική στήλη, αυξάνοντας την κύρτωσή της προς τα μέσα στο κάτω μέρος της πλάτης. Έτσι, οι μύς υποβάλλονται σε υπερβολική προσπάθεια, ιδίως στο σκύσιμο ή την παρατεταμένη όδοστοασία. Αυτό παρατηρείται ιδίως σε λεπτές και ψηλές γυναίκες, με στρουγγυλούς ώμους και με χαλαρούς μύς.

Η κατάσταση χειροτερεύει κατά την έγκυμοσύνη, γιατί τότε οι μεταβολές του όγκου της κοιλιάς κάνουν να κυρτώνεται ακόμη περισσότερο ή σπονδυλική στήλη στο κάτω μέρος της. Στους τελευταίους λοιπόν τρεις μήνες της έγκυμοσύνης συνιστάται να ξεκουράζεται η γυναίκα πολλές φορές την ημέρα, κι' επί μερικά λεπτά κάθε φορά, ξαπλωμένη άνασκελα σε σκληρό κρεβάτι, με μαξιλάρι κάτω από το γόνατο και κάτω απ' το κεφάλι.

Η έλάττωσις του «τόνου» των μυών της πλάτης μπορεί να προκαλέσει πόνους στο κάτω μέρος κι' όταν ακόμη ή σπονδυλική στήλη είναι κανονική. Παρατηρείται συνήθως μετά την έγκυμοσύνη, ή στις γυναίκες που άδυνάτισαν πολύ γρήγορα.

Στην περίπτωση αυτή, ώρισμένες άπλετες ασκήσεις φέρνουν γρήγορα αποτέλεσμα. Σε 4—6 βδομάδες, δηλαδή υπερδιπλασιάζουν το μυϊκό «τόνο».

Οι ασκήσεις για τους μύς των γλουτών συνιστάται στη διαδοχική σύσφιγξι και χαλάρωσή τους. Πρέπει δε να γίνονται πρωί και βράδυ, από 50 φορές.

Για την τόνωσι των μυών της κοιλιάς, ξαπλώνετε άνασκελα, με τα δάχτυλα των ποδιών περασμένα κάτω απ' τα όριζόντια κάγκελλα του κρεβατιού και τα μπράτσα σας κάτω απ' το λαιμό σας. Άγτερα άνασηκώσαθε καθιστή. Έπαναλαμβάνετε ανά 10 φορές πρωί και βράδυ.

Συγχρόνως, φοράτε ένα κατάλληλο κορσέ κι' αποφεύγετε να σκύβετε ή να σηκώνετε βάρη. Όφελούν επίσης πολύ τα θερμά επιθέματα στην πλάτη.

Άλλοτε, οι πόνοι του κάτω μέρους της πλάτης όφειλονται σε έλαφρά έξαρθρωσι των τελευταίων σπονδύλων από μιά άπώτοιμη στροφή του σώματος, ή σε ώρισμένα επαγγέλματα που επιβάλλουν μιά άσφικη στάσι του σώματος επί πολλές ώρες. Οι πόνοι αυτοί αυξάνουν με την κίνηση. Κάουν δε να περπατά κανείς μ' άλγιστη πλάτη και με πολύ μικρά βήματα.

Σε τέτοια περίπτωση, φοράστε ένα κατάλληλο κορσέ, μη σκύβετε και μη σηκώνετε βάρη. Αν όμως δεν όδτε έτσι ώφέλεια, πρέπει ν' αποταθήτε στο γιατρό, για να προσλάβετε μιά μόνιμη άναπηρία.

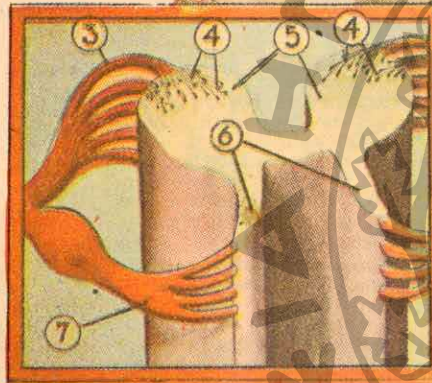
Όταν οι πόνοι της πλάτης προκαλούνται από κάποια πάθησι των γεννητικών οργάνων, των έμμηνων, κι' έπειτα έλαττώνονται ή εξαλείφονται τελείως. Στην περίπτωση αυτή, η θεραπεία συνιστάται στην καταπολέμησι της άρχικής αίτίας, της παθήσεως δηλαδή του έσωτερικού οργάνου.

Όταν λείπει η αιτία αυτή, που προκάλεσε τους πόνους, αυτόματως εξαφανίζονται και οι πόνοι.

Η μετεγχειρητική πνευμονική έμβολη

Ένας από τους σοβαρότερους σκοπέλους της χειρουργικής ήταν ως σήμερα η μετεγχειρητική πνευμονική έμβολη. Για την πρόληψι αυτού του δυσάρεστου ένδεχόμενου είχαν δοκιμασθή κατά το παρελθόν διάφορα μέσα, αλλά χωρίς σοβαρά αποτελέσματα. Οι έπιστημονες της Μασαχουσέτης παρατήρησαν όμως, τελευταία ότι το καλύτερο μέσον προστασίας ήταν να φορέση ο έγχειρσθείς, άμέσως έπειτα από την επέμβασι, ένα ζευγάρι έλαστικές κάλτσες. Οι κάλτσες αυτές φαίνεται ότι προλαμβάνουν σε μεγάλη άναλογία την πνευμονική έμβολη.

Η ενεργεία τους βασίζεται στην πίεσι που άσκούν πάνω στα αίμοφορα άγγεία.

1) Η σπονδυλική στήλη με τα νεύρα. 2) Η παρεγκεφαλίς. 3) Ρίζα του κινητηρίου νεύρου. 4) Κύτταρο του κινητηρίου νεύρου. 5) Εμπρόσθια κέρατα. 6) Οπίσθια κέρατα. 7) Ρίζα αισθητηρίου νεύρου.

ΑΠΟ τη στιγμή που έβαλα στο νου μου να ληστέψω το ταμείο του μικρού ταχυδρομείου, βρισκόμουν σ' επιφυλακή και διαρκώς παραμόνευα. Το κατάστημα το διέκριναν οι δυο αδελφές γεροντοκόρες, η Άννα και η Αιμιλία. Η πρώτη ήταν στο ταχυδρομείο και η δεύτερη στο κατάστημα τροφίμων.

Η κατασκοπεύα μου κράτησε ένα μήνα και τώρα ήξερα κάθε κίνηση που γινόταν στο κατάστημα κάθε ώρα και κάθε μέρα. Οι παρατηρήσεις μου, λοιπόν, αυτές, που φυσικά τις έκανα αθέατος από το αντικρινό πεζοδρόμιο, μ' έπεισαν ότι έπρεπε να δράσω μία Δευτέρα ή μία Πέμπτη, γιατί αυτές οι δυο μέρες παρουσιάζαν τις πιο ευνοϊκές συνθήκες.

Φυσικά ήταν μία έγκληματική πράξη. Μου στοιχίζει μάλλον γιατί το μέρος ήταν μικρό και οι περισσότεροι κάτοικοι ήμασταν γνωστοί μεταξύ μας. Ήμουν όμως ανεργός και συγχρόνως έχανα συνεχώς τις κυνοδρομίες. Τις λίγες καταθέσεις που είχα στο ταχυδρομικό ταμειούχιο τις είχα σιγά-σιγά αποσύρει. Η κατάσταση μου ήταν απελπιστική. Κι' έσπου να πιάσω δουλειά μόνον αυτό θα μ' έσωζε: η ληστεία.

Διάλεξα τη μέρα και την ώρα: Πέμπτη μετά τις δύο το απόγευμα.

Τότε υπήρχε απόλυτη ησυχία στο κατάστημα και θα μπορούσα να κόμω τη ληστεία χωρίς να με πάρη κανένας μυρουδιά.

Μόλις μπήκα μέσα, η Άννα, που καθόταν στο ταμείο του ταχυδρομείου, σήκωσε το κεφάλι από το γράφισμά της και μου χαμογέλασε ελαφρά. Ύστερα έπιασε κι' έφερε μπροστά της μία κόλλα χρωματιστού χαρτιού κι' άρχισε να γράφει κάτι αριθμούς. Η αδελφή Αιμιλία βρισκόταν στο πάτωμα και κοιμόταν για λίγο. Έκείνη λοιπόν, τη στιγμή έβγαλα μέσα από το μαγκί μου ένα μακρύ σίδερο και πριν η γεροντοκόρη προλάβει να σηκώσει ξανά το βλέμμα της πλησίασα στο ταμείο, σήκωσα το βαρύ σίδερο και τη χτύπησα στο κεφάλι. Έπεσε μπροστά χωρίς να βγάλει μιλά...

Κρυά, αλλά δεν πρόσεξα τί φορούσε. —Γιατί; ρώτησα, προσπαθώντας να κρατήσω την ψυχραιμία μου. Μου εξήγησαν τότε ότι η διευθύντρια του ταχυδρομείου δολοφονήθηκε και το ταμείο της ληστεύθηκε. Κάποιος που φορούσε κούκο και αδιάδροχο είχε διαπράξει το στυγερό έγκλημα και τη ληστεία.

Ο πόλισμαν που βρισκόταν επί κεφαλής της μικρής αυτής συντροφιάς μούδωσε αυτές τις ύπολοιπες πληροφορίες. —Εδειξα θυμό και αγανάκτηση και προσφέθηκαν να συμμετάσχω στις έρευνες στο δάσος. Να συμμεριστώ τα αισθήματα της μικρής κοινωνίας μας και να διαπιστώσω την εντύπωση τους από τη μικρή φωτιά που είχα ανάψει στο δάσος.

Οι έρευνες κράτησαν ως αργά τη νύχτα. Και, όπως όλοι, κουρασμένος κι' εγώ, γύρισα σπίτι μου να κοιμηθώ.

Εκεί βρήκα να με περιμένουν δυο αστυνομικοί. Φυσικά η παρουσία τους δεν με εξάνισσε. Τους είπα ότι ήξερα, φυσικά, με τον τρόπο που με συνέφερε.

Η ιστορία μου όμως αυτή θα απέδειχνα ότι από τις έντεκα το πρωί βρισκόμουν στο δάσος για κυνήγι.

Όταν κατόπιν επέστρεψα στον κεντρικό δρόμο της μικρής κομπολόγου επικρατούσε αναστάτωση. Μία συντροφιά από πολίτες έρχοταν προς το μέρος μου. Στάθηκαν και με ρώτησαν αν είδα κανένα με κούκο και αδιάδροχο να πηγαίνει προς το δάσος. Απάντησα πως διέκρινα κάποιον από μα-

θεν τους έκανε καμιά έντυπωσι. Κι' εγώ άμέσως ζήτησαν να δουν το βιβλιόριο των καταθέσεων μου στο ταχυδρομικό ταμειούχιο.

φόνου και της ληστείας. Κι' έπειδή πήγαινες τακτικά εκεί — και πάντοτε για την ίδια δουλειά — το θυμά, μόλις σ' έβλεπε, ήξερε τί ζητούσες. Αυ-

Ο τελευταίος αριθμός

«Σήκωσα το βαρύ σίδερο και τη χτύπησα στο κεφάλι...»

Για μία στιγμή σκέφθηκα να τους πω πως δεν έχω στην κατοχή μου τέτοιο βιβλιόριο. Άλλωστε είχα αποσύρει όλες τις οικονομίες μου και δεν μου χρειαζόταν. Μπορούσα ακόμα να το είχα στήσει ή να το είχα πετάξει. Μετάνοιωσα όμως. Γιατί, αν τους μιλούσα έτσι, πιθανόν να μπειναι σε ύποψης.

Το βρήκα και τους το έδωσα. Τούρριξαν μία σύντομη ματιά και μου εξήγησαν:

—Τους τελευταίους μήνες πήγαινες τακτικά στο ταχυδρομείο, και κάθε φορά σήκωνες δυο ως τρεις λίρες από τις καταθέσεις σου...

—Πάντα πήγαινες στο ίδιο ταχυδρομείο — σ' εκείνο που δολοφονήθηκε η διευθύντρια. Έτσι τραβούσες όλες τις καταθέσεις σου καθημερινές ώσπου οι σελίδες στο βιβλιόριο σου γέμιζαν κι' έπρεπε να το δίνεις για να σου βγάλουν τους τόκους. Κατόπιν το ξανάπαιρνες και συνέχιζες με τον ίδιο τρόπο και κάθε μέρα τις αναλφειες σου.

—Και τι σημασία μπορούν να έχουν όλα αυτά; ρώτησα με ανυπομονησία.

—Καμιά, μου είπαν. Μόνον ότι με αυτό τον τρόπο έκανες συχνά επίσκεψες εκεί κι' έτσι καμουφλάριζες την κατασκοπεύα που έκανες. Η άτυχη Άννα ήταν μία μεθοδική γυναίκα. Κι' ήξερε για ποιά δουλειά πήγαινε ο καθένας στο νικισέ της.

—Ε, κι' ύστερα; είπα αδιάφορα.

—Νά, καταλήξαμε στο συμπέρασμα πως εσύ ήσουν ο άγνωστος με τον κούκο και το αδιάδροχο που πήγε χτες το απόγευμα στο μικρό ταχυδρομείο κι' ακριβώς την ώρα του

τη τη φορά όμως έπεσε έξω...

—Ήταν λοιπόν τόσο βεβαίως πως είχες πάει πάλι για ν' αποσύρεις μία ή δυο λίρες, ώστε μόλις σε είδε στην πόρτα άρχισε να καταχωρή στο βιβλιόριο των αναλήψεων που είχε μπροστά της, τον αριθμό του βιβλιόριου σου που τον είχε μάθει απ' έξω. Δεν πρόλαβε όμως να τον γράψει ολόκληρο, γιατί δέχτηκε το χτύπημα στο κεφάλι.

—Κι' ο αριθμός αυτός είναι ο 1506... είπε ο ένας αστυνομικός...

—Ενώ ο αριθμός του βιβλιόριου σου, πρόσθεσε ο άλλος, είναι ο 15061... Δεν είναι έτσι;

—Ναί, έτσι είναι... τραύλισα λείπει όμως ο τελευταίος αριθμός!...

—Ναί, αλλά θα τον βρούμε κι' αυτόν! μου είπαν σαρκαστικά.

Και μ' άρπαξαν γερὰ από τα μπράτσα.

Το άλλο πρωί με πήγαν στο δάσος. Βρήκαν τη σδυμένη φωτιά κι' ανακάλυψαν μερικά άκαφτα κομμάτια από τον κούκο και το αδιάδροχο. Έρευνήσαν έπειτα εκεί κοντά και βρήκαν στην κουφάλα του δέντρου το τενεκεδένιο κουτί με τα λεπτά.

Τότε, όμως, έχασα πιά το θάρρος, με κυρίεψε νευρική κρίσις κι' ομολόγησα το έγκλημά μου...

ΝΤΑΝΙΕΛ ΧΑΜΕΤ

Φωνές νεκρών

Όταν ο "Εντίον" έφευρε το φωνογράφο, στα 1876, εξέφρασε την ελπίδα ότι θα χρησίμευε η εφεύρεσή του «για να διατηρή για τις μελλουσες γενιές τις φωνές και τα λόγια των μεγάλων ανθρώπων». Έχοντας λοιπόν αυτό υπ' όψη του, κάποιος Ρόμπερτ Βίνσεντ άφειρσε τη ζωή του στο να μαζεύει τις φωνές 2.000 διασημών προσώπων — πολλά απ' τα οποία δεν ζουν πιά. Έτσι, έχει αποκτήσει μία μοναδική και ανεκτίμητη συλλογή δίσκων, όπου υπάρχουν οι φωνές της Σάρας Μπερνάρ, του Κόναν Ντόουλ, του αυτοκράτορα της Αυστρίας Φραγκίσκου Ι' αψήφ, του Μάρκ Τουαίν του Ροδόλφου Βαλεντίνο, του Μαρκόνη, του Μπάρνουμ και τσάν άλλων. Ένας από τους πρώτους δίσκους περιείχε μία αγόρευση του πολιτικού Ντισρέλι, που πέθανε λίγο μετά την εφεύρεση του φωνογράφου. Ο Βίνσεντ λοιπόν καταρχώως να την προσέθεσε στη συλλογή του.

Ένας άλλος «θησαυρός» που είναι ο μοναδικός δίσκος, όπου αποτυπώθηκε η φωνή της Βασίλισσας Βικτωρίας...

ΕΦΟΣΟΝ θα υπάρχουν άνθρωποι με γόνιμη φαντασία κι' άλλοι με ανεξάντλητη ευπιστία, δεν πρόκειται να λείψουν οι φάρσες απ' τον κόσμο. Μερικές απ' αυτές ωστόσο δεν περιορίζονται σε ένα-δυο θέματα. Παίρνουν μεγάλες διαστάσεις κι' αναστατώνουν μία ολόκληρη πόλη ή χώρα.

Αυτό λοιπόν συνέβη προέτιν στο Λονδίνο, με τη φάρσα που σκόραψε ο γνωστός Άγγλος συγγραφέας Θεόδωρος Χούκ εις βάρος κάποιας κυρίας Τότινγκαμ, πλουσίας γήρας, μέλους της ανώτερης κοινωνίας και φοδερὰ τσιγκούνας. Έτοιμασε δηλαδή πάνω από 1.000 γράμματα με τ' όνομά της και τ' άστειλε σε εμπόρους, τεχνίτες και πολλούς άλλους.

Τα γράμματα αυτά περιείχαν πασανγελίες διαφόρων ειδών, ή εντολές για επίσκεψες του σπιτιού της γήρας. Ωρίζαν δε όλα την ίδια ημέρα και ώρα για την εκτέλεσή τους.

Κανείς απ' τους παραλήπτες δεν σκέφθηκε να εξακριβώσει τη γνησιότητά τους. Γύρω λοιπόν απ' την ώριμένη ώρα, ο άδိέξοδος δρόμος, που στο βάθος του βρισκόταν το σπίτι της κ. Τότινγκαμ, άρχισε να γεμίζει από όχηματα κάθε είδους, που κουβαλούσαν κάρδουνα ή λαχανικά σε μεγάλες ποσότητες. Βιβλία, έπιπλα, πατικά, είδη ρουισμού, ακόμη και... φέρετρα!

Έφτασαν επίσης τεχνίτες, γιατροί, οδοντοίατροί, κουμπωταί, εργολάβοι κηδεών, δικηγόροι, καλλιτέχνες κι' εκατοντάδες άνδρες και γυναίκες που τα πλάστα γράμματα τους πρόσφεραν έργασια. Καταλαβαίνετε τώρα τί κοσμογονασία έγινε σ' εκείνο το στενό δρόμο! Κάμποσοι πόλισμαν προσπάθησαν τού κάκου ν' αποκαταστήσουν την τάξη, επί ώρες ολόκληρες. Τό πανδημιόνιο μεγάλωσε, όταν έξφυναν από ένα

Ο Τρέυ κι' ένας φίλος του απέκλεισαν ένα μέρος του δρόμου κι' έσκαψαν ένα μεγάλο λάκκο στο δρόμο.

Οι μεγαλύτερες ΦΑΡΣΕΣ ΤΟΝ ΑΙΩΝΟΥ ΜΑΣ

καμίνι μερικές εκατοντάδες κόπτες και 15 γουρούνια και διασκορπίστηκαν ανάμεσα στο στοιμωγμένο εκείνο πλήθος!...

Χρειάστηκε τελικά να φτάσουν επί τόπου εκατό πολίσμαν και να μεταχειρισθούν τα κλόμες τους, για να διαλύσουν όλον εκείνο τον κόσμο που έκανε σάν τσελλός.

Άλλα ο Χούκ είχε στείλει επίσης γράμματα σε άκετοους επισήμους, προσκαλώντας τους με διάφορες προφάσεις στο σπίτι της γήρας. Έφτασαν λοιπόν εκεί ο Λόρδος Διυαχός του Λονδίνου, ο διοικητής της Βασιλικής Τραπέζης, ο πρόεδρος της Έταιρείας των Ανατολικών Ινδιών, ο λόρδος άρχιεπίσκοπός, ο άρχιεπίσκοπος του Καντέρμπουρου και ο δούξ της Υόρκης!...

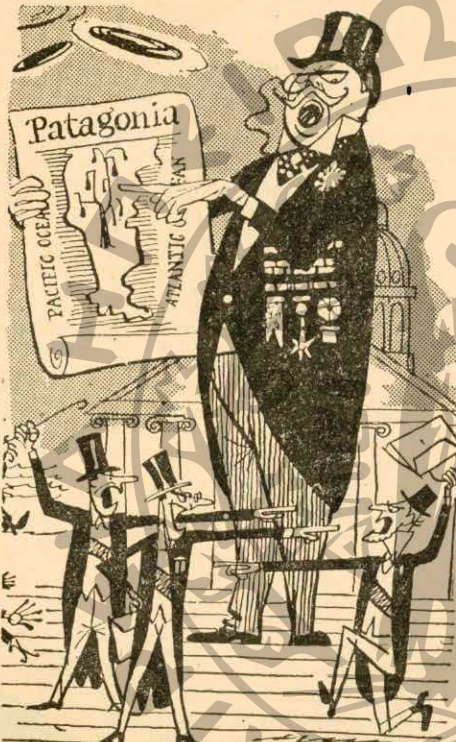
Χρειάστηκαν 36 ώρες, για να αδειάσει τελείως ο μικρός δρόμος και ν' αρχίσει η καταμεύση των θυμάτων και των ζημιών. Δεκαπέντε άτομα είχαν τραυματισθεί, και έμπορεύματα άξιας υλισίων λιρών είχαν καταστραφεί ή κλαπεί. Η αστυνομία έμαξε του κάκου για να βοηθί το δόστί της φάρσας. Μόνον ύστερα από χρόνια —μετά το θάνατο του Χούκ— αποκαλύφθηκε η αλήθεια.

Όχι λιγώτερο διασκεδαστική υπήλθε η φάρσα που σκόραψε το 1936 στη Ν. Υόρκη κάποιος πλούσιος καλλιτέχνης, όνομάτι Χιού Τρέυ. Μία μέρα, συλλέγοντας στη λέσχη του για τα παρόνα που είχε κάνει ο Τζων Ροκφέλλερ ότι δυσκολευόταν συχνά ή κυκλοφορία στο δρόμο του σπιτιού του — στην άριστοκρατική 54η Όδω— έξ αιτίας των άσκόπων επίσκεψών του όδοστρώματος. Ο Τρέυ λοιπόν στοιμύτισε με τους φίλους του ότι θα υποούσε ν' άνασκαψών αυτός ο ίδιος τον δρόμο εκείνο, χωρίς να τον εμπόδιση κανείς.

Πράγματι, τα μεθεπόμενα πρωί, σταμάτησε αντίκρυ στο σπίτι του Ροκφέλλερ ένα καμινί και ξεφόρτωσε δυο εθνάτες με τί έργαλεία τους, τα σκετικά όδοροάνγνια, κλπ.. Οι άνθρωποι αυτοί — που δεν ήσαν παρὰ ο Τρέυ κι' ένας φίλος του — απέκλεισαν ένα μέρος του δρόμου κι' άνοιξαν να σκάβουν. Όταν πλησίασαν δυο πόλισμαν τους εξήγησαν ότι είχαν σταλή απ' την ύπηρεσία Δημοσίων Έργων για να έπισκευάσουν μία ύπόνομο.

Οι αστυνομικοί τους βοήθησαν όσο μπορούσαν, συμίζοντας την κυκλοφορία του δρόμου. Τό ίδιο έκαναν κι' οι συνάδελφοί τους που τους διαδένθηκαν μετά το τέλος της Βάρδιας τους. Άρ-

Πώς η Γερμανία... δεν προσάρτησε την Παταγονία

Η είδηση για την προσάρτηση ενός τμήματος της Παταγονίας προκάλεσε αναστάτωση στους διπλωματικούς κύκλους της Άργεντινής και της Αγγλίας.

γὰ το απόγευμα, οι ψευτοεργάτες έφυναν με το καμινί, άφινοντας μία τεραστία τούπα στη μέση του δρόμου.

Η τούπα λοιπόν αυτή έμεινε έτσι επί 28 ώρες, ως ότου διαμαρτυρήθηκαν διάφοροι ένδιαφερόμενοι. Έγινε μία έρευνα κι' εξακριβώθηκε ότι η ύπηρεσία Δημοσίων Έργων δεν είχε στείλει κανένα έργατή στην 54η Όδω.

Οι άρχες αναστατώθηκαν. Οι ύπεύθυνοι πόλισμαν βόηκαν το υπέλατο. Κάμποσοι ντέτεκτιβ ανέλαβαν ν' ανακαλύψουν τους φαρσέρ. Άλλά δεν τό κατάρθωσαν.

Ο Τρέυ φανέρωσε την αλήθεια έπειτα από άκετόν καιόό, όταν είχε πιά ξεθυμάνει η αγανάκτηση που είχε προκαλέσει. Και όλοι γέλασαν τότε με την καρδιά τους.

Στις άρχες του αιώνας μας, οι «Τάιμς» του Λονδίνου δημοσίευσαν μία έκπληκτική είδηση: Η Γερμανία είχε προσάρτησει άσθαίοντα ένα τμήμα της Παταγονίας, στη νοτία άκρη της Άργεντινής. Τό άρθρο καθώριζε τό γεωγραφικό ύψος και πλάτος αυτής της έκτάσεως, πρόσθετε δε ότι ήταν ένας άληθινός παράδεισος, με ιδέωδες κλίμα και γονιμώτατο έδαφος, γεμάτος από «ξείδανλαδίες» και από δέντρα με είδικό σκληρότατο έύλο (που τό χρειαζόταν ή Γερμανία για κάποιους μυστικούς στρατιωτικούς σκοπούς).

Η είδηση προκάλεσε αναστάτωση και άγανάκτηση στην Άργεντινή, στην Αγγλία, στις Ηνωμ. Πολιτείες. Άνταλλάχθηκαν διπλωματικά έγγραφα συντεταγμένα σε δοιού τόνο. Οι άρμόδιοι πρεσβευταί κοπίασαν πολύ για ν' άποφύγουν διεθνές έπεισόδιο.

Τό έκπληκτικώτερο είνε ότι ή είδηση των «Τάιμς» είχε γίνει πιστευτή άκούη και από τις άρχες και την κοινή γνώμη της Άργεντινής! Κι' όμωσ άν οι έξνοι ήσαν δικαιολογημένοι να μιν έξερουν τί ακριβώς συνέβαινε στή μακρινή αυτή χώρα, οι έντόπιοι έπρεπε να έξερουν με τό παραπάνω ότι δεν είχε γίνει καμιά απόλυτως προσάρτηση τμήματος της παταγίας τους!

Τέλος μετά 4 μήνες κάποιος σκέφθηκε να έρευνήσει προσεκτικώτερα την ύποθεσι της Παταγονίας. Βρήκε λοιπόν ότι ή θέσις που καθώριζαν οι «Τάιμς» βρισκόταν στον Άτλαντικό 600 μίλια μακρὰ απ' τις άκτές της Παταγονίας κι' ότι ή «ξείδανλαδία» ήταν ένα δέντρο άγνωστο στή βοτανική επιστήμη!

Δεν καταρρώθη ωστόσο να εξακριβωθεί ή προσέλευσις της τεραστίας αυτής φάρσας που λίγο έλειψε ν' αναστατώσει τον κόσμο.

Θ. ΔΡΑΚΟΥ

Τρία εγκληματικά παιδιά

Τρία εγκληματικά παιδιά

Η υπόθεση αυτή που απασχόλησε το δικαστήριο των Αθηνών, είναι τόσο εκπληκτική, που δεν θα τολμούσε κανείς να την πιστέψει. Αν δεν υπήρχε η σχετική δικαιοσύνη, στο Α' στυνομικό Δελτίο, τ' όνομα μιας γυναίκας που αυτοκτόνησε και τρία ονόματα λωποδύων και σεσημασμένων διαρρηκτών στο Πάνθεον των νεαρών εγκληματιών, θα έλεγε κανείς πως είναι ένα φαιαλικό παραμύθι.

Η ιστορία αυτή αρχίζει με το δράμα ενός πλούσιου γλεντζέ της Αθήνας, φοβερού χαρτοπαίκτη, που αυτό ακριβώς το πάθος του έγινε αφορμή να καταστραφεί η οικογένειά του. Ο άνθρωπος αυτός, αγαπούσε τα παιδιά του. Μα τ' αγαπούσε με τον δικό του τρόπο. Δεν έννοοσε ποτέ να τους χαλάσει την καρδιά, να τους στερήσει κάτι, να τα τιμωρήσει, να τα κάνει τέλος να σμυνασθούν ένα λάθος τους. Κι' αυτή η παθολογική αγάπη του, τα έκανε να σχηματίσουν τη γνώμη, ότι μπορούσαν να κάνουν ό,τι ήθελαν στη ζωή, ότι όλοι οι κόσμος ήταν πλάσιμος για να ικανοποιήσει κάθε επιθυμία τους.

Ο πατέρας, λοιπόν, άφηνε άφροντα λεφτά στο σπίτι. Κι' η γυναίκα του, που είχε αδύνατο χαρακτήρα και ήταν πάντα πικραμένη από τη ζωή που έκανε ο άντρας της, δεν ένοιωσε καμιά επιθυμία να τιμωρήσει αυτά τα παιδιά, που στο μεγαλώνει, γίνονταν φοβεροί τυράννοι!... Επειτα, πώς μπορούσε να διευθύνει και να πειθαρχήσει ένα σπίτι, που ο άρχηγός του έδινε πρώτος το κακό παράδειγμα;... Όλη τη νύχτα, ο πατέρας αυτών των παιδιών, σε διάφορες λέσχες και σε φιλικές συγκεντρώσεις, έπαιζε χαρτιά. Ερχόταν το πρωί κακοκεφός, γιατί τις περισσότερες φορές ήταν γονεός κι' έπεφτε αμέσως να κοιμηθεί. Πολλές φορές, με το τίποτα, αναστατώνει το σπίτι και μεταχειριζόταν άσχημα τη γυναίκα του.

Από τη μικρή ηλικία, τους τα παιδιά αυτά, συνήθισαν ν' ακούουν φεβερές βροχές στο σπίτι, να είναι αυτόπτες μάρτυρες τρομερών κουβάνων και να παρακολουθούν ιστορίες και κουβέντες για όλη την ύποπτη ζωή του πατέρα τους.

Ο «γέρος», ωστόσο, παρ' όλες αυτές τις αναποδιές του, ήταν το καμάρι τους, γιατί ικανοποιούσε κάθε επιθυμία τους. Όταν είχε κέφι, τα φώναζε κοντά του και του άρεσε να τους διηγείται τις... ερωτικές περιπέτειές του και τα καταρώματά του:

— Πού λέτε, έκανα τη γνωριμία ενός θηλυκού πολύ σπουδαίου!... τους έλεγε. Οί γυναίκες δεν βέλουν σεβασμό... Είναι για να μας διασκεδάσουν... Και πάντα κυτάνε το πορτοφόλι!...

— Τι λόγια, λες στα παιδιά... διαμαρτυρόταν η γυναίκα του. Μα εκείνος ούτε λόγιαζε τις παρηγορησεις της, ούτε ποτέ άκουσε μια υπόδειξη της.

— Μη τὰ φοβάσαι τὰ παιδιά, δὴ λωνε μ' αἰσιοδοξία τὰ γυναικὰ του. Θὰ τοὺς ἀφήσω τόσα πολλὰ λεφτά, πὺν δὲν θὰ χρειαστῇ ποτὲ νὰ δουλέψουν γιὰ νὰ ζήσουν!...

Απὸ τὰ βάσανα, τὶς στενοχωρίες, ἀπὸ αὐτὰ τὰ ψυχικὰ μαρτύρια, ἡ γυναίκα τοῦ ἀρρώστησε βαρεῖα μὴ μὲρ καὶ πέθανε σὲ λίγον καιρὸ...

Ὁ θάνατός της στοίχισε στ' ἀλήθεια αὐτὸν τὸν ἀσώτο, γιατί ἦταν ἡ μὴν πὺν τοῦ ὑπεδέκνε τὰ λάθη τοῦ καί, πολλὲς φορές, τὸν εἶχε σώσει ἀπὸ ἐπικίνδυνες περιπέτειες.

Γιὰ τὰ παιδιά, ὅμως, ἡ κατάσταση τὴν ἦταν ἀκόμη πὺν δραματικὴ. Ἡ διαγωγή τοῦ εἶχε κάνει τὶς ὑπηρετίες τοῦ σπιτιοῦ νὰ τὰ μισοῦν θανάσιμα. Ὅσο καιρὸ ἔμεναν στὸ σπίτι — γιατί γρήγορα ἐφευγαν — τὰ τσάκιζαν στὸ ζυλό, κάθε φορὰ πὺν εὕρισκαν τὴν ευκαιρία.

Ὁ πατέρας τοὺς τότε ἄρχισε νὰ σκέφτεται πὺν οἱ ὑπηρετίες δὲν μπορούσαν νὰ μεγαλώσουν τὰ παιδιά τοῦ κι' ἀπεφάσισε νὰ πάρῃ μὴν γυναίκα.

Εὐνοεῖται, ὅτι τὸ δρᾶμα αὐτὸς τῆς οἰκογενείας, δὲν τὸ ἤφερε κανεὶς καὶ κανεὶς δὲν μπορούσε νὰ τὸ φαντασθῇ. Ὅλοι εἶχαν τὴν ἐντύπωσι, ὅτι αὐτὸς ὁ πλούσιος ἄνθρωπος ἦταν μὴν ἕνας ἀδιόρθωτος γλεντζέ. Πολλοὶ μάλιστα νομίζαν, ὅτι ἡ γυναίκα τοῦ, πὺν πέθανε, ἦταν ἡ ἀφορμὴ μὲ τὶς γκρίνιες της, πὺν τὸν ἔκανε νὰ φεύγῃ ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ νὰ πηγαίνῃ ἔξω.

Ἔτσι, ὅταν κήρεψε, δημιουργήθηκε στὸν κύκλο του μὴν ἀτυμοφαιρία συνπαθείας... Πολλὲς γυναίκες μὲ ευαίσθητη καρδιά, ἀνείρευνόταναν νὰ τὸν κάνουν εὐτυχιμένο καὶ νὰ φροντίσουν γιὰ τὰ τρία παιδιά του. Ἀλλ' αὐτὲς, δὲν ἐπρόκειτο νὰ κουρασθῶν. Ὅταν τις ὑπηρετίες, τὶς δασκάλες, τὴν οἰκονομικὴ ἀνέσι τοὺς. Καὶ μὴν ἀπὸ αὐτῶν, ἡ πὺν εὐαίσθητη, ἀπεφάσισε νὰ παντρευτῇ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο.

Τὸ γάμο αὐτὸ ὅμως τὰ παιδιά δὲν τὸν εἶδαν μὲ καλὸ ματί. Αὐτὴ ἡ ἐξ- νη, πὺν ἦρε νὰ ἀντικαταστήσῃ τὴν πραγματικὴ μητέρα τοὺς, νομίζαν ὅτι θὰ ἦταν μεγάλος υπελας!

Ἡ νεαρή γυναίκα, μὴν ὅλο τὸν ἐνθουσιασμό, τῆς ἀγνῆς κερδίας της, βάλθηκε ν' ἀναλάβῃ τὰ νεα καθήκοντά της καὶ νὰ φροντίσῃ σὰν πραγματικὴ μητέρα τοὺς αὐτὰ τὰ τρία θηρία... Μὰ κάθε ὥρὰ πὺν περνοῦσε σ' αὐτὸ τὸ σπίτι, τὴν ἔκανε ν' ἀπογοητεύεται. Μπροστὰ στὰ ἐκ- πληκτὰ μάτια της, παρουσιάσθηκε ἕνας ἀγνώστος, ἐφιαλτικὸς κόσμος!... Τὴ δευτέρη κιόλας νύχτα, ὁ ἄνδρας της τὴν ἐγκατέλειπε, γιὰ νὰ πᾶν νὰ χαρτοπαίξῃ.

Ἔγω ἕνα πάθος, τῆς ἐξήγησε. Τὰ χαρτιά... Μὲ συγχωρεῖς, ἀνδρὸς μου, νὰ στερεθῶ τὴ συγκίνησι τῆς τράπουλας!...

Σκέφθηκε τότε ἐκείνη ν' ἀφοσιωθῇ στὴν ἀνατροφή τὸν τριῶν παιδιῶν τοῦ ἀντρός της. Ἀρχισε νὰ τὰ καλοπιά- νη, νὰ προσπαθῇ νὰ τὰ φέρῃ στὰ νε- ρὰ της, μὰ ἐκείνα ἀντέδρασαν. Καὶ τὰ τρία συμφώνησαν νὰ τὴν κάνουν νὰ ἐγκαταλείψῃ αὐτὸν τὸν ἀγῶνα.

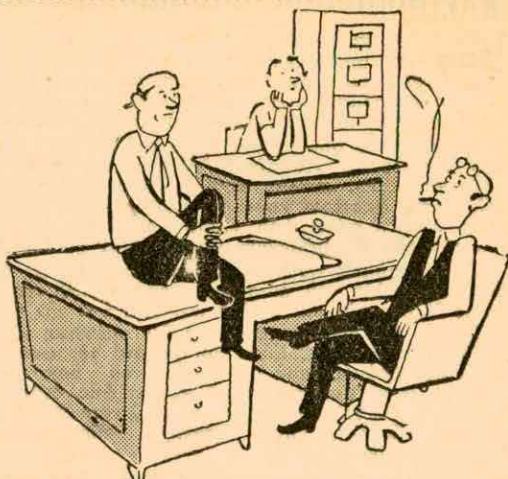
Ἔτσι, μὲσα σ' αὐτὸ τὸ σπίτι, ἄρ- χισε ἕνας μυστικός, μὰ ἐξοντωτικός πόλεμος. Ἡ νεα γυναίκα ὑπέφερε ἀ- φάνταστα μαρτύρια. Μόλις πῆγαινε πᾶν μὴν λέει, ἕνα παρὰπνο στὸν ἄν- τρα της, ἐκείνος τῆς μίλουσε ἄσχη- μα. Γι' αὐτὸν, δίκιο εἶχαν μὴν τὰ παιδιά!...

Κι' ἔτσι μὴν μὲρ, ἡ νεα γυναίκα, πᾶν σὲ μὴν στιγμή ἀπελπίσας, αὐ- τοκτόνησε!...

Τὰ τρία παιδιά, τότε, μεγάλωσαν ἐλεύθερα κι' ἀσχίσαν χωρὶς ἔλεγο νὰ κάνουν τὴν ζωὴ τοὺς. Ἐμπλέξαν τότε ὅλα μὲ ἀσχημὲς παρῆες. Ὁ ἕνας ἐγί- νη λωποδύτης, ὁ ἄλλος διαρρηκτὴς κι' ὁ τρίτος συνελάθη μὲ μερικὸς ἀλῆτες σ' ἕνα καταγῶνιο. Ἔτσι, μὴν μὲρ, πέρασαν καὶ τὰ τρία ἀπὸ τὸ Δικαστήριον τῶν Ἀθηνῶν.

Ὁ πατέρας τοὺς ἀγωνίσθηκε νὰ τὰ σώσῃ, νὰ τὰ ζαναφέρῃ στὴν πλούσι- α, μὰ δηλητηριασμένη ζωὴ τοῦ. Μὰ τ' ἀ- κήματα πὺν εἶναι διαρρέει. ἦταν ἀπὸ ἐκείνα πὺν τιμωροῦνται ἀπὸ τὸν Ποινικὸ Νόμο. Δὲν στάλθηκαν βέβαια στὴ φυλακή. Μὰ μπήκαν σ' ἀναγορ- φωτικὸ σχολεῖο, γιὰ νὰ κόψουν ὅλες τὶς κακὲς συνήθειες τοὺς, νὰ μάθουν νὰ ξεχωρίζουν τὸ καλὸ ἀπὸ τὸ κακό, νὰ γίνουν γνήσιοι ἄνθρωποι. Γιὰτὶ αὐτὰ τὰ παιδιά, στὴν πραγματικότη- τᾶ, δὲν εἶχαν ποτὲ τοὺς οἰκογενεία. Δὲν εἶχαν ἕναν καλὸ ἄνθρωπο νὰ τὰ ὁδηγῇ στὸν τίμιο δρόμο τῆς ζωῆς.

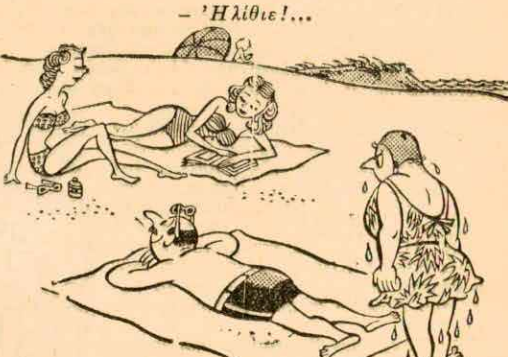
Θ. ΔΡΑΚΟΣ

— Πότε θὰ μᾶς δώσουν κι' ἐμᾶς τὴν ἀδεία μας νὰ ξεκουραστοῦμε λίγο;...

— Ἡλίθιε!...

— Πέσε στὴ θάλασσα, ἐδὺ Κιλλόνη. Ἐγὼ θὰ μείνω ἐδῶ καὶ θὰ προσπαθῶ νὰ πάρω ἕναν ὑπνάκο!...

Ὁ λωποδύτης: Εἶνε τὸ κορίτσι μου, καὶ ρωτᾷ ἀν' ἐχῃς πονεμένα κανένα ἀκριβὸ παρζιάνι- κο ἄρωμα...

Ὁ λωποδύτης: Εἶνε τὸ κορίτσι μου, καὶ ρωτᾷ ἀν' ἐχῃς πονεμένα κανένα ἀκριβὸ παρζιάνι- κο ἄρωμα...

Ὁ λωποδύτης: Εἶνε τὸ κορίτσι μου, καὶ ρωτᾷ ἀν' ἐχῃς πονεμένα κανένα ἀκριβὸ παρζιάνι- κο ἄρωμα...

Ὁ λωποδύτης: Εἶνε τὸ κορίτσι μου, καὶ ρωτᾷ ἀν' ἐχῃς πονεμένα κανένα ἀκριβὸ παρζιάνι- κο ἄρωμα...

ΟΙ «ΑΛΚΟΟΛΙΚΟΙ τοῦ παιχνιδιού»

Οἱ τέσσερες τύποι τῶν παικτῶν

Οἱ καθηγηταὶ τοῦ Πανεπι- στημίου τοῦ Σικάγου, εἶχαν τὴν πρωτότυπη ἐμπνεῦσι ν' ἀ- σχοληθῶν μ' ἕνα σοβαρῶτα κοινωνικὸ πρόβλημα: τὸ παι- χνίδι. Γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτό, ἔκα- μαν μὴν προσεχτικὴ ἐρευνα σὲ ὅλα τὰ μέρη, ὅπου γίνονται τυχερὰ παιχνίδια, σὲ ὅποιαδή- ποτε μορφή: λέσχες, κοσμικὰ σαλόνια, κούρσες, ρουλέττες, ἀθλητικὰ γήπεδα (στοιχήμα- τα) κλπ.

Συνοψίζοντας, λοιπόν, τὶς παραιοποιήσεις τοὺς στὸ «Δελ- τίο Βιοφυσικῆς μαθηματικῶν», ὁ καθηγητὴς τῆς μαθηματικῆς βιολογίας Λάνταλ, διακρίνει τοὺς παίκτες σὲ τέσσερις κα- τηγορίες:

1) Οἱ παίκτες τῆς πρώτης κατηγορίας ἐνδιαιφέρονται, πρὸ πάντος, νὰ πραγματοποιήσουν ἕνα μεγάλο κέρδος καὶ δὲν πτοοῦνται ἀπὸ τὸ ὅτι τὸ παι- χνίδι στὸ ὅποιον ἐπιδίδονται, τοὺς προσφέρει ἀσήμεντες πι- θανότητες. Ὅσο μεγαλύτερο εἶνε τὸ ποσὸν πὺν ἐνδέχεται νὰ κερδίσουν, τόσο τολμωρότεροι δείχνονται. Στὴν κατηγορία αὐ- τή, ἀνήκουν π. χ. ἐκεῖνοι πὺν ἀγοράζουν ἕνα ἢ περισσότερα λαχεῖα τοῦ ἱρλανδικοῦ «σου- ηπτοπαίχκ», μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι μποροῦν νὰ γίνουν πλούσιοι ἀπὸ τὴν μὴν μὲρᾶ στὴν ἄλλη.

2) Στὴ δεύτερη κατηγορία ἀνήκουν οἱ παίκτες πὺν ἐξετά- ζουν μὲ προσοχὴ ποιὲς πιθα- νότητες ἔχουν νὰ κερδίσουν καὶ ποιὸς κινδύνους διατρέχουν νὰ χάσουν. Οἱ ψυχραίμοι παίκτες πόκερ καὶ ἄλλων παρομοίων παιχνιδιῶν, ἀνήκουν σ' αὐτὴ τὴν κατηγορία.

3) Στὴν τρίτη κατηγορία ἀ- νήκουν τὰ ἄτομα στὰ ὅποια κυριαρχεῖ ἡ συγκίνησις τοῦ παιχνιδιοῦ. Ἡ ἰδέα τοῦ κέρ- δους, δὲν τοὺς ἀπασχολεῖ ἢ τοὺς ἀπασχολεῖ ἐλάχιστα. Οἱ παίκτες αὐτῆς τῆς κατηγορίας

μποροῦν νὰ παίξουν ὁλόκληρᾶ ἡμεροῦνχτα γιὰ τὸ τίποτε ἢ γιὰ τιποτένια πράγματα.

4) Οἱ παίκτες τῆς τετάρτης κατηγορίας εἶνε τὸ ἀντίθετο ἀπὸ ἐκείνους τῆς προηγούμε- νης. Παίζουν μόνον ὅταν εἶνε ἀπολύτως βέβαιοι πὺν θὰ κερ- δίσουν στὸ παιχνίδι ἢ ὅ- ταν δὲν κινδυνεύουν νὰ χάσουν μεγάλα πράγματα. Ὁ πυρετός τοῦ παιχνιδιοῦ εἶνε γι' αὐτοὺς ἀγνώστος. Ἀδιαφοροῦν ἐπίσης γιὰ τὶς συγκινήσεις τοῦ. Τὸ μόνον πὺν τοὺς ἀπασχολεῖ, εἶνε τὸ πὺν θὰ κερδίσουν. Ἀλλὰ, μ' ὅλο πὺν δὲν ἐλκύονται ἀπὸ τὸ παιχνίδι, παίζουν διαρκῶς. Στὴν κατηγορία αὐτὴ, ἀνήκουν π. χ. ἐκεῖνοι πὺν παίζουν στὶς κούρσες, χωρὶς νὰ πηγαίνουν σ' αὐτῆς. Βασίζονται σὲ μυ- στικὰ πὺν τοὺς πτοοῦν διὰ- φοροὶ καλῶς πληροφορημένοι ἢ καὶ ἀπλῶς ἐπιτήδειοι.

Ὁ δόκτωρ Λάνταλ παρατη- ρεῖ, ἐξ ἄλλου, ὅτι ἡ μανία τοῦ παιχνιδιοῦ εἶνε μεγαλύτερη στὶς γυναίκες παρὰ στὸς ἄν- δρες. Γιὰ τὴν ἀκριβεία, προσ- θέτει, πίσω ἀπὸ τὴν μανία αὐ- τή γιὰ τὸ παιχνίδι, κρύβεται ὁ πόθος τοῦ γρήματος. Ἡ γυναι- κὰ δὲν παίζει ποτὲ γιὰ νὰ δια- σκεδάσῃ ἢ γιὰ ν' ἀπολαύσῃ τὸ παιχνίδι. Ἐκεῖνο πὺν τὴ σπρώ- χνει σ' αὐτό, εἶνε ὁ πόθος νὰ κερδίσῃ, ἀδιάφορο ἂν λίγα ἢ πολλά.

Κατὰ τὸν Ἀμερικανὸ ἐπι- στήμονα, ὅλα σχεδὸν τὰ παι- χνίδια τῆς μόδας εἶνε... γυ- ναικεῖα. Ἀποτελοῦν, δηλαδή, παραλλαγῆς ἢ ἀπλοστεύσεις ἄλλων παιχνιδιῶν, πὺν, ἐπειδὴ ἦταν δύσκολα καὶ ἀπαιτοῦσαν σκέψι, δὲν ταίριαζαν στὸ μυα- λὸ τῆς γυναίκας. Κλασσικὸ πα- ράδειγμα παιχνιδιοῦ πὺν ἀ- πλοστεύθηκε πρὸς χάριν τῆς γυναικας, εἶνε τὸ πόκερ. Οἱ παίκτες πὺν τὸ παίζουν ἀκό- μη, μετριούνται στὰ δάκτυλα. Δίνουν καὶ παίρνουν, ἀντίθετα, οἱ διαφορὲς παραλλαγῆς τοῦ, πὺν εἶνε τόσον ἀπλῆς, ὥστε δὲν ἀπαιτοῦν παρὰ ἐλαχίστη σκέ- ψι. Ἀπλὰ παιχνίδια εἶνε ἐπί- σης τὸ πινὰκ καὶ ἡ κανάστα. Καὶ τὰ δύο προσαναῖδθηκαν μὲσα στὸ πλαίσιο τῆς γυναι- κας ἀντιλήψεως καί, γιὰ τὸ λόγο αὐτό, ἄλλωστε, ἐπεδλή- θσαν καὶ ἐπέτυχαν.

Οἱ γυναίκες, παρατηρεῖ ὁ δόκτωρ Λάνταλ, ἀποστρέφον- ται τὰ παιχνίδια πὺν ἀπαιτοῦν ἀπὸ τὸν παίκτη νὰ κουράσῃ τὸ μυαλὸ τοῦ. Ἀντὶ νὰ κάνουν πολ- λύπλοκους ὑπολογισμούς, προ- τιμοῦν ν' ἀφίνουν τὴν τύχη νὰ καθοδηγῇ τὸ παιχνίδι τοῦς.

Ἐνας ἄλλος ἐπιστήμων, ἐξ ἄλλου, ὁ καθηγητὴς τῆς ψυχ- λογίας Σάουερ, χαρακτηρίζει τὴ μανία τοῦ παιχνιδιοῦ ὡς ψυχασθένεια καὶ τὴν κατατάσ- σει στὴν ἴδια μοῖρα μὲ τὸ πά-θος τῶν οἰονοματωδῶν ἢ τῶν νασκωτικῶν.

«Τὸ κοινὸ γνώρισμα τοῦ ἐκ- συστήματος παίκτην — ἀδιά- φορο ἂν διακινδυνεύῃ μικρὰ ἢ μεγάλα ποσὰ — τοῦ ἀλκοολι- κοῦ καὶ τοῦ τοξικομανοῦς γνά- φει, εἶνε ὅτι δὲν μποροῦν νὰ κάνουν ὁ πρῶτος χωρὶς τὰ χαρτιά, ὁ δεύτερος χωρὶς τὸ οἶνον/νεμα κι' ὁ τρίτος χωρὶς τὸ νασκωτικὸ τῆς προτιμῆσεώς τοῦ. Ὑπάρχουν σήμερᾶ ἀναρ- θητοὶ ἄνθρωποι — προσθέτει πὺν ὑποφέρουν ἂν δὲν παίξουν μὴν μὲρᾶ. Τὴ μεγαλύτερη ἀνα- λογία μεταξὺ αὐτῶν τῶν ἀλ- κοολικῶν τοῦ παιχνιδιοῦ, ἀν- τιπροσωπεύουν οἱ γυναίκες».

Εὐθύμην Ιστοριοῦλα

Νυκτερινὴ ἐκδρομὴ

Σάββατο ἀπόγευμα. Ἀπολάμ- βανα τὸ τοπίο τῆς Ἀθήνας, ἔα- πλωμένος σὲ μὴν σαιζ-λογκ στὴν ταράτσα.

Σαφνικά, στὸ ἐνοχλητικὸ βούϊ- σμα ἀπὸ τὶς σφῆκες πὺν μὲ τριγύριζαν, προστεθῇ κι' ἡ φῶ- νη τῆς γυναικας μου. Μὲ πλη- σίασε ἀπὸ πίσω καὶ μοῦ εἶπε:

— Μὴν ξεχνᾶς, ὅτι τὸ ξα- πλωμα σοῦ ἔχει αὐξήσει τὸ βά- ρος καὶ σ' ἔχει κάνει τεμπέλη. Πρέπει, λοιπόν, νὰ κάνῃς γυ- μναστική, γιὰ νὰ ξαναγυρίσῃς στὶς ὁδοὺς σου.

Ἐκείνη τὰ μάτια κι' ἔκανα πὺν κοιμόμουν. Ὑστερᾶ, μὲ τρόφο, τρώπιας κρυφὰ στὸ δω- μάτιό μου...

Τρεῖς μῆνες τώρα ἀκούγα αὐ- τῆς τῆς ἐνοχλητικῆς συστάσεως τῆς γυναικας μου. Δυστυχῶς, ὅμως, αὐτὴ τὴ φορὰ, οἱ συστά- σεις κατέληξαν σὲ ἀμεση ἀπει- λή, γιὰτὶ σὲ λίγο ἔφτασαν στὸ σπίτι ἡ ἀδελφὴ τῆς Ζωῆς, μὰζὶ μὲ τὸν ἀντρά της τὸ Χρῆστο, μανιώδη πειλοπόρο, ὀρειδᾶντι, κλπ.

Ξαπλωμένος τώρα στὸ κρεβά- τι μου, ἀκούγα μὲ ἀνησυχία τὰ καλοσπορίσματα τοὺς.

— Θὰ διανυκτερεύω στὸ σπίτι σου τὸ Σάββατοκυριακὸ, ἀκούσα κατόπιν τῆς Ζωῆς νὰ λῇ στὴν γυναίκα μου, γιὰτὶ ὁ Χρῆ- στος θ' ἀνέβῃ τῆς τῆς Πάρνηθας. Τὸ σωματεῖο τοῦ θὰ κᾶν νυκτερινὴ ἐκδρομὴ...

— Μπράβο! ἐνθουσιαστικὴ ἡ γυναίκα μου.

— Εἶδα κι' ἐπαθα, καὶ μὲν, νὰ τὸν καταφέρω νὰ γραφτῇ σ' ἐκδρομικὸ σωματεῖο. Ξερεῖς;... Παχαίνει ὁ ἀθλῖος καὶ λαβαίνει τὰ μέτρα μου, γιὰτὶ ἀρτίζει καὶ μοῦ τεμπέλειται. Ἐσὺ πὺν τὰ πᾶς μὲ τὸν προκομμένο σου;

Μόλις ἀκούσα αὐτὰ τὰ λόγια τῆς Ζωῆς, μαζεύθηκα κι' ἔκλει- σα τὰ μάτια μου...

Ἐκείνη τὸ νὰ μὲ στεῖλουν γυναίκα μου. Ἐτρεῖς, λοιπόν,

κι' οἱ δύο τοὺς στὴν Πάρνη- θα!», συλλογίστηκα μὲ ἀνατρι- χίλα.

Ἐπειτα ὅμως ἐπαναστάτησα! Πετάντηκα ἔξω γιὰ ν' ἀντιμετω- πίσω τὸν ἐχθρό. Στάθηκα ὅμως στὸ κατώφλι. Βούδεις, γιὰτὶ ἐ- κείνης ἀγνόησαν τὴν παρουσία μου: Τὰ χαβὰ τοὺς!

— Συμφωνῶ κι' ἐγὼ μὰζὶ σοῦ, ἔλεγε ἡ γυναίκα μου. Ἡ σωμα- τικὴ ἐξάσκηση βοηθεῖ τὸν ἄν-θρωπο στὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς...

Καὶ ἡ πνευματικὴ ἀσκηση; φώναζε. Δὲν εἶνε ἀγῶνας;... Πάλι μὲ ἀγνόησαν. Ἡ γυναι- κά μου γύρισε στὸν ἀδελφὸ της καὶ τοῦ εἶπε:

— Θέλω νὰ καταφέρῃς τὸν ἀντρά μου νὰ γραφτῇ στὸ ὀρει- βατικὸ σωματεῖο σου. Θὰ τοῦ κᾶν καλὸ ἡ ὀρειδᾶσι!

Πῆρε ἀναπνοὴ καὶ πρόσθεσε: — Δὲν μπορεῖ νὰ πάρῃ μὲ- ρος, ἀπόψε κιόλας, στὴ νυκτερι- νὴ ἐκδρομὴ τῆς Πάρνηθας;

— Πὺν θὰ πᾶς; φώναζε ἡ μέσως. Δὲν ἔχω σορτς!...

— Δὲν εἶνε ἀπαραίτητο, μοῦ ἀπάντησε ὁ ἀθλῖος ὁ μπατζανά- κης μου. Πολλοὶ ἐκδρομεῖς ἔρ- χονται μὲ παλὰ μακρὰ παντε- λονία...

Καὶ κρυφοέλεγε γιὰτὶ ἤθελε συντροφιά.

— Ἐξ ἄλλου, συνέχισε, μπο- ρῶ θαυμάσια νὰ σοῦ δανείσω ἕ- να ἐκδρομικὸ σάκκο καὶ μὴν ἀ- θλητικὴ φανέλλα... Παχαίνουμε, συγγαμῆρ μου, καὶ πρέπει νὰ περπατᾶμε λίγο!...

— Τὸν κακό σου... μουρμού- ρισα.

— Ἐγὼ καὶ πασσάλους, ἔχω κι' ἀντίσκηνο, ἔχω ἀπ' ὅτι χρειάζεται!...

— Νὰ μὲ συμπαθᾶς, τὸν δι- ἐκούσα. Δὲν εἶμαι γαϊδούρι!...

Ἐκείνος ὅμως τὸ βιολί τοῦ. — Τρέχω, μάλιστα, ἀμέσως τώρα σπῖτι μου, νὰ τὰ φέρω!...

Δὲν ἀστελευόταν. Σηκώθηκε κι' ἔφυγε μὲ τὸ ἴδιο σαρκαστι- κὸ γαυγέλο στὰ χεῖλη.

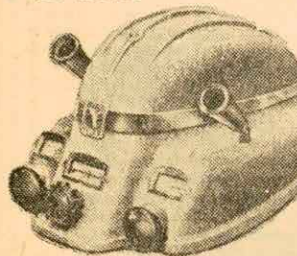
Ἦξερα ὅμως ποῖο κομπλὶ νὰ πατήσω γιὰ νὰ τὸν κᾶν δικό μου, ἀνεύρονο κι' ὄχι τῆς γυ- ναίκας μου. Ἐτρεῖς, λοιπόν,

Οἱ φροατῆς ἡδεις: Ἰσάφρον στοὺς εὐπόρους! Κι' ἄλλη μερίδα φασουλάδα παράγγειλε!... (Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

ΜΑΝΤΑΡΙΣΤΙΚΑ ΜΗΧΑΝΑΙ VELOX

Αἱ τελειότεραι μηχαναὶ τοῦ κόσμου

ΠΡΟΣΟΧΗ!

Λόγω τῆς ἐξαιρετικῆς με- γάλῃς καταναλώσεως εἰς ὁ- λοκληρὸν τὸν κόσμον, τὸ ἐρ- γαστῆριον VELOX ἀνακοινεῖ, ὅτι ἡδυνῆν ἔχῃ τὴν ἔντα ΕΥΘΥΝΟΤΕΡΑΣ ΤΙΜΑΣ ΕΥΚΟΛΙΑΙ ΠΛΗΡΩΜΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙΣ ΔΩΡΕΑΝ

ΑΘΗΝΑΙ: Θ. Μπισσόπου- λος, ὁδὸς Νίκης 46. ΘΕΣΣΟΝΙΚΗ: Ἐμμ. Δουκί- δης, Διάδοχος, ὁδὸς Καρίπ- τη 27.

Η ΣΕΛΙΣ

της Γυναίκας

Κουθεντούδες

Δεκαεξαέτιδα: "Όπως τό λύτε και μόνη σας, είστε πολύ μικρούλα ακόμη για αισθηματικά ζητήματα. Στη σημερινή εποχή, αγορά και κορίτσια βρίσκονται πολύ συχνά μαζί και ο συγγενισμός αυτός, τα έκανε να δημιουργούν φίλεις, χωρίς να έχουν στο νου τους τόν έρωτα. Συγκεκριμένα για τόν παιδικό σας φίλο, θεωρώ πολύ φυσικό να βρίσκει ευχαρίστηση μαζί σας και να σας λέει τα μυστικά του, χωρίς να είναι έρωτες μεσός μαζί σας. "Αλλά δεν αποκλείεται η φίλια αυτή να μετατραπεί σε αισθηματική και να καταλήξει σε γάμο. "Αλλά η γνώμη μου είναι να μη βιάστε τα πράγματα, γιατί θα ήταν δυσάρεστο να εκδηλωθείτε εσείς και να μη βρήτε αντίκριση."

"Αν καταλαβαίνετε πως η φίλια που αισθάνεστε γι' αυτόν τείνει να πάρει άλλη μορφή και δεν συμβαίνει τόν ίδιο και στόν φίλο σας, τότε απομακρυνθείτε για να μη δοκιμάσετε πικρές απογοητεύσεις..."

Προγνωστικά για τη φθινοπωρινή μόδα

Πού θα είναι τοποθετημένη η τάλεια; Ποιό θα είναι τόν μάκρος της φούστας; Θα συνεχισθούν οι λαστέξ ζώνες;

Τα ταγιέρ θα έχουν κλασική μορφή ή φανταζίζ; Τα επανωφόρια θα είναι πάντοτε ριχτά;

Οι πηγες της φούστας θα αυξηθούν ή θα ελαττωθούν;

Αυτές και άλλες τόσες ερωτήσεις, περιμένουν απάντησι και την απάντησι μας την δίνουν τα πρώτα φθινοπωρινά μοντέλα.

Πρώτ' απ' όλα, ας μιλήσουμε για τα ύφασματα. "Η φανέλλα και τόν τουνίτ θα έχουν την πρώτη θέση και στό πλάι τους θα ιδούμε πάρα πολλά λαινά με διάφορες παραλλαγές: νατέ, μπουκλέ, σινέ, σατινέ, με ωριστότητα ρεφλέ."

"Επειτα θα ιδούμε βελούδα, βελούρ ντέ λαίν, ταφτάδες και κάτι μεταξωτά έστρα σουπλ."

Τα ταγιέρ είναι μάλλον φανταζίζ με ζακέτες ριχτές, χωρίς τάλεια, χωρίς την παραμικρή πτυχή, που να σημειώνη την τάλεια. Η τάλεια όμως φυσικά υφίσταται και είναι τοποθετημένη λίγο πιο χαμηλά. Δηλαδή ο μπουστός είναι ελαφρά μακροτάλος με ζώνη πολύ στενή, σε αντίθεσι με τις πλατείες που φορέθηκαν μέχρις υπερβολής τόν καλοκαίρι.

Φυσικά, οι διάφορες μόδες, φοριούνται πάντα μέχρις υπερβολής, αλλά οι ζώνες αυτές πηγαινούν μόνον στις λεπτές. Τις είδαμε όμως να φοριούνται και από αρκετά εύσκατες και να παρουσιάζουν διάφορα... έχει λίσματα! "Ας είναι, αυτή ήταν μία μικρή παρένθεσις. Προχωρούμε, λοιπόν, στα προγνωστικά μας."

Οι φούστες θα συνεχίσουν να έχουν φόρδος, αλλά και αρκετές πιέτες, κουφότητες και πλισσέ. Μερικά μονοκόμματα φορέματα θα έχουν ίσιο μπουστό, που συνεχίζεται ως τούς γοφούς κι' από εκεί αρχίζει η φούστα, όλη πλισσέ, ενωμένη στόν μπουστό με ζιγκ-ζάγκ. "Η λεπτομέρεια αυτή προσδίδει πολλή χάρι στή σιλουέτα. Τό συμπλήρωμα είναι ένα «κασντιγκάν», δηλαδή ένα είδος ριχτής κοντής ζακέτας, χωρίς κουμπιά. Τα «κασντιγκάν» θα φορεθούν πολύ ήθετος και γίνονται από ένα σ' ήλ ύψοςμα δεν αποκλείεται δε να νύ-

νουν και από δαντέλλα, φυσικά, για να συμπληρώσουν μία βραδυή τουαλέττα. "Η δαντέλλα, για βραδυή τουαλέττας βρίσκεται στήν ημερήσια διάταξι. Στις τουαλέττες αυτές, δεν υπάρχει σχεδόν μέση, αλλά σημειώνεται μόνο με ελαφρά έφαρμυγή στό μέρος της τάλλιας."

"Ομορφα σύνολα

Γίνονται από τουνίτ με μπουστό και φούστα κρουαζέ, με διπλή σειρά κουμπιά. Τό άνοιγμα του λαιμού δεν έχει ρεβέρ, συμπληρώνεται με μία γραμμάτιστη έσάρπα, που δένει από μέσα, γαρνιρόντας τόν λαιμό."

"Αλλά σύνολον από σέρζ μπλέ, που αποτελείται από κοντή μαρινιέρ, με μεγάλο γιακά και φούστα καμωμένη από δύο πανώ έβαζέ. Τσέπες στις πλαινές ραφές."

Φορεματάκι από τουάλ ντέ λαίν σερίξ. "Η φούστα του είναι γυμνο-γυμνά με κουφότητες και τόν κορσάξ πολύ σκέτο, με κοντά κίμονο ναικία. "Επίσης, ένα σύνολον από λεπτό λαινάξ, έχει κλός φούστα και ο μπουστός είναι πολύ ντεκολτέ, αφιόνοντας να φαίνεται ένα σουέτερ λεπτό, σε γτυπητό χρώμα, με όρθιο γιακά. "Όλη η ομορφιά αυτού τού συνόλου, συνίσταται στήν αντί-

Τέσσερες ωριστότητες σπορτίφ εμφανίσεις απ' αυτές που θα ιδούμε τόν χειμώνα. 1) Κουβά ταγιέρ από καμπαντίνια με ζακέτα χωρίς γιακά. Φοριέται με πουλόβερ και συμπληρώνεται με ένα σκατωέζικο παλτό σπό. 2) «Ντέ-πιές» από ζέρεσέ με κουμπωμένα κουφά. 3) Ρομπ-ναντό από λαινάξ σκατωέζικο με δύο σειρές κουμπιά, πολύ σταυρωτό. 4) Βέτοτα από βελούδο κοτλέ με κόλ σαμπατό και μία σειρά κουμπιά.

θελί που θα παρουσιάσουν τά δύο χρώματα. Να είναι αντίθεσις όμοινη. Από τόν χρώμα δε τού σουέτερ, γίνεται και η ζώνη στενή και διακριτική."

Και η γκαμπαντίνια θα παίξει τόν ρόλο της. Θα την δούμε να μας παρουσιάζη χαριτωμένα σύνολα με φούστα που κλείνει πίσω και μέση λίγο ξεκουμπωμένη, για ν' αφήνι να φαίνεται μία κομπινάζον από βελούδο κοτλέ."

Συνηθίζεται επίσης ένα άλλο βελούδο πολύ σουπλ «α μιλ ραί», όπως τό λένε. Μοιάζει με τόν κοτλέ, αλλά έχει πολύ πιο πυκνές γραμμίτες."

Μερικά κορσάξ γίνονται μπλουζέ με κλειστό λαιμό και με μανίκια μακρού ραγκλάν."

Και μία ζακέττα πολύ της μόδας που θα φορεθί πολύ σε διάφορα χρώματα, είναι ριχτή, κοντή, με μαρτεγκάλ, χαμηλά τοποθετημένη, χωρίς διάλου να σφίγγει, με μεγάλες τετράγωνες τσέπες, με κλείσιμο ως άπαν, όρθιο γιακά με ρεβέρ, που κλείνει με κουμπί. Τό κουμπωμά συνεχίζεται ως κάτω. "Η ζακέττα αυτή, που γίνεται από πολύ μαλακό βελούδο ντέ λαίν, σε χρώματα κόκκινο, μπλέ, πράσινο, ζωφό, σαστοξέ, γκρι-σουρί, γκρέξ και βιολέ άνοιχτό, φοριέται με φούστα ίσια από σέρζ γκρι φούσε."

"Κρεασιόν σπόρ"

Για σπορτίφ εμφανίσεις, τά προγράμματα κάπως αλλάζουν. Τα ταγιέρ είναι μεσάτα με ζώνες, σταυρωτά και μη σταυρωτά, με ραγκλάν, ως επί τόν πλείστον, μανίκια και καμμία φορά τά ρεβέρ τού γιακά γαρνιρόνται με βελούδο. Λαινάξ, τουνίτ και φανέλλες,

χρησιμοποιούνται για τά σπορτίφ ταγιέρ. Τα επανωφόρια είναι ως επί τόν πλείστον με ζώνη ή με μαρτεγκάλ σφικτή, με τσέπες και μεγάλα ρεβέρ."

Για τις μέλλουσες μητέρες

"Όσες πρόκειται να γίνουν μητέρες, δεν πρέπει να παραμελούν τήν εμφάνισι τους, ούτε τόν σώμα τους. "Αλλως τε, η νεώτερα ιατρική, συνιστά αποφυγή καθιστικής ζωής κλπ. "Η μόδα μεριμνά κάθε εποχή για τήν κάπως άχαριστη αυτή περίοδο της γυναικας και φροντίζει όσο τό δυνατόν, για τήν κομψοτήτα της. Ριχτές βέστες, ριχτά επανωφόρια, φορεματάκια άμπλ. "Ετσι τόν σώμα καμουφάρεται μία χάρά."

"Αλλως τε, όλα αυτά που σας συνιστώμεν, είναι πολύ της μόδας έσέτος. "Επομένως, δεν θα κάμη ιδιαίτερη έντυπωσι τόν ντυσιμό σας."

Μερικές, που είναι λεπτές, κατορθώνουν και δεν φαίνονται διόλου. "Ετσι οι φίλεις τους εαφνιάζονται όταν μάθουν ότι απέκτησαν παιδί!..."

Τά ώραία μαλλιά

Τά μαλλιά υπήρξαν ανέκαθεν τόν ωραιότερο στολίδι της γυναικας. Γι' αυτό, δεν πρέπει να παραλείπουμε ποτέ τήν περιποίησι τους, αφού μαλλιά δεν χρειάζεται ν' αφιερώνουμε παραπάνω από 5 - 10 λεπτά τήν ήμερα."

"Ενα καλό βούρτσισμα, λίγο μασάζ στις ρίζες με τά δάκτυλα και τούς ελαστικούς άφές της ζωτικότητά τους, που τούς τήν άφαιρεί κάποτε η ζέστη, ή σκόνη και η έλλειψι άερισμού."

Τό λούσιμο, με δύο κρόκους αγγών, είναι κάτι που τά καθαρίζει καλύτερα από κάθε σαμπουνά και τά κάνει εξαιρετικά μαλακά."

"Η μπριγιαντίνι δεν βλάπτει, όπως νομίζουν μερικές. Τουναντίον, τουναντίον, φτάνει η μπριγιαντίνι σας να είναι καλής ποιότητος."

"Όταν περιποιηθίτε τά μαλλιά σας, μπορείτε να κάμειτε, ότι γτένισμα θέλετε, διαλέγοντας τι πηγαινί στόν τύπο σας, στή φυσιογνωμία σας."

Τό γτένισμά σας θα τό κανονίσετε ανάλογα με τό σχήμα τού προσώπου σας. Τά τωρινά γτένισματα είναι κάπως πολύπλοκα. Μη ξεχνάτε όμως, ότι τά πιο άπλά, είναι τά καλύτερα."

"Αν τώρα θέλετε να αλλάξετε τόν γωμά των μαλλιών σας, σκεφθείτε τόν καλά, γιατί, όταν τό κάμειτε, θα είναι πιά άργά!"

"Η άλληλογραφία μου

Β. Β. Π.— Διαλέγετε ένα κραγιόν "Αμερικάνικο, σε χρώμα σερίξ. Θα προσαρμόζεται με τά μάτια σας."

Πολύ δυστυχισμένη.— Βράστε σκινό και με αυτό τό ζουμί, να τρίβετε τις ρίζες των μαλλιών σας. "Επίσης, πιο αποτελεσματικό, είναι τόν ρετινολάδο στις ρίζες. "Έχετε τήν ύπομονη να τό δοκιμάσετε;"

Παρ ή Κώ.— Θα σας απαντήσω ιδιαίτερας, μόλις συγκεντρώσω τις πληροφορίες που μου ζητάτε."

Α. Β. Γ. Δ.— Οι μπλουζές Νούλν, κατά γενικό κανόνα, δεν σιδερώονται, αλλά μετά τόν στέγνωμα που γίνεται σε μισή ώρα, τις πατάτε ελαφρά με μέτρια ζεστό σίδερο."

Μικροπαντρεμένη.— Θα ιδίτε κάποια καλύτερεσι με αυτή τήν κρέμα:

Cold cream 25 gr,
Lanoline 5 »
Oxyde de zinc 2 »

Πιστό φίλο τού "Θησαυρού".— "Έχετε όλο τόν δικαίωμα να έπιμεινε να σας έπιστραφούν οι έπιστολές σας. Δεν έπρεπε όμως να βιασθήτε να έπιστολεύετε τις δικές της. "Ισως θα έπρεπε να τήν φοδερίστε, ότι θα γράφει τσους γονείς της."

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Συγκινητικό διήγημα

Δέν άγαπούσα τήν Σουλβία. Πολλές φορές μάλιστα, άναρωτιόμουν άν τήν είχα άγαπήσει πριν να τήν παντρευτώ. Πώς τώρα τήν είχα γνωρίσει, θα ήταν κάπως δύσκολο να τό πώ. Τήν είχα συναντήσει σε κάποιο χορό, σ' ένα φιλικό στίτι. "Ήταν εκεί έξη-έφτά κορίτσια, από εκείνα που ένας ζωγράφος θακανε τρέλλες για να τά έχη ως μοντέλα του. "Ανάμεσα σ' αυτές τις κοπέλλες, ήταν και η Σουλβία. Δέν ήταν

Απόπειρα ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑΣ

άσχημη, κάθε άλλο, μά είχε μία παράξενη γοητεία και κάτι κινήσεις που έδειχναν νευρικότητα: τά βλέφαρά της άνοιγό-κλείναν σαν κάτι να τήν ένοχλούσε, τό βλέμμα της κύτταζε δεξιά κι' άριστερά, άνήσχυα και τά χέρια της έπαιζαν με τή ζώνη τού φορεματός της. "Ακόμα κι' αυτό τ' άνομα της, Σουλβία, ήταν ρωμαντικό. Θύμιζε κάποια πονεμένα ρομάντσα τού παλιού καιρού."

Ευθύς άμέσως, η κοπέλλα αυτή μου κίνησε τήν περιέργεια και μπορώ να πώ, ότι με συγκίνησε. "Αποφάσισα να τή γνωρίσω καλύτερα. Τήν κράτησα κοντά μου όλη τή βραδυά, τής μίλησα μ' ευγένεια και λεπτότητα, προσπαθώντας ν' άνακαλύψω τήν ψυχή της. Τήν παρομοίασα μ' ένα γλωμό τριαντάφυλλο. Και, έπειδή έκείνον τόν καιρό, μόλις είχα συνέλθει από μία θυελλώδη έρωτική περιπέτεια, που μου είχε ματώσει τήν καρδιά, θέλησα να βρώ μία διέξοδο, κι' έτσι παντρεύτηκα τή Σουλβία."

Πίστρεψα για μία στιγμή πως ό γάμος θα τήν μεταμόρφωνε, πως θαγανε τό λυπημένο ύφος της και πως άκόμα θα μάθαινε να ντυνεται καλύτερα. Μά τό μόνο πράγμα που έμαθε, ήταν ότι άφοσιώθηκε σε μένα και μ' αγαπούσε τρυφερά. "Ήταν ένας έρωτας σιωπηλός, όλος λατρεία, που τόν ένοιωθα πάνω μου σά μία δεύτερη έπιδερμίδα και που μ' έκανε ν' άσφυκτιώ. Με κορούσε και θάκανε ό,τιδήποτε για να λυτρωθώ απ' αυτόν. Τό μόνο μέσο, λοιπόν, ήταν να βάλω ανάμεσά μας κάποια ψυχρότητα, που να μάς κρατάει σε απόσταση. Καθίδενα συχνά για έμπορικές δουλειές κι' όταν γύριζα έλπιζα πως η Σουλβία θα καταλάβαινε ότι μαζί μου δεν μπορούσε νάχη τόν έρωτα που είχε όνειρευτή: έναν έρωτα μεγάλο κι' άποκλειστικό."

Κυλήσαμε έτσι δύο χρόνια συμβιώσεως. "Επειτα έπεσε στά γέρια μου μία βρομοδουλειά, για τήν όποια άναγκάστηκα από βλακεία μου να υπογράψω μία συναλλαγματική, τήν πρώτη στή ζωή μου και για ένα χρηματικό ποσό άρκετά σεβάστο."

"Ήμουν σίγουρος για τόν εαυτό μου πως θα τά κατάφερα να ξεμπελέξω. Αυτός όμως που έπρόκειτο να μου πληρώσει τό έμπορεύμα, χρεώκόπησε και φυλακίστηκε. Μά έγω έπρεπε να τιμήσω τήν υπογραφή μου "Αν δεν πλήρωσα τή συναλλαγματική, ό,τι είχα οικοδομήσει μέσα σε δέκα πέντε χρόνια άδίκιοιττον μόχθου, θα γκεμιζόταν υιονομιάς. "Αν γύρενα απ' τόν έμπορο ν' άνανέωση τή συναλλαγματική, θαπέφτα πάνω σε άρνησι, γιατί ήταν ένας τίπος σκληρός, ένας χοντράνθρωπος, με γέρια παλαιστού, που εύχαριστώ θα στραγγαλίζει όποιονδήποτε για τά συμφέροντά του."

Είχε φτάσει η πασαμονή της πληρωής και δεν είχα συγκεντρώσει ούτε τά μισά χρήματα από κείνα που χρωστούσα. Γύριζα από κάμαρα σε κάμαρα, μέσα από στίτι, σαν τρελλός. Κύτταζα τά έπιπτα και τά διάφορα κομψοτεχνήματα κάνοντας ένα σωρό ύπολογισμούς: "Εάν τά πουλούσα, σκεπτόμουν, θα μπορούσα να πάρω τόσα λεφτά...". Κι' ενώ βρισκόμουν σ' αυτή τήν ψυχολογική κατάσταση, η Σουλβία μ' άκολουθούσε σαν σκιά από κάμαρα σε κάμαρα. "Ήξερε καλά τί μου συνέβαινε, μά δεν μπορούσε να με βοηθήσει γιατί ήταν άτυχή χωρίς προίκα. Μά ύπέφερε κι' αυτή μαζί μου. Τήν έβλεπα να σφίγγει τά χέρια της μ' άπελπισία, και να με κυττάζει με βλέμμα όλο συμπόνια, σαν να με ρωτούσε:

"Τί θα κάνης, Θεέ μου;". "Η στάσι της όμως με νευρίασε στό τέλος και τής φώναξα σκληρά: «Φύγε! "Αφήσε με ήσυχο! Φύγε, σου λέω, φύγε!»."

"Η Σουλβία δεν άπάντησε. Σε λίγο, άκουσα τήν πόρτα της είσοδου να κλείνη. "Ενοίωσα τόν έαυτό μου έλεύθερο. Ναι, έλεύθερο! Μά η ίδια πάντα σκέψη τριβέλιζε τό μυαλό μου: «Πρέπει να πληρώσω μ' όποιοδήποτε μέσο...». Τό κεφάλι μου πονούσε. Δεν έξρω πως πέσαν οι ώρες. Νύχτωσε. Γύρισα τό διακόπτη και τό φώς με πλημμύρισε. Δεν είχα πιά παρά δώδεκα ώρες στή διάθεσί μου. Και ύστερα η κατάδικη! "Επρεπε να πληρώσω ή ν' αυτοκτονήσω. "Η ιδέα της αυτοκτονίας πέσσε σαν άστροπή απ' τό θολό μυαλό μου."

Κυττάχτηκα στόν καθρέφτη και δεν άναγνώρισα τόν έαυτό μου: ήμουν χλωμός, άχένιστος, σε κακή χάλια, από τήν άγωνία. Χαμογέλασα στόν έαυτό μου με κάποια πίκρα. Πήρα όμως γρήγορα τήν απόφασί μου. "Ανοίξα τό συρτάρι τού κομοδιού και πήρα τό περιστρόφο. "Ήταν η μόνη λύσι."

Είχα σηκώσει κιάλας τό όπλο και τό άκουμπόσα στό δεξιό μηλίγγι μου, όταν εαφνικά άνοιξε η πόρτα της κάμαρας. Γύρισα. "Ήταν η Σουλβία! Με κύτταζε με βλέμμα τρωμαγμένο, όλο φόβο κι' άπελπισία. Είχε μιάν έκφρασι παράξενη, που τής έδινε μία γοητεία που δεν τήν είχα άλλοτε άντικρύσει στό πρόσώπό της. Με χέρι που έτρεψε, μούδωσε ένα χαοτί. "Ήταν η περίφημη συναλλαγματική που είχα υπογράψει."

— Τί είν' αυτό; ρώτησα στήν άρχή, δίχως να καταλάβω. Μά άμέσως, όταν κατάλαβα, τήν έαναρώτησα:

— Πώς γίνεται και τήν πήρες; — Τήν πλήρωσα, μού άπάντησε μ' ένα ύψυρο.

— Κοί με τί λεφτά;...

"Η Σουλβία δεν μού άπάντησε, μά μέσα στή σιωπή, τά μάτια της φάνηκαν πιο μεγάλα. Κάθε τι που μία γυναίκα μπορεί να έκφράσει, όταν λατρεύη τόν άντρα της, ήταν μέσα στό βλέμμα της που με πάγωσε όλόκληρο."

Με καταλαβαίνετε, φίλοι μου, ύποθέτω. Τώρα θα έπρεπε να τήν άγαπήσω, να τή λατρεύω, γιατί κάποιες θυσιές ύπέροχες, όπως αυτή, δεν τις συναντάς κάθε μέρα στή ζωή. Βλέποντας τό βλέμμα της, τό τόσο φοβισμένο σά μικρού παιδιού, θάθελα να κλάσω και να τής ζητήσω συγγνώμη, για όσα ύπέφερε μαζί μου απ' τήν άδωφορία μου, απ' τήν έλλειψι πραγματικής άγάπης. Νοιώθω πως άρχίζω ν' άνασπώ τή Σουλβία, τή γυναίκα μου, που θυσιάστηκε για να μού σώσει τή ζωή. "Αλλά και η σκέψη ότι άφησα να τήν άγγίξη ένας άλλος άντρας, με κάνει να πονάω βαθιά στήν ψυχή μου. Διάχωω όμως τήν εικόνα αυτή απ' τά μάτια μου. Κυττάζω τή Σουλβία που στέκεται μπροστά μου άμλήτη, περιμένοντας ίσως τήν καταδική της. Μά τά μάτια της έχουν τήν άθάωτητά τού μικρού παιδιού που έσφαλε. "Εσφαλε για να σώση. Και νοιώθω μέσα μου εύγνωμοσύνη και λατρεία για τό «χλωμό μου τριαντάφυλλο»."

— Σουλβία, τής λέω γλυκά, πως μπόρεσες;... — Σ' άγαπώ... αυτό είν' όλο! μού άπάντησε σιγά. Ποση δύναμι δίνει η άγάπη σε μία γυναίκα!

Τής άνοίγω τήν άγκαλιά μου και η Σουλβία πέφτει μέσα σ' αυτή, σαν να γυρεύη προστασία, σαν να γυρεύη τήν άπολύτρωσι. Για πρώτη φορά, νοιώθω πόσο τά χέλι της είναι γλυκά. Και κλαίει μαζί, σφιχταγκαλιασμένοι, γιατί έξερουμε πως τό παρελθόν έσβυσε και κυττάζουμεστέ άλλοιότιχα, γιατί τώρα θ' άρχισή η πραγματική μας ζωή."

ΜΠΡΟΥΝΟ ΚΟΡΡΑ

Γερωνικό χιούμορ

"Ο Φράνκ Χατταγουέι είναι ό γρηγορότερος έπιχειρηματίας της άμερικανικής πόλεως "Οκλαχόμα Σίτι. "Όλοι οι συμπαλίτες τού τόν εκτιμούν και τόν αγαπάνε. Τελευταίως, λοιπόν, κάποιος δημοσιογράφος, τόν ρώτησε τί σκόπευε να κάνει, όταν θαπαυε πιά να εργάζεται και θ' άποσυρόταν στήν ιδιωτική τού ζωή."

— "Η μοναδική μου άσχολία, άπάντησε έκείνος, θα είναι να έπιπνάω κάθε πρωί και να διαβάζω τις νεκρολογίες στις έφημερίδες. "Αν δεν ύπάρχη σ' αυτές τ' άνομα μου, θα γυρίζω απ' τό άλλο πλεύρο και θα συνεχίζω τόν ύπνο μου!"

Οι ηρωίδες της Έφταλίας

Τα σφάλματα

— "Ακουσε, ξαδέσφη, ήλγε η Έφταλία στη Διαλεχτή του Ντουρουνη. Δεν θέλω να σου κακοφανή, με ξέρεις, έγω τα λέω ντεκαρέ. Λοιπόν, με 100 λίρες προίκα κι' ένα παιδί, μην ελπίσης πως θα μπορέσης να παντρεύσης την κόρη σου. Ποιος στραβάς θα την πάρει; Έδω, καλέ, κοπέλλες νελέο-νελέο με γκυουζελι ντότες και φάγανε ροφι!...

— Μά γι' αυτό κι' έγω ήθα κι' είπα το μυστικό μου σ' εσέ-να Φταλία μου; Έσύ μονάχα υπορείς να σκαφοιστής κανένα κόλπο. Έσύ ένεις το ούσταλίκι και την καταταίτα να βγάλεις αυτή την μωτζίλα, αυτό τον ταμνικά απ' το κούτελο τη. γιά το σφάλμα πούκανε... Κι' η Έφταλία, γυναικά συντρέγντα και πονούση, γύρισε κι' εί-

πε στην Διαλεχτή: — "Ασε, ξαδέσφη μου, να σκεφτώ... Πράγματι, σέ λίγες μέρες, η καταφροσύνη τα κατάφερε κι' ούλες οι έφημερίδες είχανε στο' άγγελίες: — "Νέα καλή οικογενεία με προίκα 1000 λίρες, ζητάει σύζυγο σοβαρό και αξιοπρεπή. Γράψτε στην κυρία Έφταλία την Σμουδιά κλπ..."

— Για να δούμε τι ψάδια θα πιάσουμε; ήλγε ανήσυχη η Διαλεχτή. — Μωρή, την είπες η Έφταλία, με ποιά παντορεία καταπίστηκα και δεν την ήβγαλα πέρα;

Και δεν είχε άδικο. Μετά λίγες μέρες ένας υποψήφιος γαμπρός παρουσιάστηκε. Ήταν κάποιος μουφλούζμενος και καραδοτακισμένος νέος που γύρισε νταγιάκι.

— "Αμέσως η Έφταλία, έπειτα απ' τη απαραίτητες συστάσεις, του είπες με ύφος παλάσι περάω: — "Η ύψη, εινε ανήσυχη μου, παλληκάρι μου, αλλά δυστυχώς εινε τόσο μικρούλα κι' ατζαμής που τη συνέβη κάποιο ατύχημα... Ήκανε ένα μεγάλο σφάλμα!... Τί να γίνει; Ποιος στην γνή ήπάτησε, και δεν ήκριατήσε;... Έν πάση περιπτώσει, θα το κάνης καμπύλα!...

— Έκείνη την στιγμή, υποστάς στα μάτια του γαμπρού άστράφτανε οι 1000 λίρες... Και πίσω απ' αυτές το μπουλούκι των δανειστών, τα νύφη, και τα βερεσέδια, Άποφασιστικά λοιπόν απάντησε: — Έρώ, κερά μου... Είμαι κι' έγω άνθρωπος... Αυτές οι καταραμένες γνωριμιές παρασύρουν τα κορίτσια σε πράξεις, πούγουν άσκημα αποτελέσματα. Εύτ' η Έφταλία, σκέφτηκε ότι το σίδερο ζεστό κολλάει. Ήτρεξε λοιπόν κι' ήφερε τη νύφη, κι' έτσι άψε-σβύσε η πανούργα τα κατάφερε.

Τέλος, την Βραδιά του γάμου, πήρε πάλι παράμερα τον γαμπρό και του είπτε μελοδοσιακά: — Παράλεω να σου πώ ότι τα σφάλματα εινε δύο! Μά ο γαμπρός με μιά βιαστική χειρονομία τ' απάντησε: — Περίτ'ό! δεν θέλω να ξέρω τίποτα...

— "Όταν όμως η θεοδότη του αντί χίλιες του μέτρησης εκατό λίρες, έξω φρενών ήτρεξε να κάνει τα παράπονά του, στην Έφταλία. — Παλληκάρι μου, έγω τί φταίω; τούπτε με ύφος μισοκακόμοιρο. Αυτό ακριβώς ήθελα να σου πώ. Αλλά εσύ δεν μ' άφηνες... Το δεύτερο σφάλμα ήτανε τ' έφημερίδες, πούβαλε ένα υπνηλίο παραπάνω!...

— ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

— "Ασε, ξαδέσφη μου, να σκεφτώ... Πράγματι, σέ λίγες μέρες, η καταφροσύνη τα κατάφερε κι' ούλες οι έφημερίδες είχανε στο' άγγελίες: — "Νέα καλή οικογενεία με προίκα 1000 λίρες, ζητάει σύζυγο σοβαρό και αξιοπρεπή. Γράψτε στην κυρία Έφταλία την Σμουδιά κλπ..."

— Για να δούμε τι ψάδια θα πιάσουμε; ήλγε ανήσυχη η Διαλεχτή. — Μωρή, την είπες η Έφταλία, με ποιά παντορεία καταπίστηκα και δεν την ήβγαλα πέρα;

Και δεν είχε άδικο. Μετά λίγες μέρες ένας υποψήφιος γαμπρός παρουσιάστηκε. Ήταν κάποιος μουφλούζμενος και καραδοτακισμένος νέος που γύρισε νταγιάκι.

— "Αμέσως η Έφταλία, έπειτα απ' τη απαραίτητες συστάσεις, του είπες με ύφος παλάσι περάω: — "Η ύψη, εινε ανήσυχη μου, παλληκάρι μου, αλλά δυστυχώς εινε τόσο μικρούλα κι' ατζαμής που τη συνέβη κάποιο ατύχημα... Ήκανε ένα μεγάλο σφάλμα!... Τί να γίνει; Ποιος στην γνή ήπάτησε, και δεν ήκριατήσε;... Έν πάση περιπτώσει, θα το κάνης καμπύλα!...

— Έκείνη την στιγμή, υποστάς στα μάτια του γαμπρού άστράφτανε οι 1000 λίρες... Και πίσω απ' αυτές το μπουλούκι των δανειστών, τα νύφη, και τα βερεσέδια, Άποφασιστικά λοιπόν απάντησε: — Έρώ, κερά μου... Είμαι κι' έγω άνθρωπος... Αυτές οι καταραμένες γνωριμιές παρασύρουν τα κορίτσια σε πράξεις, πούγουν άσκημα αποτελέσματα. Εύτ' η Έφταλία, σκέφτηκε ότι το σίδερο ζεστό κολλάει. Ήτρεξε λοιπόν κι' ήφερε τη νύφη, κι' έτσι άψε-σβύσε η πανούργα τα κατάφερε.

Τέλος, την Βραδιά του γάμου, πήρε πάλι παράμερα τον γαμπρό και του είπτε μελοδοσιακά: — Παράλεω να σου πώ ότι τα σφάλματα εινε δύο! Μά ο γαμπρός με μιά βιαστική χειρονομία τ' απάντησε: — Περίτ'ό! δεν θέλω να ξέρω τίποτα...

— "Όταν όμως η θεοδότη του αντί χίλιες του μέτρησης εκατό λίρες, έξω φρενών ήτρεξε να κάνει τα παράπονά του, στην Έφταλία. — Παλληκάρι μου, έγω τί φταίω; τούπτε με ύφος μισοκακόμοιρο. Αυτό ακριβώς ήθελα να σου πώ. Αλλά εσύ δεν μ' άφηνες... Το δεύτερο σφάλμα ήτανε τ' έφημερίδες, πούβαλε ένα υπνηλίο παραπάνω!...

— ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

Τα δάσανα του Καραμπέτ

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ

Αυτές τις μέρες λιγάκι ζαλισμένο ένομαι. Ζέστη ειναι; Ναι, κουζούμ, τσάκ ζέστη εινεται. Σουρπονίτσα μου, λέει, γιατιρό να πηάινω. Άμμμα έγω χίτες γιατιρό ποτέ μου ντε έπηα, άστειός με φαίνεται τώρα για πρώτη φορά γιατιρούς να πηάινω.

— Χίτες, μπε! Καραμπέτ γιατιρό πηάινει; Τι είμαι, γιαθρούμ; Υγαινα ένομαι; Βάϊ-βάϊ-βάϊ, ντιροπή κουζούμ. Άμα κόμμος μαθημένο ε-κάνει, ρεζίλι να ένομαι!

— Έγω χίτες γιατιρό ντέν πηάινω, άμμμα, Σουρπονίτσα ίσπιτι μας γιατιρό έφένγει. Μέσα ημπαίνει, καλημέρα, λέει, καλημέρα λέω, να σε ιδώ με λέει, γιατι να με ιδής, λέω, γιατιρός εί-μαι, λέει.

— Άμα γιατιρός είσαι, λέω, άρρώστους να πηάινης, κουζούμ. Έγω καλά είμαι.

— Ζαλίξεσαι!...

— Ούζο πίνω, ζαλισμένο ένομαι.

— Το ούζο εινε καταστροφή.

— Καταστροφή έσύ είσαι δόκτορ-έφέντη.

Χίτες έσύ ντέν πίνεις;

— Ποτέ!

— Παστουρμά ντέν τρώς;

— Ποτέ!

— Γάινταρος είσαι, άφου παστουρμά δεν τρώς, ούζο χίτες ντέν πίνεις!

Δοκτόρ έφέντη μάτιας του γουρλωμένος έκάνει, άμα έγω πολλά έλια έκάνω. Ύατερα έξη-γνημένο έκάνω, μπαρδόν λέω, χίτες άσκημο λόγω ντέν ήθελα να πώ. Γιατιρός έξετασμένο με κά-νει, γλώσσα μου κυττάζει, μάτια, ίσπόμε, ίσπόμε, κοιλιά-μυλιά φελιάν φιστίκ, σοδαρός ένε-ται.

— Θα κόψης το ούζο έντελώς, λέει, άλλωιώς ή κατάστασις σου θα χειροτερεύη. Ούτε μια σταγόνα πιά!

— Πρίτς! λέω.

— Άκούε πού σου μιλά; Άν συνεχίσης ε-ται πίνοντας ούζα και τρώγοντας παστουριάδες θα πεθάνης.

— Πρίτς! λέω.

Γιατιρός θυμωμένος ένεσαι;

— Σε παρακαλώ, να μη κάνης «πρίτς», όταν μιλά έγω.

— Πρίτς!

Δοκτόρ έφέντη έξω φρενών ίνεται:

— Δώστε μου γρήγορα την βίζιτα να φύ-γω!...

— Τι βίζιτα;

— Έκατό χιλιάδες!...

— Πρίτς, λέω.

Γιατιρός πάλι «πρίτς» άκούει άμμμα όλο το περσόνοζ του κατακόκκινος ένεσαι, πολύ θυ-μωμένος.

— Βάϊ, εσέκ έρίφ, λέω, ίσπιτι μου ήρθες, να πεθάνω είπες, ούζο να κόμω είπες, παστου-μά να μη τρώω είπα και θέλεις εκατό χιλιάδες; Αίντε γνίτ!

— Τι θα πη αυτό;

— Τιράβα!

— Να με πληρώσετε.

Σουρπονίτσα μου ντιρέπεται, γιατιρό πιλη-ρωμένο θέλει να έκάνη, άμμμα έγω λέω:

— Σουρπονίτσα, έγω χίτες γιατιρό ντέν ιζή-τησα έσύ γιατιρό με έφερες. Άμα ντέν ιφύγη, κιφάλι τον σπασμένο να έκάνω.

Ύατερα παπούτσι μου βγάζω, επάνω κε-φάλι ντοκτόρ έφέντη σηκωμένο έκάνω:

— Παπούτσι ιδέλεπεις;

Παπούτσι μου κατεδασμένο έκάνω, γιατιρός νταμπλάς του έρκεται. Σουρπονίτσα μου φωνά-ζει, άμμμα γιατιρός λιποθυμισμένο ένεσαι. Λίγο ούζάκι φέρνω, γιατιρός πίνει, καλά άμέσως έ-νεσαι.

— Είδες ντοκτόρ έφέντη; Ούζο μεγάλο για-τιροκό ένεσαι. Αίντε τώρα, έγω καλά σε έκανα, παρρά έέρ!

— Τι πράμμα;

— Βίζιτα να πληρώνης.

Γιατιρός άκόμα ιφεύγει. Τι να σε πώ; Πολλά έλια έκάνω!...

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οι ιδιοτροπίες του Πελοπίδα

Η Ζιζή

Κυττάτε καλέ! Κυττάτε και θαυμά-σατε! Θαυμάσατε και ζητωκραυγάσα-τε. Ή δεσποινίς Ζιζή π' ρε έκλογικό βιβλιάριο! Και θα ψηφιστ' στις εκλο-γές! Νά μου ζήσης πούλάκι μου.

Πώς είπατε δεσποινίς Ζιζή; Γιατί κουνάω το κεφάλι μου; Άμ τί θέλεις να κάνω, έδω πού καταντήσαμε; Νά κουνήσω το κεφάλι μου μόνο ή να βγώ στην Όμόνοια και να κάνω τούμπες; Κάτι πρέπει να κά-νω, τέλος πάντων, για να δείξω την ευ-χαρίστησή μου και να πανηγυρίσω το μέγα γεγονός!

Ή Ζιζή έπήρε ψήφο! Και έπιδει-κνυει το έκλογικό της βιβλιάριο, έν-θουσιωδώς! "Ορί-στε; Άν διαφωνώ, λέει; Μήπως θέλατε να συμφωνήσω, δε-σποινίς Ζιζή; "Οχι, πέντε μου ειλκοι-νώς τί φρονείτε επί του προκειμένου, για να σας δώσω την απάντησι που σας χρειάζεται.

Τί θα ψηφίσης, μωρή; Και τί γνώ-μη υπορεί να ένη επί της διαχειρίσε-ως των κοινών, αυτό το άδειο κεφάλι που το μόνο που ξέρει είναι να πη-γαίνει για περμανάντ στο κομμωτή-ριο και στο Φάληρο για βουτιές;

Τί; Γιατί μιλάω έτσι; Άμ πώς θέ-λεις να σου μιλήσω; Ξέρεις, πούλάκι μου τί πάει να πη Βουλή; Ξέρεις πώς σχηματίζεται μια Κυβέρνησι; Ξέρεις τί εινε ο Τσώρτσιλ-ας πούμ; Ουάμμι μια φορά που σε ρώτησα και μου ά-πάντησες ότι είναι ο έφευρέτης της πε-νικιλίνης, που να σε πάρη ο διάολος. Και είμαι βέβαιος ότι αν σε ρωτήσω ποιά είναι τα κόμματα της εύτυχούς χώρας μας και τί πρόγραμμα έχει το καθένα, θα μου δώσης τέτοιες απαντή-σεις, που θα με φέρουν στη θέσι να σηκώσω τη μαγκούρα μου και να σου άνοίξω το κεφάλι στα δύο.

Τους ξέρεις μωρή τους πολιτικούς μας αρχηγούς; Άνάνερό μου δύο! Μό-νον δύο! "Ορίστε! Δεν είναι εις θέσιν να μου κατονομάση δύο! Πήρε ψήφο! Πώς και τί θα ψηφίσης, λοιπόν, κοπέλ-λα μου; "Ορίστε; Θα ιδής τις φωτο-γραφίες και θ' άποφασίσης; Και τί πρόκειται να βγάλουμε, μωρή στις έκ-λογές; Κυβένησι, ή μίς; Άκούτε πρά-ματα! Θα ιδή τις φωτογραφίες και θα ψηφίση τους ώραίους και τους γόητας. Ού να μου χαθής τσακλοκούδου!

Άπό πού κι' ως πού, βρε άνόητο πλάσμα, θάρρης του λόγου σου ν' άποφασίσης περί του πώς θα κυβερνη-θή ο Πελοπίδας; Τα ίδια μυαλά έχου-με; Κι' έπειτα, ήρθα ποτέ έγω να σου πώ πώς θα κάνης την περμανάντ τί φουστάνι θα βάλης και πώς θα φτιά-ξης το μουσακά; Σε ρωτώ. Ήρθα πο-τέ; "Οχι; "Οχι, λέω κι' έγω.

Διότι άγνώω αυτά τα ζητήματα. Πώς, λοιπόν, θάρρης του λόγου σου ν' αναμινθής στα άνδρικά καθήκοντα; Τί με κυττάς έτσι; Άλλά δεν φταίς έσύ. Φταίνε εκείνοι που σας δώσανε το δικαίωμα της ψήφου, για να κάνουν, δίδην, τους συγχρωτισμένους. Έν πά-ση περιπτώσει, για να τελειώνη το ζή-τημα, ένα πράγμα έχω να σου πώ. "Ότι την ήμερα των εκλογών θα στη-σω καρτέρι στο τμήμα που ψηφίσεις. Κι' αν βαστάνε τα κότσια σου, τολ-μήσε να προσέλθης για να ψηφίσης. "Οχι μόνο έγω, αλλά όλες οι σουσου-ράδες του είδους σου. Κι' αν δεν σάς κάνω τα βιβλιάρια χαροτόλομο, να μη με λένε Πελοπίδω Σουσουδες!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΣΥΝΑΡΙΑΣΤΙΚΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Σ' ένα Λούνα-Πάκ, όπου δί-νει μιά δεξίωσι ή ήθοποιός του Χόλλυγουντ Βίλμα Κέιστλ, ο δη-μοσιονόμος Τζόε Μέντφουντ βλέπει να πέφτ' από μιά ετσου-λήθσα» το πτώμα μιας νέας κι' άνοητης κοπέλλας, της Λάνας Σούττον που εονάεται κι' αυτή στον κινηματογράφο. Ή άστου-μιά υποτεύεται τον Μέντφουντ για τη δολοφονία της. Εύτ' όμως γι' αυτόν όμως, αναλαμάνει την ύποθεσι ο φίλος του άστυνόμος Χάρου Πόουελ. Ή Βίλμα φαίνε-ται καταταραμένη βεβαίανει ό-μως ότι δεν έβρε τίποτε για το έγκλημα. Το ίδιο δηλώνει κι' ο ίδιοκρίτης του Λούνα-Πάκ Πούτν Μπλάκ. Κάποιος έπινει-ρε να δηλητηριάση τη Βίλμα πι-θανότατα γιατί ήξερε το δολο-φόνο. Έξακριβώνεται ότι η Λάνα άνηκει σε μιά πλουσία κι' άοι-στοκρατική οικογένεια του Σάν Φραντσίσκο. "Ο ίατροδικαστής πληροφορεί έμπιστευτικώς το Μέντφουντ ότι ο άγνωστος δολοφόνος εινε άποκεφαλίσει τη Λά-να κι' εινε έστανκολλησει το κε-φάλι της στη θέσι του, με χει-ρουργικά τσιμπιδάκια και λευκο-πλάστ. "Ο Μέντφουντ έξετάζει το κασνέ των τσέκ που βρήκε στην τσάντα της νεκρής.

Το τέταρτο και τε-λευταίο τσέκ είχε έκ-δοθ' για ένα κατά-στημα καπνών και γιά πσόν 6 δολλαρίων.

Στο πίσω μέρος του έξωφύλ-λου, η Λάνα είχε σημειώσει προχώρα τις κατοθέσεις και τις αναλήψεις της. Είχε κατα-θέσει από 1.000 δολλάρια στην άρχη κάθε μηνός τους όκτώ τελευταίους μηνες.

Ήταν φυσικό για μιά κο-πέλλα από έκλεκτή οικογένεια του Σάν Φραντσίσκο να έχη έ-να εισόδημα 1.000 δολλαρίων το μήνα.

Όσο για τους άποδέκτες των τσέκ, που άναφέρονταν στο στέλεχος, δεν παρουσίαζαν τί-ποτε το ύποπτο. Ή Άλνερ Μότορ Σέρβις» ήταν μιά έται-ρία ένοικιάσεως αυτοκινήτων, κι' είχε καλή πελάτεια στη Λά-να Σούττον. Σίγουρα, θα προ-τιμούσε ή μακαρίτισσα να κυ-κλοφορή με λιμουζίνα, παρά με ταξί... Αυτό της κόστιζε ά-κριβά, βέβαια, μα οι γυναίκες του κόσμου έχουν κάτι τέτοιες δαπανήσεις μαγιές...

Τα 14 δολλάρια, που είχαν ξεδευτή για παγωτά δεν έλε-γαν τίποτε. Φαίνεται πως η Λάνα άγαπούσε ιδιαίτερώς αυτές τις λιχουδιές, έκανε με-

Μου είχε φανη κάποτε πως είχα σοβαρές έλπίδες να κερ-δίσω την εύνοια της. Μα άπο-ψε δεν αισθανόμουν κανένα κέ-φι να έκμεταλλευθώ αυτές τις έλπίδες...

Αυτά όλα σκέφθηκα, πριν ά-νοίξω το στόμα μου για ν' απαντήσω: —Είμαι μιά απλή ύποθεσι, Τίππυ. Όταν έχη κανείς άνα-κατευτή από τόσο κοντά σε μιά τέτοια ιστορία, πρέπει ν' άν-τιμετωπίζη όλες τις πιθανές ύψεις της... "Όπως σου είπα, μόλις είχα άφίσει τη Βίλμα στο μπάρ κι' είχε πάρει ένα δεύτερο ούίσκι με σοδα, άκου-σα εαφνικά μιά φωνή... έτρε-ξα και τη βρήκα να σπαράζει στο πάτωμα!

Ή Τίππυ με κυττάζε μεσ' στα μάτια. —Μά επί τέλους, είπες, ύ-πήρχαν εκεί τόσοι και τόσοι προσκεκλημένοι, γκαρσόνια... που μπορεί νάχαν οίξει στρυ-χνίνη στο ποτήρι της! — Άσφαλώς. Άλλά για ποιό λόγο; Πρέπει λοιπόν να ύποθέσουμε ότι είχε κόψει αυτή το κεφάλι της Λάνας Σούττον κι' ότι, κρίνοντας πως πλησί-αζε ν' άνακαλυφθ' έβηλε ν' αυτοκτονή; "Οχι, μου φαίνε-ται τελείως άπίθανο!

—Μά υπάρχει και μιά άλλη

πισανότης, η λογική, απ' όλες: "Ισως η Βίλμα νάξερε ποιός είχε κάμει το έγκλημα, και γι' αυτό έπιχείρησαν να την ξεκάνουν.

Ή Τίππυ άναστέναξε μ' ά-νακούφισι και προσπάθησε να χαμογελάση. —Ναί, αυτό θάνα, Τζόε! φώναζε.

Ένας κλητήρας ήρθε να τον ειδοποίηση πως τον ζητούσε ο διευθυντής. —Έλα στο γραφείο μου, μου είπες βγαίνοντας. Έχω φτιάξει καφέ.

Ήταν ό,τι χρειαζόταν, ο καφές, για να μου διώξη τη νύστα. Προηγούμενος όμως, πήρα στο τηλέφωνο το «Βήμα» και ζήτησα τη Ντόλλυ Μπήλ. Όταν της έξηγησα ποιός ή-μουν, μου είπες γελώντας: —Πώς έτσι πρωινός; Σί-γουρα θα μου τηλεφωνήσ' απ' το κρεβάτι σου.

Λίγο έλειψε να της άπαν-τήσω πως θα έπιθυμούσα πολ-λά να ήμουν εκεί που έλεγες... μ' άχι μόνος μου! Προτίμησα όμως να διατηρήσω τον άύ-στηρα έπαγγελματικό τόνο της κουδέντας μας.

— Συγχαρητήρια γι' αυτό που έγραψες, Ντόλλυ! της είπα. —Άοχισε να μου άπαντή κά-τι, αλλά επενέβη τη στιγμή έ-κείνη η τηλεφωνήτρια του κέν-τρου της έφημερίδας μας. —Τζόε, μου είπες, σάς ζη-τάει ο άστυνόμος Χάρου Πά-ουελ. Είμαι έπείγον, λέει. —Θά σου ξανατηλεφωνήσω άργότερα, είπα στη Ντόλλυ. —Τό έλπιζω, απάντησε με ειλικρινέστατο τόνο. Ή τηλεφωνήτρια με συνέδε-σε με το Χάρου. —Τί συμβαίνει; τον ρώτησα. —Θά ήθελα μιά μικρή πληρο-φορία, Τζόε; Γιατί βρέθηκα τα δακτυλικά σου άποτυπώμα-τα πάνω στο φερμουάρ της τσάντας της Λάνας Σούττον; —Δ.

Ή Χάρου δεν ήταν καθόλου καλόκεφος, όταν παρουσιάστη-κα στο γραφείο του. Είχα άρ-

πσει αρκετά, είχα περάσει πρώτα απ' το σπίτι μου, για να κάνω ένα ντους, να ευρισθώ και ν' αλλάξω. Έτσι, έφτα-σαν οι 10.

Βρήκα τον Πόουελ με φυσι-ογνωμία κουρασμένη και πε-ρισσότερο από άυστηρή. —Με τα πόδια ήθελε, κι' έκανε τόση ώρα; γκρίνιασε. —Άκριβώς, απάντησα. Εί-να μάλιστα και κάλους και δεν μπορούσα να περπατήσω γρήγορα!

Ή Χάρου θύμωσε, έγινε κα-τακόκκινος. —Άσε τις εξυπνάδες, είπες, κι' έξηγησε μου αυτό που σε ρώτησα τηλεφωνικώς. —Ανασήκωσ' τους ώμους μου κι' απάντησα: —Άπλοστα, όταν βρή-κα τη λεγόμενη, έψαξα την τσάντα της. Και δεν έκαμα τον κόπο ύστερα να σβύσω τα δακτυλικά μου άποτυπώματα. —Ή δεν το σκέφθηκες! πρόφερε σαρκαστικό ο Πόουελ. —Μπορεί κι' αυτό... Διόλε-ξε ό,τι προτιμάς! Και μη με σκοτίζης.

—Καυγά νυρεύεις δηλαδή; —"Οχι, αλλά έχω κι' έγω τη δουλειά μου. —Κι' ή δουλειά σου είναι να βάζης τρικλοποδιές στους λεγομένους φίλους σου; —Δεν άποκλείεται κι' αυτό κάποτε. —Μπορεί όμως να το πλη-ρώσης άσκημα! Προτίμησα ν' αλλάξω τα-κτική.

—Μά τί παραπονιέσαι; εί-πα. Δεν έβρεθησα όσο μπο-ρούσα, όταν άνέκρινες τους προσκεκλημένους; —Ναί, το άναγνωρίζω και σ' εύχαριστώ θερμά. Μά δεν ή-ξερα τότε ούτό που ξέρω τώρα. —Μήπως βρήκες το δολο-φόνο; Έπρεπε να μου το πής. Ή Χάρου χτύπησε τη γρο-θιά του στο ταπέλι. —"Οχι. Βλάκα! φώναζε. Δεν βρήκα τίποτε. Δεν έχω καν προχωρήσει μιά σπιθαμή... —Ισως θα μπορούσα να σε βοηθήσω πάλι... πρότεινα δειλά. —Άσφαλώς! Δεν έχεις πα-

Μηνιάς 8 Ιστορίες 8

Ζώα έκλεκτής ράτσας...

Το άγροκτημα του κυρ-Μάνθου Καβαλλάρη, ήταν έακου-στό σε όλη την έπαρχία για τα ζώα του, που ήταν όλα έκλεκτής ράτσας. Πράγματι, το μεγαλύτερο εισόδημά του ο κυρ-Μάνθος το είχε από τα λεπτά που έπαιρνε για κάθε ζευ-γάρι των ζώων του με

ρά ν' ανοίξης τὸ στομάκι σου... Θέλω νὰ μάθω τὴ πῆρες ἀπ' τὴν τσάντα τῆς Λάνας. «Καλύτερα νὰ τὸν κρατήσω ἐνήμερο» εἶπα μὲ τὸ νοῦ μου ἀφου δίστασα μιά στιγμή.

Καὶ τοῦ πέταξα τὸ καρνέ τῶν τσέκ.

—Νὰ τί πῆρα, Χάρρυ, τοῦ δῆλωσα.

Ἀρπάξε τὸ καρνέ καὶ τὸ φυλλομέτρησε νευρικά. «Υστερα μοῦρριξε μιά ἐρευνητικὴ ματιὰ.

—Δὲν εἶχε τίποτ' ἄλλο; ρώτησε.

Κούνησα ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι μου.

—Καὶ τί τὸ θέλες, αὐτό;

—Ἐλπίζω νὰ βρῶ κανένα ἐνδιαφέρον στοιχείο... Μὰ ἡ Λάνα ἦταν ἀπλῶς καὶ μόνο μιά κοπέλλα γεμάτη λεφτά, ποὺ φιλοδοξοῦσε ν' ἀποκτήσῃ ὄνομα στὸν κινηματογράφου, δίχως νὰ τὸ καταφέρνῃ.

—Ποιὸς μποροῦσε νὰ τὴν ἐχθρεύεται τόσο ποὺ νὰ τὴ σκοτώσῃ;

—Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ ρωτήσῃ κανέναν ἄλλον. Μοιάζω γιὰ μάντις, ἐγώ;

Ἡ Χάρρυ κῦτταξε τὸ ρολοὶ τοῦ καὶ ἐπαπλώθηκε καλύτερα στὴν πολυθρόνα του.

—Δὲν σε συγχωρῶ γι' αὐτὰ ποὺ μοῦκρυψες, Τζέι! δῆλωσε. Ὡστόσο, εἰμαι ὑποχρεωμένος νὰ σοῦ προσφέρω ἕνα καλὸ ἄρθρο γιὰ τὴ φυλλάδα σου. Ὁ Γκὺ Σούττον, ὁ πατέρας τῆς

Λάνας, πρέπει νὰ βρισκεται τώρα στὸ ξενοδοχεῖο «Ἀμπα-σάντορ». Ἐφτάσε ἀεροπορικῶς ἀπ' τὸ Σάν Φραντσίσκο. Ἐγὼ τὸν ἐκάλεσα... Ζήτησε νὰ σέ δῇ. Θὰ πάμε λοιπὸν μαζί στὸ ξενοδοχεῖο του.

Ἡ Χάρρυ σηκώθηκε, ἐνῶ ἐγὼ ἐπαίρνω στὸ τηλέφωνο τὸν ἀρχισυντάκτη μου.

—Θὰ πάω νὰ δῶ τὸ Γκὺ Σούττον, τὸν πατέρα τοῦ θυμάτος, τοῦ εἶπα. Θὰ με συνοδεύῃ ὁ Χάρρυ Πόουελ. Ἐχεῖς νὰ μοῦ δώσῃς καμιά ἐντολή;

Ἡ Τίππου δὲν ἀπάντησε ἀμέσως. Ἐπειτα εἶπε, μὲ σοβαρότατο τόνο:

—Ναί, ἐγώ. Νὰ μὴ γράψῃς οὔτε λέξι χωρίς νὰ μιλήσουμε πρῶτα!

Ἀνοίγα τὸ στόμα μου γιὰ νὰ τὸν ρωτήσω γιατί, μὰ ἐκεῖνος εἶχε κλείσει κι' ὅλας τὸ τηλέφωνο. Ὡστόσο κράτησα ἀκόμη στὸ χέρι τ' ἀκουστικό, γιὰ νὰ σώσω τὰ προσηγορεύματα ἀπέναντι τοῦ Χάρρυ, καὶ τὸ ξανακρέμασα σὲ λίγα δευτερόλεπτα, ἀφοῦ εἶπα πρῶτα:

—Ἐν τάξει, θὰ σὰς ξανατηλεφωνήσω.

Ἡ Χάρρυ δὲν εἶχε ἀντιληφθῇ τίποτε τὸ ἀσυνήθιστο. Κατεβήκαμε μαζί καὶ πῆραμε τ' αὐτοκίνητό του.

Στὴ διαδρομὴ, ὁ Χάρρυ ἔμεινε ἡρεμώτατος. Πρῶτος ἐγὼ διέκοψα τὴ σιωπὴ.

—Ἐμαθες τίποτε ἀπ' τοὺς προσκεκλημένους; ρώτησα.

—Ὁχι, ἀπάντησε θλιμμένα. Προσπάθησαν νὰ μοῦ δώσουν στοιχεῖα, ἀλλὰ τὰ κάνανε θάλασσα μὲ τίς φλυαρίες τους. Ἀλλωστε ἦσαν ὅλοι τους πιωμένοι...

«Τὸ περιεργότερο εἶναι πὼς δὲν ὑπάρχει οὐτ' ἕνας ὑποπτος ἀνάμεσά τους! Ὁ Πούτζυ Μπλάκ δὲν μοῦ γεμίζει τὸ μάτι, μὰ αὐτὸ δὲν εἶχε σημασία. Εἶναι φυσικὸ ἀλλωστε νὰ ταραχθεῖ βλέποντας ἕνα ἀστυνομικό, ἀφοῦ εἶχε περάσει τὴ ζωὴ του μὲ μπαγαποντιές.

—Κι' ἡ Βίλμα; ρώτησα.

Ἡ Πόουελ δὲν βιάστηκε νὰ μοῦ ἀπαντήσῃ ἀμέσως. Ἀφοῦ περάσαμε ἕνα σταυροδρόμι, μοῦ εἶπε:

—Περιμένω πολλὰ ἀπ' τὴν πλευρὰ αὐτῆς. Τζέι, ἂν ὅσα ξέρω, ἡ Βίλμα δὲν εἶχε κανένα λόγο νὰ σκοτώσῃ τὴ Λάνα Σούττον. Κι' ὁ μόνος λόγος γιὰ τὸν ὁποῖο θὰ μπορούσαν νὰ ἐπιχειρήσουν νὰ τὴν ἐξακολουθῇ, εἶναι ἐπειδὴ ἤξερε ὅσοις ποῖος ἔκανε τὴ δολοφονία. Μ' ἄλλα λόγια, ἂν δὲν εἶναι ἐνοχὴ ἡ Βίλμα, πρέπει νὰ ξερῇ τὸ δολοφόνου.

—Αὐτὸ σκέφθηκα κι' ἐγώ.

—Ἡ Βίλμα θὰ γλυτώσῃ. Σκοπεύω πάντως νὰ τὴν ἀφίσω ἡσυχῇ μιὰ-δυὸ μέρες. Δὲν θέλω νὰ τὴν κουράσω, πρὶν συνελθῇ ἐντελῶς. Πιστεύω πὼς ξέρει μεγάλα πράγματα, καὶ θὰ τὸ ἐξακριβώσω.

—Εἰς τὸ στοιχηματίζω πὼς δὲν ξέρει ἀπολύτως τίποτε, δῆλωσα.

Δὲν ξέρω γιατί τὸ εἶπα, αὐτό. Μοῦ ἔφυγε... Ὁ Χάρρυ γύρισε τὸ κεφάλι τοῦ καὶ μὲ κῦτταξε, ὅσῃν ὥρᾳ μπορεῖ νὰ κῦτταξῇ τὸ διπλανό του ὁ σὺν-φὲρ ἐνὸς αυτοκινήτου σ' ἕνα πολυσύχναστο δρόμο...

—Κατὶ μοῦ κρύβεις καὶ πάλι! παρατήρησε.

—Μπᾶ, ὀχι! Εἶπα ἀπλῶς μιά ἰδέα μου.

Σχημάτισα τὴ βεβαιότητα

πὼς δὲν με πίστευε. Μὰ δὲν μ' ἐνοιαζε καθόλου, γιὰ τὴν ὥρᾳ. Σκεπτόμουν προπάντων τὴν περιέργη ἀντίδρασι τοῦ Τίππου, ὅταν τοῦ μίλησα γιὰ τὸ Γκὺ Σούττον...

Ἡ Χάρρυ ἄφισε τ' αὐτοκίνητό του ἔξω ἀπ' τὸ «Ἀμπα-σάντορ». Διασχίσαμε τὸ χῶλλο κι' ἀνεβήκαμε στὸ πρῶτο πάτωμα. Ὁ Χάρρυ πῆρε στὸ τηλέφωνο τὸ Γκὺ Σούττον καὶ τὸν εἰδοποίησε γιὰ τὴν ἐπίσκεψί μας.

Ἡ Χάρρυ δὲν ἀπάντησε μὰς ἀνέβασε στὸ τέταρτο πάτωμα.

Ἡ Γκὺ Σούττον ἦταν ἕνας κολοσσός, μὲ ἀνάστημα 1,80, ἀνθρώπο πρῶτοιο καὶ τὶς ἰσοροπημένες κινήσεις τοῦ ἀνθρώπου ποὺ παίζει τακτικὰ γκολφ. Ἦταν ντυμένος ἀψογὰ κι' εἶχε χτενισμένα τὰ ξανθὰ μαλλιά του ἐπὶ πού νὰ κρύβῃ ὅσο τὸ δυνατόν τὴ φαλάκρα τοῦ.

Ὅταν μπήκαμε, ὁ Χάρρυ κι' ἐγώ, κάρφωσε ἀπάνω μας τὰ διαπεραστικά γαλανά μάτια τοῦ. Μὰς ἐσφίξε τὸ γέρι.

Ἡ Χάρρυ πρόσεξε ἕναν ἄλλον, ἕνα τύπο ἀδύνατο κι' ἀναιμικό, ποὺ στεκόταν στὸ βάθος τῆς κόμης.

Ἡ Χάρρυ εἶναι ὁ Ράνσομ Χόρτον, μὰς ἐξήγησε κακὸ-κακὸ ὁ Γκὺ Σούττον. Ἦταν ἀρραβωνιασμένος μὲ τὴ Λάνα.

Ἡ Χόρτον προχώρησε κι' ἐδῶς τὸν πλαδαρὸ χέρι τοῦ στὸ Χάρρυ. Σ' ἐμένα κούνησε μόνο

ΜΙΑ ΑΛΛΟΘΑΣΤΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΓΙΑ ΝΑ ΕΙΣΤΕ ΠΙΟ ΩΡΑΙΑ

Σε μερικές μέρες αυτό το θαυμάσιο κρέμ δίνει στο δέρμα σας μιὰ ἐντελὴς καὶνούργια γοητεία.

Ἐάν θέλετε καί ποτε νὰ ἔχετε, αὐτὸ τὸ φρέσκο καὶ φωτεινὸ δέρμα, ποὺ δίνει μιὰ θαυμάσια ὕψις, μεταχειριθῆτε τὸ ἐξαιρετικὸ ἐκχυλίσμα τῆς καρδίας τῶν λουλουδιῶν. Ἀνακατωμένο μὲ ἄλλες σπάνιες οὐσίες, αὐτὸ τὸ πολὺτιμο κρέμ, πωλεῖται μὲ τὸ ὄνομα Cire Asperline. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι ἀληθινὸ ἐκπληκτικὸ. Μπαίνοντας θαθεῖς μέσα στὴν ἐπιδερμίδα, δαίνει σὲ λίγες μέρες ὅλα τὰ ἐλαττώματα, ὅλες τὶς ἀκαθαρσίες, ὅλα τὰ νεκρὰ κύτταρα τοῦ δερματός σας. Χάρης στὴν ἰδιότητα ποὺ ἔχει νὰ μολύνῃ θαθεῖς μέσα στὴν ἐπιδερμίδα ἡ Cire Asperline, κάνει νὰ φωνῇ μιὰ καὶνούργια ἐπιδερμίδα, νεανική καὶ φρέσκια. Ἐφαρμόζεις τὸ μαῦρο σιγῆς, τὶς κοκκινίλες καὶ ἀκόμη τὶς φακίδες. Τὸ δερμα σας γίνεται φωτεινὸ καὶ ἀπαλὸ, σὰν πέταλο ῥόδου. Εἶναι μιὰ ἀληθινὴ μεταμόρφωση ποὺ δὲ ξαφνιάζει, ὅλας ποὺ αὐτὸς τριγυρίζουν.

Ἡ Χάρρυ δὲν τὸν εἰδοποίησε γιὰ τὸν ὁποῖο θὰ μπορούσαν νὰ ἐπιχειρήσουν νὰ τὴν ἐξακολουθῇ, εἶναι ἐπειδὴ ἤξερε ὅσοις ποῖος ἔκανε τὴ δολοφονία. Μ' ἄλλα λόγια, ἂν δὲν εἶναι ἐνοχὴ ἡ Βίλμα, πρέπει νὰ ξερῇ τὸ δολοφόνου.

—Αὐτὸ σκέφθηκα κι' ἐγώ.

—Ἡ Βίλμα θὰ γλυτώσῃ. Σκοπεύω πάντως νὰ τὴν ἀφίσω ἡσυχῇ μιὰ-δυὸ μέρες. Δὲν θέλω νὰ τὴν κουράσω, πρὶν συνελθῇ ἐντελῶς. Πιστεύω πὼς ξέρει μεγάλα πράγματα, καὶ θὰ τὸ ἐξακριβώσω.

—Εἰς τὸ στοιχηματίζω πὼς δὲν ξέρει ἀπολύτως τίποτε, δῆλωσα.

Δὲν ξέρω γιατί τὸ εἶπα, αὐτό. Μοῦ ἔφυγε... Ὁ Χάρρυ γύρισε τὸ κεφάλι τοῦ καὶ μὲ κῦτταξε, ὅσῃν ὥρᾳ μπορεῖ νὰ κῦτταξῇ τὸ διπλανό του ὁ σὺν-φὲρ ἐνὸς αυτοκινήτου σ' ἕνα πολυσύχναστο δρόμο...

—Κατὶ μοῦ κρύβεις καὶ πάλι! παρατήρησε.

—Μπᾶ, ὀχι! Εἶπα ἀπλῶς μιά ἰδέα μου.

Σχημάτισα τὴ βεβαιότητα

τὸ κεφάλι τοῦ, μαζί μὲ τὴν στερεώτυπη φράσι: «Χαῖρο πολύ».

Ἡ Χάρρυ δὲν εἰδοποίησε γιὰ τὴν ἐπίσκεψί μας.

—Θέλετε νὰ πάρτε κάτι.. μολοντὶ εἶναι ἡ ὥρᾳ ἀκατάλληλη; μὰς πρότεινε.

Εὐχαριστῶ, κύριε Σούττον, ἀπάντησε ὁ Χάρρυ. Ἐγὼ δὲν θέλω. Ἀλλὰ ὁ συντροφός μου εἶναι δημοσιογράφος, κι' αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι εἶναι ὀλοὲν διωσμένοι.

—Παραγγέλλετε οὐίσκυ, εἶπε ξερὰ ὁ Σούττον στὸ Ράνσομ.

Ἐκεῖνος πέρασε στὸ διπλανὸ δωμάτιο. Κάθησε σὲ μιὰ καρέκλα, κοντὰ στὴν πόρτα, ἐνῶ ὁ Χάρρυ ἐπαπλώνατο σὲ μιὰ βαθεῖα πολυθρόνα κι' ὁ Σούττον σ' ἕνα ντιβάνι.

Ἐνοίσα μιὰ μικρὴ ἀνατριχίλα, δίχως νὰ μπορῶ νὰ καταλάβω τὸ λόγο. Κάποια ὑπερέντασι ἐπικρατοῦσε μὲς στὸ δωμάτιο. Κῦτταζε τὸ Χάρρυ, κι' ἐκεῖνος δὲν ἐξεκολλοῦσε τὰ μάτια τοῦ ἀπ' τὸ Σούττον.

—Δὲν εἶμαι κανένας ἀστρογός πατέρας, ἀρχισε ὁ Σούττον. Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶνε πὼς δὲν μπορέσαμε ποτὲ νὰ συνεννοηθῶμε μὲ τὴ Λάνα. Ἦταν παράξενο κορίτσι... Ποτὲ δὲν μ' ἀγάπησε, οὔτε καὶ μετὰ τὸ θάνατό της ὑπέρτασε τῆς. Μπορῶ νὰ πῶ μάλιστα πὼς μ' ἀντιπαθούσε.

Ἡ Χάρρυ δὲν τῆς ἔκαμα ποτὲ κάτι ποὺ νὰ δικαιολογῇ αὐτὴ τὴν ἐχθρότητα τῆς. Τῆς εἶδεν ὅτι ἤθελε. Τὴν ἄφισε νὰ κάνει ὅτι τῆς ἄρεσε, ἀκόμα κι' ὅταν ἤξερα πὼς δὲν ἦταν σωστὸ — πράγμα ποὺ σὺνέβη πολλές φορές. Νὰ γιατί θὰ με νομίζετε ὅσοις ἀδιάφορο ἀπέναντί της...

Ἡ Χάρρυ δὲν εἰδοποίησε γιὰ τὸν ὁποῖο θὰ μπορούσαν νὰ ἐπιχειρήσουν νὰ τὴν ἐξακολουθῇ, εἶναι ἐπειδὴ ἤξερε ὅσοις ποῖος ἔκανε τὴ δολοφονία. Μ' ἄλλα λόγια, ἂν δὲν εἶναι ἐνοχὴ ἡ Βίλμα, πρέπει νὰ ξερῇ τὸ δολοφόνου.

—Αὐτὸ σκέφθηκα κι' ἐγώ.

—Ἡ Βίλμα θὰ γλυτώσῃ. Σκοπεύω πάντως νὰ τὴν ἀφίσω ἡσυχῇ μιὰ-δυὸ μέρες. Δὲν θέλω νὰ τὴν κουράσω, πρὶν συνελθῇ ἐντελῶς. Πιστεύω πὼς ξέρει μεγάλα πράγματα, καὶ θὰ τὸ ἐξακριβώσω.

—Εἰς τὸ στοιχηματίζω πὼς δὲν ξέρει ἀπολύτως τίποτε, δῆλωσα.

Δὲν ξέρω γιατί τὸ εἶπα, αὐτό. Μοῦ ἔφυγε... Ὁ Χάρρυ γύρισε τὸ κεφάλι τοῦ καὶ μὲ κῦτταξε, ὅσῃν ὥρᾳ μπορεῖ νὰ κῦτταξῇ τὸ διπλανό του ὁ σὺν-φὲρ ἐνὸς αυτοκινήτου σ' ἕνα πολυσύχναστο δρόμο...

—Κατὶ μοῦ κρύβεις καὶ πάλι! παρατήρησε.

—Μπᾶ, ὀχι! Εἶπα ἀπλῶς μιά ἰδέα μου.

Σχημάτισα τὴ βεβαιότητα

τὸ κεφάλι τοῦ, μαζί μὲ τὴν στερεώτυπη φράσι: «Χαῖρο πολύ».

Ἡ Χάρρυ δὲν εἰδοποίησε γιὰ τὴν ἐπίσκεψί μας.

—Θέλετε νὰ πάρτε κάτι.. μολοντὶ εἶναι ἡ ὥρᾳ ἀκατάλληλη; μὰς πρότεινε.

Εὐχαριστῶ, κύριε Σούττον, ἀπάντησε ὁ Χάρρυ. Ἐγὼ δὲν θέλω. Ἀλλὰ ὁ συντροφός μου εἶναι δημοσιογράφος, κι' αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι εἶναι ὀλοὲν διωσμένοι.

—Παραγγέλλετε οὐίσκυ, εἶπε ξερὰ ὁ Σούττον στὸ Ράνσομ.

Ἐκεῖνος πέρασε στὸ διπλανὸ δωμάτιο. Κάθησε σὲ μιὰ καρέκλα, κοντὰ στὴν πόρτα, ἐνῶ ὁ Χάρρυ ἐπαπλώνατο σὲ μιὰ βαθεῖα πολυθρόνα κι' ὁ Σούττον σ' ἕνα ντιβάνι.

Ἐνοίσα μιὰ μικρὴ ἀνατριχίλα, δίχως νὰ μπορῶ νὰ καταλάβω τὸ λόγο. Κάποια ὑπερέντασι ἐπικρατοῦσε μὲς στὸ δωμάτιο. Κῦτταζε τὸ Χάρρυ, κι' ἐκεῖνος δὲν ἐξεκολλοῦσε τὰ μάτια τοῦ ἀπ' τὸ Σούττον.

—Δὲν εἶμαι κανένας ἀστρογός πατέρας, ἀρχισε ὁ Σούττον. Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶνε πὼς δὲν μπορέσαμε ποτὲ νὰ συνεννοηθῶμε μὲ τὴ Λάνα. Ἦταν παράξενο κορίτσι... Ποτὲ δὲν μ' ἀγάπησε, οὔτε καὶ μετὰ τὸ θάνατό της ὑπέρτασε τῆς. Μπορῶ νὰ πῶ μάλιστα πὼς μ' ἀντιπαθούσε.

Ἡ Χάρρυ δὲν τῆς ἔκαμα ποτὲ κάτι ποὺ νὰ δικαιολογῇ αὐτὴ τὴν ἐχθρότητα τῆς. Τῆς εἶδεν ὅτι ἤθελε. Τὴν ἄφισε νὰ κάνει ὅτι τῆς ἄρεσε, ἀκόμα κι' ὅταν ἤξερα πὼς δὲν ἦταν σωστὸ — πράγμα ποὺ σὺνέβη πολλές φορές. Νὰ γιατί θὰ με νομίζετε ὅσοις ἀδιάφορο ἀπέναντί της...

Ἡ Χάρρυ δὲν εἰδοποίησε γιὰ τὸν ὁποῖο θὰ μπορούσαν νὰ ἐπιχειρήσουν νὰ τὴν ἐξακολουθῇ, εἶναι ἐπειδὴ ἤξερε ὅσοις ποῖος ἔκανε τὴ δολοφονία. Μ' ἄλλα λόγια, ἂν δὲν εἶναι ἐνοχὴ ἡ Βίλμα, πρέπει νὰ ξερῇ τὸ δολοφόνου.

—Αὐτὸ σκέφθηκα κι' ἐγώ.

—Ἡ Βίλμα θὰ γλυτώσῃ. Σκοπεύω πάντως νὰ τὴν ἀφίσω ἡσυχῇ μιὰ-δυὸ μέρες. Δὲν θέλω νὰ τὴν κουράσω, πρὶν συνελθῇ ἐντελῶς. Πιστεύω πὼς ξέρει μεγάλα πράγματα, καὶ θὰ τὸ ἐξακριβώσω.

—Εἰς τὸ στοιχηματίζω πὼς δὲν ξέρει ἀπολύτως τίποτε, δῆλωσα.

Δὲν ξέρω γιατί τὸ εἶπα, αὐτό. Μοῦ ἔφυγε... Ὁ Χάρρυ γύρισε τὸ κεφάλι τοῦ καὶ μὲ κῦτταξε, ὅσῃν ὥρᾳ μπορεῖ νὰ κῦτταξῇ τὸ διπλανό του ὁ σὺν-φὲρ ἐνὸς αυτοκινήτου σ' ἕνα πολυσύχναστο δρόμο...

—Κατὶ μοῦ κρύβεις καὶ πάλι! παρατήρησε.

—Μπᾶ, ὀχι! Εἶπα ἀπλῶς μιά ἰδέα μου.

Σχημάτισα τὴ βεβαιότητα

τὸ κεφάλι τοῦ, μαζί μὲ τὴν στερεώτυπη φράσι: «Χαῖρο πολύ».

Ἡ Χάρρυ δὲν εἰδοποίησε γιὰ τὴν ἐπίσκεψί μας.

—Θέλετε νὰ πάρτε κάτι.. μολοντὶ εἶναι ἡ ὥρᾳ ἀκατάλληλη; μὰς πρότεινε.

Εὐχαριστῶ, κύριε Σούττον, ἀπάντησε ὁ Χάρρυ. Ἐγὼ δὲν θέλω. Ἀλλὰ ὁ συντροφός μου εἶναι δημοσιογράφος, κι' αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι εἶναι ὀλοὲν διωσμένοι.

—Παραγγέλλετε οὐίσκυ, εἶπε ξερὰ ὁ Σούττον στὸ Ράνσομ.

Ἐκεῖνος πέρασε στὸ διπλανὸ δωμάτιο. Κάθησε σὲ μιὰ καρέκλα, κοντὰ στὴν πόρτα, ἐνῶ ὁ Χάρρυ ἐπαπλώνατο σὲ μιὰ βαθεῖα πολυθρόνα κι' ὁ Σούττον σ' ἕνα ντιβάνι.

Ἐνοίσα μιὰ μικρὴ ἀνατριχίλα, δίχως νὰ μπορῶ νὰ καταλάβω τὸ λόγο. Κάποια ὑπερέντασι ἐπικρατοῦσε μὲς στὸ δωμάτιο. Κῦτταζε τὸ Χάρρυ, κι' ἐκεῖνος δὲν ἐξεκολλοῦσε τὰ μάτια τοῦ ἀπ' τὸ Σούττον.

—Δὲν εἶμαι κανένας ἀστρογός πατέρας, ἀρχισε ὁ Σούττον. Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶνε πὼς δὲν μπορέσαμε ποτὲ νὰ συνεννοηθῶμε μὲ τὴ Λάνα. Ἦταν παράξενο κορίτσι... Ποτὲ δὲν μ' ἀγάπησε, οὔτε καὶ μετὰ τὸ θάνατό της ὑπέρτασε τῆς. Μπορῶ νὰ πῶ μάλιστα πὼς μ' ἀντιπαθούσε.

Ἡ Χάρρυ δὲν τῆς ἔκαμα ποτὲ κάτι ποὺ νὰ δικαιολογῇ αὐτὴ τὴν ἐχθρότητα τῆς. Τῆς εἶδεν ὅτι ἤθελε. Τὴν ἄφισε νὰ κάνει ὅτι τῆς ἄρεσε, ἀκόμα κι' ὅταν ἤξερα πὼς δὲν ἦταν σωστὸ — πράγμα ποὺ σὺνέβη πολλές φορές. Νὰ γιατί θὰ με νομίζετε ὅσοις ἀδιάφορο ἀπέναντί της...

Ἡ Χάρρυ δὲν εἰδοποίησε γιὰ τὸν ὁποῖο θὰ μπορούσαν νὰ ἐπιχειρήσουν νὰ τὴν ἐξακολουθῇ, εἶναι ἐπειδὴ ἤξερε ὅσοις ποῖος ἔκανε τὴ δολοφονία. Μ' ἄλλα λόγια, ἂν δὲν εἶναι ἐνοχὴ ἡ Βίλμα, πρέπει νὰ ξερῇ τὸ δολοφόνου.

—Αὐτὸ σκέφθηκα κι' ἐγώ.

—Ἡ Βίλμα θὰ γλυτώσῃ. Σκοπεύω πάντως νὰ τὴν ἀφίσω ἡσυχῇ μιὰ-δυὸ μέρες. Δὲν θέλω νὰ τὴν κουράσω, πρὶν συνελθῇ ἐντελῶς. Πιστεύω πὼς ξέρει μεγάλα πράγματα, καὶ θὰ τὸ ἐξακριβώσω.

—Εἰς τὸ στοιχηματίζω πὼς δὲν ξέρει ἀπολύτως τίποτε, δῆλωσα.

Δὲν ξέρω γιατί τὸ εἶπα, αὐτό. Μοῦ ἔφυγε... Ὁ Χάρρυ γύρισε τὸ κεφάλι τοῦ καὶ μὲ κῦτταξε, ὅσῃν ὥρᾳ μπορεῖ νὰ κῦτταξῇ τὸ διπλανό του ὁ σὺν-φὲρ ἐνὸς αυτοκινήτου σ' ἕνα πολυσύχναστο δρόμο...

—Κατὶ μοῦ κρύβεις καὶ πάλι! παρατήρησε.

—Μπᾶ, ὀχι! Εἶπα ἀπλῶς μιά ἰδέα μου.

Σχημάτισα τὴ βεβαιότητα

τὸ κεφάλι τοῦ, μαζί μὲ τὴν στερεώτυπη φράσι: «Χαῖρο πολύ».

Ἡ Χάρρυ δὲν εἰδοποίησε γιὰ τὴν ἐπίσκεψί μας.

—Θέλετε νὰ πάρτε κάτι.. μολοντὶ εἶναι ἡ ὥρᾳ ἀκατάλληλη; μὰς πρότεινε.

Εὐχαριστῶ, κύριε Σούττον, ἀπάντησε ὁ Χάρρυ. Ἐγὼ δὲν θέλω. Ἀλλὰ ὁ συντροφός μου εἶναι δημοσιογράφος, κι' αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι εἶναι ὀλοὲν διωσμένοι.

—Παραγγέλλετε οὐίσκυ, εἶπε ξερὰ ὁ Σούττον στὸ Ράνσομ.

Ἐκεῖνος πέρασε στὸ διπλανὸ δωμάτιο. Κάθησε σὲ μιὰ καρέκλα, κοντὰ στὴν πόρτα, ἐνῶ ὁ Χάρρυ ἐπαπλώνατο σὲ μιὰ βαθεῖα πολυθρόνα κι' ὁ Σούττον σ' ἕνα ντιβάνι.

Ἐνοίσα μιὰ μικρὴ ἀνατριχίλα, δίχως νὰ μπορῶ νὰ καταλάβω τὸ λόγο. Κάποια ὑπερέντασι ἐπικρατοῦσε μὲς στὸ δωμάτιο. Κῦτταζε τὸ Χάρρυ, κι' ἐκεῖνος δὲν ἐξεκολλοῦσε τὰ μάτια τοῦ ἀπ' τὸ Σούττον.

—Δὲν εἶμαι κανένας ἀστρογός πατέρας, ἀρχισε ὁ Σούττον. Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶνε πὼς δὲν μπορέσαμε ποτὲ νὰ συνεννοηθῶμε μὲ τὴ Λάνα. Ἦταν παράξενο κορίτσι... Ποτὲ δὲν μ' ἀγάπησε, οὔτε καὶ μετὰ τὸ θάνατό της ὑπέρτασε τῆς. Μπορῶ νὰ πῶ μάλιστα π

γυναίκα που να μου επιβάλλεται τόσο...

— Σε τί μπορώ να σας ξευπηρετήσω, Τζόν; με ρώτησε. — Πώς ξέρετε το μικρό μου όνομα; απόρησα.

— Μου τηλεφώνησε ο Τζέικ πώς έπρόκειτο νάρηθε. Μά καθήστε λοιπόν εδώ.

Και μούδειξε ένα κάθισμα, στην άλλη άκρη του δωματίου. — Γιατί γουρλώσατε έτσι τα μάτια σας; πρόσθεσε.

— Δεν είσατε καθόλου καλή μαζί μου... παραπονέθηκα.

— Μου τόχουν πη κι' άλλοι! Μπορώ να μάθω τώρα τί επιθυμείτε;

— Αφού ήθελε να δώση σοβαρό τόνο στη συνομιλία μας, δεν μπορούσα να κάνω διαφορετικά.

— Είμαι δημοσιογράφος, της έξηγησα. Έχω ανάγκη από μερικές πληροφορίες, κι' είμαι διατεθειμένος να τις πληρώσω. Θα λάβετε ένα τσέκ από την εφημερίδα «Αστραπή» του Λος Άντζελες.

— Εύτυχως, μιλάτε επί τέλους μια γλώσσα που την καταλαβαίνω... Έξακολουθήστε, μ' ενδιαφέρει.

— Θέλω κάθε δυνατή πληροφορία για τον Γκν Σούττον, την κόρη του Λάνα κι' ένα κάποιο Ράνσομ Χόρτον, γελοίο τύπο.

— Η Τζέν Γκέιτς ζάρωσε μια στιγμή τα φρύδια της. Ύστερα δήλωσε:

— Ξέρετε, πληρώνομαι άκριβα εγώ; Είκοσιπέντε δολάρια την ημέρα, και χωριστά τα έξοδα.

— Είμαστε σύμφωνοι.

— Πότε θ' αρχίσει;

— Έχετε ήδη αρχίσει από σήμερα το πρωί.

— Μου χαμογέλασε μ' ευγνωμοσύνη, ύστερα πήρε στο τηλέφωνο τη δακτυλογράφο της και της ανέθεσε να τη συνδέση με τη Γκράν Σούττον.

— Η Γκράν Σούττον, μου έξηγησε, είναι μια σπάνια γρηναρία! Έχωμε πολλές φίλιες, οι δύο μας. Θα πάτε να τη βοηθή και θα σας πη ότι θελήσετε. Έγώ θα σας ετοιμάσω στο μεταξύ μια έκθεση για τα υπόλοιπα μέλη της γνωστής αυτής οικογενείας.

— Έχουν κάποια λόξα όλοι τους;

— Μάλλον... Πιο πολύ απ' όλους όμως την είχε η Λάνα. Εύτυχως πού...

— Τη διέκοψε το κουδούνι του τηλεφώνου. Μά δεν ήταν δύσκο-

λο να καταλάβω τι ήθελε να πη...

— Άλλο, Γκράν! είπτε στο τηλέφωνο. Έδώ Τζέν Γκέιτς... Ναι, πολύ καλά... Άκούστε. Θάθελα να σας συστήσω ένα κύριο καθώς πρέπει... Μπορείτε να τον δεχθείτε;... Ο κεύ! Μπορεί να σας κάνει κόρτε. Είναι ή συνήθεια του... Ναι, έρχεται σε λίγο. Ετοιμασθήτε... Ήρθούσε.

Κι' άφισε τ' ακουστικό. γελώντας.

— Τί καταπληκτική γυναίκα! φώναξε. Δεν υπάρχουν πια τέτοιες!

— Με τον τρόπο που με συστήσατε, θα περιμένη σίγουρα κανένα Καζανόβα! παρατήρησε.

— Και φοβάστε μην απογοητευθ; Χμ! Δεν έχετε και πολύ άδικο!...

Σκέφθηκα πώς έπρεπε νάνω διαυγέστατο το μυαλό μου, αν ήθελα να κάνω πνεύμα με τη Τζέν Γκέιτς. Κι' εγώ δεν ήμουν καθόλου στη φόρμα μου, με τα χάλια που είχα...

— Σημείωσε μια διευθύνσις σ' ένα χαρτί και μου τώδωσε. Είδα ότι η Γκράν Σούττον έμενε στην άριστοκρατικότερη συνοικία του Σαν Φραντσίσκο.

— Αν δεν σας άρεσουν τα ταξί, μου είπτε η Τζέν, μπορείτε να πάτε τ' αυτοκίνητό μου. Είναι κάτω, στο γκαράζ. Έγώ θάχω δουλειά ακόμη έδω κάμποση ώρα. Δεν το χρειάζομαι...

— Εύχαριστώ πολύ. Θα έπω-φελθώ απ' την προσφορά σας. Ίσως κάνω καλύτερη εντύπωση, ηγαλιάζοντας με ιδιωτικό αυτοκίνητο.

— Μπα, η Γκράν Σούττον δεν κρίνει ποτέ τους ανθρώπους απ' τ' αυτοκίνητό τους. Είναι γυναίκα του παλιού καιρού... Καλή επιτυχία λοιπόν. Και... μην ξεχάστε πώς είναι 83 ετών!

— Η Τζέν συνώδεψε την τελευταία φορά της μ' ένα πονηρό χαμόγελο.

— Πήρα τ' αυτοκίνητό της, ρώτησα ένα πόλισμαν και τράβηξα προς τη διευθύνσι που μου έδειξε.

— Ήταν μια συνοικία ενδιαφέρουσα, ένα μίγμα από σπιτικά μοντέρνα κι' από παλιά αρχοντικά... πολύ αξιοπρεπέστερα απ' τα πρώτα. Αφού βρήκα εκείνο που ζητούσα, άφισα απ' έξω τ' αυτοκίνητο κι' ανέβηκα την έξωτερη σκάλα.

— ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

19ον

— Πιστεύω πως αρχίζει να ξεπέφτει αυτός ο δύστυχος ο Ρόουλινς! είπε. Θάπρεπε να πάρη πια τη σύνταξή του... Δεν βλέπετε πώς σας βά-ζει σ' άδικο κόπο, παλληκάρια μου;...

— Εκείνη δεν είπαν τίποτε. Κόντευαν να σκάσουν απ' το κακό τους... Δεν απάντησαν στο χαιρετισμό, που τους έστειλε πάνω απ' το πλοίο. Η-ξεραν πώς τους είχε τυλίξει — και πώς θα τυλίγει και τη γαλλική αστυνομία, που τον περιμενε στη Διέππη, ειδοποιημένη τηλεφωνικά απ' το Ρόουλινς...

— Ωστόσο, ο Κόριντον δεν βεβαίωσε πώς είχε ξεγλαστρήσει απ' τα δίκτυα τους, παρά μόνον όταν πια ξεκίνησε απ' τη Διέππη το τρένο που τον πήγαμε στο Παρίσι. Είχε εκνευρισθή κάπως, στο σύντομο θαλασσινό ταξίδι. Κι' η γαλλική αστυνομία, στη Διέππη, δεν του είχε φερθή δόλο ευγενικά...

— Περιμενε δε πώς θα τον υποδέχονταν κι' άλλοι αστυνομικοί, όταν θάφτανε στο Παρίσι. Ο Ρόουλινς φρόντιζε πάντα να πάρη τα μέτρα του...

— Γι' αυτό, όταν η Λορέν Φεντάκ πέρασε από κοντά του, στο τρένο, άποφυγε να την κυττάξη. Τό ίδιο άλλωστε έκαμε κι' εκείνη...

— Πραγματικά, όταν κατέβηκε απ' το τρένο, τον περικύκλωσαν τρεις ή τέσσερες ντέτεκτιβ. Ένώ η Λορέν περνούσε κι' απομακρυνόταν ανένανχλητη, αυτός υποδέχθηκε τους αστυνομικούς μ' ένα τέτοιο σαρκαστικό χαμόγελο, ώστε κατάλαβαν άμεσως πώς έχαναν τον καιρό τους...

— Μιάμιση ώρα αργότερα, ο Κόριντον κατέβηκε από ένα ταξί, μπροστά σ' ένα μέτριο ξενοδοχείο της οδού Μπαλζάκ. Ζήτησε τη δεσποινίδα Φεντάκ. Του είπαν ότι τον περιμενε στο δωμάτιό της...

— Η Λορέν του άνοιξε την πόρτα της και τον δέχθηκε σ' ένα άνετο διαμέρισμα, που αποτελείτο από μια κρεββατοκάμαρα, ένα σαλόνι και λουτρό. Πέταξε σ' ένα κάθισμα το παλτό και το καπέλλο του, την πλησίασε, της έπιασε τα χέρια και τη ρώτησε:

— Μήπως βρήκες κανένα μπελά;

— Μπα, όχι! απάντησε γελώντας... Είχαν απασχοληθή μαζί σου, κι' έτσι αδιαφορή-

ΤΖΕΙΜΣ ΤΖΕΙΖ
Η θυμωμένη του κίτρινου δακτυλίου

σαν τελειώς για μένα... Πηγαίνω να σου φέρω τα διαμάντια. Τάχω ράψει στις ζαρετιέρες μου.

— Τα μισά είναι δικά σου. Θα σου επιτρέψουν να δημιουργήσης μια καινούργια ζωή.

— Εύχαριστώ, αγάπη μου! Μά φοβόμουν ακριβώς πώς θα μου τόλεγες, αυτό! Θέλεις λοιπόν να μ' άφισης;

— Ναι, απάντησε μαλακά ο Κόριντον. θα χωρίσουμε. Μά μη στενοχωριέσαι: Θα βρής γρήγορα συντροφιά... Σίγουρα, θάχης πολλή επιτυχία στο Παρίσι.

— Η Λορέν τον κύτταξε. — Δεν θα μπορούσαμε να περάσουμε μια βδομάδα μαζί;... το πρότεινε. Έλα, κάνε μου αυτή τη χάρη! Δεν θα σου ζητήσω ύστερα τίποτε παραπάνω.

— Μου είπες κάποτε πώς δεν ήμουν ο τύπος που μπορεί να τον έρωτευθ; μια κοπέλλα. Μου είπες ακόμη πώς θάκανα δυστυχισμένη τη γυναίκα που θα σχετιζόταν μαζί μου... Γιατί τώρα δεν λογικεύεσαι, Λορέν; Μόλις πουλήσω τα διαμάντια, θα μοιραστούμε τα λεφτά και θα χωρίσουμε. Ξέρεις καλά πώς δεν θα μπορούσαμε να ταιριάσουμε εμείς οι δύο!

— Πιστεύω πως είσαι έρωτευμένος με τη Μάριαν Χόουαρντ, είπε η Λορέν χωρίς να τον κυττάξη. Έχω δίκιο;

— Δεν ξέρω, απάντησε ο Κόριντον ζαρώνοντας τα φρύδια του. Όπωςδήποτε, αυτή βρίσκεται τώρα στο Λονδίνο κι' εγώ στο Παρίσι... Δός μου τα διαμάντια. Κι' ετοιμάσου να βγούμε έξω μαζί, να πιούμε κάτι για την επιτυχία μας.

Και την έσπρωξε μαλακά προς την πόρτα της κάμαράς της.

— Μια βδομάδα μόνο! τον παρακάλεσε εκείνη. Έπειτα θα χωρίσουμε... δίχως να σου κάνω σκηνές.

— Πήγαμε τώρα να φέρη τα διαμάντια, ξανάπε ο Κόριντον.

— Ένώ την περιμενε, κύτταξε απ' το παράθυρο τις αιθέριες γυναίκες που περνούσαν απ' το δρόμο, γεμάτες ανοιχιάτικη γοητεία... Στο κάτω-κάτω, θάταν εύχρηστη μια βδομάδα με τη συντροφιά της Λορέν.

— Όταν είναι κανείς μόνος ακόμη και το Παρίσι του φαίνεται άνοητο...

— Δεν θα διαρκούσε για πάντα αυτό. Τόδεσε η Λορέν...

— Στο τέλος, ο Κόριντον έδωσε απ' τη σκέψή του τη Μάριαν και μήνη στο δωμάτιο όπου τον περιμενε η Λορέν, γεμάτη έλπίδα...

ΤΕΛΟΣ

Για την αγάπη του παιδιού

Περιπετειώδες διήγημα

Ηταν μόλις δεκαοχτώ χρόνων, μικρή κι' αδύνατη, μα το πρόσωπό της ήταν αληθινή χαριτωμένη. Ζούσε στο αγρόκτημα, έχοντας για συντροφιά τα βώδια, τις αγελάδες και τ' αρνιάκια της. Συχνά, η μικρή Μάρθα παρατούσε τη δουλειά της και τώριχνε στο τραγούδι, καθισμένη στο κατόφλι του σπιτιού της. Η κόποτε, όπως όλα τα κορίτσια της ηλικίας της, όνειροπολούσε μια μεγάλη αγάπη, έναν έρωτα αινίο, σαν αυτόν που διάβαζε πολλές φορές στα ρομαντικά μυθιστορήματα, όπου οι ήρωες ζετρελλαιούν τις πριγκιποπούλες.

— Ένα όμορφο απόγευμα, άκουσε το σκύλο της να γαυγίζει άγρια. Η Μάρθα σήκωσε τα μάτια της απ' το έργοιό της και είδε μπροστά της ένα γεροδεμένο νεό. Τα ρούχα του ήταν πού και πού σκισμένα και το όλο του έδειχνε ακαταστασία. Η Μάρθα σηκώθηκε για να φύγη, μα με δυο πηδήματα, ο άγνωστος την άσπασε γελώντας στην αγκαλιά του και παρ' όλη την προσπάθεια να του ξεφύγη, τη φίλησε στα χείλη.

— Είσαι όλη θυμό, της είπε γελώντας, μα έτσι μ' άρεσεις πιο πολύ. Το βλέπω. θέλεις να ξεφυγής. Κι' όμως σου λέω πώς η αγάπη μας θανε μεγάλη, μια αγάπη αινώνια...

Την άφισε και, καθώς η μικρή Μάρθα έφευγε, της φώναξε:

— Πρόσεξε, ωραία μου, να μην πής σε κανένα τίποτα. Άποψε θα κοιμηθώ στον άχυράνα σου και πρέπει να μου φέρης κάτι να φάω. Πεινώ τρομερά! Αν μιλήσης, μάθε πώς...

— Μά ποιος είσαι, επί τέλους; ρώτησε η Μάρθα, ξαναπλησιάζοντας τώρα, δίχως φόβο.

— Γρήγορα θά το μάθης, μικρούλα μου. Γεια σου!...

Κι' ο άγνωστος έφυγε.

Κάθε μέρα, την ώρα που ο ήλιος βασιλεύει, ο ληστής πήγαμε στο αγρόκτημα της Μάρθας. Στις αρχές, τον δεχόταν απειλητική, μα κατόπιν τον συνήθισε.

Μια νύχτα, εκεί στον άχυράνα, ο νεαρός ληστής την κατήκτισε. Πέρασαν έτσι μαζί εβδομάδες και μήνες. Η Μάρθα όμως δεν ήξερε ποιος ήταν στην πραγματικότητα. Τόμαθε ένα πρωί, όταν μερικοί χωροφύλακες έφθασαν παντού, στο αγρόκτημα για να τον συλλάβουν. Τη νύχτα, όταν τον είδε, η Μάρθα του είπτε:

— Αν ήξερα πραγματικά ποιός ήσουνα, Πέντρο, θα προτιμούσα να ξεριζώσω την καρδιά μου, παρά να σ' αγαπήσω. Μά τώρα πια είναι πολύ αργά, έτσι κι' αν ντρέπομαι γιατί αγαπάω ένα ληστή!...

— Ένα πρωινό, φάνηκε στην ούλη μια γυναίκα που κρατούσε στην αγκαλιά της ένα μωρό. Η Μάρθα δέχθηκε την αγάπη, της έδωσε γάλα και χαιδεψε το μωρό. Η άγνωστη της μίλησε με ραγιασμένη φωνή:

— Ο πατέρας του παιδιού μου τόσκασε κι' έγινε ληστής... της έξηγησε. Μά δεν πρέπει να μας ξεχάση. Είχε υποσχεθί να με παντρευτή, μα μια μέρα, τσακώθηκε μ' ένα φίλο του για μια άλλη γυναίκα και τον σκότωσε. Για να μη τον πιάσουν τότε, πήρε τα βουνα... Μήπως πέρασε από δω; Τον λένε Πέντρο... Έσύ μπορεί να ξέρης...

— Ναι, πάει καιρός, πέρασε ένας νέος ψηλός. Ύστερα όμως εξασφινίστηκε και κανείς δεν έμαθε τίποτα γι' αυτόν, είπε η Μάρθα, που έτρεμε όλη.

— Θα πάω να τον βρώ, ξανάπε η γυναίκα. Θα ευλόμωνα να τον πιάσουν... Έτσι θα τον ανάγκαζαν να με παντρευτή, να δώση τ' όνομά του στο μωρό, για να μην είναι νόθος...

— Ναι, ναι, έκανε η Μάρθα, Γυρίστε στο σπίτι σας κι' ο Θεός θα σας βοηθήση να τον βρήτε.

Τό άλλο πρωί, ξαφνικά, μια περίπολος από χωροφύλακες, πήγε στο αγρόκτημα της Μάρθας, που μόλις τους είδε, χλώμιασε. Έπειτα τους είπτε:

— Κάνετε γρήγορα, κοιμάται στον άχυράνα... Προδίδοντας τον, ήταν σίγουρη πώς θα τον άναγκαζαν να παντρευτή την άλλη, με το μωρό, Νουίκε ότι έκανε μια δίκαιη πράξη.

— Όταν οι χωροφύλακες πέρασαν, κρατώντας τον Πέντρο, η Μάρθα μπήκε σπιτί της κλαίγοντας.

Πέρασαν έτσι έξη ολόκληρα χρόνια, όταν ένα χειμωνιάτικο απόγευμα, ο Πέντρο παρουσιάστηκε μπρος στη Μάρθα.

— Καλώς σε βρήκα, της είπε σαρκαστικά, μ' αναγνωρίζεις; Έκείνη έσφιξε στην αγκαλιά της το μωρό που βύζαινε και φώναξε:

— Χουάν, Χουάν... Μά ο Πέντρο της έκλεισε το στόμα με το χέρι του. — Σώπα!... Ξέρω ποιόν φωνάζεις. Παντρεύτηκες με τόν Χουάν, έναν πλούσιο χωριάτη με κτήματα. Τα ξέρω όλα και ξέρω ακόμα ποιος μ' έστειλε στη φυλακή.

— Αφσέ με. Θάπρεπε να βρίσκεσαι κοντά στη γυναίκα σου και στο παιδί σου. Τους γνώρισα μια μέρα πριν σε συλλάβουν, χωρίς να το ξέρης...

— Σήμερα βγήκα από τη φυλακή. Μά, πριν να πάω να βρώ τη γυναίκα μου και το παιδί μου, θέλω πρώτα να ξεκαθαρίσω ένα λογαριασμό. Καταλαβαίνεις; Παράτα το μωρό σου. Δεν πρόκειται να σε σώση. Καταραμένη καταδότηρα, θέλω να εκδικηθώ. Βέλω...

— Φύγε, δυστυχισμένη, του είπτε η Μάρθα. Μη μ' άγγιζης, αν δεν θέλεις να σε τιμωρήση ο Θεός...

— Ο Θεός θ' άκούση μια γυναίκα σαν κι' εμένα; Μια καταδότηρα; Μια που έλεγε πως μ' αγαπούσε και παντρεύτηκε έναν άλλο για τα λεφτά του;

— Είσαι ένας δυστυχισμένος, Πέντρο!... Έκείνη τη στιγμή, φάνηκε στο κατόφλι ένα ψηλό και ξανθο κοριτσάκι. Σήκωσε τα γαλανά μάτια της, κύτταξε τόν Πέντρο και ρώτησε έπειτα τη μητέρα της:

— Γιατί είναι τόσο κακός μαζί σου, αυτός ο κύριος, μαμά;

— Πήγαμε μέσα, γλυτή μου... Μη φοβάσαι... Δεν είναι κακός.

— Πώς σε λένε, μικρούλα μου; τη ρώτησε ο Πέντρο.

— Κοιμενίτσα!

— Ποσαν χρόνων είσαι;

— Σχεδόν έξη.

— Έξη χρόνων... Έξη χρόνια!...

— Φύγε, δυστυχισμένη, του είπτε η Μάρθα.

— Άκουσε τη μαμά σου, πήγαμε μέσα και μη φοβάσαι, της είπε, χαιδεύοντας τα ξανθά μαλλιάκια της.

— Όταν έφυγε το κοριτσάκι, ο Πέντρο φιδύρισε: — Πες μου την αλήθεια, Μάρθα...

— Τώρα ο Πέντρο είχε δακρύσει. — Ναι, αυτό που φωνάζεσαι είναι... του απάντησε η Μάρθα με κοιμένη φωνή. Το ξέρω πώς σου φαίνεται... Μά εσύ είχες παντρευτή την άλλη... Για να μη μείνη, λοιπόν, το παιδί μας δίχως πατέρα, παντρεύτηκες τόν Χουάν... Με τον καιρό, τον αγάπησα γιατί είναι καλός... Και τώρα, σε ίκετενας, φύγε, φύγε, άφησε μας να ζήσουμε ήσυχοι...

— Ναι, θα φύγω. Δεν θα σας ενοχλήσω πια. Φίλησε το παιδί μου από μένα... Δεν θα σε ξεχάσω ποτέ, Μάρθα...

— Ούτε κι' εγώ, Πέντρο!...

— Η Μάρθα συγκινήθηκε.

— Ο Πέντρο απομακρύνθηκε, παραπατώντας σαν μεθυμένος. Η Μάρθα τον κύτταξε που έφευγε. «Ας είναι ευτυχισμένος. Όχι, δεν τόν μισώ πια, σκεφτόταν, ποτέ μου δεν τόν μίσησα πραγματικά. Τον αγάπησα, ναι, τόν αγάπησα, μ' όλη τη δύναμη της ψυχής μου...».

Κι' έκλεισε τώρα σιγανά, γιατί καταλάβαινε πώς από κείνη την ημέρα, ο Πέντρο θάταν διαφορετικός, καλός, αφοσιωμένος στη γυναίκα του και στο άλλο του παιδί...

Η ζωή του δίδεσε πολλά.

RAMON NTELLA ΣΕΡΝΑ

Διαζύγιο στα 90 χρόνια

— Ένας γέρος, 90ετής Μπέν Μέντον, στο Ρόκβιλ του Κοννέκτικατ, άπασχόλησε τις στήλες των εφημερίδων με την άγωγή που υπέβαλε κατά της σύζυγού του (ηλικίας 70 ετών), γιατί είχε εγκαταλείψει τη συζυγική έστια, έπειτα από 50 ολόκληρα χρόνια συνδιώσεως, για να γιοστή στη μητέρα της. Αφού ο δικαστής προσπάθησε τού κάκου να συμφιλίωση τούς δυο υπερρώμους σύζυγους, αναγκάστηκε στο τέλος να τούς δώση το διαζύγιο.

Κάτι που ενδιαφέρει κάθε οπλήτη

Παρελήφθη ειδική ποιότης μεγάλης άντοχής και με ανώμαλον παλάρην και δακτυλούς

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Ι.Γ. ΒΑΓΕΝΑ

Λυκούργου 7 Τηλ. 30 415

ΔΕΚΑ

ΥΠΟΦΕΡΕΤΕ από άϋννία;

Τα μικρά αίτια που διώχνουν τον ύπνο

Είστε αληθινά αξιολύπητοι εκείνοι που υποφέρουν από άϋννία. Γιατί ο ύπνος αποτελεί μια από τις σπουδαιότερες λειτουργίες του ανθρώπινου οργανισμού, απαραίτητη για τη σωστική και ψυχική υγεία μας. Όσοι, από μια οποιαδήποτε αιτία, ξενυχτίζουν άϋννοι, είναι σε θέση να ξέρουν πόσο βασανιστική είναι η άϋννία.

Το λυπηρό είναι ότι η υπερνύκτιση της σημερινής ζωής αυξάνει ολοένα τον αριθμό των θυμάτων της άϋννίας. Αυτό αποδεικνύεται από την αύξηση της καταναλώσεως των υπνωτικών φαρμάκων. Τα φάρμακα όμως αυτά δεν είναι καθόλου αξιόπιστα. Πρώτον, δεν φέρνουν πάντοτε ικανοποιητικό αποτέλεσμα. Δεύτερον, ο οργανισμός συνηθίζει σιγά-σιγά σ' αυτά και δεν μπορεί πια να τα στερηθεί (δημιουργείται δηλαδή μια χρόνια δηλητηρίαση, ακόμη πιο επικίνδυνη από τη μορφινομανία).

Αν λοιπόν πάσχετε από άϋννία, υποβλήθηκε πρώτα σε μια λεπτομερή ιατρική εξέταση, γιατί μπορεί να σας διαχύνει τον ύπνο μια κάποια σωματική σας πάθηση: π.χ. καρδιακό νόσημα, ανωμαλία των νεφρών, δυσκοιλιότητα, ή ακόμη κι' ένα γαστροεντερικό νόσημα. Αν βεβαιωθείτε ότι δεν υποφέρετε από τίποτα, φροντίστε να τακτοποιήσετε τη ζωή σας έτσι, ώστε να μπορείτε ν' απαντήσετε «ναί» σ' όλες τις παρακάτω ερωτήσεις:

- 1) Πέφτετε στο κρεβάτι την ίδια ώρα κάθε βράδυ;
- 2) Έχετε ήσυχο το πνεύμα σας, όταν πέφτετε να κοιμηθείτε;
- 3) Το κρεβάτι σας βρίσκεται μακριά απ' το παράθυρο;
- 4) Έχετε μέσα στο δωμάτιο μια γλάστρα μ' ένα φυτό, για να καθαρίζει τον αέρα;
- 5) Σκεπάζεστε μόνο μ' ένα σεντόνι το καλοκαίρι;
- 6) Αποφεύγετε τα πολύ βαρειά σκεπάσματα το χειμώνα;
- 7) Περνάτε τα σκεπάσματα κάτω απ' το στρώμα στα πόδια μόνον;
- 8) Μεταχειρίζεστε χαμηλό μαξιλάρι;
- 9) Είναι λεπτό το στρώμα σας;
- 10) Το δωμάτιό σας είναι αρκετά σκοτεινό και σιωπηλό;
- 11) Οι τοίχοι του έχουν χρώματα καταπραυντικά, (πράσινο ή μπλε);
- 12) Οι εικόνες που στολίζουν τους τοίχους, εμπνέουν γαλήνη κι' ανάπαυση;
- 13) Μπαίνει αρκετός αέρας και ήλιος στο δωμάτιο της ημέρας;
- 14) Κοιμάστε μόνος;
- 15) Αποφεύγετε να πέφτετε στο κρεβάτι πεινασμένος;
- 16) Αποφεύγετε να έχετε παραφορτωμένο το στομάχι σας, το βράδυ;
- 17) Αποφεύγετε την πνευματική εργασία ως αργά τη νύχτα;
- 18) Αποφεύγετε τα πολλά και σφιχτά ντυμεριών ρούχα;
- 19) Αποφεύγετε να ξενυχτάτε ως αργά;
- 20) Αποφεύγετε να πίνετε καφέ πριν πέσετε στο κρεβάτι;
- 21) Αερίζεται καλά το δωμάτιό σας, όλη τη νύχτα;
- 22) Αποφεύγετε να κουράζεστε πολύ, πριν πέσετε να κοιμηθείτε;
- 23) Αποφεύγετε τις συζητήσεις που εξεγείλουν, πριν πάτε για ύπνο;
- 24) Αποφεύγετε κάθε είδους υπερδιέγερση μετά το βραδυό φαγητό;
- 25) Αποφεύγετε τα πολλά υγρά;
- 26) Είναι φρεσκοστρωμένο κάθε μέρα το κρεβάτι σας;
- 27) Έχει αρκετό πλάτος;
- 28) Τα παραθυρόφυλλα σας προστατεύουν απ' τον πρωινό ήλιο;

Όλες αυτές οι συμβουλές, αν τις ακολουθήσετε όσο σας είναι δυνατό, θα σας βοηθήσουν ν' αποσύρουν την άϋννία. Έχετε όμως ακόμη υπ' όψη ότι ο ύπνος δεν έρχεται με την επιβολή της θελήσεως, αλλά με την κούραση, την ησυχία, το σκοτάδι και τη χαλάρωση όλου του σώματος. Αν πιέξετε τον εαυτό σας να κοιμηθεί, η άϋννία σας χειροτερεύει. Κάνετε ένα χλιαρό μπάνιο, πιείτε ένα φλυτζάνι γάλα ζεστό. Ξαπλώστε στο κρεβάτι, σε στάση απόλυτα ξεκούραστη, μην ενδιαφέρεστε πια για τίποτα, μη δίνετε προσοχή στις σκέψεις που σας έρχονται... Κι' ο Μορφέας δεν θ' αργήσει να σφραγίσει τα βλέφαρά σας.

— Γιάννη! Βοήθεια!... Δεν είναι διαρκής, είναι ποτιστικός!...

— Σέρω από άλογα, δεσποινίς, υπηρέτησα στο ιππικό!...

— Πάλι, εσύ;...

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ για τις γυναίκες

ΚΑΛΛΟΝΗ

Νά ή συνταγή του «υδατος κινήσε», που καθαρίζει το τριχωτό δέρμα του κεφαλιού και δυναμώνει πολύ τα μαλλιά. Παιρνετε απ' το φαρμακείο 30 γραμμάρια κίτρινη κινίνη και τη βράζετε μισή ώρα με 150 δρόμια νερό. Προσθέτετε ύστερα 2 γραμμάρια σόδα. Φιλτράρετε και προσθέτετε 60 γραμμάρια λευκό οινόπνευμα και λίγο άρωμα της εκλογής σας.

Για τις κηλίδες του ήλιου

Ο ήλιος του καλοκαιριού δημιουργεί κοκκινωπές κηλίδες στο δέρμα του μετώπου, της μύτης, του άνω μέρους των χεριών, κλπ., ιδίως στις ξανθές και στις κοκκινωπές γυναίκες. Για να τις εξαλείψετε, τρίβετε τα μέρη εκείνα, πρωί και βράδυ, μ' ένα βαμβακι σφιγμένο καλά γύρω από ένα έλαιο και βουτηγμένο στο εξής υγρό:

Τριανταφυλλόνη	100 γραμ.
Υδωρ σαπωνοκράσου	100 »
Βάμμα μύρρας	20 »
Βάμμα οπωριανών	20 »
Οξικός μυλιδός	10 »
Θειοφαινικός ψευδάργυρος	10 »
Έσσανς υλάνγκ-υλάνγκ	30 σταγ.

Ανακινείτε καλά το υγρό, πριν το χρησιμοποιήσετε. Προσοχή, γιατί είναι δηλητηριώδες.

Σε λίγες μέρες, το δέρμα σας θα μαδάσει και θ' αντικατασταθεί από καινούργιο, καθαρό. Αν παρατηρήσετε κάποιο έρεθισμό, χρησιμοποιήστε συγχρόνως και κομπρέσες με αραιή βρασμένη διάλυση βορικού οξέος.

Μασάζ για τις ρυτίδες

Νά ένας τρόπος για να ομαλώσετε τις πρώτες ρυτίδες του προσώπου: Κάνετε το βράδυ, μικρά μασάζ με μίγμα γλυκερίνης και του ζουμιού ενός λεμονιού. Το πρωί, μετά την τουαλέτα σας, αλείψετε το πρόσωπό σας με την παρακάτω λοσιόν και τ' αφήνετε να στεγνώσει χωρίς να το σκουπίζετε:

Τριανταφυλλόνη	15 κουταλιές.
Έσσαι χαμηλής	15 σταγόνες.
Βάμμα βενζόνης	10 γραμ.
Βόρας σε σκόνη	1 κουταλιά του καφέ.

Φροντίδες για τα γαλιά

Αν δεν έχετε φυλάξει ήδη τα γαλιά σας, να τί πρέπει να κάνετε γι' αυτά: Αφού τα χτυπήτε καλά, ως ότου φύγουν και το τελευταίο ίχνος σκόνης, ετοιμάζετε μια διάλυση αλατιού σε χλιαρό νερό (τρεις κουταλιές αλάτι για κάθε όκα νερό). Βρέξετε μ' αυτό ένα σφουγγάρι και περνάτε ολόκληρο τ' γαλί. Έτσι, θα προσφυλάξτε, απ' τους σκρόους, ενώ συγχρόνως θα ζωηρεύουν τα χρώματά του.

Αφού στεγνώσει κ'εί, το βουρτσίζετε και το φιλτράρετε μ' ένα μίγμα πετρελαίου και βενζίνης σε ίσες ποσότητες. Το τυλίγετε γύρω από ένα ξύλο, για να μην κάνει ζάρες, και το διπλώνετε πρώτα με χαρτί εφημερίδας, ύστερα με άσπρο πανί και τελευταία με λαδοχαρτό. Αφήνετε στην εφημερίδα και το πανί σκορπίζετε ναβαλίνη ή καμφορά.

Τα ίδια κάνετε και για τις βελουδένιες κουρτίνες, παραλείποντας όμως το χτύπημα. Αν τα χρώματά τους είναι λεπτά, χρησιμοποιήστε, αντί πετρελαίου και βενζίνης, τετραχλωριούχο άνθρακα.

Για τους υγρούς τοίχους

Αν ένας τοίχος σας βγάξει υγρασία, δοκιμάστε να τον αλείψετε με μίγμα από 150 γραμμάρια κίτρινο κερί και 4 κιλά νέφτι. Ζεσταίνετε ένα μέρος του τοίχου, στήνοντας κοντά του ένα αναμμένο μαγκάλι. Όταν στεγνώσει καλά η επιφάνεια αυτή, απλώνετε πάνω της το μίγμα μ' ένα χοντρό πινέλλο. Προχωρείτε ύστερα σε μία γειτονική επιφάνεια, και συνεχίζετε έτσι σ' όλο τον τοίχο. Κι' έπειτα μπορείτε πια άφοβα να τον ελαιοχρωμάσετε ή να τον ταπετάρετε.

Πώς καθαρίζουν τα επιπνευμένα αντικείμενα

Υπάρχουν δυο τρόποι για να καθαρίσετε τα επιπνευμένα αντικείμενα: 1) Τα βουτάτε σε αλκοόλ που περιέχει 0,5 έως 1 % βεϊκόν οξύ, τα ξεπλένετε ύστερα με καθαρό νερό και τα σκουπίζετε με μία φανέλλα. 2) Αλείψετε τα λερωμένα μέρη τους με λίπος ή βαζελίνη, τ' αφήνετε έτσι 2-3 μέρες, κι ύστερα τα τρίβετε μ' ένα πανάκι βρεγμένο με άμυνια. Αν επιμένουν οι λεκέδες, τους βρέχετε με υδροχλωρικό οξύ και τρίβετε γρήγορα μ' ένα κουρέλι. Αμέσως κατόπιν, ξεπλένετε, σκουπίζετε καλά το αντικείμενο και το γυαλίζετε.

ΜΑΡΙ—ΚΛΑΙΡ

Ενα δύσκολο πρόβλημα απασχολούσε πριν από λίγα χρόνια, τον Αμερικανό ερασιτέχνη μηχανικό Ρόμπερτ Φούλτον: «Όταν προσγειωνόταν σ' ένα αεροδρόμιο, αναγκαζόταν να χασομερήσει αρκετή ώρα, ψάχνοντας για ταξί. Γιατί, λοιπόν, να μην υπάρχει ένα αυτοκίνητο με φτερά, ικανό να πετάει στον αέρα ή να τρέχει στο δρόμο — αναλόγως της ανάγκης;

Ο Φούλτον ρίχθηκε στη δουλειά, για να πραγματοποιήσει αυτή την ιδέα του. Κι' έτσι δημιούργησε το «Ειρφήμιαν» (Αμφίβιο του αέρος). Το δοκίμασε κατόπιν επί αρκετόν καιρό, διανύοντας 400.000 χιλιόμετρα στο έδαφος και στον αέρα. Κι' έμεινε τόσο ικανοποιημένος, ώστε το φτερωτό φθινόπωρο πρόκειται ν' αρχίσει να κατασκευάζει τέτοια αερόπτερα για πούλημα. Η τιμή τους θα κυμαίνεται στην αρχή μεταξύ 10 και 15 χιλιάδων δολαρίων, προβλέπεται όμως ότι αργότερα θα φθηνώσουν αρκετά, όσο θ' αυξάνεται η παραγωγή των.

Το «Ειρφήμιαν», με τις μικρές του διαστάσεις, χωράει σ' ένα συνηθισμένο γκαράζ σπιτιού. Στο έδαφος, αναπτύσσεται ταχύτητα 100 περίπου χιλιομέτρων την ώρα. Όταν το προσαρμόσει κανείς τα φτερά και την έλικα (που είναι προσδετά), απογειώνεται από οποιοδήποτε αεροδρόμιο και πετάει με 170-180 χιλίωμ. την ώρα.

Είστε κάτι συνηθισμένο για το Φούλτον να κάνει μερικές εκατοντάδες χιλιόμετρα πτήσεως μέσα σ' ένα πρωινό, ύστερα ν' αφαιρέσει τα φτερά και να ταξιδεύει στο δρόμο επί ώρες ολόκληρες, και τ' απόγευμα να ξανακάνει μία μακρινή πτήση...

Ο οδηγός του «Ειρφήμιαν» μπορεί να προσαρμόσει ή ν' αφαιρέσει τα φτερά μόνος του, σε 5 λεπτά της ώρας. Αυτή ακριβώς η εύκολια της αλλαγής, αποτελεί το μυστικό της πρακτικής χρησιμότητας του νέου αερόπτερου.

Ενα λαμπάκι, εγκατεστημένο πάνω στο ταμπλό, ανάβει μόνον όταν τα φτερά είναι προσαρμωμένα καλά, με απόλυτη ασφάλεια. Έτσι, ο σωφρωνισμένος βεβαιώνεται πως είναι όλα εν τάξει, πριν από την απογείωση.

Κι' αν δεν προσέξει στο λαμπάκι; Θα παρατηρήσει. Κινδυνεύει τότε ν' απογειωθεί με τα φτερά κακά προσαρμοσμένα, και να τα χάσει στον αέρα;...

Όχι, δεν υπάρχει τέτοιος κίνδυνος, γιατί, όταν δεν ανάβει το λαμπάκι, δεν μπορεί να λειτουργήσει το μοτέρ.

Το ίδιο τιμωί χρησιμεύει ως βολάν για το έδαφος και ως

Όπως στο έδαφος έτσι και στον ύψον το «Ειρφήμιαν» που πετάει» παρουσιάζει την ίδια ασφάλεια διανύοντας 170 — 180 χιλιόμετρα την ώρα.

πηδάλο ύψους και κατευθύνσεως για τον αέρα! Μία μακριά ζώνη ασφαλείας κρατάει δεμένους στη θέση τους τον οδηγό και το μοναδικό επιβάτη. Η «καμπίνα» έχει δύο θέσεις, είναι ανοιχτή, μπορεί όμως να σκεπαστεί με κουκούλα. Τα δάνα ελέγχου που υπάρχουν πάνω στο ταμπλό, χρησιμοποιούν τόσο για το αυτοκίνητο όσο και για το αεροπλάνο.

Κατά την κίνηση στο έδαφος, ο οδηγός μεταχειρίζεται δυο πεντάλ για ποδόφρενο και γκάσι. Αλλάζει δε ταχύτητες μ' ένα μικρό ατμόματο λεβιέ, χωρίς ντεμπραγιάζ. Το «Ειρφήμιαν» είναι ελαφρύ, ελαστικό με ραδιοφωνικό πομπό και

Μετά την προσγείωση τα φτερά απασπώνται απ' τ' αυτοκίνητο και ο Φούλτον επιστρέφει μ' αυτό στο σπίτι του.

Ενα «αμφίβιο» της ξηράς και του αέρος

τικά, με την αφαίρεση μικρό μειονέκτημα είναι, ότι ο οδηγός δεν έχει τελεία ορατότητα

Ο Φούλτον ξεκινάει από το σπίτι του με «Ειρφήμιαν» για το αεροδρόμιο

του εδάφους, μολονότι κάθεται κάπως ψηλότερα από τους συνηθισμένους σωφρό.

Είστε αξιοθαύμαστη όμως η ισορροπία του «Ειρφήμιαν» στο έδαφος, που του επιτρέπει να παίρνει τις στρόφες με μεγάλη ταχύτητα. Οφείλεται δε στο ότι οι τροχοί βρίσκονται, σε μεγάλη απόσταση μεταξύ τους (1,67 του μέτρου από κέντρο σε κέντρο) κι' είναι τελείως ανεξάρτητοι ο ένας απ' τον άλλον.

Για να δημιουργήσει το «Ειρφήμιαν», ο Φούλτον χρειάστηκε να λύσει ένα πλήθος τεχνικών προβλημάτων.

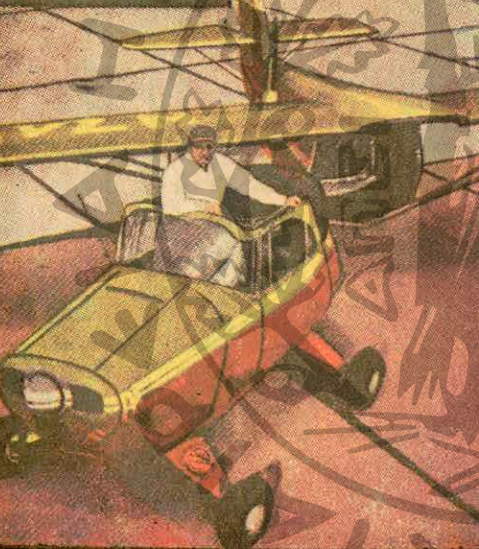
Έπρεπε να βρει ένα σύστημα με ταδύσεως της κινήσεως, είτε στην έλικα, είτε στους τροχούς. Και τ' επέτυχε μ' ένα τρόπο που τον κοστίζει ακόμη μυστικό. Έπρεπε να επιτύχει την τελεία φύξη της αεροπλανητικής μηχανής του κατά την κίνηση στο έδαφος. Γι' αυτό το σκοπό πρόσθεσε ένα ανεμιστήρα.

Έπρεπε να κάνει απόλυτα ασφαλή τη συνένωση των φτερών με το όχημα, και να επινοήσει ένα τρόπο για την γρήγορη τοποθέτησή ή αφαίρεσή τους.

Έπρεπε να υπάκουον φρένα και στους τέσσερις τροχούς του αυτοκινήτου, αλλά μόνο στους δυο του αεροπλάνου.

Τέλος, έπρεπε να επινοήσει ένα βολάν κατάλληλο για τον αέρα ή για το έδαφος. Το βολάν αυτό έπρεπε να κάνει μεγάλες στρόφες, προκειμένου για την κίνηση στο έδαφος, και μικρές όταν το αερόπτερο βινόταν αεροπλάνο. Αυτό κατορθώθηκε με την προσθήκη ενός ελαστικού άξονα από ατσάλι. Αυτός υπόκεινται στις κινήσεις των αερίων υγρών για τη διακεκομμένη περιστροφή του φίλμ.

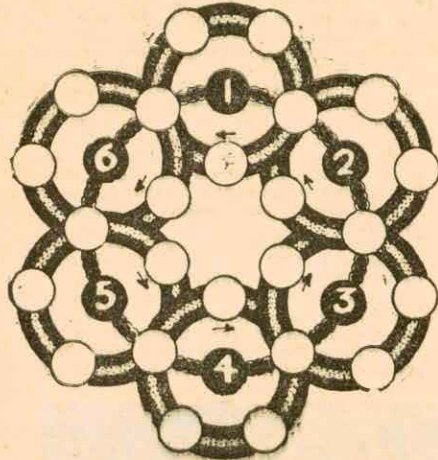
Ο Φούλτον υπέφερε να λύσει όλα αυτά τα προβλήματα, με τη μηχανική ιδιοφυΐα που και να δημιουργήσει το «Ειρφήμιαν», που έχει προκαλέσει το θαύμα όλων των ειδικών.

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Κυκλόλεξο

Μέσα στους πέντε κυκλίσκους του κάθε κύκλου, θα τοποθετήσετε λέξεις των 5 γραμμάτων, που ν' ανταποκρίνονται στις αντίστοιχες εζηγήσεις, που σας δίνουνε πιο κάτω. 'Η τριτο-

θέτουμε θ' αγγίξω από τον κύκλο που έχει κοντά του το μικρό βέλος και θ' ακολουθήσω την κατεύθυνση που δείχνει. 'Αν βρω τις σωστές λέξεις, τότε στους έξι κυκλίσκους του κέντρου θα διαβάσω κάτι που οι έξι κυκλίσκοι δη-

- 1) Τέσσερις σε κάθε τράπουλα.
- 2) Ζαρωμένα, σταφιδισμένα.
- 3) Γίνεται συνά στην Ήνη.
- 4) Πολύτιμο για ένα γεροντάκι.
- 5) 'Εκεί περνάει τις περισσότερες ώρες μας.
- 6) Νησί του Αιγαίου.

Δ. Τά σπάρ

Ο Σπύρος, ο Τάκης κι' ο Μήτσος είναι τρεις νεαροί φίλοι. Δύο απ' αυτούς παίζουν φούτ-μπόλ. Δύο παίζουν τένις. Και δύο παίζουν υποσκακ-μπόλ. Ο Μήτσος δεν παίζει το ένα απ' τα παιχνίδια του Σπύρου. Ο Τάκης παίζει τένις, δεν παίζει όμως κι' αυτός το ένα απ' τα παιχνίδια του Σπύρου. 'Αν υποθέτουμε ότι ο Σπύρος δεν παίζει φούτ-μπόλ, τότε και μόνο ο Μήτσος δεν παίζει το δεύτερο παιχνίδι που παίζει ο Τάκης.

Ποιά είναι τα δύο παιχνίδια που παίζει ο καθένας τους;

Οι τρεις κλέφτες

Σ' ένα βασίλειο της 'Ανατολής δι- κάζονταν κάποτε τρεις κλέφτες. 'Ο Ένας απ' αυτούς ήταν τυφλός. 'Η προ- βλεπόμενη ποινή για την πράξη τους ήταν ο θάνατος. 'Ωστόσο ο δικαστής θέλησε να φανή έπιεικός. Διέταξε λοι- πόν να του φέρουν τρία άσπρα κα- πέλλα και δύο μαύρα και να δέσουν έ- πεται τα μάτια των τριών δικαζομέ- νων. 'Εβαλε ύστερα ένα καπέλλο στο κεφάλι του καθενός. Διέταξε να πά- ρουν έξω τα υπόλοιπα δύο καπέλλα και κατόπιν είπε στους τρεις κλέφτες να λύσουν τα μάτια τους. Τόσο ο πρώτος όσο κι' ο δεύτερος κλέφτες μπορούσαν να ιδή τί καπέλλα φο- ρούσαν οι άλλοι δύο, όνι όμως και το δικό του. Φυσικά, ο τρίτος, ο τυφλός δεν μπορούσε να δει κανένα.

— 'Οποιοι από σας μαντέψουν ποιοι γράμματος καπέλλο φορεί, θα τον αφέ- ρω ελεύθερο, είπε ο δικαστής. 'Αν κά- νει όμως λάθος θα θανατωθεί. 'Οποιοι δεν θελήσαν να προσπαθήσουν να μαντέ- ψουν θα καταδικασθούν σε ισόβια δεσμά. Τόσο λοιπόν ο πρώτος, όσο κι' ο δεύτερος κλέφτες, αφού κτύπησαν τα καπέλλα των άλλων, δήλωσαν πως δεν μπορούσαν να μαντέψουν. 'Ο τυφλός όμως είπε στο δικαστή πως φορούσε άσπρο καπέλλο. Κι' έπειδή αυτό ήταν σωστό κέρδισε την ελευθερία του.

Γιατί οι δύο άλλοι ανήθικαν να μαντέψουν; Και ποιά συλλογισμό έκα- νε ο τρίτος, για να μαντέψω σωστά

Απόδοπα... Ξηληματικά

α) 'Υπάρχουν τρία ένγκληματα, που δεν μπορεί κανείς να τα διαπονή, παρ'όλο που μόνο μία φορά στη ζωή του. Ποιά είναι;

β) Και ποιά είναι τα ένγκληματα εκεί- νο, για το οποίο δεν μπορεί κανείς ποτέ να δικασθεί;

Μιά εύκολη μαντεία

Βάζετε πάνω στο τραπέζι, μετρών- τας δυνατά, δυο δέσμες τρα- πουλόνα, τη μία από τελευ- μένη από 7 γραμμάκια και την άλλη από τα 4 εφτάριά της τράπουλας. Τα γραμμάκια είναι βαλμένα ανάποδα, ώστε να μη φαίνονται. 'Υστερ'α λέτε στους φίλους σας:

— Θα βγώ τώρα έξω. 'Ε- νας από σας θα άγγιξη τη μία απ' τις δυο δέσμες. Κι' όταν ξαναγυρίσω, θα μαντέψω ποιόν άγγιξε.

— 'Ετσι κάνετε πραγματικά, 'Όταν ξαναπαίνετε δε στο δωμάτιο, δηλώνετε:

— 'Αγγίξατε τη δέση των έπτά. 'Όν ο φίλος σας άγγιξε τη δέση με τα 7 γραμμάκια, πασα- δέγεται άμέσως πως μαντέψατε σωστά, και υποδείτε τότε να επαναλάβετε το παιχνίδι με άλλο πρόσωπο. Στην αντίθετη περίπτωση, νυρίζετε τα 4 γραμμάκια και δηλώνετε γελώντας ότι μαντέψατε σωστά. 'Εφόσον είναι «ή δέ- ση των έπτά», δηλαδή των έφτα- ριών.

Το δέσιμο του σπάγγου

Πώς υποδείτε να πιάσετε τις δυο άκρες ενός μακρού σπάγγου με τα δυο σας χέρια και να βέρετε κούμπω στη μέση του, χωρίς ν' αφήσετε καθό- λου απ' τα χέρια σας τις άκρες που κρατάτε;

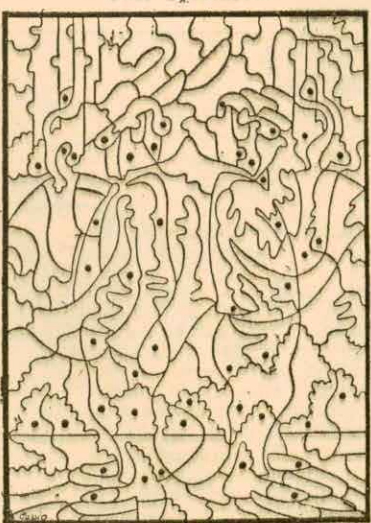
Οι ηλικίες

Το άθροισμα των ηλικιών του πατέ- ρα, της μητέρας, του γιου και της κόρης είναι 83 χρόνια. Τα έξιαλλάσια χρόνια του πατέρα είναι ίσα με τα έ- πταπλάσια χρόνια της μητέρας, που κι' αυτά είναι ίσα με τα τριπλάσια χρόνια του γιου. 'Η κόρη είναι κατά 2 χρόνια μικρότερη από το γιό. Πόσων χρόνων είναι ο καθένας τους;

Απόδοπα

Πώς μπορεί να δέση ένας άνθρωπος τα χέρια του κατά τέτοιο τρόπο, ώ- στε να μην του είναι πια δυνατόν να βγεί από το δωμάτιο χωρίς να τα λύσει;

Όλοι σχεδιασται

— 'Αν μαυρίσετε μ' ένα μολύβι όλα τα μικρά σχήματα της εικόνας μας που περιέχουν μόνον κλίμα, θα ανα- καλύψετε ότι έχετε και ταλέντο σχε- διαστή.

Οι λύσεις στη σελ. 72

Το μέλι είναι τέλεια τροφή

Σκοτώνει τα μικρόβια και απολυμαίνει τις πληγές

Ο άρρωστος αυτός υπέφερε μαρτύρια απ' το στομάχι του. Περνούσε τις 18 ώρες της ημέρας στο κρεβάτι και όφηνε αναγκαστικά τη γυναίκα του να φροντίζει για τις δουλειές του. 'Ωστόσο δεν έν- νοιούσε να κάνει έγκληση, όπως του είχε υποδείξει ο γιατρός του, για τη θεραπεία του.

Μιά μέρα, λοιπόν, κάποιος φίλος του, μελισσο- κόμος, του συνέστησε μια δίαιτα με μέλι. 'Αποφά- σισε να τη δοκιμάσει. Τί είχε να χάσει άλλωστε;

— 'Ε, λοιπόν, τα άποτελέσματα ήταν εκπληκτικά! Μετά 6 μήνες, ο στομαχικός είχε γίνει καλός! 'Ε- νοιούσε τον εαυτό του άλλον άνθρωπο, το στομάχι του δεν τον ένοχλούσε πιά, είχε ξαναβρεί τις δυνά- μεις του και μπορούσε να ζήσει και να εργασθεί κα- νονικά! Το μέλι είχε θαυματουργήσει, για μια ά- κριμη φορά, όπως σε πολλές άλλες περιπτώσεις (δυσκοιλιότης κλπ.).

Μπορούμε να πούμε, ότι το μέλι είναι ή μία από τις δυο τέλειες τροφές που μας παρέχει ή φύσις (ή δεύτερη είναι το γάλα). Οι μέλισσες το παρα- σκευάζουν ανακατεύοντας τους χυμούς των λουλου- ριών με ειδικές έκκρισεις των σιελογόνων αδένων τους και συμπυκνώνοντας το μίγμα. 'Υστερα το σφραγίζουν μέσα στην κερήθρα, όπου μπορεί να δι- ατηρηθεί αναλλοίωτο επί χίλια χρόνια, ή και πε- ρισσότερο ακόμη.

Τα κύρια συστατικά του είναι τρία σάκχαρα: ή δεξτρόζη, ή λεβουλόζη και ή σακχαρόζη. Περιέχει επίσης μικρές ποσότητες χαλκού, μαγγανίου, χλω- ρίου, άσβεστιού, θείου, φωσφόρου, μαγνησίου, σι- δήρου και πυριτίου.

Είναι υγροσκοπικό — δηλαδή απορροφά υγρασία από την ατμόσφαιρα, αλλά κι' από κάθε πράγμα με το οποίο θάρη σ' επαφή. Δεν μπορεί, λοιπόν, να διατηρηθούν μικρόβια μέσα στο μέλι, γιατί τους άφαιρεί το νερό που χρειάζονται για να ζήσουν.

Πειράματα που έγιναν στην 'Αμερική, απέδειξαν, ότι τα μικρόβια του τυφοειδούς πυρετού ζούν μόνο 48 ώρες μέσα στο μέλι, της δυσεντερίας 10 ώρες και της βρογχοπνευμονίας 4 ημέρες.

'Εξ άλλου, διάφορα άμερικανικά νοσοκομεία με- ταχειρίζονται από πολλά χρόνια μέλι για τη θερα- πεία των πληγών. Και στο χειρουργείο ενός μεγα- λου άγγλικού νοσοκομείου, εξακολουθεί να χρησι- μοποιείται άποκλειστικά το μέλι ως απολυμαντικό κατά την επίδεση των χειρουργικών τραυμάτων.

Το μέλι είναι μια εξαιρετική πηγή ενέργειας. Γιατί τα σάκχάρά του απορροφώνται και περνούν στο αίμα 10 λεπτά μόνον αφού το φάμε (ή το πιούμε μαζί με νερό). Μια μικρή κουταλιά μέλι μέσα σ' ένα φλυτζάνι ζεστό νερό, άποτελεί ένα άριστο ύ- πνωτικό.

Οι άρχαίοι ήξεραν καλά τις ιδιότητες του μελι- ού και το χρησιμοποιούσαν ως τροφή, φάρμακο και... αλοιφή κατά της φαλάκρας! Οι 'Ελληνες το ανακάτευαν με γάλα και παρασκεύαζαν έτσι τη λε- γόμενη «άμβροσία». Το καλύτερο μέλι προερχόταν και τότε — όπως και τώρα — από τις πλαγιές του 'Υμηττού, όπου τραγουσαν οι μέλισσες το μυρω- μένο θυμάρι.

Οι Ρωμαίοι έπιναν το μέλι μαζί με χυμούς φρούτων και το θεωρούσαν άριστο για την υγεία.

Οι άρχαίοι Αιγύπτιοι το μεταχειρίζονταν στο βαλσάμωμα των νεκρών. 'Ακόμη και σήμερα δέ, χρησιμοποιείται αυτή ή ιδιότης του όταν χρειαστή να ταξιδεύουν σε μεγάλες αποστάσεις αερά ή σπά- ροι, χωρίς να υποστούν αλλοιώσις. Συσκευάζονται δηλαδή μέσα σε μέλι.

Ο ιστορικός Πλούταρχος αναφέρει, ότι οι άρ- χαίοι Βρεταννοί ήταν συστηματικοί μελισσοκόμοι κι' ότι άρχιζαν να γερνάνε... στα 120 χρόνια τους, χωρίς στο μέλι που τους εξασφάλιζε τη μακροβι- ότητα!

Να ένα νέο, ένδιαφέρον για τους σύγχρονους ανθρώπους, που προσπαθούν να ανακαλύψουν τα μυστικά της μακροβιότητας.

Στις 'Ινδίες, όταν ο γαμψός φθάνει στην πόρ- τα του πεθερού του, του προσφέρουν ένα μίγμα ά- πό μέλι και γάλα (ή καθαρό βούτυρο). 'Εξ άλλου, οι 'Ινδοί συνηθίζουν να βάζουν λίγο μέλι μέσα στο στόμα των νεογέννητων παιδιών, για έξαγνισμό.

Και μια συμβουλή επιστημονικής φύσεως: Το μέλι που αγοράζετε, δεν πρέπει να είναι διαυγές, γι- ατί αυτό σημαίνει, ότι έχει άφαιρεθεί ή γύρις των λουλουδιών που περιέχει κανονικά και που είναι πλουσία σε βιταμίνη C.

Ο Ζαμπού

Το παραμύθι σας

Μιά φορά κι' έναν καιρό σε μια βορεινή έπαρχια των 'Ινδιών ζούσε ένα παιδάκι που τ'όνομα Ζαμπού.

Ο Ζαμπού ήταν όρφανός. μα πολύ έξυ- πνος. Μιά μέρα που καθόταν κάτω από ένα δέντρο, για να ξεκουραστή κι' έπαιζε κρατούνα στο γέρι του ένα πλατύφυλλο κλαδί είδε πλάι του μερικές πράσινες πε- ταλούδες που καθόνταν κι' έπιναν νερό γύ- ρω από μια μικρή λακούβα.

Άφηρημένος τότε ο Ζαμπού ντύπησε με το κλαδί τις πεταλούδες κι' είδε ότι χωρίς να το θέλη, είχε σκοτώσει με μιάς έννια άπ' αυτές.

Ο Ζαμπού εξακολούθησε λυπημένος το δρόμο του στη ζούγκλα και στο πρώτο χωριό που έφτασε είπε του σιδερά να του φτιάσει μια ζώνη που να γράφει:

«Ο ΖΑΜΠΟΥ ΜΕ ΜΙΑ ΣΚΟΤΩΣΕ ΕΝΝΙΑ»

Φόρεσε κατόπιν με καμάρι ο Ζαμπού τη σιδερένια ζώνη και συνέχισε το δρόμο του. Σε λίγο συνάντησε καβάλλα στ' αλο- γό του το μαγασανιά.

— 'Ελα εδώ μικρέ! του φώναξε εκείνος. Στάσου να δώ τί γράφει ή ζώνη σου!...

Ο Ζαμπού στάθηκε κι' ο μαγασανιάς ά- φοι διάβασε τα λόγια της ζώνης, τον ώ- κτισε:

— Ποιος είναι αυτός ο Ζαμπού, που με μιά σκότωσε έννια;

— 'Εγώ, άρνοντά μου!...

— Και τί ήταν αυτόι οι έννια που σκό- τωσες;

— Άλεπούδες! άπάντησε ο Ζαμπού.

Ο μαγασανιάς πίστεψε στα λόγια του μικρού και του είπε:

— Τότε είσαι καλός παλληκάρι, μπορεί να σε νοσηρώσω!... 'Εξω από το παλάτι μου τριγυρίζει ένας άνοιόλ'κος και οι άνθρωποι μου τον φοβούνται. Σκότωσέ τον, λοιπόν, εσύ και θα σου δώσω γίλια νουσα νομίσματα...

Ο μικρός ψευτοπαλληκάρας για να μη φανερώσει τη δειλία του, δέχθηκε. Κι' ο μα- γασανιάς τον πήγε στο βουνό.

— Κάπου εδώ φωλιάζει ο λύκος του εί- πε. 'Εγώ όμως φύγω, γιατί ένω δουλεύω... 'Εσύ παρασώλαξε κι' όταν φανή ο λύκος, σκότωσέ τον. Κι' όταν το κατορθώσεις έλα στο παλάτι μου να πάω τα γίλια νουσα νομίσματα.

Μόλις ο Ζαμπού έμεινε μόνος άρτισε να τρέμει από το φόβο του. Και συλλογίστηκε να φύγει κι' αυτός πριν τον πάω μυρουδιά ο λύκος και τον στρώσει στο κυνήγι. Δεν πρόλαβε όμως να κάνει ούτε ένα βήμα και φάνηκε ο λύκος.

Ο Ζαμπού τότε το βάξε στα πόδια. Ο λύκος τον παίρνει στο κυνήγι. Τρέγει ο Ζαμπού τρέγει κι' ο λύκος έντυχός όμως όταν ο λύκος τον ζύγωνε, ο Ζαμπού βρέθη- κε κοντά σε μια άκατοίκητη καλύβα. Του- πώνει λοιπόν ο Ζαμπού μέσα, χωρίς να κλείσει πίσω του την πόρτα. Τραυνίστη σε λίγο και ο λύκος. Δεν τον άσπασε όμως, γιατί ο Ζαμπού βγήκε από την πίσω πόρ- τα της καλύβας και την έκλεισε. 'Υστερα, έτρεξε κι' έκλεισε και την άλλη πόρτα κι' έτσι ο λύκος πιάστηκε αινιμώλωτος στην καλύβα.

Χαρούμενος τότε ο Ζαμπού έτρεξε στο μαγασανιά και του είπε ότι έπιασε ζωντα- νό το λύκο!

Η έξυπνάδα και ή παλληκαριά του Ζα- μπού ένθουσίασε το μαγασανιά και τον υιο- θέτησε. Συγχρόνως, όμως, του ανέθεσε να

Η κυρά Σελήνη

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΣ

Αυτή ή γρήη κυρά - Σελήνη αδιάκριτη έχει γίνει και περιέργη πολύ, το σκοτάδι όταν σιμώνει και τα δίχτυα της άπλώνει γύρω ή νύχτα ή θολή.

Τα ματάκι της άρχιζει πονηρά να λαμπυρίζει μέσ' στα νέφη, τα λευκά και κυττά, μέσ' απ' τα βάρη τ' ουρανού, να μάθω των παιδιών τα μυστικά.

Με τα μάτια τεγνωμένα, καταδίνει στα κλεισμένα παραθύρια για να ιδή και κυττά, απ' τη χαμαιάδα, για να μάθω αν φρονιμάδα το καθένα έχει παιδί.

Κι' αν ιδή καμιά άταξία, τότε μέσ' στην ήσυχία της νυχτός και τη σιωπή, στα κατάλευκα τα νέφη, βιαστικά ξαναπιστρέφει στο Θεό να την ειπή!...

ΜΙΧ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

πίαση ζωντανό το Γραγνιαμπού, το μοναδι- κό λιοντάρι που βοισκόταν στην περιοχή έ- κεινη.

— Θα τα καταφέρω: τον ρώτησε ο μα- γασανιάς.

— Θα με βοηθήσει ο Θεός! άπάντησε ο Ζαμπού — αν και τον τρούαζε και ή άπλη σκέψη πως μπορούσε να βοήθη προσοτά σ' ένα τέτοιο φοβερό θηρία.

Αυτή τη φορά το κατόρθωμα του φα- νόταν δύσκολο. Πώς θάπινε ζωντανό το Γραγνιαμπού; 'Ωστόσο πήγε στο πέραςμα του, ανέθηκε σ' ένα δέντρο και τούρισε στον ύπνο. Κατά το βράδυ όμως έγρηψε από δυνατό θόρυβο. Το λιοντάρι ήταν έαπλω- μένο κάτω από το δέντρο, κα' σονάλιζε.

— Τί θα κάνω τώρα; ψιθύρισε ο Ζα- μπού κι' άνοιξε να τρέψω.

Τρέμοντας όμως γλύστισε κι' έπιασε ά- πάνω στη ράχη του Γραγνιαμπού. Το λιο- ντάρι εξαφάνισκε στον ύπνο του και σπ- κήθηκε. Ο Ζαμπού, μη έχοντας τί άλλο να κάνει για να γλυτώσει από το λιοντάρι, πιάστηκε από τη γαίτη του. Και το λιο- ντάρι με τον Ζαμπού στην πλάτη του άνοι- σε να τρέξει σαν τρελό... Σε λίγο δλη ή πόλις είχε άνοστατωθή και όλοι έτρεσαν να σωθούν.

Τί είχε γίνει; Στην άπελπισία του για να γλυτώσει από τον τρομοκρατημένο Ζα- μπού που είχε κολληθεί στη ράχη του και κρατούσε σφιχτά τη γαίτη του, το λιοντά- ρι υπήκε στην πόλι, έπνώντας τη βοήθεια των ανθρώπων! 'Όταν λοιπόν ο μαγασα- νιάς έμαθε ότι ο Ζαμπού έφερε ζωντανό το λιοντάρι κι' ότι ο κόσμος κινδύνευε από το θησιο, που γυρίζει μανιασμένος στους έδρους, πρόσταξε να το σκοτώσουν. 'Ε- πείτα ο μαγασανιάς παραπονέθηκε στον μι- κρό παλληκάρα:

— 'Εσύ, παιδί μου, το παράκανες! Ζω- ντανό σου είπα να πιάσει το λιοντάρι, όνι όμως και να το φέρεις καβάλλα μέσα στην πόλι και να σκοτώσεις τον πανικό στους ανθρώπους!

— Τί φταίω ένώ άφέντη; άπάντησε ο Ζαμπού. 'Ο 'Αλλάς με βοήθησε!...

Κι' έμεινε από τότε κοντά στο μαγα- σανιά που τον έκανε άοργνή των σωματο- φυλάκων του.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Η Άννα κι' ο βοσκός

Η ιστοριοσύλα σας

Η Άννα έχει κοκκύτη και μένει στο κρε- βάτι. Η μαμά της, για να περονή ή ώρα της, της δίνει να διαβάση τον ψευτή βο- σκό και το λύκο.

Κατά το βραδάκι λοιπόν ρωτάει ή μαμά την Άννα:

— Διάβασες, παιδί μου, την ιστορία του Βοσκού;

— Όχι, μαμά...

— Μά γιατί. Άννα, δεν διαβάσεις; Όχι μόνο θα περονάς την ώρα σου, αλλά και θα μαθαίνεις ένα σωρό πράγματα. Τί τευπε- λιά σ' έχει πιάσει!...

— Όχι, μαμά δεν είναι από τευπελιά που δεν τον διάβασα, άλλ' από φόβο υπό- πως κολλήσω κοκκύτη τον καυμένο το βο- σκό!...

ΜΙΚΥ - ΜΑΟΥΣ

Χιονόμω

— Τί κάνεις όταν βλέπεις το πρωί τον ή- λιο να υπαίνει από το πασάβουο; ρωτάει ο δάσκαλος το Γιαννάκη.

— Πηδάω άμέσως από το κρεβάτι μου, ά- παντας αυτός.

— Και νω τις γοίλλιες και ξαναπέφτω στο κρεβάτι μου...

— 'Ενας νήος ξαναπαταρεύεται, μια κυρία που έχει περάσει τα πενήντα. Γυρίζει λοι- πόν στο σπίτι και λέει στο παιδί της:

— Παιδιά μου, φιλήστε τώρα τη «νέα» σας μαμά που σας υποσυνέθηκε να φέω.

Ο μικρός Τάκης την κυττάει καλά καλά και λέει:

— Μπαμπά, σε νέλασαν. Δεν είναι καθόλου νέα!

Ο Φάνης γιοστάζει τα γενεθλιά του. Μπαί- νει στα πέντε του χρόνια.

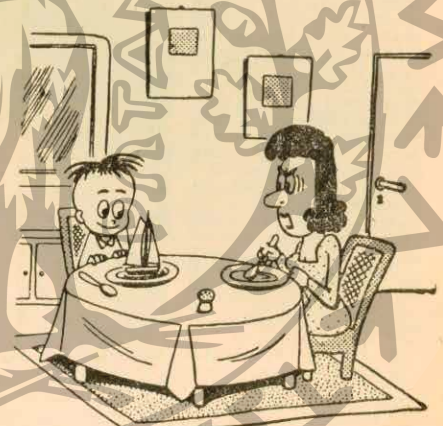
— Από τώρα παιδί μου, του λέει ή μα- μά του, πρέπει να είσαι έννετικός και προ- ιοποιητικός σε όλους.

— Ναι, μαμά, αλλά εσύ, γιατί δεν είσαι προιοποιητική σε όλους;

— Πώς δεν είσαι;

— Δεν είσαι βέβαια! Πάει όταν ένοεται καυιά φίλη σου, την προσκαλείς να πάει και δεύτερο φοντάν, ενώ σ' έμένα δεν δίνεις ούτε ένα!

Οοοο

— Βγάλε, πιά Γιαννάκη το βαπο- ράκι σου από τη σουπα. Θα φάμε!...

Ο Διεθνής ΣΗΒΟΛ

Α ΠΑΘΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΩΝ ΑΣΣΩΝ ΣΤΟΥΣ ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΥΣ

Πώς έχασαν τον 'Ολυμπιακό στέφανο αναγνωρισμένοι άσσοι του ύψους στίβου

(Τού επανεληθέντος εξ 'Ελαίνης συνεργάτου μας)

Οι 'Ολυμπιακοί Αγώνες του 'Ελαίνης θα εξακολουθήσουν ν' απασχολούν τους ειδικούς και τους φιλάθλους πολλούς μήνες ακόμη. Τα διδάγματα τους πρέπει να μελετηθούν, για να απορροστούν σωστά συμπεράσματα, ικανά να επηρεάσουν τον 'Αθλητισμό. Για το κολύμπι ειδικά πολλά τα ενδιαφέροντα, τα περίεργα και τα άσια προσαρμούς στην ελληνική ιδιοσυγκρασία θαχάσει από τώρα να πούμε. Σήμερα θα μιλήσουμε ειδικά για το παλιό κολύμπι και σημαντικό αυτό θέμα:

Παρατηρήσαμε, λοιπόν, στο 'Ολυμπιακό Κολυμβητήριο του 'Ελαίνης, πως πολλοί πρωτοκολυμβητές ανεγνωρισμένοι ικανότητες και διεθνώς φημισμένοι όπως λ. χ. ο Γερμανός Κλάιν στα 200 μέτρα προσηλας κολυμβήσεως (με στυλ πεταλούδας), ο 'Ιάπωνας Χασιζούμ στα 1500 μ. ελευθέρως κολυμβήσεως, η 'Ολλανδέζα Βιλλέμα στα 100 μ. ύπτιας κολυμβήσεως, η 'Χέγκερ-Αντερσεν, η γυνή της Δανείας πρωταθλήτρια με τα 10 παγκόσμια ρεκόρ και πολλοί και πολλές άλλες, έκαναν διαφορά σφάλματα.

Θα πάρουμε πρώτα τον διάσημο 'Ιάπωνα Χασιζούμ, που στους προκριματικούς των 1500 μ., κατέρριψε το 'Ολυμπιακό ρεκόρ με 18' 34". Κολυμπώντας με ια εύχρηστος και με ια σύστημα πηδώντων που κατέπληξαν ειδικούς και διαιτητές.

Ο Χασιζούμ είχε, όμως, έρετες, ο διάδοχος του καταπληκτικού «Ιπταμένου ψαριού» Χιρόνσον Φιρουγκάσι. Πολλές φορές τον έχει κερδίσει στην τελευταία διετία. Ακόμη έχει στο ενεργητικό του δύο παγκόσμια ρεκόρ στις μεγάλες αποστάσεις. Είναι, λοιπόν, ο Χασιζούμ κολυμβητής μεγάλης αξίας και πείρας. Στους προκριματικούς πούτρεξε ανεπείρεστα, χωρίς να σφίχθη, γαλαρά, επέτυχε 18' 34". Στους τελικούς, όταν είχε δίπλα του τον Κόννο, τον νανισμένο Κόννο, που είχε φρενιάσει γιατί έχασε τα 400 μέτρα από τον Γάλλο Μπαρτέ, δεν κατάφερε να τρέξη καλύτερα από 18' 41". 4. Γιατί; Αυτό θα δούμε παρακάτω.

Ο Χασιζούμ, λοιπόν, στους προκριματικούς, κολύμπησε τα 1500 μ. περνώντας κάθε 100 μέτρα με την πασκατό ταχύτητα: 100 μ. σε 1' 06", 4, 200 μ. σε

2' 19", 2, 300 μ. σε 3' 34", 2, 400 μ. σε 4' 48", 6, 500 μ. σε 6' 03", 9, 600 μ. σε 7' 17", 8, 700 μ. σε 8' 33", 800 μ. σε 9' 48", 3, 900 μ. σε 11' 03", 2, 1000 μ. σε 12' 17", 8, 1100 μ. σε 13' 35", 6, 1200 μ. σε 14' 48", 4, 1300 μ. σε 16' 04", 2, 1400 μ. σε 17' 22, 1500 μ. σε 18' 34".

Συγκρίνοντας τα παραπάνω περάσματα του με τον ρυθμό του αγώνος, με την τακτική που έφησε στον τελικό των 1500 μ., βλέπουμε τα μεγάλα σφάλματα του Χασιζούμ. Στα πρώτα τέσσερα «κατάρτα» του τελικού, ο ρυθμός του διατηρήθηκε σε έκτακτο ύψος, μέχρι τον σημείο να περάσει τα 200 μ. σε 2' 18", 8, τα 300 μ. σε 3' 31", 1 και τα 400 μ. σε 4' 45", 6. Μέσος όρος δηλαδή 1' 11", 4. Πολύ γρήγορα ακόμη και για τον Χασιζούμ.

Προσέξτε την «κατανομή» των δυνάμεων ανά 100 μέτρα στον τελικό και θα ιδείτε:

100 μ. σε 1' 06", 7, 200 μ. σε 2' 18", 8, 300 μ. σε 3' 31", 1, 400 μ. σε 4' 45", 6, 500 μ. σε 5' 59", 5, 600 μ. σε 7' 13", 9, 700 μ. σε 8' 29", 9, 800 μ. σε 9' 44", 4, 900 μ. σε 10' 59", 3, 1000 μ. σε 12' 14", 7, 1100 μ. σε 13' 30", 1. 'Εδώ ακριβώς φάνηκε η κόρη του. Ο Κόννο το αντελήθη από το ναλάρισμα του ρυθμού του και στα 1200 μ. τον είχε προπερσώσει, πιάνοντας πρώτος στη στροφή με 14' 46", 7. 'Ετσι ο Κόννο κέρδισε τον αγώνα περνώντας τα 1300 μ. σε 16' 02", 7, 1400 μ. σε 17' 18", 1500 μ. σε 18' 30". Ο Χασιζούμ ηλθε δεύτερος με 18' 41", 4.

Ο Χασιζούμ, κολυμπώντας, τα πρώτα 400 μ. (4' 48", 6) άργότερα στον προκριματικό, επέτυχε 8' 34".

Η περσίωση, άλλ' άτυχη 'Αμερικανίδα πρωταθλήτρια των καταδύσεων Άννα Βαν Όλσεν, που απέτυχε στους 'Ολυμπιακούς του 'Ελαίνης γιατί γλίστρησε στον Βοτάνκα κατά το πηδύμα.

Περνώντας γρηγορότερα τα 400 μ. (4' 45", 6) στον τελικό, έχασε τον αγώνα με χρόνο 18' 41", 4.

Οι 'Ελληνες κολυμβητές, ως βγάλουν τα συμπεράσματά τους από το παθήμα του 'Ιάπωνος Χασιζούμ, δεν ήταν όμως το μοναδικό. Θ' αναφέρουμε τον εξαιρετικό πρωταθλητή του κόσμου Γερμανό Χέρμπερτ Κλάιν, που έθεσε το από είδικους και μη ως το μεγάλο φάρο των 200 μ. προσήλας κολυμβήσεως σε στυλ πεταλούδας. 'Ε, λοιπόν, ο Κλάιν έχασε τον ολυμπιακό τίτλο, τη μεγάλη φημη του και τη δεύτερη ακόμη θέση, εξ αιτίας της τακτικής που έφησε, της κακής, της λανθασμένης ολυμπιακής τακτικής του.

Ο Κλάιν εκλύμπησε στους προκριματικούς 35' 50 μ. σε 1' 13", 8 τα 100 μ. σε 1' 54", 7 τα 150 μ. και 2' 36", τα 200 μ. Στον τελικό όμως, πέρασε 33' 5 τα 50 μ., 1' 12", τα 100 μ., 1' 53", τα 150 μ. Κουράστηκε από το γρήγορο ρυθμό και έχασε τον αγώνα ακριβώς στα 175 μ., περσάριζοντας τρίτος με 2' 35", 9.

Ο 'Αυστραλός Ντέιβις, νεώτερος από τον Κλάιν στην ηλικία, έμπνευτο όμως στην τακτική, τον έφησε και κούρασε. Ο Ντέιβις πέρασε τα 50 μ. σε 34", 4, τα 100 μ. σε 1' 14", τα 150 μ. σε 1' 53", 9 και τα 200 μ. σε 2' 34", 4, που ήταν και νέο ολυμπιακό ρεκόρ. 'Εξασθενήσε ο Κλάιν δεν μπορούσε να κινήσει τα νεία του στα τελευταία μέτρα και ο 'Αμερικανός Στάσφορντ, του απέσπασε τη δεύτερη θέση με 2' 34", 7. Σκεφθήτε, ότι ο Στάσφορντ, πέρασε με άγροτο ρυθμό από τον Ντέιβις τα 50, 100, 150 μ. και όμως έκανε καλύτερο χρόνο από τον Κλάιν, που πέρασε 1' 12", (!) τα 100 μ.

Τρανό παράδειγμα κακής τακτικής στους κολυμβητικούς αγώνες, ήταν και το παθήμα της μεγάλης 'Ολλανδέζας κολυμβητριάς των 100 μ. ύπτιας, Βιλλέμα. Από τους προκριματικούς, είχε δείξει πως θα ήταν άσφαλής νικήτρια. Η Βιλλέμα όμως έκανε την άπειρη κριτική να περάσει πολύ γρήγορα τα 50 μ. σε 34", 3 μαζί με τη συμπατριώτισσά της Κέστε. Η 'Ολλανδέζα Χάρισον εκλύμπησε μελετημένα, έφηνε. Δεν βιάστηκε. Τίς άφησε, έλαττώθηκαν και ανεπείρεσε-θη κανονικά από τα 70 μ., με τρόπο που προκάλεσε τον ενθουσιασμό. Γρήγορες, δυνατές κινήσεις, ώριμο στυλ, τραβηγμένες «κουτίες» με υπέρνετα δυνάμεις και τα τελευταία δέκα μέτρα, κέρδισε τη νίκη. Η μελετημένη αυτή τακτική της, της νείρισε τον ολυμπιακό τίτλο.

Από τα τρία αυτά παραδείγματα, θα μπορούσαμε να βγάλουμε πολλά συμπεράσματα για τους 'Ολυμπιακούς Κολυμβητικούς Αγώνες και τα παθήματα των παγκοσμίων άσων. 'Εγινε όμως τόσο πολλά να διηγηθούμε και τόσο να εξιστορήσουμε, που θα χρειασθούν αρκετά σημεύματα. 'Ας έχουν, λοιπόν, ύπομον οι φίλοι αναγνώστες. Πολλά θα μάθουν για την 'Ολυμπιακή τιτανομαχία που δίνονται σήμερα στις εφημερίδες.

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ ΤΟΥ ΠΑΡΟΝΤΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ

Κυκλόλεξο

1) ΑΣΣΟΙ, 2) ΡΙΚΝΑ, 3) ΘΑΥΜΑ, 4) ΡΑΒΔΙ, 5) ΟΙΚΙΑ, 6) ΝΑΟΣΣ.

Στους έξη κυκλόσκους του κέντρου συμπληρώνεται η λέξη ΑΡΘΡΟΝ.

Τά σπόρ

Αν ο Σπύρος δεν έπαιζε φουτ - μπάλ, θα παίζε τένις και υπάσκει. Τότε ο Τάκης θα παίζε αναγκαστικά τένις και φουτ - μπάλ. 'Εφσον δε ο Μήτσος δεν θα παίζε φουτ - μπάλ (το δεύτερο δηλαδή παιχνίδι του Τάκη), ποιος θα παίζε τότε ο δεύτερος φουτμπωλίστας; 'Επομένως, ο Σπύρος πρέπει να παίζει φουτ - μπάλ. Ο Μήτσος κι ο Τάκης παίζουν το ίδιο παιχνίδι (έκτος του τένις), δηλαδή υπάσκει. Ο Μήτσος παίζει επίσης φουτ - μπάλ κι ο Σπύρος τένις.

Οι τρεις κλέφτες

Ο πρώτος άσκησε γιατί είδε η ένα άσπρο καπέλο κι ένα υμάρο η δυο άσπρα. Αν έβλεπε δυο υμάρα θα άναιε εύκολα πως το δικό του ήταν άσπρο. Ο δεύτερος άσκησε γιατί είδε δυο υμάρα καπέλλα. Αν άσκησε είχε δυο υμάρα στο κεφάλι του τυφλό θα συμπεραίνει πως δεν μπορούσε να φανεί κι ο ίδιος υμάρος, γιατί τότε ο πρώτος θάνε ίδη δυο υμάρα κι έπομένως θα μπορούσε να ναντέψη. Άρα ο τυφλός, όταν πόνε η σείρα του να ναντέψη συμπερανε εύκολα πως φορούσε άσπρο καπέλλο.

Αποόδοπα... έγκληματικά

α) Η αυτοκτονία, η πατροκτονία και η υπτοκτονία. β) Η αυτοκτονία.

Το δέσιν του σπάγγου

Σταυρώνετε τα νεία σας στο στήθος, κι ύστερα πινάτε τις άκρες του σπάγγου. Όταν τα ξεσταυρώσετε, ο σπάγγος δένεται ατύατως κόμπι.

Οι ηλικίες

Αν παραστήσουμε με Χ την ηλικία του υιού, της κόρης είναι Χ - 2, της υπτέρας 3Χ και του πατέρα 21Χ. Έγινε δε:

$$21X + 3X + X + (X - 2) = 83. \text{ 'Επομένως}$$

Χ = 10. Ο πατέρας είναι 35 έτών, η υπτέρα 30, ο υιός 10 και η κόρη 8.

Αποόδοπα

Αν τα δέση υιός από ένα πόδι του πιάνου η άλλου όγκωδες επίπλου.

Η ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ 394 ΣΤΑΥΡΟΛΕΟΥ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) ΤΑΜΑ — ΤΗΝΟΣ, — ΣΠΑΠ, 2) ΠΑΝΗΓΥΡΙ — ΘΕΟΤΟΚΟΣ, 3) ΑΛΛΑΖΩ — ΙΜΑΛΑΙΑ, 4) ΣΩΤΗΡ — ΓΥΡΟΣ, 5) ΑΣΟ — ΟΜΑΛΗ — ΙΣΑ, 6) ΝΟΣΟΓΟΝΟΝ, 7) ΟΠΟΣ — ΡΕΣ, 8) ΠΕΝΙ, 9) ΑΛ — ΑΝ — ΟΡ — ΣΙ, 10) ΝΤΑΠΟΝΤΕ — ΤΡΙΚΥΜΙΑ, 11) ΧΑΡΤ — ΙΣΟ — ΟΛΚΗ, 12) ΓΕΣΘΗΜΑΝΗ, 13) ΚΑΡ — ΠΕΡΑΝ — ΡΑΦ, 14) ΑΓΙΑΣ — ΑΛΙΚΑ, 15) ΜΟΝΙΜΟΝ — ΑΣΤΙΚΟΝ, 16) ΑΝΟΜΟΙΟΣ — ΑΝΤΙΓΟΝΗ, 17) ΑΙΑΣ — ΝΤΟΥΤ — ΣΑΣΙ.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) ΠΑΣΑ — ΑΦΑΝΗ — ΚΑΜΑ, 2) ΤΑΛΩΣ — ΑΛΤ — ΑΓΟΝΑ, 3) ΑΝΑΤΟΜΟΣ — ΑΧΥΡΙΝΟΙ, 4) ΜΗΛΗ — ΠΙΚΠΑ — ΑΙΜΑ, 5) ΑΓΑΡΗΝΟΣ — ΟΡΓΑΣΜΟΣ, 6) ΥΖ — ΟΣΤΑΝΤΕ — ΟΙ, 7) ΤΡΩΤΟΣ — ΕΝΤ — ΣΠΑΝΟΝ, 8) ΗΙ — ΜΟΡΣ — ΕΙΘΕ — ΣΤ, 9) ΕΜΑΓΕ — ΣΗΡΕΣ, 10) ΟΘ — ΛΟΣΑ — ΤΟΜΑ — ΑΥ, 11) ΣΕΙΡΗΝ — ΝΟΡ — ΑΝΤΑΝΤ, 12) ΟΜ — ΟΡΑΡΙΟΝ — ΣΤ, 13) ΣΤΑΓΟΝΕΣ — ΚΛΗΜΑΤΙΣ, 14) ΠΟΛΥ — ΝΤΑΥΚ — ΛΙΓΑ, 15) ΑΚΑΡΙΑΙΑ — ΜΗΤΡΙΚΟΣ, 16) ΠΟΙΟΣ — ΤΣΙ — ΑΚΟΝΙ, 17) ΣΑΣΑ — ΝΑΙΑΣ — ΦΑΝΗ.

'Αναρμοστη συμπεριφορά

Δυστυχισμένη άτυχη, Π. Μ. Α.: Θα σας μιλήσω ατύατα για να σας πω ότι έπρεπε να ντρέπεστε για τη στάση σας! 'Υστερ από 8 νεία που είστε άσθενισμένη — κι άπορώ πως δεν παντορεύτηκε ως τώρα! — θα έπρεπε να αντιλαμβάνεστε, ότι άνηκε στον άσθενιστικό σας και υαλίστα να είστε υπερόφανη για τη μεγάλη άγάπη του! 'Εσείς όμως τον πλινώνετε μ' ένα κίβδηλο νούμια: την άπιστία! Αυτό δεν είναι προς τιμή σας! 'Οχι μόνον από την άισθηματική άποψη, που σας έπιβόλλει να είστε ελίκωνες και ν' άσθενισθήτε στον άσθενιστικό σας η να νωρίσετε άμέσως άλλα και από λογική άποψη. Κάνετε τοέλλα μ' αυτόν τον παράνομο δεσμό σας. Δεν καταλαβαίνετε, ότι από ένα παντρεμένο και με ποίδη υαλίστα δεν ένετε να περιμένετε τίποτα; 'Ο κύριος αυτός ένεταί μόνον για να διασκεδάση υαλί σας, και δεν ένει σκοπό έστω και άν άλλος σας ύπόσεται να διαλύσει το σπιντικό του για να πάσει έσας! 'Ασφαλώς θα το σκεφθή πολύ να νωρίση τη νούμια σύζυγό του για να πάση τη φιλενάδα του που φέθηκε τόσο επίπολα άπιστη στον έπίσημο άσθενιστικό της και που έπόμενος ένε να φεθή και σ' έκείνον πάλι έπιπόλα! Για σκεφθήτε το, λοιπόν και άν υποσώτε, υν άπιδάτε και σεις η ίδια από την άνάουστη συμπεριφορά σας!...

Δυστυχισμένη Μυστρί: Δεν πείπει να πάσει στα σοβά και ν' άπελπίσετε, έπειδη η υαλίστα σας ένε υνωράθη πια υαλί σας και σας άποφύγει με τη δικαιολογία ότι δεν την άναπάτε πσναυατικά. Μά, άναπάτε υν, άν η άνότη νεα δεν καταλαβαίνει ότι την άναπάτε τόσο, ώστε να υν νωρίσετε, πως υποσώτε να θυσιάζετε υν! άυτήν τότε άσφαλώς δεν άείζει να την άναπάτε!... Γιατί άλήθεια, δεν νωρίζεται να κάνει κανένας... νωρακίον για να βεβαιώση την άναπνέυ του για τα ελίκωνή του άισθήματα! Δικαιώμα της ένε να υν το πιστέψη. Λοιπός δεν νωρίθη δα από τον κόσμο!

Έρωτευμένο φανταστικό: Βέροια: Δεν ύπανάει λόγος να φοβάστε ότι η καλή σας έπασε να σας άναπά, τέτοιος λόγος δεν ύπανει, γιατί, όπως υν νωρίσετε, το άισθημα σας ήταν ελίκωνες. Γιατί δεν άπαντάτε στα νούμιατά σας: 'Ισως να φοβάται υπώος την άνακαλίωυον από το σπιντικό της. 'Εε άλλος ο τόπος σας ένε υικόνος και ίσως κάποιον να βάλη σε ύπνωση αυτή η συνεής άλληλογραφία. Νούμια όμως, ότι υποσώτε να της νωρίσετε υα φονά άκόμα έπνέουσε της να σας ένηση το λόγο της άισθητικής, ώστε να έφθη και σεις τί έπείπει να κάνετε. 'Αλλά, και άν

σας πη άκόμα ότι δεν θέλει να συνεύγετε τις άνέσεις σας, ύτε αυτό έπείπει να το πάσει κατακάδα. Σκεφθήτε ότι είστε νεός άκόμα κι' οι άισθηματικές περιπέτειες στην ηλικία σας ένε έφύμερες...

Πνευμένο τεχνίτη: Δεν θα σας συστήσω βέβαια να την έναάσετε, άφού άκόμα δεν την ένετε νωρίσει! Μά άφείλω να σας πω ότι δεν πείπει να νωρακίσετε μ' αυτή την άισθητική λατοεία ποδς τη νεαρά. 'Οπλισθήτε, λοιπόν με θάρος και με ευγένεια και τολμήστε να της έκυστορήσετε το υατικό σας! 'Ελπίζω ότι έτσι θα δώσετε και στην κοπέλλα την άκαία να σας όμολογήσει με τη σείρα της και το δικό της άισθημα. 'Επί τέλους πείπει να πάσει υα άπόφαση, ποδς νείας κι' άν είστε για να έερετε όοιστικά άν η καλή σας σας άναπά!

Θαμένη ζωντανή, Πειραία: Άπ' όσα υν νωρίσετε, βλέπω ότι βιαστήκατε να παντορεύτη έναν «τύσανον» πον υαθέτε τον νωρακίον του. Τώρα, λοιπόν θέλετε να τον πσαστήσετε και να σταφθήτε στον παλή σας άναπνέυ. Σας πωά όμως: 'Ενετε έξασφαλίσει ότι σας θέλει αυτός και ότι θα σας παντρευθή! Και είστε σίγουση ότι θα σας κάνει ευτυχισμένη! Η υπώος σκεφθή διαφορετικά και υα πω θα είστε «ζωντανή» θήληση ά έπωφελήθη από την έυκαία υαυίς να ένη σκοπό να σας άποκατάστη κοινωνική! 'Οπότε δεν ένε ποστυώτερο να μένετε, όπως είστε, ύποναύοντας και πσασθλίνοντας τις ίδιοσπες του σπιντικού σας «τύσανον»; Σκεφθήτε καλά, με υν υναιμία και υν έναυναδότε για να πάση το νούμια σας σείρα ποστέροισπες.

Χρυσό ύλα, Κηφισιά: Όυτε ν' άπελπίσετε ύτε ν' άυτοκτονήσετε νωρίζεται, όπως νωρίζει, άναπτή υν. Η νεανική σας φαντασία ύπεβόλλει την πσναυατικότητα. Και το ότι άισθάνεστε συμπαθεία ποδς ένα νεό κι' ένετε την έντύπωσι ότι κι' αυτός σας συμπαθεί, δεν ένε βέβαια λόγος ν' άποντυεύθετε. Το αντίθετο υαλίστα! 'Αλλ' έπειδη κοίνετε ότι οι υικοί σας δεν θα δντούν να σας τον δώσουν, υα και πσπνούναι τέσσοις άδελφός υαυίτες κι' έε άλλος δεν έφθη άν ό ένδισαφής ένε σάβανος σκοπούς για να σας κάνει τσίρι τον, υν' αυτό πείπει να είστε έπιυλακτική και να κρατήσετε στάσι άείσοπεπ.

Αγαπώ μ' άπιστία: Με πολλή υν υκανοίσι βλέπω ότι, άν και υικρότα και άπειον ένετε υν άντίληψι της ήθικής και της άείσοπεπας σας και σας σνναίω υν' αυτό, Συναυώ κι' έγώ υαλί σας, ότι δεν πείπει να έκτεθή με το ποστυπό υν άναφώρε. Είστε άλλως τε τόσο υικαί που δεν πείπει άκόμα να υπλεντήτε σε προίμετες τέτοιες, άσθενιστικές και άν το άισθημα σας ένε ευνενικό! Γ' αυτό σας σνναίω να σταυατήσετε ως έδω, κι' άν ό νεός ένε ήθικός κι' ένη καλός σκοπούς για σας, δε έοθη να σας έπνέση από τους δίκους σας που ένε οι υνόν άυαδίοι να κανονίσουν τα ποάματα για την έντυνία σας.

Σ. Τ. Θ., Καβάλα: Η γνώμη υν ένε ότι άφού συνδέστε με την κοπέλλα και την έερετε τόσο καλά, δεν έπρεπε ό κύριος αυτός ν' άνακατευτή ενία με τη νωρακία; Ποίος έέρε δέ τί να της έίπε, ώστε η κοπέλλα να άνακατευτή με το άντιυήληση! Αυτό όμως δεν ήταν λόγος να την νωρίσετε έσας! Φέοθηκε σ' έσας καλά! 'Ηταν άπέναντί σας έν τάξει! Αυτό ένε άοκετό Γ' αυτό, λοιπόν πείπει ν' άποκαταστήσει τις άνέσεις σας και άφού είστε καλός νεός, να άποφασίσετε σνντομα το γάμο σας με την κοπέλλα. Σας το ευναίω με όλη υν την καρδιά. Θά ευναίστηθω πολύ άν υν έναυναδότε ότι δώσατε ένα καλό τέλο στην ύπόθεσί σας.

Μαύρο τριαντάφυλλο: Μπ, σε καλό σας, κοπέλλα υν! Κάθεστε και στενωγώεστε, έπειδη ό νεαρός με τον όποιο νωριζόσαστε, σας έκοψε και το νωριτισμό, Κι' έπειτα: Δεν σννταίω υα να νωρίσετε ότι αυτός ήταν ό... τελευταίος άνιστος έπ' της γής κι' ότι θα νωθή νωρίς αυτόν! Μά αυτό, άναπτή υν, δεν ένε καθόλου λογικά. 'Αφού αυτός σας θυώσε υα φοά, περιφρονήστε τον έσεις υίλιες, κι' ύτε να κάθεστε να βάζετε στο υαλό σας «κακούς σκοπούς». Για να υν νωρίση κι' όσας πώς το πώσατε κατά-καυιά!...

Σ. Σ. Σ., Δοάμα: Λυπουμαι πολύ, άναπτή υν, που το νούμια σας πώσε στα νεία υν άνα, 'Όσο για το «δύλημα» σας, που, όπως νωρίσετε, βόισκετε «άνάμεσα σε δυο άνάπες» νωρίζω ότι υνός σας με λογική και καλή θέληση, υποσώτε να βοήτε τη λύσι, που ύτε έσας να έκθεση, ύτε κανένας από τα ένδισαφόμενα ποστυά. 'Ο λόγος που θα δώσετε ένε βέβαια σπασία. 'Εσεις θα κοίνετε κατά ποίδη τρόπο και πώς θ' άποφασίσετε να διαλέξετε το καλύτερο, υνός βέβαια σας έπαναλαβάνω, να δημιουγνήσετε θυμάτα. Περισσότερα δεν υπορώ να σας ύποβόλλω, άναπτή υν, με υα άυαία

ΕΚΚΕΝΤΡΙΚΟΤΗΤΕΣ
Η περσίωση Πασίτη «Βασιλίσσα» της υάρας Σκιαπαρέλλ, λανθάνει τα νεα άπ' υαυιά του ήλιου που σννακτούνται με υα γνέμα κι' τα υαυιά. Η ίδια λανθάνει και ένα όγκωδες κολλίε από πολύνηλους κοίλους ταξιδιωτικών πρσίτηδων.

συμπάθεια και συνεννιείται σε μια άνοιξη φίλια. Αύτην λοιπόν την αγάπη παρηγορούν πολλές νέες και πολλοί νέοι ιδίως οι αδύνατοι σε νοσούντες κι' ανόητους να σκεπάζονται πιο πολλά από όσα επιβάλλουν τα δόξα της αξιοπιστίας. Τότε το σίδηρος αυτό μετατρέπεται σε «έωτα». Κι' ανήκει ο νέος ή η νέα να βλέπουν πίσω τα καλά της ψυχής, αλλά τα καλά του σώματος.

Ο «έωτα» όμως πρέπει να έχει τα δόξα του και το σκοπό του. Και ούτως σκοπός του έωτος είναι ο νέος! Γι' αυτό πρέπει να μην φτάνουμε στον έωτα, αν δεν αναλογιστούμε τις συνέπειες και τ' αποτελέσματα.

Χοιροκόλλια: Το γάμμα σας τόλμα μόνο σήμα και απαντώ. Είναι απαντήσιμη για μια κοπέλλα και μάλιστα διανοούμενη να βάζει την έφημερη, ήπλη νωοιμία, στα πλαίσια μιας αποκλειστικότητας για την ευτυχία της ζωής της. Είστε βέβαιη ότι ο άνθρωπος αυτός ως σήμα δεν είναι νωοίσει, καμιά άλλη κοπέλλα δεν είναι αγαπώσιμη ή δεν είναι δώσει το λόγο του να παντρευτεί κάποιον άλλον που αυτός αγαπά και αυτή τον αγαπά. Γιατί να είστε απόλυτη; Πιθανόν, όμως, να μου πείτε, πως υπολείνεται να συμβαίνει και το αντίθετο. Άλλα αν συνέβαινε αυτό τότε γιατί, αφού πέρασε τόσος καιρός, να μην σας αναζητήση;

Όσον αφορά τη διεύθυνσή του, πως θέλετε να βρεθεί αφού ούτε το επίθετό του καν νωοίσετε; Προσγειωθείτε λοιπόν, στην πραγματικότητα και μην ζητάτε ψύλλους στ' άνυρα.

Κουφοί Έρωτα: Αρεόπολι: Ήταν και είχε ένας καλός φίλος. Έτσι, θα τον θυμάσταν και θα τον λογασιάζατε, αφού φάνηκε τόσο ευγενικός απέναντί σας. Δεν βλέπω το λόγο να τον περιμένετε, αφού εκείνος δεν ποθε ποτέως να ζητήσει από τους γονείς σας, μια δέσμευση για το μέλλον σας. Δεν είναι σωστό βέβαια να ανήσετε ότι δεν εκάνετε υ' εκείνον, να κάνετε με άλλους. Γι' αυτό σας συμβουλεύω να παντρευτείτε ένα νέο και να δημιουργήσετε οικόγενεια.

Λευκό κο'νο: Αρεόπολι: Ήταν συμβαίνει πάντα όταν ξεφύγουμε από τα πλαίσια της οικογενείας και αδιαφορούμε για τους γονείς, που ενώ μεγαλώνουν και φροντίζουν για μας θυσιάζοντας τα πάντα για την ύψαια μας και τη υφαισία μας. Τι θέλετε να σας πώ; Φτάνετε μόνι σας σ' ένα συμπέσμα και λέτε πως θα τοελλαθήτε αν δεν τον πάρετε. Γιατί δεν εκμυστηροσύνατε τον πόνο σας στη υπήρσα σας στον πατέρα σας για να φροντίσουν αυτοί με περισσότητα στον νιά το μέλλον σας; Friendship of Love:

Τέτοιες νωοιμίες συνήθως, βγαίνουν καλές και καταλήνουν σε γάμο. Γι' αυτό κι' έσεις πρέπει να ένετε υπ' όωι σας το γάμο. Χοιράζεται όμως και η επιτιστοσύνη. Όπως φαίνεται ανήσατε υ' αμφοιβάλλετε. Δεν είναι σωστό, όμως, να της το φανερώσετε. Γιατί πιθανόν, εκείνη να μην ένη υπ' όωι της ένα γάμο μαζί σας και να σας θεωρή άπλω ως ένα καλό φίλο. Επιβάλλεται, λοιπόν να γράψετε στη υπήρσα της, αφού κι' αυτή σας συμπαθεί, και να της εκθέσετε τα μελλοντικά σχέδιά σας. Να μη της κούσετε ότι εκτιμάσατε την κόρη της τόσο πολύ που την σκέπτεσθε ως σύμφορο της ζωής σας. Έτσι, αν ένουν τίποτ' άλλο στο μυαλό τους ή πρότασι σας θα τις κάνουν να σκεφθούν και να σας δώσουν μια θετική απάντησι στην όποια θα βρισκόητε και θα νοσάτε το μέλλον σας.

Γιασεμλί - Αρεόπολι

Βγάψετε μόνι σας ένα συμπέσμα και λέτε: «Αν δεν πάω στο παντρεύο — έω από το νωοί — θα τον νάσω».

Σκεφθήκατε, όμως, πως αν πάτε υπολείνεται να νοήτε έσεις νιά πάντα;

Γιατί πως αλλοίως έξηνηται η άνοιξή του να έοδη στους γονείς σας; Αυτό σημαίνει ότι δεν σας αγαπάει και ότι όλα τα νωοκόλωνα που σας λέει σκοπών ένουν να σας ξεγελάσουν. Τέτοιες άνθρωπος λοιπόν δεν είναι έσεις της αγάπης σας και σας πασακαλώ να συνέλθετε και να σκεφθήτε καλά αυτά που σας λένω πάσα πάνω.

Καταραμύενον πύργο: Το ζήτημα είναι πολύ σοβαρό, όπως το νοσούντες κι' έσεις, με τη διαφορά ότι έσεις σ' έλη αυτή την υπόθεσι, πασ' έλη την ηλικία των 36 σας γρόνων δεν κρατήσατε τη σοβαρότητά σας. Και κινδυνεύετε να γελοιοποιηθήτε. Λοιπόν, για να δώσετε ένα τέλος σ' αυτή την ιστορία, ένα από τα δυο πρέπει να κάνετε: Ή να την παντρευτείτε καταλογίζοντάς της άνοια και βλακεία για το πάθημά της ή να την δι-

ώσετε και να ησυχάσετε μια νιά πάντα αφού έξ άλλου ένετε το γάμμα της με το όποιο έσασαλίεστε από κάθε απόδοτο. Σοβαρευθήτε, λοιπόν, λινάκι και νοσησιοποιήστε τη δύναμή σας όνι νιά να σκοτώσετε αλλά νιά να επιβληθήτε στον έαυτό σας!

Σ κ λ α β α τ η ς α γ α π η ς: Δεν υπάσκει αμφοιβάλλει ότι ο νέος αυτός έχει εκτιμήσει τα ψυχικά σας νοσίσματα, τον νοσότησά σας, τη μόρφωσή σας και πιστεύω πως όσα σας έίπε είναι αληθινά. Το μικρό δείγμα της αγάπης που του νοσίσσατε είναι άκετό. Δεν είναι σωστό όμως, στο μέλλον να σας πασασύνη ο ένωσιςσμός! Τώρα και κάτι άλλο: πρέπει, να μένουν οι γονείς σας έω απ' αυτή την υπόθεσι. Δεν πρέπει να τους έπιστευθήτε την καλή αυτή νωοιμία, και σε κατάλληλη στιγμή μάλιστα, να κάνουν και τη νωοιμία τους. Αυτό είναι το σωστό, και να το γράψετε: ότι θα είστε πιο πολύ ευτυνισμένη αν πολύ σύντομα σας έδινε την ευνοιστήσι να νωοισθή και με τους γονείς σας.

MIPANTA

Απολαύσε...

τό καλοκαίρι σας χωρίς
να σας τρομάζει ή σκέψη
του χειμώνα...

ΛΑΝΑΤΕΞ

θα σας λύση το πρόβλημά
σας, με τα καταπληκτικά
σχέδια και χρώματα και
την άφραστη ποιότητα των
νυφαικίων της ύφασμάτων.

ΕΚΛΕΚΤΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Απαντήσεις επιστολών

Κων/τίνον Ζήρον: Να γράψετε παρακαλώ, με ψευδώνυμο, Είστε τελείως αδύνατοι ν' απαντώ δι' επιστολής. Όσον αφορά το περιστατικό σας σινά - σινά θα εξαλειφθώ μόνο του άνευ θεραπείας.

Γ. Μ. Καλλιθέα: Πολύ όωθα ένετε τη γνώμη ότι το περιστατικό σας έχει ως άφορη κάποια ανωοιμία άδενος έω εκκόισως. Έω' όσον όμως μένετε στην Άθινα, το φρονιμώτερο είναι να σας έξετάση ειδικός γιατρός ό όποιος και θα σας υποβάλλει στην κατάλληλη για την περίπτωση σας θεραπευτική άνωη.

Κάποια ααθήτοια. Β.: Ή μέθοδος που μου περιγράφετε άσφαλώς θα σας άφοισει υερικά λίπη, συνγρόνως όμως θα σας μεταβάλει και το γάμμα του ποσώσων σας. Γι' αυτό σας συνιστώ να μην κάμετε υακόά νοήσι της.

Αιυίλιον Α. Κοζάνη: Άπό την περιγραφή που μου κάμετε, πρέπει να σας διαβεβαιώσω ότι δεν δικαιολογείται κανένας φόβος έκ μέρους σας. Οι εκδηλώσεις που λέτε είναι οηιουινύματα της φαντασίας σας. Έω' όσον ή περιγραφή είναι ειλικρινής, να είστε απόλυτως ήσυχος.

Πώλ Μόρφυ. Πύργον: Πρόκειται περί αισθητικής έπαιψάσεως ή όποια δεν μπορεί βέβαια να νίνη στον Πύργο όπως μου λέτε, γιατί νοσιάζεται ειδικός νειοσύνοος. Έπομένως μόνον εκείνος θα σας άπαντήσει αφού βέβαια σας έξετάση. Πάντως αυτό το είδους οί αισθητικές έπαιψάσεις είναι συνήθεις τώσα πιά. Γι' αυτό, όταν θα έσθε στην Άθινα θα καταποισθήτε.

Άγνη Πολίτη: Για το θέμα που σας ενδιαφέρει θα βοήθη λεπτομερή περιγραφή στο τεύχος 698. Ή θεραπεία αυτή έφασμύζεται από έναν Νοτισμωακά, νωο γιατρός. Πάντως εξακολουθήστε την έσασοιμή της νωοστής θεραπευτικής άνωης με την έλπιδα ότι γρήγορα θα υποσέστε να άπαλαγνέτε από την εκδήλωσι, που σας βασανίζει και που σας κάνει να μην υποσέτε ν' άπολαύσετε όλα τ' άνάθα της ζωής.

Σύλβια Θεο/νίκη: Ποός το παρόν ή άνανελλομένη θεραπεία έφασμύζεται μόνον άπ' αυτόν τον ίδιον. Έγείτε λοιπόν ύπομονή άνέρος ότου το σνετικό φάσμα άκοινοισθή και τήσπι κι' έδω.

Κ. Τ. Α. 69: Ό άκτινολόγος με την έκθεσι που σας έκαμε θέλει να σας πη ότι βοίσκει έλαφοά ύπολίσματα κάποιου παλπού κουλογνήματος που λένεται ιατοικός «ήνος τοιός». Είναι όμως γωός κλινική σημασία. Άπάδειεις τούτου είναι ότι υεθαύριο που θα παρσιασθήτε στο στρατό θα σας πάσουν γωός άναβολή. Δεν νοσιάζεται καμιά θεραπεία, ούτε όμως και κάθε είδους κατανοήσεις.

Μ. Μ. Ναυτικός: Ποωτίσως πρέπει να έπισκεφθήτε έναν νειοσύνοο που με μια μικρά έπείψασι, θα σας έπανασέει σε άαλήη κατάστασι. Κατόπιν, θα κάνει 15 ένσεις Teston των 25 μλγρ. όω την έδωδωδα και άμέσως θα παίνοτε δύο (2) γάμμα και την ήμερα από το ίδιο φάσμα των ένέσεων επί 20 ήέρες. Με διακοπή δύο άποών εκάστοτε, θα άκολουθήστε την αυτήν σειρά φασμάτων τώεις φορές και θα μου έαναγράψετε.

Λ.

Πως έσβυσε ή αγάπη της

Όταν ή Κατίνα βρέθηκε στο μικρό νεκροταφείο του χωριού της, γονατιστή στον τάφο του άραβωνιαστικού της, που έκεινο το μεσημέρι θα έεθαβαν τα κοκκάλα του, δεν φανταζόταν ποτέ τί θα της συνέβαινε...

Βουβή, κυττάζει τη γκριζομαυρη νεκροκεφαλή με τις μεγάλες τρύπες στο πρόσωπο και δεν μπορεί να πιστέψη πως έκεινο το κρανίο ήταν το ωραίο κεφάλι τ' αγαπημένου της. Ή φαντασία της δεν μπορεί να βάλι στις άπαισιες εκείνες γκριζομαυρες τρύπες των ματιών τα γαλάνα, φωτεινά μάτια του, που την κυττάζαν με τώση γλύκα, ούτε τα φλογερά του χείλη, που τη μεθούσαν με τα φίλιά του. Ή σκέψη πως θα μπορούσε αυτή ή νεκροκεφαλή να ζωντανέψη ξαφνικά και να ζητήσει τα φίλιά της, της φέρνει την ανατριχίλα του θανάτου!

Ή γρηά υπτέρα του νεκρού, κλαίγοντας, βάζει με μοιρολόγια μέσ' στο γούρο κασσόνάκι, τα κοκκάλα του γιού της, φιλώντας τα ένα-ένα. Ή Κατίνα κυττάζει άδάκρυτη, με τα μάτια ορθάνοιχτα, σαν να βρίζεται μπρος σ' ένα τρομαχτικό φαντάσμα.

Δεν θα φίλησες τα κοκκαλάκια του, κόρη μου!

Δεν μπορώ... ψιθυρίζει περιμοντας ή κοπέλλα. Φοβάμαι... ανατριχιάω!...

Ή γρηά δεν λέει τίποτα εκείνη τη στιγμή. Σαν βρέθηκαν όμως έξω άπ' το χωνευτήρι, παραπονιέται στην Κατίνα:

— Έχεις δίκιο, κόρη μου... Ποιός μπορεί να θυμηθί τη μεγάλη αγάπη του μπρος σε μια φουχτα κοκκαλά;... Καμείς! Μόνο της μάνας ή καρδιά δε' ξεγνά και δεν ανατριχιάζει... Δν, θέλω να πώ μ' αυτό πως δεν τον τίμησες με τη θυμψή σου ζυτά το πέντε χρονία... Μη με ξεσυμερίζεις... Είμαι μάννα και με πνίγει το παρπάνο... Συνήθισα, βλέπεις να σε θεωρώ σαν κόρη μου και τώσα που νοιώθω πως σε γνάω κι' έσένα, ραγίζεται ή καρδιά μου... Ή γερική εγώιστρια καρδιά μου, δεν συλλογίστηκε πως δεν μπορεί να μείνης για πάντα ή άραβωνιαστικιά του, πως είσαι νέα κι' όμορφη και πως θάρρη ή ώρα να παντρευτείς, να γαρή την ευτυχία που δεν πρόφτασε να σου χαρίση το παιδί μου... Σ' όλο το όδρο του γυρισμού, οι δυο γυναίκες δεν έαναμίλησαν πιά. Μόνο όταν ήθε ή ώρα του χωρισμού, ή γρηά υπτέρα έίπε στην Κατίνα, κυττάζοντάς την με τα βουρκωμένα μάτια της:

— Νάρχεται καμιά φορά να σε βλέπω, κόρη μου... Ή Κατίνα δεν άνθεε περισσότερο. Την άγκάλιασε και ό κορμός που την έπνιγε στο λαίμω, έσπασε σ' ένα βουβό κλάμα...

Μέσ' στην κάμαρά της τώσα ή Κατίνα, φέρνει στη θυμψή της τα ευτυχισμένα και τα θλιβικά χρονία που πέρασε από την ήμερα που αγάπησε κι' άραβωνιασθηκε το Χρήστο Μπουρνιά, που ήταν σταθμάχος σ' ένα γραφικό χωριό της Κορινθίας. Ό πατέρας της ένος από τους πρώτους νοικοκυραίους του χωριού και μεγάλος κομπιτάλχανς είχε όνειρα για μια καλή άποκτάστασι, της κόρης του. Δεν τον ήθελε αυτόν τον γάμο.

Ύπογώρησε, όμως, μπρος στην έπιμωη της κόρης του, και φρόντισε μάλιστα με τα μέσα που διέθετε, να προαχθί ή γαμπρός του.

Ή Κατίνα έησε ευτυχισμένη το χρόνο που ήταν άραβωνιασμένη. Ό Χρήστος ή λάτρευε και πρόφτασε κάθε έπιθυμία της.

Μια νύκτα, όμως, ενώ ή Κατίνα ξενοχούσε πάνω στο κέντημα της προίκας της, την είδοποίησαν πως ό αγαπημένος της άραβώστηε ξαφνικά. Μια παλά άρρώστεια, που πιστεύαν γιατρεμένη, ξαναπαρουσιάστηκε με άπελπιστικά προγνώστικά των γιγτρών. Έτσι, σε λίγους ήνες, τον έχαρε.

Όταν ένοιωσε κάτω από τα δάχτυλά της να σταματά κι ό τελευταίος παλμός της καρδιάς του, ώριστηκε πως θα τον άκολουθούσε στον τάφο. Δεν τα κατάφερε, όμως. Και τις δυο φορές που άποπειράθηκε ν' αυτοκτονήσθ, τη γλύτωσαν κι' έησε με τη θυμψή του, μ' έλη την αγάπη που φλογίζει την καρδιά της για τον αγαπημένο της νεκρό.

Ποτέ δεν θα τον ξεχάσω, ούτε θα μπορέσω ν' αγαπήσω άλλον άντρα! Έλεγε στον πατέρα της, κάθε φορά που έκεινος την παρακαλούσε να παντρευτεί το Νίκο, το συντάιρό του, που έμενε στην Άθινα, και που την αγαπούσε κρυφά...

Είπε καλός ό Νίκος, της έλεγε, προσπαθώντας να την πείση. Σ' αγαπάει και θα σε καη ευτυχισμένη! Λαχταρώ να σε δω άποκαταστημένη σε καλά χέρια, παιδί μου, για να πεθάνω ήσυχος, άσφαρμένος από τον καυμό που με τρώει...

Μην έπιμένεις, πατέρα... Δεν μπορώ... του άπαντούσε κοφτά ή Κατίνα.

Ό πατέρας της τότε έσκυβε το άσπρόμαλλο κεφάλι του, μωρμουρίζοντας:

— Άχ, αν δεν πέθαινε ή μητέρα σου, θα ήταν άλλοιώςίκα τα πράγματα. Θα σε πρόσεχε και δεν θα καιγότανε το σπιτικό μας με τα καυμάτα σου...

Καμένη πατέρα, πόσο δίκιο είχες τότε!... συλλογίζεται με πίκρα τώσα ή Κατίνα. Έπρεπε να βρεθώ μπρος σε μια φουχτα κοκκαλά, για να καταλάβω πόσο άδικα βασάνισα κι' έσένα και τον έαυτό μου πέντε βλόκληρα χρονία!...

Με τις σκέψεις αυτές, σηκώθηκε από την καρέκλα της, πήγε κοντά στην εταζέρα κι' έκει, άναμεσα σε διάφορα κανταράκια με φωτογραφίες της υπτέρας της, δίκες της και των φιλενάδων της, ή ματιά της σταμάτησε στο έπίχρυσο κάнтρο που πλαισίωνε τη φωτογραφία του Χρήστου. Ή φωτογραφία του αγαπημένου της δεν είχε πιά το γελαστό, γλυκό πρόσωπο που λάτρεψε όλ' αυτά τα χρονία, με τη θυμψή της...

Τώρα, πίσω από το κρύσταλλο, την κυττάζουν δυο πελώριες γκριζομαυρες τρύπες μιας νεκροκεφαλής, κι' ένα στόμα...

Ένας περιέργος φόβος την κυριεύει και, χωρίς να το καλώςκεφθί, γυρίζει άπότομα το κάнтρο για να μη το βλέπη.

— Ε, Κατίνα! Τι έίνεις; Δεν θα φάμε σήμερα;

Ή φωνή του πατέρα της από τη διπλανή κάμαρα, τη φέρνει πίσω στην πραγματικότητα.

Όταν κόησαν στο τραπέζι, έπειτα από λίγο, ό πατέρας είδε τα κατακόκκινα μάτια της και τη ρώτησε:

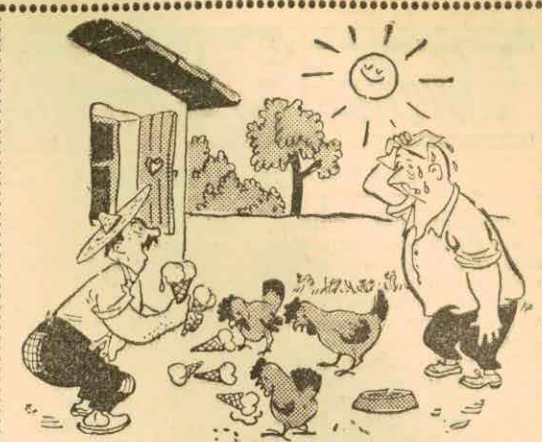
— Πάλι στο νεκροταφείο ήσουν; — Ναι, πατέρα, ψιθύρισε εκείνη. Πήγα για τελευταία φορά. Έσβαψαν σήμερα τα κοκκάλα... Ή μητέρα του με είχε παρακαλέσει να πάω κι' εγώ...

Δεν της μίλησε. Μόνο έσκυβε το κεφάλι και συνέχισε το φαί του.

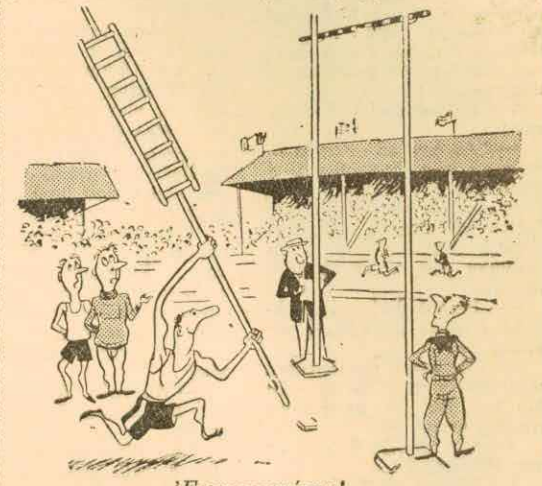
Ξαφνικά όμως, στην καταβλιπτική σιωπή που βασίλεψε άνάμεσα τους, άκούστηκε ή άαλή φωνή του πατέρα της:

— Έσεις, Κατίνα, άποφάσισα να κάνουμε ένα ταξίδάκι ως την Άθινα. Τέλειωσαν οι δουλειες έδω και πάω να κανονίσω κάτι λογαρισμούς με το συντάιρό μου το Νίκο... Τι λές; Έρχεσαι κι' έσύ μαζί μου;...

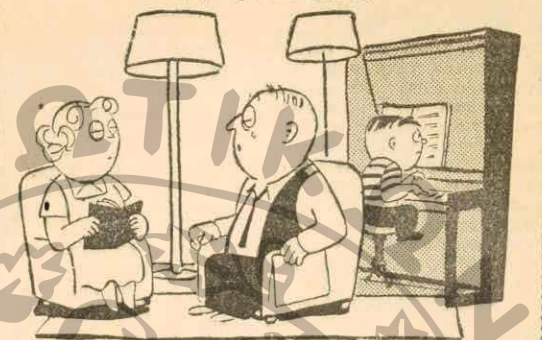
— Ναι, πατέρα, έρχομαι!... του άπάντησε ή Κατίνα άδιστακτα και μέσα της ένοιωσε να λυγρώνεται από έναν έφιαλή που πλάκωνε το στήθος της, από την ώρα που είχε γυρίσει από το νεκροταφείο...

Μ' αυτή τη ζέστη, ταίζω τις κότες μου παγωτά, για να είναι τ' αυγά τους φρέσκα!...

Έφενερετικότης!...

— Άνα κλείσω τα μάτια μου, νοιώω πως παίζεις έσύ!...

ΗΘΕΛΕ ΝΑ ΤΑ ΞΕΦΟΡΤΩΘΗ

— Πρώτη τάξω, κύριε μαμά! Μας κέρασε από μια λεμονάδα, μας έδωσε κι' από ένα γατάκι και δεν έίπε λέξη, για τα τζάμα που του σπάσαμε!...

MIPANTA

Εξιστορίες

Ο ΤΥΦΛΟΣ ΜΟΥΣΙΚΟΣ

Νύχτωσε σιγά - σιγά...
— Παιίε υας κάτι, γέρο, είπε ο λογίας των ζουάβων στον τυφλό που είχε φωνάξει στην παρέα του, στο αράκιό εκείνο καφενείο του Μαρκόπου.

Ο γέρο - τυφλός άδωσε να παίζει με το αυτοσχέδιο δογανό του μια θλιβερή μελωδία, πολύ άργη... "Επειτα η μελωδία δυνάμωσε. Έγινε πιο γοργή, οι δοξαριές πήγαιναν γρήγορες και τρεμουλιαστές, και τότε όλα τα κελαδημένα των πουλιών βγήκαν απ' το παλιό βιολί του. "Επειτα, σταμάτησε κι' άναστρέφει:

— Γκιουλνάρ! Γκιουλνάρ!

— Αν ο γέρο - Ρασίμ ήθελε να σάς διηγήσει την ιστορία της Γκιουλνάρ, είπε ένας σπαχής, που πλησίασε εκείνη τη στιγμή την συντροφιά των ζουάβων. "Ακούγατε μιά πολύ τραγική ιστορία.

— Γκιουλνάρ! Γκιουλνάρ! Ξανάπε με πόνο ο τυφλός.

— Πέε μας την ιστορία σου, είπε τότε ο λογίας. "Ολοι μας θα σ' ακούσουμε προσεχτικά...

Τότε, ο τυφλός άδωσε να τους λήη άρνη:

— Τόν καιρό εκείνο τριγυρίζα στη χώρα παίζοντας το βιολί μου. Είχα φύγει απ' τόν τόπο μου, άποζητώντας την τύχη μου. "Εγνώριζαν απ' τις άσσεις του Νότου και τραβούσαν κατά το Βορρά, για τις πολιτείες, Παντού, απ' όπου περνούσαν, ευχαριστούσαν με τα τραγούδια μου εκείνους που μούδιναν τόν όβολό τους κλονώντας το κελάηδημα των πουλιών, όπως τότε μάθαι από παιδί. "Ετσι, έφτασα μιά μέρα, στη Μεκιντά. Καθώς ξεκουραζόμουν έαπλωμένος στην ψάθα μου, κοντά

σ' ένα ψηλό τοίχο άκουσα μιά φωνή να μου λήη:

— "Εσύ, νεαρό μουσική, παίζει το βιολί σου και κάνε το κελάηδημα του άπιδονιού! Να πάρει αυτό!...

"Ενας άσημένιος παράς έπεσε στα πόδια μου κι' έπαιξα με πάθος το βιολί μου και μιμήθηκα το κελάηδημα του άπιδονιού. "Επειτα μου φάνηκε πως με καλούσε μιά γλυκειά φωνή:

— Τσαγουδιστή έλα από δω!

— Από πού διορφη κυρά μου; είπα, γιατί ο τοίχος όρθωνόταν ψηλός άνάμεσα σε μένα και στη νέα, που με είχε φωνάξει.

— Προχώρησε καμμία πενήντα βήματα δεξιά και θά βολέ τον τρόπο να πενήσες κοντά μου, μου άποκρίθηκε η ίδια γλυκειά φωνή.

"Υπήκουσα και προχώρησα, Βοήκα ένα σωρό πέτσες. Σκαοφάλασα πάνω στον τοίχο κι' από κει πήδησα μέσα σ' ένα κίσκι. Μιά γυναίκα τότε παρουσιάστηκε υποστά μου και μου είπε:

— Κύτταξε τη Γκιουλνάρ που μαγεύτηκε απ' το βιολί σου!...

Τήν κύτταξα θαμπωμένος. Πέταξε από πάνω της το μπουνοβί της και μου φανερώθηκε σχεδόν γυμνή και στολισμένη με μαργαριτάρια. Μου άπλωσε τα νύχια της κι' ένω έπεσα υποστά της, στα νύχια...

"Εσθυσε τότε τα δαδιά και περάσαμε μαζί άξένιαστες ώρες έρωτικού πάθους. "Ότ'όσο κάποια στιγμή μου φάνηκε πως άκουσα απ' έξω κάτι φωνές: «Γκιουλνάρ! Γκιουλνάρ!» κι' ότι κάποιος ντυπόυσε την πόρτα στο κίσκι. Μά ίσως να ήταν όνειρο, γιατί δεν ήξερα πια αν ζούσα ή αν όνειρευόμουν.

Τήν αλήη η νέα κι' όμορφη Γκιουλνάρ μου είπε: — Φύγε τώρα! Δεν πρόκειται να σε βρούν εδώ. Μά να ξαναγυρίσεις πάλι το βράδυ. Πρόσεξε το δρόμο που θά πάσης και μην πης λέει σε κανένα για μένα!...

"Εφυγα και ξαναγύρισα το βράδυ. Κι' αυτό κράτησε πολλές μέρες η μάλλον νύχτες. Νύχτες έρωτικής τρέλλας! Η Γκιουλνάρ ήταν γυναίκα έλευθερη. Είχε πολλές άνάγκες στη ζωή της κι' όλοι σ' όσους είχε γασίσει, τά νάδια της την έλάτρευαν, γιατί ήταν η πιο όμορφη γυναίκα της Μεκιντά...

"Ενα βράδυ, καθώς έτοιμαζόμουν να πηδήσω στο κίσκι της, κάποιος με ντύπωσε εαφνικά στο κεφάλι. Ρίχτηκε άμέσως προς τα πίσω, αλλά την ίδια στιγμή ένοιώσα να με κρατούν σφιγτά. Συγχρόνως άκουσα μιά φωνή που μούλεγε:

— "Ενεις άκόμα καιρό να κυττάζεις!... Κύττα!...

Και τότε κάποιος σήκωσε μπρος μου μιά άναμένη δαδιά κι' αντίκρισα με τρόμο ένα κομμένο κεφάλι! Το κεφάλι αυτό τό ήξερα καλά. Το είχα φιλήσει, τό είχα γαϊδωθεί τόσες φορές. Το πρόσωπό μου είχε καθρεφτιστή στα όρια μάτια του. — μά, αλλοίμονο, τά μάτια αυτά ήταν για πάντα κλειστά! "Ήταν το κεφάλι της Γκιουλνάρ! Προσπάθησα να ξεφύγω απ' τα νύχια που με κρατούσαν σφιγτά, όταν ένοιώσα μιά φλόγα κι' έναν πόνο στο κεφάλι κι' έπεσα λιποθυμώ...

Πότε συνήλθα; Πού σκόνταψα; Σε τί πέτσες ντυπόυσα; Στο τέλος, μου φάνηκε πως πλανιόμουν μέσα σ' ένα πλήθος. Και μέσα σ' αυτό, άκουσα κάποιον να μου ψιθυρίζει:

— "Ο ήλιος τά καίει τά μάτια, Ρασίμ! Και σ' όν δεν έπρεπε να κυττάζεις τόσο πολύ τη Γκιουλνάρ! Είχες κι' αντιζήλους, Ρασίμ αυτό δεν τό σκέφτηκες ποτέ σου!...

Κατάλαβα τότε τη δυστυχία μου, κατάλαβα γιατί ήταν πάντα νύχτα νύχτα μου. Μου είχαν κάψει με τί φλόγα τά μάτια! Ζήτησα ν' άγγίξω αυτόν που μού είχε μιλήσει. Μά άκουσα ευθύς, άνοιμένες φωνές:

— Τί θέλεις αυτός ο σκύλος και πιάνει το μανδύ του Μανσοού; Χτύπα τον Μανσοού, χτύπα τον άλύπητα!

Και μ' έδιωξαν χτυπώντας με. "Απομακρύνθηκα όσο υποσούσα πιο γρήγορα. Τί υποσούσα να κάνω, ένω ένω τυφλός πια ζήτησος!

"Από τότε πεσιπλανήθηκα γρόνια δλόκληρα και τριγυρίζω άκόμα. Ζητιανεύω και ξαναζώ μέσα στο τραγούδι μου τίς παλιές άξένιαστες ώρες... Γκιουλνάρ! άγαπημένη μου Γκιουλνάρ!...

Οι ζουάβοι είχαν άκούσει με συγκίνηση την ιστορία του γέρο - τυφλού. Κι' εκείνο τό βράδυ, τούδωσαν να φάη καλά, να πιή όσο ήθελε ή πονεμένη καρδιά του και τού γένισαν τά νύχια με νομίσματα.

ΕΛΙΖΑ ΡΑΙ-Σ

Αναβόλιχο ΧΙΟΥΜΟΡ

Το περιβόλι και το λιοντάρι

Στο Κερμύρ της Καισάρειας καθόταν κάποτε ο Γιουσούφ ο σαλεπιτζής μαζί με τη γυναίκα του, την Χαμσανιά, που πάει να πη «Ήλιος των γυναικών». Άπέναντι απ' το σπίτι του Γιουσούφ, βρισκόταν το Διοικητήριο, όπου ο Ναστραδίν, έκτελώντας χρεη Κατή, ήθελε και κάθισε για λίγο καιρό. Ο Χάτζας, λοιπόν, είδε μιά μέρα στο γαρίτσι την όμορφη Χαμσανιά και ζουλάθηκε για δαυτήν. Άρχισε, λοιπόν, να της κρυοκλεινέ το μάτι και να της στέλνει λουλούδια.

Η Χαμσανιά όμως δεν έδινε καμμία σημασία στον Κατή. Μιά μέρα ωστόσο, ο Ναστραδίν βρήκε πρόσφα να στείλει το Γιουσούφ, στην Καισάρεια, σ' έναν γνωστό του έμπορο, για ν' αγοράσει σαλίτι.

Ο Χάτζας παραφύλαγε και, μόλις έφυγε ο Γιουσούφ, έτρεξε στο σπίτι της όμορφης Χαμσανιάς. "Όταν αντίκρισε τη Χαμσανιά, άρχισε να της λή: "Έξονομ, κόρη μου (ψυχ μου) δεν νταγιαντζίζω πια στον δικό σου τον καυμό!

Εκείνη όμως του άπάντησε άμέσως: — Άπορώ πως καταδέχεται ο βασιλάς των ζώων να πιη νερό από στίτι που τό έχει μολύνει το σκυλί!...

Ο Ναστραδίν, που κατάλαβε τη σημασία που είχαν τά λόγια της, έφυγε καταγανακτισμένος, ξεχνώντας πίσω απ' την πόρτα τά κουντούρια του.

Ο Γιουσούφ, στο δρόμο που πήγαινε, θυμήθηκε πως ξεχασσε στο σπίτι του, τό συστατικό γράμμα που του είχε δώσει ο Κατής για τον έμπορο, και γύρισε να τό πάρει.

Μπαίνοντας όμως, γνώρισε τό κουντούριο του Χάτζα κι' έβλεπε θηρίο απ' τη ζήλεια του. Χωρίς να δείξη την ταραχή του, έστειλε τη γυναίκα του στον πατέρα της να μείνι κοντά στους οίκους της, όσο καιρό θα έλειπε.

Η Χαμσανιά υπάκουσε κι' έφυγε. Οι μέρες όμως περνούσαν κι' ο Γιουσούφ δεν έδινε σημαία ζωής. Τότε η όμορφη κυρά εξομολογήθηκε τους φόβους της σ' άδερφή της.

Πήγαν, λοιπόν, και βρήκαν το Γιουσούφ και τού παραπονέθηκαν. Μά εκείνος δεν ήθελε να πάρη πίσω τη γυναίκα του. "Ετσι έκείνοι τον κατάγγειλαν. Κι' όταν παρουσιάστηκαν στον Κατή, μίλησαν μ' αυτόν τόν τρόπο:

— Κατή μου, έμισθώσαμε στο Γιουσούφ ένα όραιο περιβόλι. Αυτός τώρα μας δίνει πίσω το περιβόλι γυμνό απ' όλες του τίς όμορφιές.

Κι' ο Γιουσούφ τότε άποκρίθηκε: — Παραίτομαι από τό περιβόλι αυτό που τόσο τ' αγαπούσα, γιατί μιά μέρα που έκανα τόν περιπάτο μου στα μονοπάτια του, είδα παθημασιές λιονταριού και τούλαξα.

Ο Κατής κατάλαβε άμέσως την ειρωνεία του Γιουσούφ και είπε:

— Γιουσούφ, τό περιβόλι δεν μπορεί να τό εγκαταλείψεις! Γιατί ο τρομερός λέοντας δεν σου πείραξε κανέναν καρπό κι' αυτό τό χρωστας στην κυρά σου, που κατάφερε να τόν διώξη!...

Ο Γιουσούφ, λοιπόν, υποχρεώθηκε να πάρη πίσω την γυναίκα του. Ο Χάτζας όμως φρόντισε να τόν στείλουν Κατή σ' άλλο χωρίο.

Απαγορεύεται ή άναδημοσίευση άποιοδηπότε θέματος του παρόντος τεύχους άνευ έγγράφου άδείας της Διευθύνσεως του «Θησαυρού».

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ συμφώνως τώ άρθρω 6 § 7 τού Α. Ν. 1092/1938

Ίδιοκτήτης - Διευθυντής: Ιωάννης Παπαγεωργίου. Κατοικία: Βησσαρίωνος άρ. 3. Υπεύθυνος Τυπογραφείου: Σπύρος Μπέλλας, άδως Δύσεως, Ν. Ηράκλειον.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Έτησία Δρχ. 200.000
» Έξωμήνης » 100.000
» Τρίμηνης » 60.000

Έμβάσματα Έσωτερικού διά ταχυδρομικής επίταξης και Έξωτερικού διά τραπεζικής ταιαυτής προς τόν κ. Ιωάννη Παπαγεωργίου.

ΜΠΡΟΣΤΑ στο τηλέφωνο

Παράξενο διήγημα

Η έρωτική ιστορία τους ήταν άπλη κι' άγνη! Μόλις πήρε τό δίπλωμά της, η "Ιντα κατώρθωσε να προσληφθή ως βοηθός στο έπιστημονικό εργαστήριο που διέθυνε ο Μάρκ. Καί, ζώντας διαρκώς δίπλα του, στο φώς της ιδιοφυίας του, κυριεύθηκε σιγά-σιγά από ένα αίσθημα άκατανίκητο. Μιά μέρα, κατάλαβε πως τόν είχε αγαπήσει.

Ο Μάρκ πάλι είχε καταπολεμήσει στην άρχή την έλξη πουνοιώσε προς την "Ιντα. Συλλογιζόταν, με την ψυχρή λογική, πως ή διαφορά της ηλικίας τους — 20 δλόκληρα χρόνια — άποτελούσε άνυπέρβλητο φραγμό μεταξύ τους.

Είχαν όρκοισθή κι' οι δύο στον έαυτό τους να κρατήσουν θωμένο τό μυστικό τους στα βάθη της καρδιάς τους. Τό κατάφεραν για λίγο καιρό, κι' ήταν περήφανοι για τό θωισμότό τους. "Ήταν άρκετό όμως ένα άνοιχάτικο βράδυ με φεγγάρι, πουφύγαν μαζί άρνα απ' τό εργαστήριο, για νά κρυμίσουν δοκοί και έμπόδια. Ένα μπράτσο πέρασε κάτω άπ'όνα άλλο. Ένα κορμί έγειρε γλυκά κι' έγκαταλείφθηκε σ' ένα τρυφερό κι' ύπεροχο άγκάλιασμα...

Πέρασαν δυό χρόνια από τότε. Ζούσαν εύτυχισμένοι. Τί τους χρειάζονταν άλλος δεσμός, στερεότερος απ' τόν έρωτά τους;... "Υστερα ήθελε ή καταστροφή!

Μιά μέρα, έγινε μιά έκρηξη στο εργαστήριο. Η άτμοσφαίρα γέμισε από πνιγμούς καπνούς. Σπασμένα γυαλιά τινάχτηκαν προς όλες τίς διευθύνσεις.

Δύο κραυγές άγώνιας άντήχησαν, σχεδόν συγχρόνως. "Όταν πέρασε ή τρομερή εκείνη στιγμή, ο Μάρκ βρισκόταν όρθιος, ματωμένος, αλλά δίχως σοβαρές πληγές. Η "Ιντα ήταν έαπλωμένη στο πάτωμα, άναίσθητη.

Ο Μάρκ νόμισε στην άρχή, πως είχε σκοταθή! Τήν έαπλωσε σ' ένα ντιβάνι, την εξέτασε και βεβαιώθηκε μ' άνακούρησι πως ή καρδιά της χτυπούσε κανονικά.

Η νέα γυναίκα συνήλθε σε λίγο, μέσ' στην άγκάλιά του. Θέλησε να σηκωθή, να περπατήσει, μά τά πόδια της έτρεμαν. "Εφερε τά νύχια της στα μάτια της, που ήσαν άνοιχτά και άπλανή!... Έκαμε ύστερα μιά άπελπισμένη χειρονομία, προσπαθώντας τού κάκου ν' άπομακρύνει ένα μαύρο πέπλο που της σκέπαζε τό πρόσωπο!...

Δεν έβλεπε πια! Είχε τυφλωθή! Καμμία θεραπεία δεν έφερε άποτέλεσμα. Οι γιατροί δεν μπόρεσαν καν να καταλάβουν την αίτία. Μιλούσαν για νευρικό κλονισμό, για τοπική συμφορησι απ' τό δυνατό φόβο... Λέξεις, έπιστημονικοί όροι, που δεν έξηγούσαν τίποτε. Η τραγική πραγματικότητα ήταν πως έδμενε για πάντα τυφλή! "Επρεπε να υποταχθή στο θλιβερό πεπρωμένο της.

Ο Μάρκ την παντρεύτηκε τότε. Πόσα πασακάλια και πόσα έπιχειρήματα χρησιμοποίησε για νά νικήση την έπιμονή άνησι της!... Κοπίασε για νά την πείσει πως δεν της πρόσφερε τόν έρωτά του από συμπτώνα. Και νίκησε στο τέλος, σ' αυτή τη μάχη της λεπτότητος και της πονηρίας.

Έτσι ή συζυγική ευτυχία τους βρήκε την Ισορροπία της! Εκείνη τυφλή, έκείνος σχεδόν γέρος, έδιναν ο ένας στον άλλον ό,τι περισσότερο, μπορούσαν.

Ο Μάρκ σκεπτόταν διαρκώς πως να πλουτίσι, μόνο και μόνο για νά της προσφέρει περισσότερες άνέσεις. Κι' ή "Ιντα — σαν νά της είχε άνοίξει τό δυστύχημά της τίς πόρτες ενός κόσμου κλεισμένου για τούς πολλούς ανθρώπους — δεν ήταν πια μιά βοηθός του, σαν άλλοτε, αλλά μιά πολύτιμη σύμβουλος, που τού υποδείκνυε συχνά τό δρόμο στις έπιστημονικές του έρευνες.

Αφοσιωμένη δλώσυχια σ' αυτόν, είχε φτάσει στο σημείο να προσιθάνεται κάθε σωματική κακοδιαθεσία του. Άντιλαμβάνονταν και πρόσχε όλες έκείνες τίς ελάχιστες ένδείξεις που περνούν συνήθως άπαράτητες και που κρύβονται στη φωνή, στον ήχο του βωδίσματος, στο ρυθμό της άναπνοής!...

Αυτή ή Ικανότης της να προσιθάνεται τόν κίνδυνο που πλησίαζε, έκανε κατάπληξη στον οικογενειακό γιατρό τους. Οι προγνώσεις της προλάβαιναν πάντα τη διάγνωση σί του.

Μά, άκόμα κι' όταν συμμαχίσουν ο έρωτας κι' ή έπιστήμη, δεν μπόρουν κάποτε νά έμποδίσουν τό κακό! Η έντονη εργασία, οι δηλητηριώδεις χημικές ουσίες, ίσως δε κι' ο συγκρατημένος πόνος του για τό δράμα της άγαπημένης του, είχαν σκάψει σιγά-σιγά τόν οργανισμό τού Μάρκ.

Έπαθε στην άρχή μιά μικρή κρίσι, που κράτησε λίγα λεπτά μόνο. Ο γιατρός γνωμάτευσε πως θ' άποκούσαν μερικές ένέσεις για ν' άπομακρύνουν τόν κίνδυνο. Μά, σε περιήκτωσι ύποτροπής, θα χρειάζονταν άμέσως χειρουργική επέμβαση.

... Η άρρώστεια είναι ύπουλη. Φαίνεται πως άπομακρύνεται, για νά ξαναγυρίση άποτομα και νά ξανακινήσει τό θύμα της!

Μιά νύχτα, η "Ιντα έζήτησε εαφνικά και τινάχτηκε πάνω. Μέσ' στον ύπνο της, είχε άκούσει τό Μάρκ να βογγά!

Ηξερε πως δεν έπρεπε να χάσει ούτε στιγμή! Άνασχεσε τό κεφάλι του και τό στήθεά με μερικά μαξιλάρια. Άναψε τό φώς, για νά βλέπη ο άρρωστος πως φροντίζει γι' αυτόν και νά παίρη κουράγιο.

Πήγε ύστερα στο τηλέφωνο, για νά καλέση άμέσως τό γιατρό. Μά, τη στιγμή εκείνη, θυμήθηκε κάτι που έκαμε νά κοπουν τά γόνατά της!...

Στη μικρή πόλι όπου ζούσαν, ύπρχε ως τότε ήμισυαυτόματο τηλεφωνικό σύστημα, με τηλεφωνήτριες. Μά είχε άντικατασταθή με αυτόματο, πριν από δυό-τρεις μέρες! Δεν άκούσε πια νά σηκώσει ή "Ιντα τό ακουστικό, για νά καλέσει έτσι τό κέντρο, κι' ύστερα νά πη στην τηλεφωνήτρια ή ήθελε. Έπρεπε νά σχηματίσει ή ίδια τόν αριθμό που ζήτούσε. Και δεν είχε μάθει άκόμη αυτό τόν καινούργιο τρόπο, δεν ήξερε πως λειτουργούσε ο άριθμημένος δίσκος!

Έτσι, έμενε τώρα άνισχυη, σαν άπολιθωμένη... Τί να κάνει! Νά ντυθή, νά βγή έξω; Δεν θα προλάβαινε ίσως... Κι' άλλωστε, πως ν' άφίση μόνο τού τό Μάρκ, σε τέτοια κατάσταση!

Ήσαν μόνοι στο σπίτι, οι δύο τους. Η ύποπτορία είχε φύγει. Η άγανάκη την έφυγε. Ψηλάφουσε τό δίσκο, τόν κυττάζε μ' όλη τη δύναμη της ψυχής της... ένώ ο άρρωστος βογγούσε στο κρεβάτι!

Ξαφνικά, έννοιες σαν ένα χτύπημα στο πρόσωπο! Τά μάτια της πλημμύρισαν από φώς, για πρώτη φορά μετά τό τραγικό δυστύχημά της! "Εβλεπε!...

Έπρεσε άμέσως γονατιστή κι' άόχισε νά διαλέξη στο δίσκο τού τηλεφώνου τούς άριθμούς πουπρεπε νά συνδυάση για νά σώση τόν άνθρωπο που άναπαύεσε... Κ. ZEBEL

ΓΙΑΤΡΟΣ ΖΑΣ

Η ΕΓΧΕΙΡΗΣΙΣ ΤΩΝ ΒΛΕΦΑΡΩΝ

Μιά γυναίκα που προχωρεί στην ηλικία μπορεί νά έχη πάντα νεανικό πρόσωπο, δερμα στρωτό και χωρίς ρυτίδες, βλέμμα ζωηρό κι' έκφρασι γοητευτική.

Αλλά δεν θα μπόρεση ν' άποφύγη ένα μειονέκτημα, που είναι άναπόφευκτο σ' όλες τίς γυναίκες, έπειτα από τά 35 ή τά 40 χρόνια. (Σε πολλές, μάλιστα, έμφανίζεται από πολύ προητέρη). Τό μειονέκτημα αυτό είναι ή πάχυνσις και τό «κρέμασμα» τού κατωτέρου άκρου τού επάνω βλεφάρου.

Τό νομίζετε άσήμαντο; Κι' όμως αυτό τό μικρό πραγματάκι μπορεί νά σάς κόμη νά φαίνώσαστε γρηά χωρίς νά είσαστε.

Τό «κρέμασμα» αυτό όφείλεται σε βαθμιαία χαλάρωσι των μυών τού άνω βλεφάρου και σε έξασθηνσι της συνεχούς των κυττάρων που σχηματίζουν τό κατώτερο χείλος του.

Τά μασσάζ, οι στυπτικές κρέμες κτλ, δεν κάνουν, δυστυχώς, τίποτε.

Ο λόγος για τόν όποιον αυτό τό τόσο μικροσκοπικό κομματάκι τού δερματος, που «κρέμεται» προς τά κάτω προσθέτει χρόνια στις γυναίκες είναι ότι μ' αυτό τόν τρόπο σκεπάζεται ένα μέρος τού ματιού, που καταντάει πια νά φαίνεται σαν άπλη σχισμή, όπως της σαύρας.

Αλλά τό μάτι είναι τό στόλισμα τού γυναικείου προσώπου. Κάθε σμίκρυνσίς του κι' ή πιο άσημνη καταστρέφει την έκφρασί του και προσθέτει όπως είπαμε χρόνια.

Πώς, όμως, μπορείτε νά θεραπεύσετε αυτή την άτέλεια;

Η σύγχρονη αισθητική χειρουργική επέννησε, εύτυχώς, μιά άπλουστάτη έγχείρησι, που εξαφανίζει αυτή τη μικρή προεξοχή και ξαναφέρει τό επάνω βλεφαρο στο κανονικό του σχήμα.

Η έγχείρησις αυτή διαρκεί μόνον ένα τέταρτο της ώρας. Συνίσταται δε στην άφαίρεσι από τό κέντρον τού επάνω βλεφάρου ενός μικρού κυκλικού κομματιού, τού όποιου συρράπτονται κατόπιν τά άκρα.

Δεν υπάρχει κανείς λόγος νά παραμείνη ή έγχειριζόμενη στην κλινική. Τουαντίον, μάλιστα ή μικρή πληγή έπούλυνεται καλύτερα, όταν έρχεται σ' έπαφή με τόν ελεύθερο άέρα. Για τό λόγο αυτό άσφουέγεται ή επίδεξι της.

Τά ράμματα άφαιρούνται έπειτα από μερικές ή μέρες. Άπομένει τότε μιά λεπτή ροζ γραμμή, που δεν διακρίνεται όταν τό μάτι είναι άνοιχτό, γιατί οι πτυχές τού βλεφάρου την κρύβουν τελείως. Διακρίνεται δε μόνον όταν τό μάτι είναι κλειστό, αλλά όχι καθαρά.

Αλλά αυτό διαρκεί δυό ή τό πολύ τρεις μήνες μετά την έγχείρησι.

Συνήθως, έπειτα απ' αυτό τό διάστημα, τά ίχνη της ούλης εξαφανίζονται τελείως. Σ' αυτό συντελεί κυρίως, όπως είπαμε, ή έκθεσις της μικρής πληγής στον ελεύθερον άέρα, άμέσως μετά την έγχείρησι.

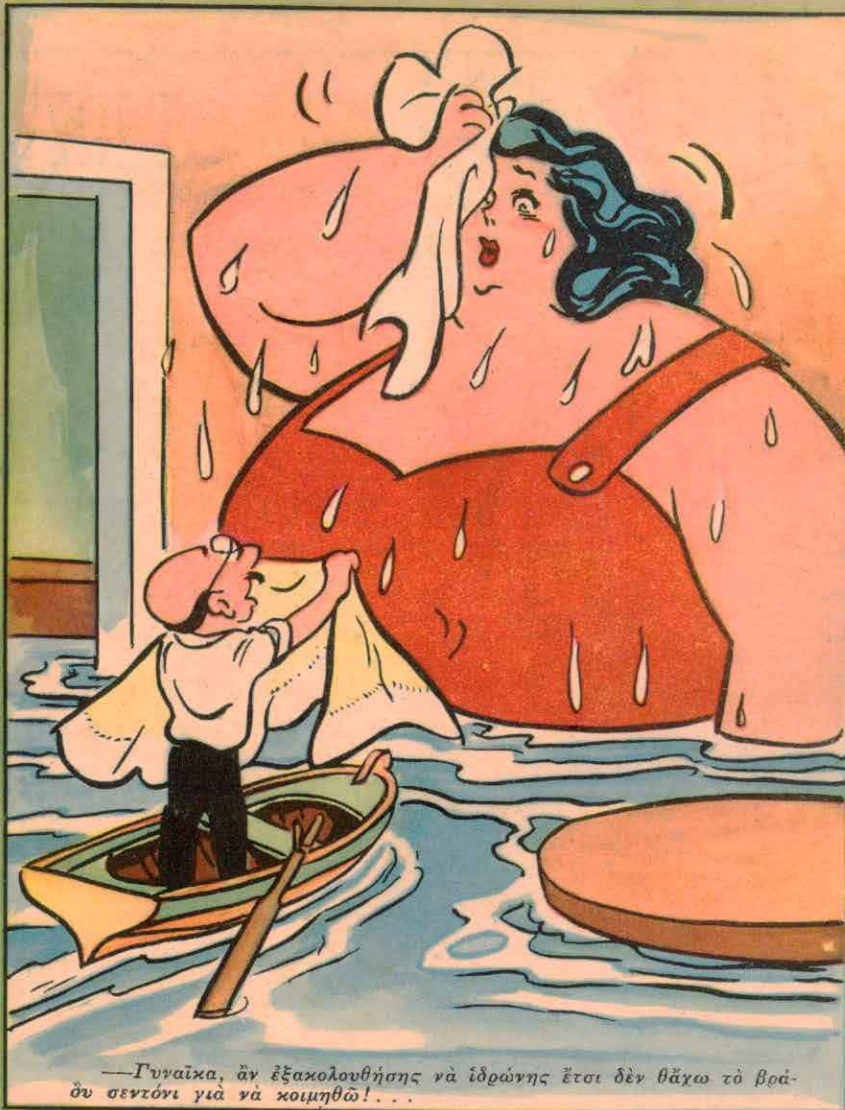
Η άφαίρεσις τού μικρού κυκλικού τμήματος από τό κέντρον τού επάνω βλεφάρου μικραίνει, όπως είναι εύνόητο τίς διαστάσεις του κι' εξαφανίζει τό «κρέμασμα» προς τά κάτω. Τό μάτι φαίνεται έτσι μεγαλύτερο από ό,τι ήταν πριν κι' αυτό, όπως είναι εύνόητο, αύξάνει τη γοητεία του και την όμορφή του.

Οι έγχειρήσεις αυτές έγιναν για πρώτη φορά στην Αμερική. Λέγεται, μάλιστα, ότι πολλές άπό τίς σταρ τού Χόλλυγουντ, που δεν είναι πια νέες, έχουν καταφύγει στο μέσον αυτό για νά κερδίσουν μερικά χρόνια. Παρόμοιες έγχειρήσεις γίνονται απ' όλους τούς καλούς αισθητικούς χειρουργούς.

Ο ΑΝΑΠΛΗΡΩΤΗΣ

— Χρυσέ μου, μόλις έφυγες ήρθε και σε ζήτησε ο φορατζής... (Τού Αρχέλαου)

—Γυναίκα, αν εξακολουθήσεις να ιδρώνεις έτσι δεν θάχω το βρά-
δυ σετόνι για να κοιμηθώ!...

— Έχεις δίκιο, Μαρία. Αυτές οι
σκούπες σπάνε εύκολα... Πρέπει να
πάρουμε μία ηλεκτρική.
(Του 'Αρχέλαου)

—Μα ποιός σ'ας είπε, κύριε, πως θέλω φουστάνι;
"Ένα τηλεφώνημα ήθελα να κάνω!"
(Του Β. Χριστοδούλου)

—Τώρα Τοτό, κάνε μου λίγο μασσάζ στα πόδια!...
(Του 'Αρχέλαου)